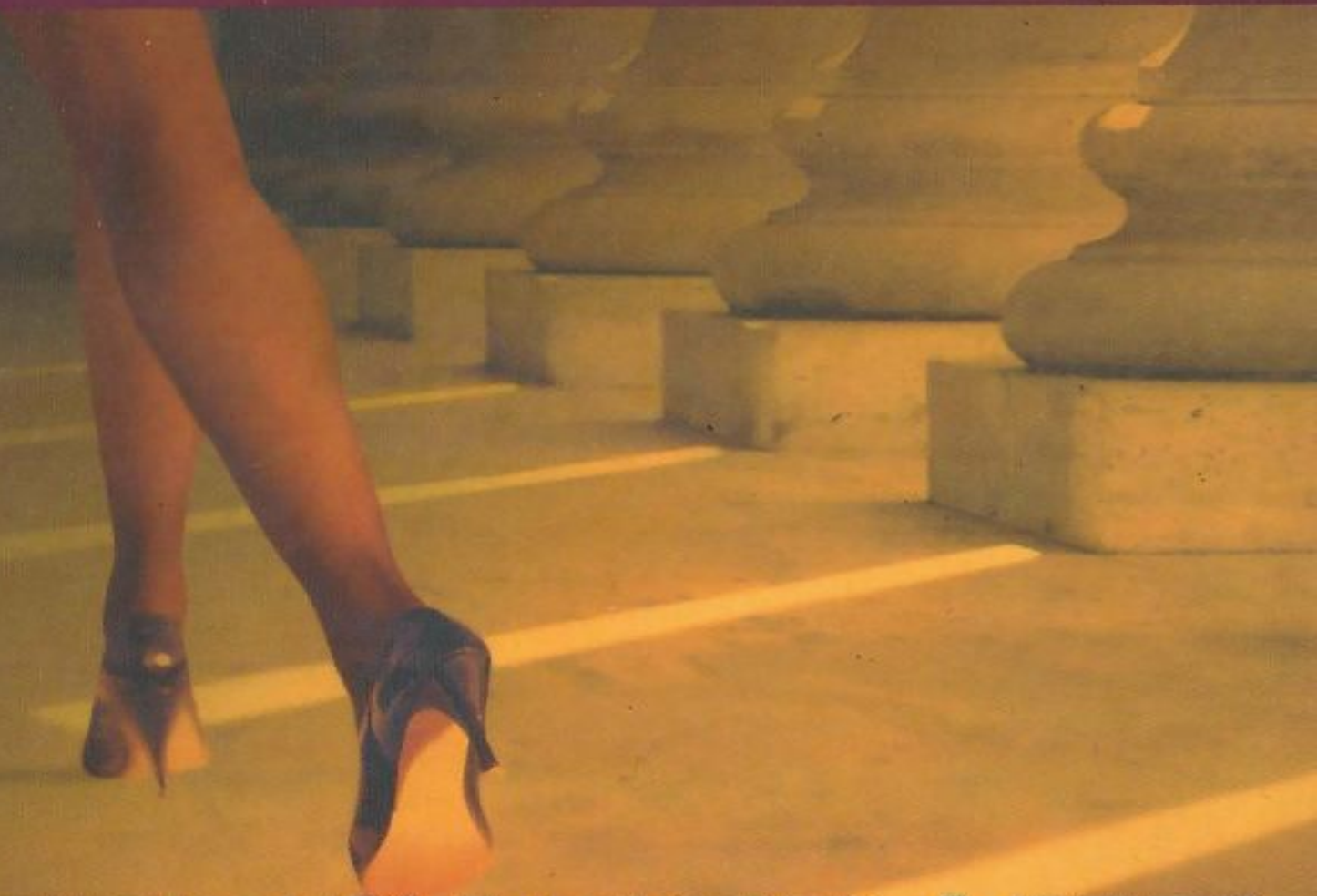

Бестселър #1 на „Ню Йорк Таймс“

КАРТЪН РОБЪЪРДС

ПРЕСЛЕДВАНЕ

КАРЪН РОБЪРДС ПРЕСЛЕДВАНЕ

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Джесика Форд е изпратена да се срещне с Първата дама, Анет Купър, от шефа си, който е неин личен адвокат. Срещата завършва с пътна злополука, при която загиват всички, с изключение на Джесика.

Тайният агент, Марк Райън, натоварен да разследва случая, има чувството, че Джес крие нещо. С нарастването на неговите подозрения, светът на Джесика започва да се разпада. Първо тя е брутално нападната в болницата, след това шефът ѝ бива убит.

Започват да умират всички хора, които знаят нещо за последните часове на Първата дама и Джес разбира, че ако иска да живее, трябва да забрави за онази нощ.

ГЛАВА 1

— Тя там ли е? Виждаш ли я?

Джесика Форд мина през тъмните стъклени врати притиснала мобилния телефон до ухото си. Настоятелността в гласа на Джон Девънпорт беше достигнала точка, при която дори заекването и потъмняването на звуковете, дължащи се на количеството изпит алкохол, бяха изчезнали.

— Да — отговори Джес, стиснала здраво телефона. Вратите се затвориха след нея.

Първата дама на Съединените щати беше встрани от шумната тълпа, чието внимание беше погълнато от баскетболния мач, който предаваха по телевизията. Седеше сама на маса за двама в тъмен и отдалечен ъгъл на бара. Когато погледът на Джес попадна върху нея, тя тъкмо изпи на една глътка златистата течност в чашата си — при това с твърдата китка и лекотата на заклет алкохолик. Беше облечена в обикновен черен анцуг с бели кантове и бели маратонки. Късата ѝ руса коса, която беше нещо като нейна запазена марка, беше прибрана под бейзболна шапка, нахлупена ниско над очите. От развихрянето на огромен скандал я делеше само фактът, че присъствието ѝ в този евтин хотел беше така невероятно, че едва ли някой би предположил и би я потърсил тук до разлистения фикус, засаден в огромна саксия.

Като осъзна това, стомахът на Джес се сви от вълнение.

— Слава богу! — Тонът на Девънпорт беше на много набожен човек. — Кажи ѝ...

Почитателите на баскетбола нададоха мощен рев, възхитени от изпълненията на играчите, и попречиха на Джес да чуе останалото. Тя направи гримаса. Страхуваше се, че това няма да завърши добре, сърцето ѝ биеше учестено заради смесените чувства, които я изпълваха. Забърза към ъгъла. Естествено, обикновените действия, като вървенето например, бяха подчинени на разума ѝ, обаче той изпадаше в недоумение от задачата, която ѝ бяха поставили. Тя не беше от хората, които биха могли да се справят с Първата дама.

— Не те чух. Тук е доста претъпкано и шумно — каза Джес на шефа си, когато ревът утихна.

— По дяволите! — Девънпорт добави още някои ругатни, но тихо, под носа си. — Изведи я оттам, моля те. Ще го направиш ли?

— Да.

Джес вече се беше научила да не казва: „Ще направя, каквото мога“, защото шефът ѝ беше от хората, които всяваха ужас и страхопочитание. Щеше рязко да ѝ отговори, че не ѝ плаща, за да прави, каквото може. И това щеше да е краят на историята. Разговорът приключи рязко и неочаквано, заменен от пълна тишина. Окей, сега проблемът беше лично неин. Къде, по дяволите, са „Тайните служби“, когато човек има нужда от тях? Огледа се и успя сама да си отговори: *Не около теб очевидно*. Не се виждаше нито един мъж в черен костюм. Девънпорт беше казал, че Първата дама ще е сама. Беше глупаво от нейна страна да се съмнява в думите на шефа си, който винаги знаеше всичко.

— Мисис Купър? — каза тя тихо, като стигна до масата, защото не искаше никой да ги чуе. В малкото помещение, чиито стени бяха облицовани с дървена ламперия, единствените посетители бяха Първата дама и почитателите на баскетбола. И като че ли никой не се интересуваше от самотната жена, седнала в ъгъла. Все пак никога не беше излишно човек да внимава. Трябваше бързо да изведе оттук своя нов проблем, тоест — Анет Купър. Първата дама продължи да гледа втренчено сега празната си чашка. И да беше чула казаното от Джес, не даде никакви признаци. Джес прочисти гърлото си и опита отново:

— Мисис Купър? Изпраца ме мистър Девънпорт.

Това свърши работа. Козирката на бейзболната шапка беше побутната нагоре. Погледът, който мисис Купър ѝ хвърли, беше напрегнат, предпазлив.

— Коя си ти?

Джес се опита да се усмихне уверено, окуражаващо. Но устните ѝ се разтеглиха с мъка.

— Джесика Форд. Работя за мистър Девънпорт.

Сините очи, които изглеждаха толкова нежни и топли по телевизията и по страниците на списанията, се присвиха. Тази вечер те бяха зачервени, под тях имаше подпухнали торбички, не бяха гримирани, гледаха твърдо. Привлекателното лице с пълни бузи също

беше подпухнало и бледо, но все пак ѝ беше познато така, както обикновено познаваме картините на майсторите, дори да гледаме размазано тяхно фотокопие. Линиите бяха като размити, ъглите бяха не така доловими, чертите неопределени, но ясно се познаваше, че това е Първата дама.

Не беше възможно да не забележи, че мисис Купър беше плакала. Те се караха често, тя и Дейвид. Девънпорт беше казал още, че е достатъчно само да я хванеш нежно за ръката и да я изчакаш да възвърне спокойствието си. Дейвид беше президентът на Съединените щати. Но преди да хване ръката на съпругата му и да я успокои — нея, една от най-видните жени в света — Джес трябваше да я изведе от претъпкания хотелски бар, в който тя нямаше работа. Преди и някой друг да е забелязал присъствието ѝ. Джес едва ли не усещаше как винаги жадните за сензации и клюки репортери дишат във врата ѝ.

ПЪРВАТА ДАМА ИЗБЯГВА ОТ БЕЛИЯ ДОМ. Вероятно такива щяха да бъдат водещите заглавия.

О, Исусе! Ако не успееше да се справи, вероятно идеше да изгуби работата си. Поне беше сигурно, че шефът ѝ ще полудее. Образът на плакалата, облечена в анцуг, избягала от отговорностите и дома си Първа дама, щеше да се появи на всички телевизионни екрани и на първите страници на всички вестници и списания по света. Не можеше да се предвиди как щеше да се отрази това на политиката на страната. А нейната глава щеше да е първата, която щеше да падне. Да, отговорността беше прекалено голяма. Дланите на Джес се изпотиха. Тя ги стисна здраво пред себе си. Не биваше да кърши ръце, колкото и да беше обезпокоена. Успя да сдържи жестовете на отчаяние, но видът ѝ вероятно никак не беше уверен, защото изражението на Първата дама стана враждебно.

— Не те познавам. Искам Джон.

Пръстите ѝ с перфектен маникюр и лакирани в розово нокти барабаняха по масата. След това се сключиха около мобилния телефон, оставен до чашата ѝ. Девънпорт беше стар приятел и личен адвокат на Първата дама. Джес също беше адвокат, но току-що излязла от университета. Работеше в неприлично богатата фирма на Девънпорт, „Кели и Баскомб“, най-престижната и влиятелна от всички гигантски адвокатски фирми, провеждащи бизнеса си в сянката на Капитолия, по-малко от година. Макар че официално беше техен колега, Джес

понякога мислеше, че основното ѝ задължение е да пита: „Колко високо“, когато Девънпорт каже: „Скачай“. Девънпорт я беше наел на половин работен ден още през втората ѝ година в „Джордж Мейсън скул ъв ло“, където, във вечерния курс, учеха и по-стари ученици, които искаха да сменят професията си, както и бедни деца, разчитащи на малка издръжка и стипендия като нея. На Джес ѝ се беше завъртяла главата от щастие, беше доволна от късмета си. Това беше големият ѝ шанс, възможността да грабне златния пръстен за себе си и семейството си и нямаше начин да го пропусне. Дори да се наложеше да работи по сто часа на седмица. Дори да трябваше да се примирява с леките дела и офиса в ъгъла на сградата. Дори да искаха от нея да бъде по-изпълнителна, по-способна и знаеща, по-твърдо решена да успее от всички, пак щеше да успее.

Такъв беше планът ѝ за Голямата игра, наречена живот. И засега даваше резултати. Назначиха я на пълен работен ден и точно тя се занимаваше с по-голямата част от подготвителната работа по важните случаи на Девънпорт. Човекът, който вършеше черната работа, за да може звездата да блести — това беше тя. Засега. Не смяташе вечно да остане в сянката на шефа си.

Джес определено знаеше коя е Анет Купър. Кое то не беше изненадващо, тъй като Първата дама беше посещавала многократно офиса им, а и Девънпорт веднъж беше изпратил Джес да ѝ занесе някакви документи. Обаче беше очевидно, че мисис Купър не си спомня за нея.

„Аз съм нещо като тапет във фирмата — винаги там, но незабележим“, помисли си тя, когато Първата дама натисна само един бутон и приближи телефона до ухото си, като в същото време продължаваше да гледа подозрително Джес. А тя направи бърз анализ на онова, което Първата дама вероятно виждаше: дваисет и осем годишна жена, която изглеждаше дори още по-млада; махагонова коса, прибрана небрежно зад ушите; квадратна брадичка и лице с цвят на слонова кост и правилни черти; дискретен грим, нанесен набързо и неуспяващ да прикрие всичките ѝ лунички; лешникови очи, които виждаха добре с помощта на контактни лещи; ръст от сто и шейсет сантиметра, слабо тяло, за съжаление, плоскогърдо, облечено в любимия ѝ черен делови костюм и черна вратовръзка; днес, за нещастие и за разлика от друг път, носеше черни обувки с нисък ток

(обикновено обуваше високи токчета, защото имаше нужда от допълнителната височина). А беше така обута, защото новата ѝ съквартирантка, сестра ѝ Грейс, очевидно беше „взела назаем“ елегантните ѝ обувки и беше разпръснала останалите техни общи обувки, които никак не бяха много, из целия огромен гардероб, който двете деляха.

— Изпратил си ми лакея си?

Гласът на мисис Купър издаваше гнева ѝ. Девънпорт вероятно отговори нещо на обвинителния ѝ въпрос, защото настъпи пауза, след която мисис Купър отново изглежда презрително Джес.

— Сигурен ли си? Изглежда петнайсетгодишна.

Джес се опита да пропусне думите край ушите си и да запази изражението си безстрастно. В същото време внимателно застана между новата си клиентка и една от двойките в бара. За щастие, беше толкова шумно, че едва ли някой можеше да чуе нещо от техния разговор. Джес отчаяно искаше късметът да е на нейна страна. Защото беше болезнено очевидно, че все още не беше успяла по никакъв начин да впечатли мисис Купър.

— Не и когато ми изпращаш тийнейджърка. Чуваш ли ме? Наистина имам нужда от теб.

Независимо дали мисис Купър се караше често със съпруга си или не, беше ясно, че гласът ѝ може да изразява силен гняв. В него сега се долавяше и отчаяние. Отначало тя говореше тихо, но постепенно нотките ставаха все по-пискливи и пронизителни. Тя премигваше бързо-бързо. Бузите ѝ бяха силно поруменели. Джес се почувства неудобно и отмести поглед.

„Разчитам на теб“, беше ѝ казал Девънпорт в края на телефонния разговор, който я беше изтръгнал от съня ѝ — беше заспала в удобното си легло, докато гледаше филм. Тя веднага беше скочила, бе сменила пижамата си с подходящо облекло и скочила в колата, която той беше изпратил за нея. Девънпорт заваляше така силно думите, че беше ясно колко много е пил. Беше се извинил. „Не съм в състояние тази вечер да бъда бавачка на Анет“, бяха точно думите, с които се беше изразил. „А и не съм у дома. Ще ми трябва цял час, за да стигна до нея. А ти...“ Нейният апартамент беше само на десет минути от там.

Докато се обличаше, тя мислеше: „Това е възможност за мен. Ще се запозная с Първата дама. Всеки току-що излюпен адвокат би бил

готов да убие, за да се докопа до случая. Възможно е да доведе до повишение. И до много други неща. Отговорност. Престиж. Пари. Защото накрая всичко се свежда до пари“. Историята на живота ѝ.

— Но аз имам нужда от теб. Случаят е спешен. Чуваш ли? Казах ти вече.

Мисис Купър се повтаряше. Говореше по-високо отпреди и вниманието на Джес беше отново привлечено от нея. За ужас на Джес, от очите на Първата дама потекоха огромни сълзи и започнаха да се стичат по бузите ѝ. Лицето ѝ се сгърчи, устните ѝ затрепериха, както и ръката, която стискаше телефона. Джес хвърли кос поглед към съседната маса, после се напрегна, защото чу стъпки зад себе си. Обърна се и заслони, доколкото можеше, важната си клиентка с гърба си. И се изправи лице в лице с келнера, който очевидно искаше да се погрижи за дамата, седнала в ъгъла.

Какъв късмет!

— Казвам ти, вярно е — продължи мисис Купър, а гласът ѝ беше почти ридание, което ставаше все по-силно с всяка произнесена дума. Джес отчаяно си помисли, че би могла да я скрие от погледите на хората, но не може да им попречи да я чуят. — Това е някакъв кошмар! Трябва да ми помогнеш.

— Нямаме нужда от нищо друго, благодаря — каза Джес на келнера с лъчезарна усмивка.

— Сигурна ли сте?

Келнерът беше може би в средата на двайсетте, слабичко момче с черни коса и очи. Погледът му се плъзна покрай Джес и потърси мисис Купър, която беше — слава богу — замълчала и очевидно слушаше какво ѝ говори Девънпорт от другия край на линията. Джес можеше само да се надява, че е навела глава и бейзбол пата шапка отново скрива лицето ѝ.

— Сигурна съм.

— Дванайсет долара, тогава.

Дванайсет долара. Окей, Джес щеше да плати сметката на Първата дама. Отвори чантата, която беше преметнала през рамо, и затърси в отделението, където държеше парите си, но то беше празно. Тя сведе поглед и само за части от секундата осъзна с ужас, че Грейс е взела назаем и парите ѝ, не само обувките. Не искаше да използва кредитната си карта, защото имаше неясното чувство, че ще е по-добре

да няма доказателства, че тя, а следователно и мисис Купър, са били в този бар. Освен това, трябваше бързо да изведе Първата дама от там, а ако се наложеше да чака да ѝ върнат картата, това нямаше да ѝ помогне. Преди да е успяла да изпадне в пълна паника, си спомни за двайсетте долара, които трябваше да ѝ окажат първа помощ в спешни случаи и които държеше сгънати в отделението с цип, където сега ги слагаше просто по навик, макар че беше започнала да прави това по настояване на майка си, когато беше отишла за първи — и единствен — път на танците в училище.

„Скъпа, повярвай ми, не ви искала за нищо да разчиташ на мъжете, дори да те приберат у дома“. „Думи, които трябва да се запомнят, мамо“.

Джес му подаде двайсетте долара и келнерът забързано се отдалечи. „Радвай се на бакшиша“. Слабо съжаление, че е дала повече пари, които и без това не дължеше, беше причината за тази мисъл. Всичките двайсет долара изчезнаха, разбира се. Защото не можеше да изчака рестото.

— Възможно най-бързо — каза настоятелно мисис Купър. — Побързай!

Джес се обърна с лице към масата навреме, за да види как мисис Купър затваря телефона си, като свали ръката си, която продължаваше да го стиска здраво. Вдигна поглед към Джес. Челюстта ѝ беше здраво стисната. Очите ѝ бяха все още влажни, но по бузите ѝ вече не се търкаляха сълзи. В тях блестеше... Какво? Гняв? Решителност? Или комбинация от двете?

— Не мога да повярвам, че копелето е изпратило теб, вместо да дойде сам.

Джес премигна. Реалната жена пред нея, съпоставена със захаросания образ на Първата дама, започваше да кара главата ѝ да се замайва. Като че ли вече не можеше да мисли ясно.

— Мистър Девънпорт се страхуваше, че няма да може да дойде достатъчно бързо. — Джес говореше спокойно, макар че стомахът ѝ се беше свил на топка. Аз съм с кола. Тя ни чака отвън. Трябва да тръгнем, преди...

Тя завърши изречението с лек, но разбираем жест: преди някой да се е досетил коя си и мръсотията да излезе наяве.

— Не ме лъжи. Сигурно е мъртво пиян.

Мисис Купър се изправи рязко и краката на стола ѝ изскърцаха силно по дървения под. Въпреки възможността този звук да привлече вниманието, Джес мълчаливо въздъхна от облекчение. Защото току-що ѝ беше хрумнало, че ако мисис Купър не иска да се помръдне, тя не би могла да я принуди. Като дръпна козирката на бейзболната шапка ниско над очите си и стисна под мишница великолепната си вечерна чантичка с размерите на пощенски плик обсипана с мъниста и напълно неподходяща за облеклото ѝ, мисис Купър се отдалечи от масата.

— Добре, да вървим.

Без да каже и дума повече, притеснена, че всеки момент някой може да се досети за самоличността на жената, Джес се обърна и я поведе към вратата. Докато заобикаляха масите, почитателите на баскетбола скочиха на крака и започнаха да ободряват любимите си отбори с викове, които едва ли не накараха сърцето ѝ да изскочи от гърдите. Тя замръзна на мястото си. Хвърли поглед през рамо и видя, че мисис Купър, също толкова стресната, е спряла наскоро крачка с широко отворени очи, които гледаха страхливо полуделите според нея хора. Обаче техните жизнерадостни викове нямаха нищо общо с нея. Всъщност интересът към предавания по телевизията баскетболен мач само им помагаше да прикрият бягството си. Щом първоначалният им шок премина, те тръгнаха бързо и успяха да излязат от бара, без никой да ги забележи. Или поне така се надяваше Джес. Но тъй като мобилните телефони бяха навлезли широко в употреба, достатъчно беше само някой да направи снимка и...

Приглушено осветеното старомодно фоайе беше широко около двайсет крачки и поне три пъти толкова дълго, рецепцията се намираше срещу входа за бара и този за ресторанта в съседство с него, който беше вече затворен. Виждаше се единствено рецепционистката, облечена в червен блейзър. Тя говореше по телефона и не обърна никакво внимание на двете жени, излезли от бара. До тройната стъклена входна врата стоеше портиерът с червеното сако и гледаше към улицата, която беше безлюдна. Той отвори една от вратите, за да влезе — кой? Не се виждаше никой, но очевидно някой се канеше да влезе. Тя се почувства беззащитна, изложена на погледа му. Продължиха да вървят към изхода.

— Оттук. — Произнесе думата тихо и посочи с ръка вратата, а мисис Купър само кимна с глава.

Джес беше благодарна, че Първата дама най-после беше осъзнала колко е уязвима за хорските погледи и в каква катастрофа би могло да се превърне откриването ѝ в този хотел. Тя държеше главата си ниско приведена и вървеше между Джес и стената. А Джес съдържаше тревожно дъха си и не откъсваше очи от входната врата. Всеки би могъл да мине през нея, да вдигне поглед и...

Точно когато стигнаха до края на стълбите, двама мъже на средна възраст, изпълнителни директори на малки фирми, ако се съдеше по костюмите им, влязоха един след друг, като всеки дърпаше своя овехтял куфар на колелца.

— Мога ли да взема багажа ви? — запита пиколото.

И двамата бизнесмени му отказаха с рязко и твърдо кимване е глава и задърпаха куфарите си по стълбите, а портиерът, лишен от очаквания бакшиш, мръщеше вежди след тях. Притиснали гръб към срещуположната стена, Джес и мисис Купър бързаха към изхода. Доколкото Джес можеше да прецени, никой — нито портиерът, мъжете или пък пиколото — не погледна към тях.

„Не съм подготвена за това. В училище не ни учеха как да се справяме със скандал в медиите.“

— Къде е колата? — Застанала на последното стъпало, мисис Купър гледаше към улицата. Изглеждаше напрегната и нащрек — точно толкова, колкото и Джес.

— Навън, отпред.

Джес не беше казала на шофьора да ги чака някъде другаде, което не беше добре, осъзна тя сега. Вероятно трябваше да потърси страничен изход, но толкова бързаше, че беше изскочила от колата още преди да е спряла до тротоара. Можеше само да се надява, че накрая това ще се окаже без значение.

— Трябва да побързаме. Вероятно ме търсят.

— Кой? — запита Джес, преди да е успяла да помисли, макар че почти веднага се досети за отговора. Най-вероятно съпругът ѝ. Или пък и други официални лица.

— „Тайните служби“.

— О, да. Те също. — Макар че, като се замислеше, мисис Купър вероятно имаше бодигард. А и Джес в никакъв случай не би отказала помощ.

Джес бутна тежката стъклена врата и усети как стомахът ѝ отново болезнено се свива. За първи път осъзна какво прави — отвежда незащитената и емоционално нестабилна Първа дама от бара. По нареждане на Девънпорт, напомни си тя, обаче неприятното усещане остана.

„Следващия път, когато телефонът ми звънна в полунощ, няма да отговоря“, обеща си тя мрачно. Студеният свеж въздух на априлската нощ подухна нежно косата ѝ назад от лицето и прилепи сакото ѝ до тялото. Усещаше се и миризмата на изгорели автомобилни газове, обаче дори това беше приятен антидот на прекалено топлия и застоял въздух в хотела, „Не е необходимо да бъда на разположение на Девънпорт двайсет и четири часа в денонощието, нали?“

Обаче тъжната истина беше, че се налагаше, ако искаше да получава добрата си заплата. Която, благодарение на семейството ѝ, в което винаги имаше някакви проблеми, ѝ беше особено необходима.

— Е, къде е тя? — Мисис Купър имаше предвид колата.

Тя спря рязко на тротоара до Джес, която стоеше в силна изненада, граничеща с шок. Колата не беше на мястото, където беше преди десет минути, за да слезе тя. Погледът ѝ напразно я търсеше.

„Добър въпрос“, помисли си Джес и се огледа несигурно наоколо. Бялата светлина, която струеше от рекламната табела на прозореца, не ѝ носеше утеха. Чувстваше се така, все едно са застанали в светлината на прожекторите. Рекламите на различните близки витрини — суши бар, магазин за алкохол, аптека — също осветяваха тротоара. По уличното платно, в двете посоки, се лееше непрекъснат поток от автомобили и фаровете им разпръсваха мрака. Хората бяха навсякъде, разхождаха се бавно по тротоара, слизаха от автомобили пред суши бара... И шумът от техните разговори се добавяше към рева на уличното движение. Всеки би могъл да погледне към тях и...

— Да ви извикам ли такси? — Запита портиерът, с което накара Джес да подскочи. Беше застанал досами рамото ѝ, а тя въобще не го беше чула да приближава.

— Н-не, всичко е наред, благодаря.

Тя го отпрати с отрицателно поклащане на главата. После, без дори да се замисли за добрите обноски, хвана твърдо мисис Купър за ръката. Сърцето ѝ биеше тежко, а тя трескаво оглеждаше улицата за

празно такси. Задърпа Първата дама по-далеч от ярките светлини на хотела. „Моля те, господи, нека намерим...“ Алилуя! Ето го. Въздъхна облекчено.

— Колата е ей там.

Черният „Линкълн“, изпратен ѝ от Девънпорт, се беше наредил в редицата паркирани автомобили, едва ли не опрели броня до броня, и така — чак до кръстовището. Беше спрял не точно на паркинга, но не и в забранена за паркиране зона. Шофьорът беше спазил инструкциите на Джес и беше оставил двигателя запален.

— О, по дяволите, ето го Прескът.

Мисис Купър наведе глава и закри по-бързо. Едва ли не тичаше, като внимаваше да остане между Джес и стените на сградите вдясно, привела рамене, стараеща се на всяка цена да избегне погледите на минувачите.

— Кой е Прескът? — запита Джес, снишила глас, и хвърли изплашен поглед през рамо.

— Един от „опашката“ ми.

— „Тайните служби“?

Джес се ободри. Поне отговорността за безопасността на Първата дама нямаше вече да тежи единствено на нейните плещи. Да, и тя го видя: висок и добре сложен мъж, в ушит по поръчка черен костюм, разговаряше с портиера на хотела. Бяла риза, черна вратовръзка. Привлекателен, гладко избръснат. Можеше със същия успех да сложи на гърдите си неонova реклама. Най-последно подкрепление. Слава богу!

— Какво правиш? — Мисис Купър я сграбчи за ръката в мига, в който Джес се опита да махне на Прескът, за да му покаже къде са.

— Ти имаш нужда от защита и...

— Защита? — Смяхът на мисис Купър беше пълен с горчивина. Стисна ръката ѝ толкова силно, че пръстите я заболяха. — Те са повече като надзиратели. — Погледът ѝ пронизваше Джес. — Нима не разбираш, глупаво момиченце? Аз съм затворник. — Погледна покрай рамото на Джес. — Хайде, влез в колата.

Вече бяха стигнали до „Линкълн“-а. Заповедта на мисис Купър беше отправена към шофьора, огромен червенокос мъж, облечен в черна шофьорска униформа, който тъкмо заобикаляше колата. Още докато произнасяше думите, мисис Купър отвори рязко задната врата и

се настани на седалката. С ръка на отворената врата, Джес размени удивен поглед с шофьора. Той сви рамене и мълчаливо се подчини. А тя хвърли, за пореден път, поглед на тайния агент, който в момента гледаше към тях.

Джес се поколеба. Първата дама беше доста по-разтревожена, отколкото би била след семейна кавга и...

— Влизай! — Заповедта на мисис Купър беше толкова рязка, че прозвуча като лай.

Шофьорът вече се настаняваше зад кормилото. Без да откъсва поглед от „Линкълн“-а, очевидно вече подозиращ, че повереният му обект е вътре, тайният агент се обърна, махна им с ръка и затича към тях.

— Потегляй. Давай. Веднага! — извика силно мисис Купър и удари с длан по гърба на облегалката.

Нямаше време. Шофьорът включи на скорост. Сърцето на Джес биеше тежко, тя хвърли още един, пълен със съмнение, поглед на тайния агент, който вече тичаше с всички сили към тях. И без повече да се колебае, Джес влезе в колата и затръшна вратата, а „Линкълн“-ът потегли с бясна скорост.

ГЛАВА 2

Мястото на катастрофата всяваше ужас. От преобърналата се кола се издигаше гъст черен дим, гумите бяха експлодирали, а борове, в които се беше блъскала, се бяха подпалили и горяха като факли. Пожарът започваше да утихва, благодарение на усилията на пожарникарите, които разпръскваха с маркучите си мощни струи вода върху всичко наоколо. Малко след катастрофата пламъците се бяха издигнали толкова високо, че се виждаха на десет мили. Беше ги видял и така беше стигнал до въпросното място. А за миризмата на изгоряла плът, която вятърът разнасяше — тайният агент Марк Райън не искаше да мисли.

Говореше се, че трима души са намерили смъртта си в черния „Линкълн“, паднал на дъното на клисурата. Самоличността на жертвите все още не беше официално потвърдена, но, неофициално, той знаеше, че една от тях е Анет Купър, Първата дама на Съединените щати. Марк се замисли за хилядите заплахи срещу семейството на президента, които буквално се изливаха върху Белия дом всеки месец; за пътуванията в чужбина, по време на които бяха успели да опазят Първата дама; за стотиците протестни шествия и неласкави знаци, придружаващи явяванията ѝ в обществото. Трудно беше да се предвидят такива заплахи, поради което беше почти невъзможно да се предпазят от тях. Замисли се за кучетата, които могат да подушват бомби; за лимузините, устойчиви на куршуми; за снайперистите, накарани по покривите на сградите; за легионите полицейски и военни служители и, да, за най-добрата охранителна агенция в света, Тайните американски служби, които семейството на президента наемаше, където и да отидеше. Нямахме по-добри от тях в целия свят.

И ето, че Първата дама беше загинала в пътна злополука.

Вече в 01:30 в неделя, по-малко от час след катастрофата, новината се разнасяше по света. И скоро адът щеше да се разтвори.

Като шеф на нейната охрана, или поне официално известен като такъв, той беше отговорен. Немислимото се беше случило по време на

неговата смяна. И съзнанието за това го ядеше отвътре — така, както червеят яде плода. Гърлото му се беше свило, сякаш някой го стискаше с всичка сила. Потеше се обилно, макар температурата да беше паднала, както обикновено в часовете преди зазоряване, до седем градуса над нулата.

Как, по дяволите, се беше случило това?!

— Спри! Това е защитен район. Трябва да се върнеш.

Един от морските пехотинци, които охраняваха мястото на катастрофата, усети със закъснение присъствието на Марк, който вече беше почти стигнал до дъното на клисурата. На около сто метра зад пехотинците бяха поставени халогенни лампи, които заливаха мястото на злополуката с безмилостна бяла светлина. Вляво от Марк, в края на равния участък в основата на склона, растяха високи борове, чиито върхове се поклащаха на вятъра и му пречеха да види обсипаното със звезди небе. Покрай него бушуваха водите на поточето, водата в което преливаше заради падналите дъждове и изглеждаше съвсем черна на фона на дървесните стволлове, къпещи се в нея. Той послушно спря и се озова малко преди кръга светлина на халогенните лампи. Намираше се в мрака, в пълен контраст с осветения район на действие и на снимачния телевизионен екип горе. Марк държеше в ръка служебната си карта, макар вече да беше преминал през първия кръг на охраната, който трябваше да спре репортерите.

— „Тайните служби“.

Позволиха му да мине. Последният защитен кръг, образуван от служители на ФБР, се виеше точно до колата. Над пукането и другите шумове от разпадането на нагорещения метал, над съсъка на пияната и ритмичното въртене на перките на хеликоптерите, той ги чуваше да викат един на друг и да говорят високо в радиопредавателите си. Като се приближи, видя и екипа, който трябваше да събере веществени доказателства и вече беше започнал работа. Стиснал здраво челюсти, той си проправяйте внимателно път през високите до коляно храсти и шубраци. Пътят, по който колата се беше търколила до долу, личеше ясно, белязан от смачканата растителност. Най-накрая погледът му се спря на обгорените останки от автомобила, приземил се на покрива си. Беше ядосан, шокиран дори, не можеше да повярва на очите си. Всички тези чувства повишаваха нивото на адреналина в кръвта му.

Безполезно. Защото беше прекалено късно. Не можеше нищо да направи.

Но какво правеше Първата дама навън от Белия дом? Каква работа имаше в този шибан автомобил?

Нагоре по склона носеха носилка. На магистралата чакаха половин дузина линейки, чиито сирени мълчаха, но лампите им светеха. Марк не знаеше коя е жертвата. Обаче знаеше коя не е. Мисис Купър беше намерила смъртта си и трупът ѝ беше качен в първия хеликоптер, изпратен до мястото на катастрофата. Той се беше оказал наблизо и беше дошъл бързо, но от това също нямаше полза. Трупът на Първата дама беше така силно обгорял, че беше трудно да се установи самоличността ѝ. Обаче Марк беше решил, независимо от всичко, да дойде да види мястото на злополуката със собствените си очи. За да се увери, че невъзможното се е случило.

Какво, за бога, се беше случило тук?

Когато той си беше тръгнал от Белия дом в единайсет часа вечерта, което беше преди два часа и половина, Първата дама тъкмо се беше извинила пред гостите си за вечеря, сред които беше и президентът на Чили. Беше казала, че има главоболие, и се беше качила в асансьора, който водеше към покоите ѝ в Източното крило. Той беше видял как вратите се затвориха след влизането на стройната фигура в бялата вечерна рокля и беше разменил няколко думи с Уил Прескът, на пост пред асансьора, след което беше отишъл до командния пост на охраната на Белия дом, който се намираше в приземния етаж. Беше поговорил с агентите, наблюдаващи мониторите, предаващи цветна картина от коридорите и всички помещения на резиденцията, с изключение, естествено, на най-личните. На огромното електронно табло се виждаше цветна снимка на всеки един член на охраната на Белия дом. Той натисна бутоните, за да изключи тези, които не бяха на пост в момента. След това хвърли поглед на дигитализираното проследяващо устройство, посредством което можеше да се следи преминаването на всеки член на президентското семейство от стая в стая, и забеляза, че само мисис Купър е в резиденцията. Тя беше в спалнята си. Където беше в безопасност за през нощта. Или поне той беше решил така.

И ето, че сега тя беше мъртва.

Какво се беше объркало, по дяволите?

— Кой, по... О, ти ли си?

Тези думи бяха произнесени от специалния агент на ФБР Тед Паркс, когото Марк познаваше от дванайсет години, отколкото всъщност беше и в „Тайните служби“. Той не го харесваше особено. Тед беше четирийсетгодишен, четири години по-възрастен от Марк, среден на ръст, слаб и жилав, плешив. Беше пъхнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните си и оглеждаше замислено мястото на катастрофата. Тясното му лице беше призрачно бледо на светлината на халогенните лампи. Марк предположи, че това е последица или на шок, или на силна мъка. Анет Купър беше изключително популярна личност.

— Това наистина е немислимо!

Марк дори не изсумтя в отговор. Просто продължи да върви към колата. Химическата миризма на пяната, която бяха използвали, за да изгасят пламъците, беше едва ли не по-силна от тази на изгоряла плът. Почти.

— Хей, съжалявам за Прескът — извика Паркс след него.

Прескът. Името му подежда като удар с юмрук в стомаха. То потвърждаваше нещо, което му бяха казали, но в което той отказваше да повярва: тайният агент Уил Прескът, негов подчинен и изключително добро момче, също е бил в тази кола. Последния път, когато Марк го беше видял, Уил стоеше пред асансьора — доста отегчително занимание: безкрайни часове на скучна рутинна работа и само от време на време вълнение и разнообразие, при това продължаващо само няколко минути. Но Господ да ги пазеше от тези няколко минути!

Прескът и Първата дама, заедно в кола с неустановен произход, носещи се с бясна скорост в неизвестна посока. Какво, по дяволите, се беше случило, докато той хапваше ужасно закъснялата си вечеря в „Макдоналдс“, след което беше тръгнал към дома си — къщата, която сега по необходимост и твърде неохотно споделяше с твърде емоционалната си котка?

Третата жертва, според докладите, беше шофьорът. Професионален шофьор. Личните му документи бяха у него, но Марк не можеше да си спомни името му. В момента знаеше само, че който и да беше той, не му беше работа да вози Анет Купър. Тя притежаваше официални автомобили с висококвалифицирани шофьори и охрана,

които да я откарат навсякъде, където трябва да отиде. Присъствието ѝ в тази кола не можеше да бъде оправдано по никакъв начин.

— Съжалявам, сър. Никой не може да отиде по-нататък.

На пътя му беше застанал друг морски пехотинец. Само на няколко метра зад него полицаите ограждаха мястото на катастрофата с жълта лента. Сега вече, след като телата бяха отстранени, можеше да започне разследването на причините за катастрофата. Той спря, защото нямаше да спечели нищо, ако се приближеше още. Вече беше толкова близо, че усещаше остатъчната топлина от изгорелите останки. Там, където колата се беше приземила, нямаше храсти, тревата беше изгоряла. Беше се подпалила лесно.

— Проклетата преса!

Федералният агент Джим Смолски спря до лакътя му и смукна дълбоко от цигарата си, след което очите му се стрелнаха нагоре по склона. Марк проследи погледа му и видя екипа репортери, които продължаваха усилено да снимат, докато морските пехотинци ги изблъскваха обратно към тесния черен път, където полицията на щата Вирджиния вече беше образувала блокада, за да спре по-нататъшните им опити. На мястото на катастрофата бяха пристигнали поне половин дузина репортерски каравани, които не можеха да се сбъркат с никакво друго превозно средство заради рекламните надписи и антените. Докато той гледаше, пристигна още една, чиято антена се въртеше диво. Тълпата репортери около блокадата нарастваше, те се бореха за по-добра позиция и задаваха високо въпросите си на екипа спасители, които не им обръщаха никакво внимание.

— Веднага ли е загинала Първата дама? Кой друг е бил в колата? Закъде е пътувала Анет? Къде е Дейвид? Имате ли някаква представа какво е предизвикало катастрофата? Кой е шофирал? Президентът добре ли е?

За щастие, въпросите не бяха отправени към него. Марк се затвори за гласовете им и концентрира вниманието си върху по-важни неща. По пътеката, по която колата се беше търколила до долу, бяха разпръснати останки, а растителността беше жестоко смачкана. Бейзболна шапка, парчета стъкло от задните стопове, обувка... Погледът му беше привлечен от нещо, което блестеше в сребристо на лъча светлина от камерата на снимачния екип, който бавно отстъпваше под натиска на пехотинците.

— Някой ще трябва да понесе вината за всичко това. — Смолски гледаше Марк право в очите. — Радвам се, че не съм на ваше място, момчета.

Стомахът на Марк се сви.

„По време на моята смяна.“

— Мислех, че си отказал цигарите. — Той се обърна, за да може да определи по-добре положението на сребристия предмет. Беше се заклешил в основата на един храст на три четвърти от разстоянието нагоре по склона, на около двайсет крачки вдясно от пътеката, оставена от колата.

— Да, но не издържах и отново започнах да пуша.

Марк направи гримаса.

— След случилото се и аз мога да се отдам на този порок.

Марк се отдалечи от периметъра, оформил се около димящите останки от автомобила, и започна да се изкачва по склона към сребристия предмет. Над главите им кръжаха още хеликоптери и търсещите им лъчи обхождаха останките като легендарните лазерни оръжия на джедаите. Въздухът се завихри като малко торнадо покрай него, когато един особено агресивен хеликоптер се спусна прекалено ниско. Марк вдигна поглед и видя познатото лого на NBC.

Проклети лешояди!

Когато светлините на снимачния екип не попадаха върху него, сребристият предмет не се забелязваше. Марк не откъсваше поглед от храста, който беше някакъв вид вечнозелено растение. Наоколо имаше и други, растяха нагъсто и бяха с височина до кръста, а клоните им приличаха на космати пипала, развяващи се на вятъра, предизвикан от перките на хеликоптерите. Тук горе мирисът на борово дърво беше силен и му напомни на освежителя за въздух с коледната миризма, който сега петнайсетгодишната му дъщеря беше закачила на огледалото в колата му в дните, когато той пушеше по кутия цигари на ден.

Кога тези дни се бяха превърнали в доброто старо време?

Вече не виждаше сребристия предмет — беше прекалено тъмно. Но помнеше къде е. Протегна ръка през бодливите клони и го намери почти веднага, почувства студената и неравна повърхности веднага заподозря естеството му. Беше елегантната вечерна чанта на Първата дама. Беше я видял за последен път, стисната здраво под мишницата ѝ,

малко преди вратите на асансьора да се затворят след нея. Тогава си беше помислил, че тя ще е на сигурно място и в безопасност за през нощта.

Отново беше сгрешил.

Издърпа чантата, погледна я, претегли я в ръка и изведнъж му прилоша. Защото беше осъзнал със сила, която беше едва ли не брутална, жестоката истина — невъзможното се беше случило. Анет Купър беше мъртва.

Погледна отново надолу — към мястото на катастрофата. В момента правеха снимки на обгорялата кола от всички възможни ъгли и сглобяваха оборудване, което, ако паметта му не го лъжеше, щеше да им помогне да измерят разстоянието, изминато от автомобила от началото на склона до точката, в която се беше приземил по покрив. Няколко от членовете на екипа, който разследваше причините за катастрофата, бяха коленичили и заврели лица едва ли не в земята, за да разгледат вътрешността на колата. Отвори уста, за да извика — да им съобщи за находката си.

После сведе поглед към елегантната чанта, обсипана с мъниста, и я затвори.

Колебанието му трая кратко, след което я отвори и пхна ръка вътре. Освен скъпата козметика и малките четчици за гримиране, които тя обикновено носеше, намери и няколко кредитни карти, завързани с тънка ластичка, както и доста пари в брой. Което си беше истинска изненада, защото Първата дама никога не плащаше сама за каквото и да било. Обаче целта му не бяха подобен род открития. Точно както предполагаше, шишенцето с подсладителя на таблетки, който Първата дама използваше, беше паднало на дъното на чантата и се бе сгушило в сатенената ѝ подплата. Само че, както беше научил за голямо свое разочарование, хапчетата в него не бяха подсладител. А болкоуспокояващи. Тя приемаше различни видове — „Викодин“, „Перосет“, включително, „Оксиконтин“, към който напоследък се беше пристрастила безнадеждно. Пръстите на Марк се склупиха около шишенцето. Извади го от чантата и го прибра в джоба си. А таблетките вътре наистина замърдаха.

Трябваше да я защити, а тя беше мъртва. Но той щеше да направи всичко възможно да опази честта ѝ. Нямаше да позволи въпросното шишенце да попадне в грешни ръце.

— Хей, вие, погледнете нагоре! — извика и двама федерални агенти вдигнаха глави.

Той им махна с ръка, а после осъзна, че не могат да го видят, защото той стои в мрака, а светлините на снимачния екип ги заслепяха. И забърза нагоре, готов да предаде чантата като улика от катастрофата на екипа, който разследваше.

Не беше направил повече от крачка, когато чу звука, долетял отляво. Беше толкова тих, подобен на жаловит стон. Но привлече вниманието му и го накара да се закове на мястото си. Вдигна глава и погледна втренчено в мрака. Нещо лежеше, свито на кълбо, под храста, където беше намерил чантата. Формата му беше размита, долавяха се само очертанията на... какво? Марк смръщи озадачено вежди и тръгна предпазливо. Постепенно осъзна какво вижда и сдържа дъха си.

Беше тяло. Крехкото и дребно тяло на момиче, отпуснато като счупена кукла под храста.

ГЛАВА 3

— Не мърдай, трябва да лежиш неподвижно. Лекарите идват.

Думите успяха да проникнат през мрака, който обгръщаше съзнанието на Джес. Мракът беше ужасяващ, разкъсван от писъци и пареща болка. Топли и силни пръсти докоснаха врата ѝ, бузите ѝ и я издигнаха още по-близо до светлината.

„Мили боже, мили боже...“

— Имам нужда от помощ! Тук има ранена жена!

Беше извикал същият дълбок мъжки глас, който ѝ беше казал да лежи неподвижна. Ужасът отново я завладя. Не, не...

— Шшш — успя да произнесе тихо като дихание тя.

Силите ѝ стигаха само за това. Той беше коленичил до нея, беше се навел над лицето ѝ, а тя разбра, че очите ѝ са отворени, когато видя обсипаното със звезди небе, на чийто фон силуетът му се открояваше. Значи не беше мъртва. Близостта на това едро тяло накара сърцето ѝ да прескочи един удар. Стомахът ѝ се сви от страх. Едва си поемаше въздух. Острата миризма на изгоряло изпълни ноздрите ѝ, изсуши гърлото ѝ и заседна в дробовете ѝ.

„Моля те, господи, не.“

— Хей! Имаме нужда от помощ!

— Тихо, не викай прошепна тя и задърпа отчаяно крачола на панталона му.

Искаше предупреждението ѝ да прозвучи настоятелно, по-високо и по-остро, но то излезе от устните ѝ тихо като въздишка. Дълбока въздишка, изразяваща преди всичко болка. За което си имаше причина — болеше я цялото тяло. Беше ѝ студено. Толкова студено. Все едно че се намираше във вътрешността на фризер.

— Всичко ще бъде наред. Линейката е тук.

Мъжът се изправи. Тя стисна още по-здраво крачола му. Той не беше направил дори опит да я нарани — не можеше да е един от демоните, които допреди бяха населявали ума ѝ в състоянието, така подобно на сън. Хм, а дали, все пак, не беше един от тях? Инстинктът

й казваше: Не! Чувстваше се в безопасност. Струваше й се, че може да му има доверие. Стисна още по-здраво крачолата му. У нея се затвърждаваше убеждението, че каквото и да се случеше, той не биваше да я оставя тук сама, в мрака.

— Катастрофирахме. — Говоренето предизвикваше болка в гърлото й.

Спомни си всичко — скърцането на гумите, подхлъзването на колата, изхвъркването й от шосето... Каква кола? Отново видя, като на забавен кадър, претъркулването в бездната... Другите. Къде бяха те? Цялото й тяло затрепери.

— Размърдайте се, по дяволите! Изпратете тук медицински екип!

Това не беше просто вик, а рев. Достатъчно силен да разтърси нощта. И да спре въртенето на ужасните образи в главата й. Да я накара да трепне, да се свие. Да заглуши всички други шумове — от ритмичното въртене на перките на хеликоптера, стърженето на метал, ръмженето на двигателите — които тя започваше да долавя. Достатъчно силен и продължителен, за да бъде чут. Благодарение на него, щяха да узнаят къде се намира тя. Нямаше повече възможност да се скрие.

Те?

Пулсът й беше тежък, забързан. Паниката я изпълваше, спираше кръвта във вените й.

„Трябва да избягам, да избягам, трябва...“

Осъзна, че лежи свита на кълбо, на една страна, на влажната и студена земя. Главата й почиваше върху нещо, което беше едновременно меко и бодливо — изсъхнала трева? Нещо студено и остро — за което тя предположи, че е камък — се забиваше в бедрото й. Усещаше, че главата й се намира по-ниско от краката й — да, лежеше като захвърлена кукла на хълма. Трябваше само да се изправи и...

Събра всичките си сили и се опита да се изправи и да тича, докато мракът я погълне и скрие, докато отново бъде в безопасност. Болката пронизваше цялото й тяло, атакуваше нервните й окончания, караше виковете да напират в гърлото й... Обаче не можеше да се освободи дори от тях.

„Не мога да помръдна.“

Осъзнаването на този факт я изуми. Можеше да върти единствено главата си и да вдигне ръката си, което обаче изискваше прекалено голямо усилие. Подпря се с ръце на земята и откри, че може да помръдне и тялото си с няколко сантиметра. И това беше всичко. Беше хваната в капан, обездвижена в собственото си тяло. Падна тежко назад, ужасът я изпълни и вледени. Мислите ѝ станаха хаотични, объркани. Знаеше само, че изпитва ужасна, все по-нарастваща, болка. Болеше я всичко — ребрата, краката, главата... Не можеше да избяга. А много се страхуваше.

„Трябваше да съм мъртва.“

Катастрофата беше ужасяваща. Колата летеше в мрака, в нищото, а после се търкаляше, търкаляше... Чуваха се викове, силни, оглушаващи викове. Тя също викаше. Продължаваше да чува сърцераздирателните викове в главата си.

Мъртви ли са другите? Опита се да му зададе този въпрос, когато той отново коленичи до нея. Но или не успяваше да се изрази смислено, или той не я чуваше. Стисна здраво крачола на панталона му. Материята беше гладка, хладна, здрава. За нея беше като спасително въже.

Вероятно беше усетил отчаянието ѝ, защото потупа ръката ѝ в несръчен опит да я успокои. „Ако искаше да ме нарани, вече имаше достатъчно възможности.“ Тя се чувстваше защитена, в безопасност. Слава богу! Пусна крачола му и го сграбчи за ръката. Топли, силни пръсти...

— Не ме оставяй — помоли го тя с дрезгав глас, който едва излизаше от пресъхналото ѝ гърло. — Те... те...

Обаче умът ѝ неочаквано ѝ изневери и тя не можа да си спомни кои са „те“. И дори не беше сигурна, че някога ще възвърне в паметта си спомена за събитията. Те? Тъмни и неясни фигури в мрака, очертани на фона на пламъците...

— Какво? — Той се наведе към нея. Очевидно беше чул гласа ѝ, но не беше разбрал какво казва. Коя си ти? Беше ли в колата заедно с Първата дама?

Първата дама. Анет Купър. О, господи! Чуваше и долавяше движение наблизо, тихи стъпки, откъслеци от разговори. Към тях приближаваха хора. Дъхът на Джес заседна в гърлото ѝ. Ужасът отново я завладя.

— Моля те... — помоли го тя.

— Тук! — извика той, стисна набързо пръстите ѝ и пусна ръката ѝ. Изправи се. Джес осъзна, че храстите вероятно ги скриваха от погледите на онези, които вървяха към тях. Досега. Отчаянието накара сърцето ѝ да заблъска в гърдите така силно, сякаш искаше да изхвъркне на свобода.

— Видяхме ви! — извика в отговор мъжки глас.

Спасителят ѝ отново коленичи до нея. Джес пак го хвана за ръката.

— Лекарският екип вече почти стигна дотук — каза той, преди тя да е изпаднала в пълна паника.

Разбира се. Идват лекарите. Той не би викал така настоятелно на никого друго.

Обаче бясно препускащото ѝ сърце не искаше да се успокои.

Чуха се още стъпки, все по-близо и по-близо. Шумолящи клони. Мачкана от крака трева. Лъчът на фенерчето я намери в мрака и тя не можа да се сдържи — сви се. Полузаслепена, чувстваше се като зверче, хванато в капан, безпомощно. Изведнъж се усети безмилостно изложена на показ, видима за всички, уязвима. Сърцето ѝ биеше силно. Препускаше.

Стисна още по-здраво ръката на спасителя си. Той сведе поглед към нея. Въпреки че светлината попадеше директно върху нея, сенките около него също се бяха разпръснали частично и той се открояваше в мрака. Тя като че ли не виждаше ясно — вероятно беше изгубила контактните си лещи — обаче долавяше общите характеристики. Той беше едър мъж, с широки гърди и рамене, със здрав врат и къса, руса и гъста коса. Бяла риза, черна вратовръзка. Черно сако...

Един от тях.

Осъзнаването на факта прониза съзнанието ѝ като яростна стрела. Ахна — дори от това изпита болка — и отпусна тежко глава.

— И така, какво имаме тук?

Гласът беше нов, принадлежеше на друг мъж и противно на ужаса ѝ отпреди малко да не бъде открита, Джес му се зарадва сега. Приветства го. Колкото повече бяха хората около нея, в толкова по-голяма безопасност беше — нали така? В безопасност от какво?

— Тя е в съзнание. Вероятно е била в колата.

Той направи крачка назад и тя вече не го виждаше. Лекарите закръжиха около нея.

— Здравейте, как се казвате? — Друг мъж коленичи до нея. Пръстите му намериха пулса ѝ.

— Джесика. — Затвори очи, защото светлината я заслепяваше. — Джесика Форд.

— Ще се погрижим добре за вас.

И тя престана не само да говори, но и да мисли. Всъщност можеше само да усеща или да се опитва да не усеща — последното се отнасяше за болката, която я заливаше на мощни вълни. Отношението ѝ към нещата беше това на фаталист: не можеше да направи нищо, за да промени случилото се. До нея имаше двама мъже, очевидно лекари, които твърдяха, че ще направят всичко възможно да запазят живота ѝ. Мъжът, който я беше открил, стоеше малко по-назад, извън полезрението ѝ. Тя го зърваше само от време на време и повече като сянка, докато лекарите я стабилизираха. След това я качиха на носилката и я понесоха нагоре по хълма.

— Пазете я от пресата.

Провлеченият му говор не можеше да се сбърка с никой друг. Той я беше открил, но не само това — беше останал до нея. Вървеше близо до носилката. Сега тя се страхуваше и от него. Той беше един от тях. Тази мисъл не я напускаше. Макар че понякога изпитваше и съмнението, че страхът ѝ е неоснователен.

Той не я беше наранил. И тя не го усещаше като заплаха. Но все пак се страхуваше.

Джес дойде в съзнание в линейката. Тъкмо я закачаха към различни системи. Сега, когато знаеха къде е, тя се чувстваше наранена, безпомощна и хваната в капана на собственото си тяло. И не можеше да направи нищо, не беше способна да се защити. Освен може би...

— Обадете се на шефа ми.

Всъщност страхуваше се от онези няколко мига на ясно съзнание, преди да ѝ подействат сънотворните и болкоуспокояващите. Затова събра всичките си сили и решителност и заговори твърдо на лекаря, който тъкмо прикрепяше иглата към ръката ѝ с цитопласт. Отначало гласът ѝ беше едва доловим. Тя се напегна, за да говори по-високо. Лекарят очевидно я чу, защото я погледна въпросително.

— Джон Девънпорт. И на майка ми. Телефонните номера са в телефона ми...

Който пък беше в джоба на сакото ѝ. Спомни си, че го беше почувствала да се допира в бедрото ѝ, докато я качваха на носилката, но сега не знаеше къде е сакото — вероятно го бяха свалили от гърба ѝ... Видя го, буквално разкъсано на парчета, на една от лавиците...

— А той е в джоба на сакото ми. Ей там.

Опита се да задържи погледа си върху него, но клепачите ѝ вече натежаваха, очите ѝ се затваряха. Паниката я завладя с такава сила, че почти победи лекарството, което вливаха в кръвоносната ѝ система. Осъзна, че отново ще изпадне в безсъзнание и няма да усеща нищо...

Безпомощна.

Обаче не можеше да направи нищо, за да се спаси. Мракът я обгърна, тя се отпусна немошно в обятията му и изведнъж се озова отново в черния препускащ „Линкълн“, изхвъркнал от шосето, чу отново виковете, включително и своя собствен. Ехото отекна в ушите ѝ.

ГЛАВА 4

Марк се върна направо в Белия дом. Макар че по-голямата част от страната все още спеше, той знаеше, че новината за смъртта на Анет Купър ще се разпръсне по всички официални и неофициални канали като неудържим горски пожар. „Осемнайсетте кра“, както беше известен комплексът на Белия дом, вече беше обкръжен от представители на медиите. А светлината от халогенните лампи на различните снимачни екипи беше толкова силна, че вероятно се виждаше от международната космическа станция. Мъжът от охраната, който го преведе през лентата, беше силно пребледнял — лицето му имаше сивопепеляв цвят. Марк паркира колата и отиде право в мазето, където се намиреше командният център на „Тайните служби“. Тъкмо набираше шестцифрения код, когато вратата беше рязко отворена отвътре.

Харис Лоуъл, шефът на охраната на Белия дом, застана на прага с ръка все още на бравата, а изражението му бързо стана гневно, като видя кой стои пред него. Той беше едър и с тежко телосложение, червендалест. Косата му беше започнала силно да оредява и беше вчесана по класическия начин, за да прикрива плешивината му. Сините му очи бяха неприятно изпъкнали. Петдесет и четири годишният Лоуъл приличаше доста на булдог. Да, булдог, който беше с лош нрав, а в момента беше и разярен, облечен в костюм на райета за две хиляди долара.

— Какво се случи, по дяволите?

Марк поклати глава.

— Не знам.

— Твоята шибана работа е да знаеш!

— Нещо се е прецакало.

— Така ли мислиш?

Лоуъл издаде неясен звук, който би могъл да бъде и изсумтяване, и горчив смях. Над рамото му Марк виждаше командния пост, който беше изненадващо пълен в два часа сутринта. Разбира се, екипът,

който в момента трябваше да охранява Първата дама, беше останал без работа и очевидно се беше събрал тук. Имаше и други, освен неговите хора. Може би следващата смяна беше избързала, както и останалите, привлечена от новината. Някои стояха прави, други се бяха отпуснали на столовете, протегнали крака пред себе си, и наблюдаваха мониторите, на които се виждаше необичайно раздвижване по коридорите и стаите, които те охраняваха. Няколко души се разхождаха из помещението, както изглеждаше на пръв поглед, безцелно. Всички бяха силно преbledнели. И всичките имаха изненадания вид на жертви на внезапна злополука. Всички мълчаха. И всички го гледаха, следяха кавгата, която се зараждаше на прага.

— Президентът иска да те види. Исква да ти зададе някои въпроси.

Лоуъл мина бързо покрай него. Марк успя да улови вратата, преди да се е затворила, отвори я широко, обърна се и изгледа Лоуъл.

— В момента не разполагам с никакви отговори.

— Значи ще присъстваме и на твоето погребение.

Лоуъл като че ли осъзна колко груби са думите му, защото изражението му се промени. Мускулчетата на бузите му започнаха да трепкат, а погледът му придоби мекота. Като че ли едва сега започваше да осъзнава, че Първата дама беше намерила смъртта си. Странно, как светът може да се промени само за секунда.

— Дай ми минутка, а?

Марк все още усещаше, че му прилошава.

— Минутка. — Лоуъл направи неопределена гримаса.

Независимо какво трябваше да означава тя, Марк я прие за съгласие. Влезе в ярко осветеното помещение, лишено от прозорци, със стените, подсилени със стомана, с редицата проблясващи в сребристо монитори, с компютрите, които бяха последният писък в технологиите, с множеството картини, които скриваха сейфове с оръжие, достатъчно за въоръжаването на малка армия, и тръшна твърдо вратата след себе си. Усети силния аромат на кафе, който се носеше от кафемашината в ъгъла. И отново му се повдигна.

— Вярно ли е за Прескът?

Въпросът дойде някъде от задната част на помещението. Марк погледна човека, който го беше казал — Сюзън Уендъл, привлекателна трийсет и няколко годишна блондинка, която таеше чувства към

неженения, красив и добър Прескът — и рязко кимна с глава. Нямаше смисъл да крие истината или да се опитва да съобщи новината по заобиколен начин. Лицето ѝ застина, после се сгърчи. Тя преглътна мъчително. С изключение на това и побеляването на устните ѝ, тя не издаде по никакъв начин какво изпитва. Тайните агенти не плачат.

Марк направи жест на останалите да се съберат около него. Без да се брои той, те бяха седмина: Уендъл, Пол Фийлдинг, Стив Матюс, Майкъл Варни, Спенсър Хейгън, Жанет Танди и Филип Джанк. Първите трима, заедно с Прескът, бяха на смяна, когато той си беше тръгнал от Белия дом. Останалите очевидно бяха дошли, когато новината за трагедията беше стигнала до тях.

— Някой знае ли защо Първата дама и Прескът са били в онази кола?

Марк говореше тихо. Нямайте защо да изкарват мръсните си ризи наяве пред всички в стаята. Нещо се беше объркало ужасно и той искаше първо да научи всички подробности. Собственият му екип беше в опасност може би, но щеше да направи всичко необходимо, за да го защити.

Сведени ниско очи. Поклащане на глави. Напрегнати лица.

— Узнахме, че нещо е станало едва когато Прескът ни се обади по радиото — обясни Уендъл. — Каза, че е отишъл с мисис Купър и Фоли... — шпаньола на Купър — в Розовата градина. Мисис Купър внезапно изчезнала от погледа му и не могъл да я открие. Изпаднал в паника, обаче не виждал признаци да е отвлечена. Не искахме да вдигаме излишен шум, в случай, че тревогата е фалшива, затова всички отидохме да я търсим. Когато ни се обади... — Гласът ѝ затрепери. — И разбрахме за катастрофата, тъкмо се канехме да организираме хайка. — Тя трепна. — Беше обаче прекалено късно.

Марк изправи рамене, стегна се. Имаше много неща, които би могъл да каже, но все още не искаше да започне с обвиненията. Защото накрая щеше да се окаже, естествено, че вината е негова — това бяха неговите хора. И охраната на Първата дама беше негова работа.

— Искам да знам как се случи. — Тонът на Марк беше мрачен. — Искам да знам всяка една, дори най-малката, подробност от вчера.

Огледа се и посочи с глава Пол Фийлдинг. Като всички тях, трийсет и девет годишният Фийлдинг беше в отлично физическо състояние. Висок метър и осемдесет и шест, с пълни розови бузи и

кротки сини очи, с плешивата си глава и сговорчивия си характер, той винаги караше Марк да мисли за Буда. Странен Буда, облечен в костюма на таен агент. Фийлдинг се потеше, макар в помещението да беше хладко. Това чувство беше познато на Марк. Освен това, той познаваше и Фийлдинг, когото ценеше и като приятел, а не само като колега. Дори нещо повече, той имаше доверие в него. Двамата бяха преминали заедно обучението в Академията. Звездата на Марк обаче се беше издигнала по-високо и по-бързо главно защото той полагаше повече усилия. Той влагаше в работата си всичко, целия си живот. Фийлдинг не беше направил тази грешка. Той все още беше женен за първата си съпруга и имаше деца, които го обичаха.

— Когато се върна, искам да изгледам записите от всички камери, касаещи времето след 22:00 — каза той на Фийлдинг, който веднага застана до него.

На вратата във формата на свод зад него се почука силно и Марк стисна зъби: Лоуъл, както винаги, нетърпелив.

— Не само тези, на които се вижда мисис Купър, а всичките. Искам да проследя всяко движение в резиденцията. Искам да знам кой е влязъл или излязъл. И дори кой е кихнал. Искам записите и от Розовата градина. И от всеки изход на Белия дом. Всичките, разбрахте ли? Искам да знам кога е излязла и с кого и защо, по дяволите, е била в онази шибана кола!

Фийлдинг кимна.

— Разбрах.

— Сигурно разбирате още, че цялата вина ще се стовари върху нас. Задължително трябва да разполагаме с някои отговори. И при това бързо.

Фийлдинг отново кимна. Останалите — също. Марк знаеше, че всички са го разбрали прекрасно. Беше заложен не само техният авторитет, но и репутацията на „Тайните служби“.

Независимо какво беше довело до смъртта на мисис Купър в онази катастрофа, основното беше, че те се бяха провалили. Осъзнаването на този факт не беше приятно, чувството за вина започваше да го гложди, той ставаше все по-нервен.

Втори провал беше немислим. Не разполагаха с такава възможност.

На вратата отново се почука, този път — по-силно. Проклетият Лоуъл.

— Искам, също така, да знам всичко за Джесика Форд.

Името се беше запечатало в паметта му, както и споменът за изцапаното ѝ с кръв лице и крехкото тяло. Дали тя щеше да намери смъртта си там, ако той не я беше открил? Но по-важно беше да узнае каква е връзката ѝ с Анет Купър. И какво е правила в онази кола. Благодарение на пресата, светът скоро щеше да узнае отговорите. Но той искаше да ги научи първи.

— Това не е ли единствената оцеляла? — Уендъл, винаги побърза от останалите, срещна погледа му. В очи те ѝ се четеше неподправен интерес. Високият професионализъм ѝ помагаше да скрие мъката си по Прескът, личните въпроси нямаха място в работата.

— Оцеляла? — Марк смръщи вежди.

— Така предадоха по CNN. Казаха, че в колата са пътували четирима и че има един оцелял след катастрофата.

Марк беше изненадан. А после се почувства глупаво, че е позволил да бъде изненадан. Беше видял снимачните екипи на мястото на злополуката, както и тези пред Белия дом. Защо все още като че ли не осъзнаваше, че всяка подробност щеше да бъде излъчена моментално по целия свят?

— Исусе!

Знаеше го, разбира се, но едва сега започваше да осъзнава реалността — отзвукът щеше да е огромен. Глобален. Новината щеше да се превърне в международен трус, който щеше да разтърсва медиите дни наред и вероятно дори седмици или месеци. И всеки, проявил дори най-малък интерес, щеше да узнае и най-малките подробности за живота и смъртта на Анет Купър. Освен ако не успееш да запазят в тайна някои неща. И той се помоли на Бога да има и такива.

— Да, тя е оцелялата. И искам да знам коя, по дяволите е тя и какво е правила в онази кола. След най-много петнайсет минути.

— Работя по въпроса — каза Уендъл.

— Окей, дръжте си устите затворени. Не разговаряйте с никого, имам предвид наистина никого — извън тази група!

Освободи ги с кимване на главата и отиде да отвори вратата. Лоуъл беше вдигнал ръка, готов да почука отново. И го гледаше гневно. Дългият коридор зад него бързо се изпълваше с хора. Повечето

от тях бяха тайни агенти, които щяха да влязат в помещението, от което той се канеше да излезе. Също лекари, запътили се към клиниката вътре в Белия дом. Агенти на ФБР. Служители на Белия дом, както и такива от обслужването и поддръжката. Няколко военни. Имаше и такива, които открито плачеха. Други бяха силно пребледнели и изключително сериозни. Повечето бяха под влияние на силния шок, от който щяха да се отърсят едва по-късно. По дяволите, той самият още беше в първите етапи на съвземането. Обаче щеше да бъде принуден бързо да излезе от това си състояние. Защото трябваше да оцелее.

— Няма място за грешки, Райън! — предупреди го тихо Лоуъл, докато вървяха към асансьора, който щеше да ги отведе до стаята на семейството. — Президентът иска обяснение. Къде, по дяволите, бяхте вие, момчета?

— Все още не знам какво се е случило. Но ще науча.

Лоуъл изсумтя. В асансьора и двамата запазиха пълно мълчание. Белият дом е огромна и безлична сграда, в която се намира малкият ултралуксозен хотел, в който живее семейството на президента. Марк гледаше отражението си в лъскавата стена на асансьора. За първи път осъзна, че се поти и че външният му вид никак не е добър. Изглеждаше мръсен, брадата му беше набола, беше все още облечен в същия черен костюм, с който беше отишъл на работа в събота — беше свалил сако и вратовръзката си, когато се беше прибрал у дома си и се беше настанил удобно на дивана пред телевизора с големия хамбургер на „Макдоналдс“ в ръка, когато му се бяха обадили с новината за катастрофата и той беше грабнал сако си и веднага беше излязъл. Бялата му риза беше мръсна и измачкана, беше без вратовръзка.

Кое не беше точно по правилата на „Тайните служби“. Е, в момента не можеше нищо да направи, а и предполагаше, че това нямаше значение при дадените обстоятелства. В момента имаше много по-големи проблеми от неспазването на етикета по отношение на облеклото.

Вратите на асансьора се отвориха и първото, което му направи впечатление, беше тишината. Тя беше гъста и тежка, осезаема като мъгла. Ароматът на току-що откъснатите рози, поставени в огромната кристална ваза срещу асансьора, предизвикваше мисли за погребална зала. Той се опита да не мисли за това, а последва Лоуъл в малкото

преддверие и после — през двойните врати, които водеха към елегантно обзаведеното фоайе на семейната резиденция. Прайс Ферис от охраната на президента ги посрещна във фоайето. Размениха си възможно най-кратък поздрав. Марк успя да надникне над рамото на Ферис и да види, че Жълтата овална стая вече е пълна с хора. Някои бяха важни клечки — вицепрезидентът и съпругата му, държавният секретар и неговата половинка. А други — не. Като например племенникът на президента. Суетяха се наоколо с чаши в ръка и разговаряха шепнешком, което се чуваше във фоайето като шум от улично движение. Сериозното настроение се усещаше и от мястото, където той стоеше в момента. Марк кимна на колегите си тайни агенти, когато мина покрай тях — а погледите, които те му хвърлиха, създадоха у него впечатлението, че е жертвеният агнец, когото готвят за заколение — и последва Ферис и Лоуъл по дългия коридор към спалнята на президента.

Опита се да не обръща внимание на болезненото свиване на стомаха си.

Ферис почука на вратата. Отвори им друг агент, Доналд Петровски. Марк последва Лоуъл в стаята.

Дейвид Купър лежеше по гръб на огромното легло, в което беше спал всеки президент от времето на Калвин Кулидж насам. Той не беше едър мъж — беше висок може би метър и шейсет и пет — но благодарение на фитнес залата на третия етаж, беше в изключително физическо състояние за петдесет и осем годишен човек. Марк знаеше — колега от охраната на президента беше споделил с него — че тенът му се дължи повече на спрейове, отколкото на пребиваване на открито, и че известната му гъста сребриста коса пък получава цвета си от съчетание на различни бои, но, хей, камерите го следяха по двайсет и четири часа всеки ден, а и в политиката имиджът беше от изключително значение. Той и петдесет и двегодишната Анет бяха привлекателна, фотогенична и популярна двойка. А заедно с порасналите им вече син и дъщеря, те бяха олицетворение на щастливото и сплотено американско семейство.

Само онези, които бяха много близо до тях, можеха да видят какво се крие зад фасадата. В момента на Марк много му се искаше да не му се беше налагало да ги опознава.

— ... в Бетезда? — Това беше завършекът на въпрос, произнесен, от президента на Съединените щати.

— Точно така.

Отговорът, както видя Марк, който в този момент влезе в стаята, беше даден от баща му, Уейн Купър. Осемдесетгодишният тексаски петролен магнат стоеше близо до камината в компанията на друг мъж, когото Марк не познаваше. Той имаше същото телосложение като сина си, с изключение на коремчето, беше почти напълно плешив, ако не се брояха няколкото бели косъма и беше вдовец, който обожаваше единствения си син. Беше милиардер, което обясняваше как синът му беше успял да стигне до Белия дом. Дъщеря му Елизабет се беше омъжвала три пъти и беше издържана и защитавана, но иначе — напълно пренебрегвана. Всичките надежди и мечти на Уейн бяха свързани със сина му.

— Казах ти, няма да взема никакви проклети хапчета! — каза остро президентът.

— Но, сър...

Дейвид Купър беше все още със смокинга, в който беше облечен на вечерята в чест на президента на Чили. Краката му, в официални обувки, почиваха върху кувертюрата на леглото. Джон Даунс, личният лекар на президента, се беше навел над него, с гръб към Марк. Леонард Кауън, прислужникът му, кръжеше в долния край на леглото в ръка с поднос, върху който имаше чаша с любимото питие на президента — скоч със сода.

— Ето го и Райън — обяви Лоуъл.

Президентът седна в леглото. Всички погледи се насочиха към Марк. Разговорите замряха. Той си пое дълбоко дъх и усети как челюстта му се стегна. Замоли се това да е единственият външен признак за напрежението, което го изпълваше.

— Боже милостиви, можеш ли да ни кажеш причината за катастрофата? — избумтя мощният глас на Уейн Купър, последван от тракането на чашата, която той остави на мраморната лавица над камината.

— Все още не, сър.

— Е, проклет да съм...

— Татко, можеш ли да ни извиниш за минутка? Това се отнася и за всички други.

Дейвид Купър отново беше олицетворение на учтивостта, макар гласът му да трепереше леко. Спусна крака на пода. Лицето му беше хлътнало и изпито, бледо, очите му бяха силно зачервени. Марк срещна погледа му и почувства как стомахът му се свива още по-силно. Истината беше, че Дейвид Купър много обичаше съпругата си.

„В моята смяна.“

— Дейви... — запротестира Уейн. В гласа му се долавяше мъката, която изпитваше заради скръбта на сина си.

— Моля те — каза президентът отново.

Уейн Купър смръщи вежди, но както и всички други, излезе бавно от стаята. Шумът от затварянето на вратата прозвуча оглушително като изстрел в ушите на Марк. Президентът се изправи. Очите им се срещнаха. Марк едва се сдържа да не трепне под обвинителния му поглед.

— Аз ти имах доверие, Марк. Ти знаеше какво става около нея. Трябваше да я пазиш. Да е жива и здрава.

Не беше в стила на Марк да си търси извинения, не го направи и този път.

— Съжалявам, господин президент.

Купър се огледа бързо. Марк, който го наблюдаваше, почувства как гърдите му пламват. Знаеше какво е да обичаш жена, която не дава и пет пари за теб. Болката беше жестока. В момента съчувствието му беше на страната на Дейвид Купър.

Президентът спря пред него и прокара длани през косата си.

— Каж ми само едно. Да не би да е била навън, за да си набави наркотици?

Би дал десет милиона долара, за да узнае отговора на този въпрос.

— Не знам. Може би. — Марк извади от джоба си шишенцето с фалшивите приспивателни и му го подаде. — Отидох до мястото на катастрофата. Това беше в чантата ѝ. Имаше още пари в брой и кредитни карти.

Тъй като Първата дама почти никога не носеше у себе си пари в брой, намерението беше повече от ясно. Напълно възможно беше да е имала среща с търговец на наркотици. Кредитните карти... Кой, по дяволите, знаеше нещо за тях? Той не беше имал време да мисли по въпроса. Макар че, доколкото знаеше, търговците на наркотици не ги

приемаха. Президентът си пое рязко дъх и взе шишенцето от ръцете му.

— Проклети хапчета!

После вдигна поглед към Марк. Очите му бяха потъмнели от душевната болка, която изпитваше.

— Това не бива да стане достояние на медиите. Репутацията й...

— Устните му трепереха, лицето му се стърчи. — О, мили боже, мили боже, не мога да повярвам, че това се случва! Не мога да повярвам, че е мъртва. Анет...

Думите му се превърнаха в жалостиво ридание. Вратите се отвориха, стаята се изпълни с хора и Марк беше избутан в коридора, но продължаваше да чува хлипанията му. И отново го прободеше силното чувство за вина.

„По време на моята смяна.“

Лоуъл се изравни с него и двамата тръгнаха към асансьора.

— Онази жена. — Лоуъл се огледа. Като че ли искаше да се увери, че никой няма да чуе и дума от разговора им. — Жената, която е била в колата. Оцелялата.

Бяха вече във фоайето. Разминаваха се с група хора, които вървяха бързо към Жълтата овална стая. Марк разпозна една много известна певица и приятели на семейството на президента. Запита се кога ли ще дойдат и двете им вече пораснали деца, Лори Доналдсън и Брад Купър. Наистина не искаше да е тук в този момент.

— Какво за нея? — запита.

— Какво знаеш?

— Нищо, освен името й. Все още. — Намекът, че скоро ще знае всичко за Джесика Форд, не убегна на Лоуъл и той кимна с глава.

— Да, е, научихме, че е адвокат и работи за Джон Девънпорт. В момента се опитваме да се свържем с него, но не е у дома си и не отговаря на мобилния си телефон. Информацията, която имаме — предварителна, но мислим, че е точна — е, че Първата дама се е обадила на Девънпорт и той е изпратил колата.

— Защо?

Но това поне означаваше, че Анет Купър не беше излязла от Белия дом, за да си набави наркотици, които бавно, но сигурно отказваше. А може би случаят беше точно такъв, Девънпорт беше

разбрал и беше изпратил колата и подчинената си, за да я приберат у дома.

— Кой знае, по дяволите? — Лоуъл беше мрачен. — Виж, отиди при тази Форд и се погрижи пресата да не стигне до нея. И ако тя знае нещо, което може да навреди на Първата дама и президента, ще трябва да я накараш да си държи устата затворена. — Пламъчето в очите на Лоуъл напомняше на Марк колко безмилостен можеше да бъде шефът му. — Ако не успееш, наистина всичко ще се с товари върху теб.

Марк стисна устни. После кимна и влезе в асансьора.

ГЛАВА 5

Нещо я събуди. Какво? Джес не знаеше. Дишаше трудно. Чувстваше се странно. Сетивата ѝ се събудиха постепенно за живот, но не те, а шестото ѝ чувство ѝ казваше, че нещо не е наред.

„Къде съм?“

Премигна, отвори очи, но нищо не видя. Мрак. Имаше чувството, че се намира в стая, че е заградена от четири стени и таван. Беше ѝ студено, толкова студено. Тя прехапа долната си устна и се опита да овладее силното треперене на тялото си. Чувстваше се като опиянена, дезориентирана. Като че ли се носеше по бавно течаща вода. Главата ѝ пулсираше от болка. Устата ѝ беше като натъпкана с памук. Усещаше тъпа болка и в цялото си тяло, но тя не беше непоносима. Имаше чувството, че е сама, макар да беше сигурна, че малко преди това беше чула гласа на майка си. А другият беше може би на сестра ѝ Сара.

Сега не чуваше гласове. Никакви звуци всъщност, с изключение на ритмичното механично бибиждане и тихото жужене на различни апарати. Не знаеше как е възможно да ѝ е толкова студено; струваше ѝ се, че е завита с одеяло до под мишниците. Материята, която опираше до тялото ѝ, беше мека и гладка, докато тази, върху която почиваха ръцете ѝ, беше мъхеста и по-груба. Това, плюс твърдата повърхност под нея и мекотата, която усещаше под главата си, я доведоха до заключението, че лежи на легло. Остра и характерна миризма на антисептик? — потвърди подозрението ѝ, че е в болница.

Анет Купър. Катастрофата.

Ужасът я заля на ледени вълни. Стомахът ѝ се сви. Главата ѝ се замая толкова силно, че съзнанието ѝ едва ли не се върна отново в черната бездна, откъдето беше изплувало.

Нещо не беше наред. Тази мисъл я задържа в света на реалността. Беше достатъчно настоятелна да прогони мрака, който заплашваше отново да я обгърне.

Какво?

Мракът бе беше абсолютен, както откри, когато очите ѝ привикнаха: долавяше някакво синкаво сияние отдясно. Обърна бавно глава — движението изискваше огромно усилие — и откри, че идва от няколко апарата, поставени близо до леглото. На екрана на единия се виждаше зигзагообразна линия и той издаваше ритмичното бибиждане, затова тя реши, че отбелязва сърдечната ѝ дейност. Ако беше така, то тя беше стабилна и ритмична. Жуженето идваше някъде отгоре и вероятно издаваше работата на вентилационна или отоплителна система. Тесният процеп светлина, в който се очертаваше вратата, придружен от тихото проскърцване, ѝ подсказа, че някой внимателно я затваря.

Едва осъзнала този факт, и лъчът светлина изчезна. Чу се кликане, което ѝ подсказа, че вратата е плътно затворена. Мракът беше станал почти пълен. Обаче неясно движение в сянката, хвърляна от синкавото сияние, ѝ подсказа, че не е сама. По гръбнака ѝ полазиха тръпки, които трябваше да бъдат предупреждение.

Кой?

Сърцето ѝ заби учестено, защото тя чу леки и бързи стъпки. Очите ѝ се отвориха широко, когато неясен силует пристъпи иззад апаратите: висока фигура в синя престилка. Лекар значи. Или сестра. Без значение. Издиша бавно от облекчение. И едва тогава осъзна, че беше съдържала дъха си. А тя пък кого беше очаквала?

— Будна ли си?

Въпросът беше зададен тихо — като че ли за да не я обезпокоят, ако отговорът е „не“. Мракът, поради липсата на контактните ѝ лещи, ѝ пречеше да вижда добре, но беше очевидно, че говори мъж. Непознат. Дали виждаше проблясването на очите ѝ в мрака? Не знаеше. Тихият му галещ глас бе в странен контраст с бързите му движения. Той тръгна уверено, с широки крачки, към леглото.

— Да.

Гласът ѝ беше едва доловим, дрезгав и уморен. Устата ѝ беше пресъхнала и ѝ беше трудно да произнесе дори тази кратка дума. Преглътна, за да навлажни гърло, и го проследи с поглед. Искеше да запита за състоянието на другите, пътували в колата, но нямаше сили. Езикът ѝ беше надебелял и тежък, тя не можеше да произнесе и дума или поне не искаше да положи толкова усилия.

— Помниш ли какво се случи?

Той хвана желязната табла на леглото до главата ѝ. Едва тогава тя забеляза системата, към която я бяха включили, и банката, чието съдържание се вливаше бавно във вените ѝ.

— Катастрофирахме — успя да каже.

— Точно така.

Тя видя, че той държи спринцовка. Канеше се да забие внимателно иглата в банката и да впръска течността в нея.

— Какво правиш?

Неясното усещане за тревога, което не я напускаше, откакто беше отворила очи, се засили. Действията му не трябваше да я тревожат, след като беше лекар. Но не беше така. Защо той правеше това?

— Това ще ти помогне отново да заспиш, захарче. Просто затвори очи.

Същият тих, успокоителен глас. Клепачите ѝ се отпуснаха като изкушени от предложението. Просто да затвори очи и да потъне в забрава... Но дали щеше да се чувства добре и колко ли щеше да ѝ е лесно да го стори? Изведнъж, съвсем ясно, си спомни кошмарните си видения. Те обаче принадлежаха на катастрофата. Не можеха да бъдат отнесени до болницата. Тя беше намерена, спасена и сега беше в безопасност. Можеше да спи, ако иска. Беше толкова уморена...

Светлината от апаратите хвърляше синкаво сияние по пода. Погледът на Джес попадна върху него и краката му, които ту влизаха в кръга светлина, ту излизаха. Застави се да държи очите си широко отворени и да гледа как той нетърпеливо дърпа цитопласта. Кой знае защо, искаше да забие иглата точно там, където системата се съединяваше с плътта ѝ. Клепачите ѝ бяха така тежки, сякаш бяха от бетон. Искеше да ги затвори, независимо какво щеше да последва. Обаче неприятното чувство за тревожност не я напускаше...

— Вие... лекар ли сте?

— Аха.

Това беше измърморено тихо, успокояващо. Той вече беше забил иглата в банката и се канеше да освободи съдържанието ѝ само с едно бързо движение.

„Не, това не е добре.“

Тази мисъл я накара да смръщи вежди. Тя плъзна поглед по тялото му, към пода. Там, където стоеше сега той, синкавото сияние

попаднаше върху краката му и ги осветяваше до коленете. Лекарската престилка беше прекалено къса за него и свършваше няколко сантиметра над подгъва на панталоните му — черни и очевидно част от костюм. Обувките му бяха износени и изцапани с... какво? Не виждаше достатъчно добре, за да бъде сигурна, но беше много възможно да е изсъхнала трева.

Бодлива трева, върху която бузата ѝ почива...

Сърцето на Джес прескочи един удар, очите ѝ се отвориха широко от ужас. Пое си дълбоко дъх.

— Не! Не, спри! Чакай!

Обаче той не спря. Дори не я погледна. Вместо това, палецът му се намести така, че само с едно движение да впръска съдържанието ѝ в банката. Джес не виждаше добре, но предполагаше, че в спринцовката има някаква течност.

„Каква течност?“

Въпросът избухна в съзнанието ѝ с такава сила, че тялото ѝ се разтрепери. Пръстите ѝ заопипваха, намериха цитопласта и го задърпаха с всички сили, за да го отлепят от нежната ѝ кожа. Иглата — не, всъщност това беше малка пластмасова тръбичка — се освободи, отдели се от плътта ѝ, като ѝ причини кратка изгаряща болка, но тя беше нищо, сравнена с ужаса, който изпълваше вените ѝ.

„КАКВА ТЕЧНОСТ?“

— Какво, по...

Мъжът сграбчи свободния край на тръбичката и го гледа с изумление части от секундата, преди да осъзнае, че вече не е свързан с нея. След това се спусна към Джес. Тя извика силно. Леглото беше на колела, които очевидно не бяха заключени, и се понесе към далечната стена точно в мига, в който той стигна до нея. Ръката му, топла и потна, се стегна около китката ѝ, но в този момент предният ляв ъгъл на леглото се удари в стената и то отскочи. Писъците раздраха гърлото ѝ, тя освободи ръката си.

„Бягай!“

Всеки инстинкт ѝ подсказваше да бяга с всички сили, но за свой ужас тя откри, че не може да помръдне краката си — те просто не се подчиняваха на настоящата команда на мозъка ѝ. Отчаяна, Джес започна бясно да рита, но този сигнал също не достигаше до мускулите ѝ и тя само се мятеше върху леглото като риба на сухо.

Пицеше, бореше се, нанасяше удари, които обаче по-често пропускаха целта. Свободният край на тръбичката се люлееше и пръскаше малки капчици гъста и лепкава течност, които я караха да потръпва от ужас, когато попадаха по ръцете, врата ѝ, краката.

Беше впръскал нещо ужасно в банката...

— Млъкни, чуваш ли! — Думите излязоха от гърлото му като дрезгаво ръмжене.

Празната спринцовка се насочи застрашително надолу, към нея. Тя видя с ужас, че сега той я държи като нож и се кани буквално да я забие в нея. После улови един тънък синкав лъч и видя, че въобще не е празна. Или може би беше друга, резервна спринцовка, също пълна с течност. Целта му, както осъзна тя в онзи миг, подобен на замръзнал кадър, в който гледаше как иглата се насочва към тялото ѝ, беше да забие спринцовката и да впръска съдържанието ѝ директно в плътта ѝ.

Черни сенки, които кръжат около горящата кола...

— Не! Помощ! Помощ!

Джес запищя като сирена, хвърли се бясно на една страна, избягна иглата за части от секундата и падна на пода.

ГЛАВА 6

Смъртно уморен, готов всеки момент да се строполи на земята, но толкова нервен и неспокоен, че не би могъл да заспи, дори да беше пренебрегнал заповедите на Лоуъл и да си беше отишъл у дома, Марк мина мрачно през металната врата, която водеше към аварийното стълбище, по което възнамеряваше да се качи до третия етаж. Според дежурната сестра, която се оказа изключително мила и сговорлива, след като ѝ показва значката си, Джесика Форд била докарана преди около петнайсет минути. Докато разговаряха, Марк беше видял пълна русокоса жена, за която сестрата поверително и шепнешком му каза, че е майката на мис Форд. Тя се беше подпряла на бюрото и попълваше някакви документи. Той искаше да стигне до мис Форд преди майка ѝ — просто в случай, че е в съзнание и има желание да говори. Беше предпочел стълбището пред асансьора, защото пресата вече беше по следите на горещата новина и репортерите се бяха събрали във фоайето. Бяха шумна и неспокойна, нарастваща тълпа, която можеше да се сравни единствено с врящо гърне. Някои от тях може би щяха да го познаят и така присъствието му в болницата щеше да се превърне в част от историята и да предизвика различни изводи. Без съмнение, накрая охраната на болницата щеше да успее да ги изхвърли, обаче той нямаше време да чака този момент. Беше по-лесно да се качи по стълбището и така да избегне проблема.

Ако Джесика Форд имаше нещо за казване, той искаше да го чуе първи. Не можеше да направи нищо повече за Анет Купър, освен да запази непокътнат имиджа ѝ на свършената американка и майка.

Затвори вратата на стълбището на третия етаж с лакът и тръгна към стаята на Джесика Форд. В този миг ужасяващ женски вик разцепи въздуха. Той беше така шокиращ и неестествен в тази стерилна среда, че накара космите по тила му да настръхнат, което в природата винаги е било знак за опасност. Завладя го страх, който накара кръвта му да се вледени, обгърна го лошо предчувствие... Той се втурна по дългия коридор, който завиваше вдясно при стаята на

сестрите и му пречеше да вижда до неговия край. Но доколкото можеше да прецени, той беше слабо осветен, почти безлюден и съвсем неподходящ за подобна сцена. А женските писъци следваха сега един след друг — дрезгави, раздиращи, издаващи животински страх и толкова силни, че заглушаваха ударите на собственото му сърце. Както и шума от вече бясно препускащите му крака.

„Исусе Христе, не е възможно.“

Марк дори не успя да довърши мисълта, защото единственото важно сега беше да стигне до стая 337, където лежеше Джесика Форд. Инстинктът му казваше, че точно от нейното гърло излизат тези нечовешки викове.

Защо?

Безполезно беше да мисли в този момент. Не искаше да мисли. Искеше подозрението му да се окаже погрешно. Изблъска встрани уплашената медицинска сестра, която очевидно беше спряла, за да позвъни първо на охраната, преди да отиде сама да помогне на пациентката, и нахлу в стаята на Джесика Форд с приготвен за стрелба „Глок“ и бясно биещо сърце.

— Стой!

Зае стойка за стрелба, а ехото от писъците отекваше в ушите му. Очите му се стрелкаха бясно насам-натам в синкавия полумрак, търсеха я, както и онзи, които я заплашваше. Обаче тя беше престанала да вика. Беше настанала зловеща тишина. Чуваше само биенето на сърцето си и тихото бибиопкане на някаква проклета машина. Беше мъртворешки тихо — като в гробище в полунощ.

Тук нямаше никого. Или поне той нищо не виждаше.

— Джесика! — извика.

Стаята беше с две легла и два телевизора, няколко стола и достатъчно медицински инструменти и апарати, за да поддържат живота на пациентите в нея. Завесите, които разделяха помещението на две, бяха дръпнати само наполовина и се поклащаха леко, но стаята като че ли наистина беше безлюдна. Двете легла бяха празни. Обаче не бяха на местата си: близкото беше почти до вратата, а далечното — едва ли не се опираше в рамката на прозореца.

Трябваше да внимава.

Лявата му ръка се стрелна към ключа за осветлението и той пристъпи по-навътре в стаята, застанал нащрек. Погледът му

продължи да обхожда затвореното пространство, макар да не виждаше никого. Внезапно залялата го силна светлина го накара да премигне. Освен банята, чиято врата беше откритата, имаше още няколко места, до които погледът му не можеше да стигне и в които нападателят можеше да се скрие.

— Джесика?

Усещаше, че в стаята е имало някой, долавяше енергията, останала от нечие присъствие. Въпреки тишината сега, той не се съмняваше, че беше проследил виковете и писъците до техния източник.

Така че, къде, по дяволите, беше тя?

— Джесика?

Заобиколи внимателно долната част на леглото, чиято възглавница беше изместена накриво и чиито завивки липсваха, което подсказваше, че е било използвано наскоро, и я откри. Тя се беше загърнала в одеялата, изглеждаше дребна и крехка. И лежеше по очи на хлъзгавия сив под, единият ѝ изящен гол крак се подаваше изпод завивките и ѝ придаваше допълнителен вид на безпомощно дете. Част от гърба ѝ също беше гола, защото зелената болнична нощница не я покриваше изцяло. Голата ѝ дясна ръка беше протегната към леглото, сякаш търсеше опора. Другата вероятно беше затисната под тялото ѝ. Разбърканата ѝ тъмнокестенява коса скриваше лицето ѝ, обаче нямаше съмнение, че е тя.

— Джесика?

Марк коленичи до нея, все още предпазливо, като държеше обстановката под око и все още изпитващ неохота да прибере оръжието си. Веднага отбеляза, че тя диша. Доколкото можеше да види, нямаше сериозни наранявания. Не виждаше локвичка кръв, от гърба ѝ не се подаваше дръжката на нож — нищо подобно. Пръстите му се сключиха около китката ѝ: имаше пулс. Усещаше биенето на сърцето ѝ — бързо и силно.

— Джесика, чуваш ли ме?

Тя помръдна глава и измърмори нещо, което той не успя да чуе. Съпротивляваше се на допира му, опитваше се да освободи китката си.

— Всичко е наред. Стигнах до теб. Сега си в безопасност.

Огледа набързо очевидно празното пространство около тях, защото подозрението продължаваше да го гризе. Но за момента

оставаше само подозрение. Истината беше, че нямате никаква идея какво ѝ се беше случило. Може би и двамата щяха да извадят късмет и щеше да се окаже, че просто беше паднала от леглото.

Молеше се на Бога наистина да беше само това.

В кръговете, в които той се движеше, а именно тези на връзки с подземния свят, шпиони, частни и обществени охранители, правителствени агенти, всички на различен етап на готовност и с различна склонност да свършат мръсната работа, името на болницата вече щеше да е станало известно.

В момента, в който тази мисъл се породил в главата му, в стаята, вкупом и като си пречеха един на друг, нахлуха няколко от сестрите и мъже от охраната, както и един санитар.

— Мис Форд... — Беше произнесено от мъжки глас.

— О, мили боже, той е въоръжен! — извика една от жените и всички едва не паднаха на пода, защото се блъскаха един в друг в опитите си да избегнат обсега му.

— „Тайните служби“.

Марк се изправи и показва значката си, след което прибра оръжието си в кобура. Окуражени, мъжете от охраната — всъщност две пенсионирани ченгета, ако се съдеше по външния им вид — престанаха да си играят неуверено с пистолетите си и се заеха със задачата си, а именно — с жената на пода.

— Мис Форд? Какво се случи?

Една от сестрите, трийсет и няколко годишна блондинка, приглади косата назад от лицето на пациентката. Марк успя да зърне нежна и гладка бяла буза и пълни бледи устни. Миглите ѝ трепнаха, но отговор не последва. Ненужен в този момент, той се отдръпна, за да не им пречи и се зае да открие причината за падането ѝ от леглото. Трябваше да провери най-напред банята и той се отправи нататък.

— Вероятно се е опитала да стане — каза друга от сестрите, когато той излезе от банята, вече сигурен, че там няма никого. От групата, събрана около Джесика, виждаше само върховете на главите, скупчени около нея. С изключение на мъжете от охраната, които стояха настрана и мръщеха вежди, всички бяха клекнали около нея.

— Може би е искала да стигне до банята. И е паднала.

— Но тя беше включена към система.

— Е, може би не го е осъзнала.

— Мислите ли, че е ударила главата си в ръба на масата?

— Възможно е. Или в пода.

— Да, ето тук, отзад, има рана. Не е порязване, кожата е здрава.

Подутина всъщност.

— Вижте, извадила е тръбичката от ръката си.

Това откритие беше последвано от всеобщо цъкане с езици.

— Помощ...

Гласът на Джесика беше слаб и издаваше паниката ѝ. Но макар и едва доловим, Марк веднага го разпозна през морето от гласове. Хвърли, за пореден път, бърз поглед към скритите ъгли на стаята, за да се увери, че там няма никого и се приближи, за да чуе какво има да каже тя.

— Всичко с наред, паднала си от леглото. Сега ще те сложим пак да легнеш и...

— Тук имаше... мъж. Опита се да влее някаква течност към тази в банката.

Думите бяха последвани от мълчание. Марк смръщи вежди — определено не искаше да чуе това — а две от сестрите размениха многозначителни погледи. Изражението на лицата им даваше ясно да се разбере, че не отдават кой знае какво значение на чутото.

— Аз бях тук преди малко. — Санитарят се изправи. Беше слабо момче на около двацет години, облечено в отличителните за професията му сини дрехи. Кестенявата му коса беше прибрана в конска опашка. По брадичката и бузите му имаше следи от акне. Вдигна и двете си ръце в жест, с който сякаш искаше да отхвърли обвиненията. — Но само проверих нивото на течността. Нищо не съм пипнал.

— Той имаше... спринцовка. Опита се... да ме инжектира с нея. — Гласът на Джесика беше слаб и треперещ и беше очевидно, че говоренето изисква от нея значително усилие.

Но говореше твърдо, настоятелно и Марк разбираше, че казва истината.

„По дяволите. По дяволите, не.“

— Е, това определено не съм бил аз. — Усмивнат глупаво, санитарят поклати глава.

— Опитах се да избягам, но не можах да помръдна краката си. — Сега гласът на Джесика беше по-силен, по-остър. — Защо не мога да

ги движа?

Исусе, да не би да беше парализирана?

— Трябва да се опиташ да се успокоиш. — Сестрата говореше тихо, гласът ѝ сякаш галеше. — Можеш ли отново да легнеш? Не?

Настъпи кратка пауза и се чу някакво шумолене.

— Добре, хайде всички. Едно, две, три.

След миг Джесика отново лежеше на леглото по гръб. Трепереше силно, както забеляза Марк, докато сестрите я наместваха. Зелената болнична нощница я покриваше от врата до средата на бедрата. Краката ѝ бяха стройни и бледи, с перфектна форма, стъпалата ѝ бяха тесни, ноктите ѝ не бяха лакирани. Докато санитарят ги допираше един до друг, изпънати, тя повдигна глава на няколко сантиметра от възглавницата и ги погледна с истински ужас.

— Краката ми не помръдват.

В гласа ѝ се долавяше страх. Не можеше да я обвини.

— Можеш ли да погледнеш право в мен, моля? Трябва да проверя зениците ти.

Русата сестра се наведе над леглото и светна с фенерче във всяко око на Джесика, която като че ли дори се забавляваше от ситуацията. Но за кратко.

— Всичко изглежда наред — каза сестрата.

— Искам да седна. — Джесика въртеше неспокойно глава. — Моля ви.

Някой натисна бутона на дистанционното управление и горната половина на леглото се повдигна. Джесика се намираше в полуседнало положение.

— Трябва да я свържем отново с апаратите.

Светлината беше отдръпната от лицето ѝ, горната половина на леглото беше върната в първоначалното си положение. Този път я настаниха по-удобно, наместиха възглавницата точно под главата ѝ, пригладиха завивките и всичко това с бързи и организирани движения. Когато свършиха, Джесика лежеше, немощно отпусната, подобно на парцалена кукла, на огромните бели възглавници и изглеждаше абсолютно изтощена.

— Защо не мога да движа краката си? Защо никой не дава пет пари, че току-що бях нападната? Някой от вас чува ли въобще какво ви казвам?

Тя звучеше едновременно уплашена и ядосана. Стисна така здраво края на одеялото, сякаш животът ѝ зависеше от това. Докато нейният поглед обхождаше спасителния медицински екип, Марк успя да разгледа лицево ѝ: по-скоро квадратно, отколкото овално, с високо чело и скули, с твърда и решителна брадичка. Раната над дясната ѝ вежда беше затворена с може би шест шева. На дясната ѝ скула имаше мораво петно, което ставаше все по-наситено. Друго такова се извиваше под ъгъл от врата до ухото ѝ, също от дясната страна. С изключение на тези петна, кожата ѝ беше бяла като тебешир. Очите ѝ бяха широко отворени, изразяваха страх. Косата ѝ беше с дължина до брадичката, с цвят на шоколадов сироп и объркана от дясната страна, където бяха нанесени и повечето ѝ рани. Той си спомни, че тя лежеше на дясната си страна, когато я беше намерил. Като се абстрахира от последствията от катастрофата, реши, че е по-скоро хубавка, отколкото красива. Не беше от типа, които привличат всички погледи в претъпкан бар или на парти. Беше от типа „сестрата на приятеля ми“, по-скоро дете, отколкото жена, което и обясняваше защо му се струва смътно позната. Луничките, обсипали носа и бузите ѝ, я караха да изглежда още по-млада и тя никак не приличаше на адвокат, какъвто беше според твърденията на Лоуъл. Приличаше наистина на тийнейджърка. И нямаше вид на пласъор на наркотици. Какво, тогава, правеше в компанията на мисис Купър?

— Истерията няма да ти помогне.

Най-възрастната от сестрите, онази с късата и прошарена коса, изгледа строго Джес, докато издърпваше термометъра от устата ѝ.

— Надяваме се, че всичко, което си преживяла, е само страничен ефект от лекарствата, които ти вливаме.

— Краката ми? — Гласът на Джесика прозвуча така, сякаш беше готова всеки момент да заплаче.

— По този въпрос ще трябва да разговаряш с лекаря си. Не искам да кажа нещо погрешно. Но халюцинациите почти със сигурност са породени от лекарствата.

— Нямам халюцинации! Някой ме нападна!

Едва тогава Марк видя лявата ѝ ръка. Обратната страна на дланта ѝ беше разкъсана и яркочервена, кръвта още струеше от раната. Беше му необходима секунда да осъзнае, че тя е резултат от откъсването на поддържащата система от плътта ѝ. Погледът му се

премести върху високата сребриста стойка, поставена близо до стената между двете легла. Сега тя беше изкривена на една страна, подпряна на стената. Очевидно беше отместена със сила. Ако Джес казваше истината, доказателството трябваше да е там.

— Веднъж, след операция, ме бяха оставили на морфин и си представях, че съм заобиколен от глутница вълци — каза санитарят. — Най-страшното, което някога ми се е случвало.

Марк вече се беше впуснал в действие. Целта му беше банката с течност и тръбичката, прикрепена към нея. Каквото и да се беше случило в тази стая, предметите можеха да разкажат част от историята. Но дори тя да казваше истината и в стаята да е имало мъж — с други думи, ако беше направен опит за покушение — той не можеше да позволи това да стане достояние на никого извън групата. Щеше сам да проучи въпроса и да се справи, ако се наложи, но не мислеше, че истината е такава. По негова преценка, нападение в болницата беше нещо, което граничеше с невъзможното.

— Той беше!

Гласът на Джесика, висок, пронизителен и изпълнен с паника, го накара да обърне рязко глава. Тя очевидно го оглеждаше, защото, когато срещна погледа ѝ, той се стрелкаше от главата до петите му и обратно. За щастие, тъй като очите на всички мигом бяха приковани в него, той беше успял да прибере незабелязано под сакото си тръбичката и банката. Едва после, с изненада, Марк осъзна, че тя го смята за своя нападател. Джес го гледаше втренчено, страхът беше ясно изписан на лицето ѝ.

ГЛАВА 7

— Греша.

Марк говореше преднамерено тихо. Отиде до леглото ѝ и се подпря с едната си ръка на таблата, докато с другата внимателно придържаше банката под сакото си. Очите ѝ бяха ясни, имаха лешников цвят и бяха обсипани със зелени точки, обрамчваха ги тъмни гъсти мигли. Той забеляза това, защото те го пронизваха. Веждите ѝ също бяха тъмни, прави, почти без никаква извивка, и в момента едва ли не се допираха над носа ѝ, толкова силно се мръщеше тя.

— Не бях аз. Намирах се отвън, в коридора, когато чух виковете ти. Казвам се Марк Райън. Таен агент. Бях и на мястото на катастрофата, помниш ли? Аз те открих.

Раменете ѝ, сковани от напрежение до този момент, се отпуснаха. Чертите на лицето ѝ значително омекнаха, защото страхът, който ги изостряше, се стопи. Тя премигна и се отпусна на възглавниците. Обаче погледът ѝ все още не се откъсваше от лицето му, а веждите ѝ бяха все така смръщени.

— Помня.

— Ние всички го видяхме да тича към стаята ти, докато ти крещеше — каза сестрата, която тъкмо викаше охраната, когато той мина покрай нея.

Тя беше от азиатски произход, имаше къса, гладка и лъскава коса, тялото ѝ беше със съвършени форми. Почисти кръвта от ръката на Джес, докато говореше. Миризмата на спирт изпълни ноздрите на Марк — беше така силна, че предизвика гримаса на лицето му. Вероятно щипеше, но дори да беше така, тя не реагира. Разкъсването беше дълго, но не изглеждаше дълбоко. Краищата на кожата бяха, нацърбени и кръвта продължаваше да капе бавно. Причината все още не беше известна, но тръбичката очевидно беше издърпана със сила от плътта ѝ.

— Да, не той е бил тук, за да прави мръсни номера с банката ти — съгласи се санитарят и подаде торбичката с лед на най-възрастната сестра, която пък я постави под тила на Джес. — Аз също го видях. Мисля, че той разполага с неопровержимо алиби.

— Какво те кара да мислиш, че съм бил аз?

Марк я гледаше с нескрито любопитство. Да не би да имаше двойник, за когото нищо не знаеше? И дали пък всичко това не беше халюцинация наистина? Възможно ли беше тя да свързва лицето му с катастрофата, защото го беше видяла и там, и това да предизвиква страха ѝ?

Тя не отговори. Погледът ѝ изведнъж се разфокусира — тя като че ли вече не го виждаше, макар да продължаваше да гледа право в него. След миг си пое дълбоко дъх, после трепна, защото дори дишането ѝ причиняваше болка. Погледът ѝ отново се фокусира, тя гледаше с присвити очи право в лицето му, тялото ѝ се напрегна. Ръцете ѝ стиснаха толкова силно одеялото, че кокалчетата ѝ побеляха.

— Мисис Купър? — Гласът ѝ беше едва доловим шепот.

Марк се поколеба. Инстинктът му подсказваше, че на нея не ѝ е необходим по-силен стрес от вече преживявания, но пък, от друга страна, имаше впечатлението, че тя знае отговора на въпроса си. Какво, точно, беше видяла? Защо мисис Купър, защо всеки един от тях, е бил в онази кола? Той трябваше на всяка цена да открие отговорите на тези въпроси, така че за отстъпление и компромиси не можеше да става и дума. Тя му беше предоставила свършеното начало — така щеше да може да открие колко знае за обстоятелствата, съпътстващи смъртта на Първата дама, и да я накара да мълчи, ако отговорите не му харесат. Онова, което тя знаеше, щеше да определи действията му всъщност. Винаги съществуваше възможността да купи мълчанието ѝ, да ѝ посочи какви неприятности може да има един издигащ се адвокат, който настъпва болезнено по пръстите някои от най-влиятелните хора в страната. Можеше да ѝ намери работа, наистина добра работа със значително заплащане, далеч от Вашингтон. Беше в положение да ѝ осигури доста неща. Трябваше само да „забрави“, ако въобще знаеше нещо, и да откаже да говори пред пресата. Семейство Купър знаеха как да възнаградят хората, които смятаха за свои приятели, както и безброй начини да накажат враговете си.

Което го тревожеше.

Обаче не мислеше, че случаят е такъв тук. Не можеше да си представи, че член на тексаската мафия или пък някой от кръга съветници на президента ще се опита да я убие. Дори за да прикрият зависимостта на Първата дама от наркотиците, защото, ако това се разкриеше, възможно беше да предизвика всеобщо съчувствие към президента, който се е опитвал да се справи и с този проблем. Не. На този етап момичето просто не беше заплаха и никой не знаеше дали въобще знае нещо компрометиращо за Анет Купър. А дори да беше така, той беше сто процента сигурен, че можеха да купят мълчанието ѝ. Беше също така сигурен, че Лоуъл не е изпратил убиец по следите ѝ, защото, ако беше така, нямаше да изпрати Марк да ѝ помогне. На Лоуъл беше известно, че Марк имаше много лица, но не беше хладнокръвен убиец и не беше склонен на насилие над жените.

— Може ли минутка, моля? — запита той и огледа многозначително всички в стаята.

Истината беше, че искаше да ѝ съобщи за смъртта на мисис Купър насаме, макар да не мислеше, че истината ще я изненада. Като чу думите му обаче, Джесика ококори широко очи и Марк за миг си помисли, че се кани да възрази. Може би се страхуваше да остане само с него и той можеше да я разбере, ако продължаваше да вярва, че той е нападателят отпреди малко.

— Няма за какво да се тревожиш. С мен си в безопасност — каза той уверено, за да я успокои, преди да е успяла да отвори уста. — Аз съм на твоя страна. Тук съм, за да се погрижа за теб.

Тя го изгледа втренчено, но не каза и дума.

— Е...

Най-възрастната сестра мръщеше недоволно вежди. Както и русокосата, която го гледаше над леглото, в ръка с апарата за измерване на кръвното налягане, който само преди минутка беше свалила от ръката на Джес. Мъжете от охраната пристъпваха неловко от крак на крак. Марк имаше чувството, че ако не беше таен агент, в никакъв случай нямаше да я оставят насаме с него. Но явно никой не смееше да се противопостави на „Тайните служби“.

— Всичко е наред — процеди през зъби Джесика.

— Ще бъдем пред вратата — обеща възрастната сестра.

Като хвърли поглед на Джесика, русокосата се отдалечи от леглото. После всички, включително охраната, излязоха от стаята.

Чуха се само тихите им стъпки и тракването на вратата след тях.

Марк погледна Джесика.

— Е?

Гласът ѝ беше равен, лишен от емоции. Погледът ѝ задържа неговия. Изглеждаше крехка и уязвима и като блъсната от голям камион, което, като се замислеше човек, не беше далеч от истината. Защо това крехко момиче беше оцеляло, а не Първата дама, която беше доста по-жизнена, или пък силният и здрав Прескът? Или беше много по-жилава, отколкото изглеждаше, или имаше късмет. Той беше готов да заложи на второто. Изненадваше го обаче спокойствието и хладнокръвието ѝ, които бяха забележителни при дадените обстоятелства. Самоконтролът ѝ беше железен. Беше пострадала силно и физически, и емоционално.

— Първата дама е загинала в катастрофата — каза направо той, защото нямаше думи, които биха смекчили тъжната вест.

Очите ѝ проблеснаха, погледът се сведе надолу и леко встрани. Устните ѝ затрепериха, а после тя ги стисна здраво, за да не позволи на емоциите да вземат връх над самоконтрола ѝ. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои. После, докато той претегляше следващите си думи, откри, че тя го гледа право в очите. Нейните горяха, хвърляха пламъци.

— А ти къде беше, по дяволите? — В гласа ѝ се долавяха обвинителни нотки.

— Какво? — Беше изненадан, напълно неподготвен.

— Познавам те. Ти си шефът на охраната на Първата дама. Защо не беше с нея в хотела? Защо тя беше сама? Ако си бяхте свършили работата, това нямаше да се случи.

— Тя е била в някакъв хотел?

Той чу единствената информация, която го интересуваше. Другите думи като че ли минаха покрай ушите му. И така трябваше, защото в момента не можеше да се справи с обвинението, отправено към него. Това, което го убиваше, беше съзнанието, че тя е права. Сто процента.

— Не е ли твоя работа да го знаеш?

Ето, че започваше да го напада все повече. Каквото и да беше очаквал, то беше далеч от обвинителните думи на това момиче, което нямаше повече жизнен опит от дъщеря му. У него започна да се надига

гняв. Знаеше, че той е подхранван от чувството за вина. Марк си каза, че трябва да охлади страстите.

— А ти какво знаеш за моята работа? — Застави се да говори спокойно и да я гледа право в очите. — И въобще, откъде знаеш кой съм?

Тя обаче като че ли отказваше да се успокои.

— Аз работя във фирмата „Девънпорт, Кели и Баскомб“, мистър Райън. Мисис Купър е идвала многократно в офиса ни по различни поводи, понякога ти си бил с нея. Виждала съм те и в Белия дом, когато съм ѝ носила документи.

Марк я изгледа внимателно от главата до петите, като че ли я виждаше за първи път. Опита се да втренчи поглед, макар да не смяташе, че е удачно при дадените обстоятелства. Не си спомняше да я е виждал — нито в офиса на Девънпорт, нито в Белия дом. Обаче нямаше да ѝ го каже.

— Точно така — каза като че ли си спомняше перфектно всички тези случаи. — Имаш ли нещо против да ми кажеш в кой хотел беше мисис Купър и какво правеше там?

— От любопитство ли питаш, или това е официален разпит?

„Успокой се, не давай воля на гнева си.“

— Това е част от работата ми.

Измина секунда. После тя каза кисело:

— „Харингтън“. Нямам представа защо е била там.

— А ти защо отиде?

— Мистър Девънпорт ме изпрати, защото той самият не можеше да отиде.

— Тя е трябвало да се срещне с Девънпорт в хотела?

— В бара. Очевидно му се е обадила и е помолила за среща, обаче той беше пиян. Или поне така ми се стори по телефона. И изпрати мен.

— Защо?

Не можеше да си представи какви обстоятелства изискваха близкият приятел и довереник на Първата дама да се срещне с нея в хотел или той да изпрати свой заместник, почти напълно непознат за нея — беше напълно сигурен, че мисис Купър не е познавала отблизо Джесика. Освен ако, както предполагаше Лоуъл, не ставаше въпрос за сделка с наркотици.

— Защото живея наблизо. И можех да стигна бързо там. И защото мистър Девънпорт ми има доверие.

— Аха. — Марк все още нищо не разбираше, обаче в момента най-важното наистина не беше защо е изпратил свой подчинен. Затова не настоя повече. — Значи си се срещнала с мисис Купър в бара на хотела. И после какво се случи?

— Изведох я оттам.

Марк започваше да се ядосва. Усещаше, че тя не го одобрява, изпитваше някакъв антагонизъм, насочен към него, и това го вбесяваше допълнително.

— Можеш ли да ми дадеш малко подробности?

— Излязохме заедно и седнахме в колата, с която бях отишла до хотела. Мистър Девънпорт я беше осигурил. И потеглихме.

Тя млъкна и затвори очи. Той зачака. Тъмната ѝ коса се беше разпиляла по възглавницата, червените нишки проблеснаха, когато тя извърна глава на другата страна. На безмилостно ярката бяла светлина на халогенните лампи лицето ѝ беше почти бяло, колкото и калъфката на възглавницата. Дори само видимите ѝ наранявания го караха да изпитва вина, че я подлага на разпит. Но времето беше много важно в този случай. Слава богу, той беше първият, който имаше възможност да ѝ задава въпроси, но със сигурност не беше единственият, който имаше такива. И трябваше да знае какво има да каже тя.

— И така — каза той накрая, когато стана ясно, че тя няма намерение да заговори скоро. — Ти и мисис Купър сте били в колата, тя е потеглила и...?

Тя обърна отново глава към него. Гъстите ѝ мигли се повдигнаха бавно и очите ѝ се отвориха. Стори му се, че положи усилие, за да фокусира погледа си върху него.

— Това е последното, което помня. Седнахме в колата пред хотела и потеглихме.

Марк се постара тонът да бъде още по-тих и нежен.

— А не си ли спомняш катастрофата?

— Не. Не помня нищо от момента, в който колата потегли, до този, в който ти ме намери под храста. Нищо.

Последната дума тя произнесе с особено натъртване — като че ли искаше да я подчертае. В разговора настъпи пауза. Марк започваше да осъзнава, че тя беше преживяла тежка травма само преди часове.

Следователно възможно беше да не помни нищо. А това със сигурност улесняваше нещата. За него. И за нея.

— Каза, че мисис Купър била сама в бара. Имаш предвид, наистина сама? Нямах ли охрана с нея? — Мислеше за Прескът, който със сигурност е бил с Първата дама в някакъв момент преди катастрофата.

Джесика поклати глава.

— Един от нашите агенти, Уил Прескът, е загинал в катастрофата заедно с мисис Купър и шофьора. Ако не е бил с нея в бара, как се е озовал в колата с вас?

Тя се замисли.

— Не знам. Не помня. Но чакай, възможно с да е бил пред хотела, на улицата, когато излязохме.

— И е влязъл в колата с вас?

— Не знам. Помня, че бях в колата с мисис Купър и шофьора, но не си спомням нищо за друго лице. Поне когато потеглихме. А след това — в паметта ми наистина е пълен мрак...

Марк се отказа да задава повече въпроси и относно присъствието на Прескът в колата. Изтощението ѝ ставаше все по-очевидно, всеки момент можеше да влезе сестра или лекар и да ги прекъсне, а той имаше по-важна задача в момента. Изискваше се търпение и внимание да я накара да му каже каквото знае за Първата дама, без да издаде нещо компрометиращо за нея. За нещастие, в момента не разполагаше с нито едно от двете. Дори в най-добрите му моменти, деликатността не беше от най-силните му страни.

— Добре, кажи ми тогава какво правеше мисис Купър в бара?

— Допиваше си питието. Беше сама, до масата в ъгъла. Казах ѝ, че ме изпраща мистър Девънпорт, че е осигурил и кола. И тя тръгна с мен.

— А къде щеше да я заведеш?

Джесика се поколеба. Около очите и устата ѝ се бяха образували бръчки на напрежение, което го накара да се запита дали тя не изпитва болка. Нямах това впечатление преди, но предположи, че са ѝ вливали венозно болкоуспокояващите — процес, който е бил прекъснат с откачването на системата. Не можеше да знае със сигурност дали все още ѝ действат.

— Аз... Не знам. Трябваше да се обадя на мистър Девънпорт за инструкции, щом успея да настаня безопасно Първата дама в колата. Но... Не мога да си спомня дали го направих.

— Безопасно? — Думата го караше да се измъчва.

Тя навлажни устни. Отвори широко очи и фокусира поглед върху него. Като че ли трябваше да направи значително усилие дори само да повдигне клепачи.

— Знаеш ли, аз бях с Първата дама най-много десет минути. Поне това помня. Влязох в бара, казах, че ме изпраща мистър Девънпорт, и излязох с нея. Влязохме в колата. И това е всичко. Не помня нищо друго. Така че, моля те, ще ме оставиш ли на спокойствие? Наистина съм уморена.

Той я огледа преценяващо. Ако беше възможно, беше дори по-бледа отпреди, кожата ѝ беше едва ли не прозрачна, нараняванията по лицето и шията ѝ изпъкваха ясно. Трепереше, ръцете ѝ стискаха здраво одеялото. Той изпита съчувствие към нея. Беше ранена, може би сериозно, беше оцеляла след тежка катастрофа, в която бяха загинали трима души. Беше получил от нея желаните отговори — или поне повечето от тях. Тя не знаеше почти нищо, а още по-малко си спомняше. Така че, може би беше време той да си тръгне и да я остави на грижите на лекарите.

— Президентът ще ти е изключително благодарен, ако не говориш пред пресата за Първата дама и катастрофата.

Приложи неохотно властта, която му даваше принадлежността към „Тайните служби“. До този момент не беше споменал нито веднъж президента, в случай, че някой от по-рано присъстващите в стаята разкажеха за посещението му при Джесика Форд, което щяха да сторят въпреки положената медицинска клетва. Не искаше никой да твърди, че е бил до леглото на единствената оцеляла в катастрофата по нареждане на президента, докато нещата не се изяснят поне малко. Да, те не знаеха нищо, не бяха сигурни дали посещението му въобще е официално и той искаше това да остане така...

— Препоръчвам...

Не можа да каже нищо повече. Пълната русокоса жена — майката на Джесика, жената от фоайето, явно приключила с попълването на документите — нахлу в стаята, високите ѝ точета потракваха бързо-бързо. Тя размахваше оживено ръце, което беше в

допълнение към думите ѝ, отправени към по-стройната, също русокоса, жена, която я следваше. Приличаха си толкова много, беше очевидно, че са майка и дъщеря. Едната беше към петдесетте, а другата — към средата на двайсетте. И двете бяха по-скоро закръглени, отколкото ъгловати и високи. Платиненорусите им коси очевидно не бяха естествени. Тази на майката беше къса и на леки къдрици, а на дъщерята — до средата на раменете и с равен бретон. И двете имаха пълни бузи, зачервени като ябълки, чипи нослета и тъмнокафяви очи, което издаваше лъжливия цвят на косите им. И двете бяха облечени в прилепнали дънки и пуловери с V-образни деколтета. Този на майката беше в бебешко синьо. А на дъщерята — розов. Нито една от тях дори не го погледна, и двете имаха очи единствено за Джесика.

— Скъпа, ти си будна! — Майката се спусна към леглото на дъщеря си. О, мили боже, Джес, изплашихме се до смърт!

— Мамо. Брадичката на Джесика трепереше видимо и Марк осъзна, за свой ужас, че тя ще заплаче. Погледна към сестра си. — Сара. Господи, мамо, не мога да помръдна краката си!

— О, Джес!

По-младата жена също се спусна към леглото и двете се наведоха загрижено над пострадалата. Марк не забеляза нищо повече, защото беше зает със задачата да се измъкне възможно най-незабелязано и бързо.

— Има значение само това, че си жива!

— Лекарят ни увери, че е само временно — успокой я майка ѝ. — Рентгеновите снимки не показвали нараняване, така че вероятно...

Вратата отново се отвори — този път, като че ли блъсната от огромна сила. Влязоха две момченца, вероятно на четири и шест години, облечени в пижами с надписи „Батман“ и „Невероятния Хълк“. По-голямото блъскаше по-малкото и едва не го събори по лице на пода.

— Той ме бутна!

Като възстанови равновесието си, „Батман“ се затича към Сара, която се беше обърнала рязко при влизането им. Детето обгърна здраво краката ѝ.

— Мамо! Той ме бутна!

— Мъртва ли е леля Джес? — „Хълк“ се спря до леглото и погледна внимателно Джесика, чието лице Марк вече не виждаше, защото беше закрито от роднините ѝ. — Не. Тя дори плаче. Защо плачеш, лелю Джес?

— Защото я боли, глупако. Не виждаш ли раните ѝ?

— Момчета... — Майка им, или поне Марк предположи, че Сара е майка им, ги предупреди остро да се държат добре. — Дръжте се прилично!

— Нямаше на кого да ги оставя — извини се друг женски глас и погледът на Марк отново се насочи към вратата, която се отвори за пореден път.

Жената говореше през рамо на някого — когато влязоха в стаята, Марк видя, че това е възрастната сестра. И двете се отправиха веднага към леглото. Тази русокоса беше истинска красавица, която спираше дъха стройна и все пак с женствени извивки, висока като другите две, с дълга и права коса, която се развяваше при всяка нейна стъпка. Беше може би на двайсет една или две, облечена в черна къса пола и обувки с високи токчета, които правеха дългите ѝ загорели крака още по-прекрасни. Носеше още черно късо кожено сако, но Марк едва го забеляза. Не можеше да откъсне поглед от краката ѝ.

— Съжалявам, но на този етаж не допускаме деца. Сестрата звучеше така, сякаш го беше казала повече от веднъж и вече губеше търпение.

— Баща им ще дойде за тях — каза Сара на сестрата. — След малко. А те ще са тихи, наистина.

— Каза, че ще гледаш телевизия и после ще си легнеш. — Красавицата говореше на Джесика така, сякаш я обвиняваше. — Какво се случи?

— Много неща. — Гласът на Джесика като че ли беше надебелял. Марк, който вече не я виждаше, предположи, че продължава да плаче. — Толкова се радвам да ви видя!

— Повярвай ни, не толкова, колкото се радваме ние.

Последва групова прегръдка, по време на която момчетата, очевидно отблъснати, се свиха под леглото на Джесика. Никой, освен сестрата — която им хвърли зъл поглед — не обърна ни най-малко внимание.

— Един от вас би могъл да изчака с децата във фойето — каза сестрата. Тонът ѝ беше толкова строг, че това очевидно беше по-скоро заповед, отколкото предложение.

— Там е пълно с репортери — каза секс бомбата и огледа роднините си. — Снимаха децата. Не знам как е станало известно, но очевидно Хънтър им е казал, че Джес е тяхна леля. Е, след това трябваше да си тръгнем.

— Те говореха за някаква дама, загинала в автомобилна катастрофа — каза „Хълк“ изпод леглото. — Аз им отговорих, че леля ми също е била в колата. А те започнаха да ми задават въпроси и да ме снимат.

— И леля Грейс ни накара да си тръгнем — намеси се „Батман“.
— Аз сам натиснах бутона на асансьора.

— О, не! — Майка им изказа на глас тревогата, изписана по лицата на всички. — Те са все още деца!

— И какво биха могли да кажат? — Майката на Джесика направи гримаса на недоумение от действията на репортерите.

— Никой не трябва да казва каквото и да било. На никого. — Тонът на Джесика беше настоятелен. — Мамо, мисис Купър загина в катастрофата.

— Знам, скъпа. Ужасно, наистина! Тя ми изглеждаше много приятна жена.

— Аз просто се радвам, че не си била ти — каза някак ожесточено секс бомбата. — Какво щяхме да правим без теб?

— Е, трябва отново да те включим към системата.

Сестрата, явно отказала се от опитите да прогони децата, сестрата беше забелязала липсата на тръбичката и беше смръщила силно вежди. Явно недоумяваше какво може да се е случило, а Марк буквално усещаше как тя изгаря джоба му.

— Не! Никаква система! — запротестира тревожно Джесика. Марк нямаше нищо против възраженията ѝ, защото те отвлякоха вниманието на сестрата от липсващата банка и тръбичка. — Вижте, аз съм адвокат и знам, че имам право да откажа. И отказвам! Чувате ли? Отказвам!

Сестрата поклати глава, сякаш се караше на малко дете.

— Трябва да те включим към система. Приемаш лекарствата по този начин и...

— Не. Някой ме нападна и не мога да проумея какво по-точно не разбирате вие.

— Чакай минутка! — Майката на Джесика смръщи вежди. — Някой те е нападнал?

— Ние сме сигурни, че лекарствата са предизвикали халюцинации — намеси се предпазливо сестрата.

— Не е...

Докато спорът продължаваше, Марк използва момента и излезе незабелязано от стаята.

Трябваше да са били халюцинации. Единственото, в което имаше някакъв смисъл. Да, имаше и лица, известни като чистачи, водопроводчици, монтьори, оперативни работници и други, които се справяха с рода заплахи, каквато, потенциално, беше и мис Форд. Но да наемеш скъпите услуги на подобно лице, когато не си сигурен дали жертвата знае нещо за тайните на Първата дама, би било равносилно на самоубийство. Той познаваше семейство Купър отдавна и добре. Те не биха предприели такава мярка. Но при дадените обстоятелства имаше намерение да продължи да наблюдава Джесика Форд, докато не бъде абсолютно сигурен. Защото през годините беше научил, че може да си абсолютно сигурен в нещо и в същото време да се окаже, че ужасно, смъртоносно грешиш.

Кимна на охраната в коридора и отиде до един от трите телефонни автомата, които се намираха до стаята на сестрите — беше сигурен, че не се подслушват — и се обади на Харви Брукс, лаборант, когото познаваше. Без да изпуска от поглед вратата на стая 337.

А когато свърши разговора с Брукс, извади от джоба си своя телефон с кодиращо устройство — който не беше използвал за разговора си с Брукс, защото някой от правителствените среди, за които той работеше, можеше да разполага с декодер — и се обади на Лоуъл.

ГЛАВА 8

„Страх ме е.“

Тази мисъл сякаш се беше загнездила в мозъка на Джес, която, бавно и неохотно, отвори очи и осъзна, че продължава да лежи в здрачната и смълчана болнична стая. Като ръката на отчаян удавник, тя изникна от черната бездна на вече почти забравения ѝ сън, проби защитната стена на съзнанието ѝ и я стисна за гърло то. Джес премигна, опита се да се отърси от нея, но безуспешно.

„О, господи, трябва да се измъкнеш оттук...“

Гласът, пронизителен, изразяващ ужас, също изплува от мрака, остатък от съня ѝ. Беше женски писък, но не нейният, тя не го разпознаваше.

А може би ѝ беше познат.

Докато размишляваше над това, — ужасът я завладя и предизвика студени тръпки по цялото ѝ тяло. Сърцето ѝ биеше толкова тежко, сякаш беше тичала мили. В акт на самозащита, тя отхвърли всички тези образи, преди да са успели да се затвърдят, и се концентрира върху настоящето, в което имаше само тук и сега. Инстинктивно знаеше, че така е по-безопасно.

Стените бяха бели, завесите — зелени. Бяха спуснати, от двата им края се процеждаше приглушена светлина, а по средата като че ли бяха залепени с тиксо, за да не се разтварят. Апаратите край леглото ѝ мълчаха. Не беше им позволила да я свържат дори с тях, защото само мисълта за разни машини предизвикваше силен страх у нея. Майка ѝ стоеше между тях и леглото ѝ и изглеждаше доста уморена в тежкия полумрак, царящ в стаята. Протегна ръка да вземе нещо от нощното шкафче до леглото ѝ. Под очите ѝ имаше торбички, нещо необичайно за нея, линиите, които се спускаха от носа към устата ѝ, изглеждаха по-дълбоки, червилото ѝ се беше изтрило, косата ѝ сякаш беше повехнала. Джуди Форд Търнър Уолън винаги беше безупречно гримирана и косата ѝ винаги беше накъдрена и това, че беше

пренебрегнала и двете задължителни грижи за себе си, показваше под какъв стрес се намира.

Телефонът звънеше. Майка ѝ протягаше ръка към слушалката. Джес предположи, че вероятно неговият звън я е събудил.

Само видът на майка ѝ беше достатъчен да спре лудото препускане на сърцето ѝ. Джуди имаше много качества, не всичките положителни, но основното беше, че защитаваше малките си като тигрица. Нищо нямаше да ѝ се случи, докато майка ѝ беше в стаята. Не и ако Джуди можеше да го осуети. Нейното присъствие ѝ даде сигурност и я успокои. Каквото и да се беше случило, каквото и да дойдеше, за момента тя беше в безопасност.

— Ало — каза предпазливо майка ѝ в слушалката.

Предпазливостта не беше характерна за нея, затова Джес веднага се досети, че нещо не е наред. И отново почувства напрежение. Погледите им се срещнаха. Трудно беше да се разгадаят многобройните нюанси на изражението на майка ѝ заради полумрака в стаята, но очите на Джуди се разшириха и на устните ѝ затрепка лека усмивка. Беше доволна, че Джес е будна. Кое то я наведе на мисълта, че каквато и сцена да се разиграеше по телефона, не можеше да е толкова страшна. Джуди не би се усмихвала така, ако беше нещо лошо.

— Мислиш ли, че не познавам гласа на сестра си? Със сигурност не е лелята на Джесика. — Майка ѝ тръшна слушалката върху вилката толкова силно, че телефонът подскочи. Джес също би подскочила, ако я ударят с такава сила. И тя трепна. — Проклети репортери!

— Мамо? — Джесика смръщи вежди от изненада.

— Опитват по всякакъв начин да измъкнат информация за теб — каза Джуди. — Рон дори не успял да заведе децата на училище тази сутрин. Пред къщата имало каравана на телевизията! И се наложило да се обади в полицията, за да ги отърват от тях!

Рон вероятно скоро щеше да е бивш съпруг на Сара, която се беше преместила преди три седмици в жилището на майка си, което на свой ред пък накара Грейс, която дотогава живееше там, да потърси убежище в апартамента на Джес.

— Каравана на телевизията?

Осъзнаването на значимостта на този факт ѝ подежда като заливане със студена вода. Катастрофата... Тя потрепери. Стомахът ѝ стана на топка.

— Новината за смъртта на мисис Купър е по всички канали, нали?

Хрумна ѝ, че като единствената оцеляла във въпросната злополука, тя очевидно ще бъде основна цел на стремежите на репортерите.

— Има ли телевизионни екипи и в болницата?

Майка ѝ кимна.

— Имаше, когато дойдох, а като че ли продължават да идват и още. Истински кошмар е дори да стигнеш до колата си. Наложил се да залепим завесите с тиксо, защото един от репортерите успял да влезе в стая в отсрещното крило и се опитал през прозореца да те заснеме как лежиш в леглото. На два пъти се опитаха да се прокраднат и тук. Ако пред вратата нямаше охрана, не знам какво щеше да се случи.

— Охрана?

— В момента стаята ти се пази от двама тайни агенти. Сменят се на всеки осем часа.

Джуди говореше тихо, но уважението ѝ се долавяше веднага. Джес знаеше, че е впечатлена от значението на дъщеря ѝ за Белия дом, независимо колко ужасни бяха причините, довели до това. За Джуди президентът беше човек, когото виждаш по телевизията. Фактът, че работата на дъщеря ѝ означаваше всекидневен контакт с хора, които имаха връзки в Белия дом, я караше да изпитва огромна гордост. Когато Джес ѝ беше споделила, че шефът ѝ е адвокат и личен приятел на Първата дама и че тя е била представена по име и дори ѝ е стиснала ръката, беше усетила възхищението ѝ толкова ясно, сякаш то имаше физически измерения.

— Шегуваш се, нали?

Обаче още преди Джуди да поклати глава, Джес знаеше, че отговорът е „не“.

Джес навлажни устни. Мисълта, че вратата на стаята ѝ се охранява от двама тайни агенти, накара кръвта ѝ да се вледени. Защо? Осъзна, че всъщност причината не ѝ е напълно ясна. Но кой знае защо беше готова да изпадне в паника.

— Можеш ли да повярваш? Изпратиха ги от Белия дом. Казаха, че искат да ни помогнат, докато стъпиш на крака. — Изражението на Джуди се промени, докато гледаше внимателно най-голямото си дете. — Как се чувстваш, скъпа?

Джес се замисли. Изпитваше преди всичко тревога. Виеше ѝ се свят. Цялото тяло я болеше, особено главата и ребрата. И гърбът, точно в основата на гръбнака — постоянна, дълбока, пулсираща болка, която я караше да се извива в напразен опит да се освободи от нея.

— Краката ми...

Наложи си да потисне страха, че няма да ѝ се подчинят, и се опита отново да ги помръдне. Десният ѝ крак се плъзна встрани, може би на пет сантиметра. А пръстите на левия ѝ крак се свиха. Болката в гръбнака и стана непоносима, стрелна се нагоре по прешлените ѝ, моментално я скова. Тя направи гримаса и щеше да издаде силен стон, но не беше сама не искаше да тревожи майка си.

— Тази сутрин, по време на визитацията, лекарят каза, че рентгеновите изследвания не показват сериозни увреждания. Няма счупване. Според него си наранила гръбнака си. Дават ти болкоуспокояващи и стероиди, които да попречат на подуването. Когато това отmine, ще можеш отново да се движиш, но известно време ще е така. Рано или късно, всичко отшумява. Просто е необходимо време.

Думите ѝ като че ли повдигнаха тежък камък от гърдите на Джес.

— Слава богу!

Тя си пое дълбоко дъх. До този момент не беше осъзнала колко се страхува, че краката ѝ завинаги ще останат безполезни. Щом нямаше да умре или да остане парализирана за цял живот, значи всичко щеше да е наред. Можеше да се успокои.

— Искам да седна.

Майка ѝ кимна и натисна дистанционното управление за горната част на леглото. И Джес усети как тя бавно се надига под нея.

— Как е?

— По-добре.

Изпълнена с нова решимост, стиснала зъби от усилие, Джес се концентрира в опита да помръдне краката си. Дясното ѝ коляно се издигна от дюшека достатъчно високо, че да накара завивките да образуват подобие на палатка. Опитът беше по-малко успешен с левия крак, но поне успя да го премести леко встрани. Болката отново се стрелна към основата на тила ѝ, а неприятни иглички започнаха да пробождат и двата ѝ крака, тялото ѝ се заизвива конвулсивно в протест,

но тя, въпреки всичко, изпита облекчение. Поне имаше доказателство, че някога отново ще може да ходи.

— Справяш се добре — окуражи я майка ѝ, а Джес замръзна на място и зачака болката да отшуми. Което, за изненада, стана.

Задиша по-леко, концентрира се и успя да повдигне и лявото си коляно. След това предпазливо размърда пръстите и на двата си крака и ги завъртя в глезените. Болката не беше толкова силна, колкото мисълта, че е възможно да остане парализирана, затова тя продължи да настоява, докато не се увери, че всичко функционира. Накрая се подпря на ръцете си и се повдигна, подпря се на възглавниците и отметна косата от потното си лице. Движението ѝ причиняваше болка. Всяко, дори най-малкото дори повдигането на ръцете до лицето, жест, който тя направи като реакция на другата болка. Болеше, но тя нямаше намерение да се откаже. Представяше си, че ако остави болката да я победи, само ще лежи и ще диша.

— Имам нужда от душ.

— Какво ще кажеш да донеса леген с вода и сапун и за момента да измиеш само лицето и ръцете си?

Джес се замисли за усилието, което беше положила да се помръдне, и за това колко по-голямо трябва да направи, за да стане от леглото и да отиде до душа, а после да стои достатъчно дълго под струята гореща вода, и направи гримаса. Дори да притежаваше най-силната воля на света, не би могла да се справи. Леген вода и сапун не беше точно онова, което искаше, но очевидно щеше да се наложи да се задоволи с това.

— Добре — въздъхна тя.

Майка ѝ тръгна към банята и включи осветлението, когато мина покрай ключа. Джес трепна при неочакваната ярка светлина. Докато очите ѝ привикваха към почти ослепителния флуоресцентен блясък, тя хвърли бърз поглед към часовника, оставен на нощното шкафче. Виждаше цифрите размазани, тъй като не носеше контактните си лещи, но като наклони глава, заслони очите си и ги присви леко, успя да ги различи. Часът беше 05:23, а светлината, която се процеждаше през завесите, ѝ подсказваше, че става въпрос за следобедните часове. Защото в пет сутринта навън щеше да е още тъмно. Следователно, беше късен неделен следобед. По това време тя обикновено довършваше бележките по делата, които трябваше в понеделник да

представи в съда. Очевидно каквото и да бяха сложили в банката, която ѝ преливаха — а тя нямаше да се съгласи да я включат на система, докато беше жива, както беше дала ясно да разберат на всички в болницата, които се бяха редували да я убедят в противното — то беше достатъчно силно да я накара да спи в продължение на дванайсет часа. Майка ѝ беше казала, че са ѝ дали болкоуспокояващи, но тя продължаваше да изпитва болка. Е, поне се беше наспала.

Очилата ѝ, онези с големите рамки, които използваше, за да могат очите ѝ да си починат от лещите, бяха оставени на нощното шкафче до часовника. Предположи, че Грейс ги е донесла от апартамента, който сега двете споделяха. Тя протегна жадно ръка към тях, сложи ги на носа си и изпита облекчението да види света отново фокусиран. Забеляза и дистанционното управление за телевизора, също оставено до часовника.

Изкушението се оказа неустойимо. Не искаше да знае, беше по-добре да не знае, но не можеше да се сдържи. Взе го, включи телевизора, поставен високо на стената срещу леглото ѝ и...

Видя в близък план усмихнатата Анет Купър да се здрависва с човек, за когото невидимият водещ каза, че е президентът на Чили Хорхе Перес де Торос. Камерата се отдръпна назад и Джес забеляза колко красива е Първата дама в дългата си бяла вечерна рокля, обсипана с мъниста. Късата ѝ руса коса блестеше на светлината на полилея с множеството крушки по него. Кожата ѝ беше гладка, загоряла, буквално излъчваше сияние. Очите ѝ горяха.

Джес беше очаквала да види предаване по болезнената тема, но въпреки това изпита шок. Сдържа дъха си. Макар образът да ѝ причиняваше мъка, не можеше да откъсне очи от екрана. Първата дама каза нещо през рамо на облечения си в смокинг съпруг, а той се засмя и кимна в отговор.

— ... преди по-малко от двајсет и четири часа мисис Купър беше до президента и...

Джес прехапа болезнено долната си устна и смени канала. Белият дом изпълни екрана. Тълпа, огромно море от хора, което стигаше като че ли чак до Търговския център, се беше събрала около него. Камерата улавяше едно по едно множеството разплакани лица. Предаването като че ли беше на живо, защото небето, което образуваше задния фон на картината, беше прорязано от оранжево

пурпурните отблясъци на залязващото слънце, а Белият дом хвърляше дълга сянка по моравата.

— ... хиляди хора се събраха в столицата, за да отдадат дължимото на Анет Купър, чието тяло е изложено тази вечер в ротондата на Капитолия. Мисис Купър загина в автомобилна злополука малко след...

Джес натисна бутона на дистанционното доста по-силно от необходимото, за да смени отново канала. Дишаше тежко, дланите ѝ се потяха. Стомахът ѝ се свиваше. А в гърлото ѝ беше заседнала буца.

Сега на екрана се възцари нощта и в едър план се показва кола, почерняла и димяща, обърната върху покрива си.

Джес ококори очи. Тялото ѝ веднага се обля в студена пот. Снимката като че ли беше направена от въздуха и показваше все още димящите останки, сплесканите гуми, кръга изгоряла трева, пожарникарите и спасителния екип, полицаите, военните и следователите, облечени в цивилни дрехи. Марката и моделът на колата не можеха да се различат заради лошото ѝ състояние, но тя веднага разбра, че това е черният „Линкълн“, който мистър Девънпорт беше изпратил за мисис Купър. Снимката беше нощна, осветена от изкуствените светлини, разположени около мястото на катастрофата, и от тези на хеликоптерите, които кръжаха над останките. Тя осъзна, че снимката е направена от хеликоптер, малко след като за злополуката е станало известно. Толкова скоро след преобръщането на колата, че тя може би все още е лежала на склона под храста. Джес започна силно да трепери.

— ... според предварителното разследване, автомобилът е пътувал с превишена скорост — деветдесет мили в район с указание за четирийсет и пет. Шофьорът, Реймънд Кени от Силвър Спринг, Мериленд, който работел за фирмата „Екзекютив лимо“, чиято собственост е колата, в продължение на четиринайсет години, изгубил контрол над превозното средство. Автомобилът изхвъркнал от шосето и се преобърнал по склона. Загинали трима от четиримата пътници, включително лейди Анет Купър. Тя отивала на посещение при умираща приятелка, настанена в Благотворителната болница във Фредериксбърги...

Мили боже!

Джес затвори очи. Чувстваше се така, сякаш Земята се накланяше и тя се плъзгаше по повърхността ѝ. Заби нокти в одеялото, за да се задържи, и натисна бутона на дистанционното управление, за да го изключи. Дори не беше взела съзнателно това решение. Като че ли тялото ѝ реагираше само, при самоотбрана, предпазваше я от всичко, което можеше да ѝ причини допълнително стрес. Но дори със затворени очи, дори след заглъхването на гласовете от телевизора и утехата на черния екран, ѝ се струваше, че продължава да пада в черна бездна и няма за какво да се хване, а през главата ѝ минаваха един след друг образи от катастрофата.

ГЛАВА 9

Носеше се с бясна скорост в нощта, все по-бързо и по-бързо, хълмовете и пасищата, които минаваха край прозореца на колата, се превърнаха в размазано неясно петно, сърцето ѝ биеше тревожно, колата подскочи и се плъзна встрани, ужасното изскърцване на спирачки, викове...

— Джес, добре ли си?

Джесика отвори очи. Беше потънала в пот, поемаше си накъсано, дълбоко, дъх, а изражението на майка ѝ подсказваше, че вероятно е бледа като платно и не изглежда добре.

— По телевизията казаха, че мисис Купър отивала да посети умираща приятелка в Благотворителната болница във Фредериксбърг...

Обаче това беше лъжа. Излъчваха лъжи. Защо?

— Джес?

Смръщила вежди, Джуди вървеше към нея в ръце с пластмасов леген с вода, която се плискаше леко при всяка нейна стъпка, сапун и синя хавлия.

— Джесика Джейн? Чуваш ли ме?

Джес осъзна, че е втренчила поглед в майка си така ужасено, сякаш някой размахва брадва над главата ѝ. Застави се да фокусира поглед. Щеше да мисли по-късно. Разтърси глава.

— О, съжалявам. Аз... Добре съм, да.

Ако се изключеше фактът, че ѝ се виеше свят, а крайниците ѝ се бяха сковали от ужас. Кое то нямаше намерение да сподели с майка си. Пое си нормално дъх, опита се да постигне контрол над емоциите си, да бъде своето нормално „аз“, за да не се досети майка ѝ, че нещо не е наред. Не знаеше защо лъжата я шокира.

Тъмни фигури, които тичат покрай нея надолу по склона...

Джес осъзна, че диша прекалено бързо.

— Не изглеждаш добре. Дори по-зле, отколкото когато беше в безсъзнание, за бога!

— Имам леко главоболие.

Това беше вярно. А също и дланите ѝ се потяха. Устата ѝ съхнеше. Пулсът ѝ препускаше. Чувстваше се дезориентирана. Като че ли можеше да види... Не, не искаше да види нищо подобно.

Кои бяха тъмните фигури? Дали бяха реални?

Не искаше да мисли за това. Не искаше да знае. Майка ѝ смръщи още по-силно вежди. Гледаше я втренчено.

— Може би трябва да се обадя на сестрата.

— Не. Недей.

Всеки инстинкт на Джес крещеше, че не трябва да позволи на майка си — а също и на семейството, на никого всъщност — да узнае, че паметта ѝ не е напълно бяло петно, що се отнасяше до катастрофата поне. Образите бяха късчета от картинна мозайка, които не прилягат едно към друго. Бяха ужасяващи.

Огън... Беше започнал като малко оранжево пламъче, а после — бум! Бяха избухнали ярки пламъци, които погълнаха колата и се издигнаха към черното нощно небе...

Джес затвори очи. Стисна юмруци. Прехапа силно езика си. Болката направи това, което трябваше — изчисти ужасяващите видения от главата ѝ.

— Джес?

Тя отвори очи.

— От главоболието е. Сега съм по-добре.

— Мина известно време, откакто за последен път ти дадох нещо за болките. Може би трябва да помолим за още.

— Всичко е наред. Премина.

Майка ѝ продължаваше да я гледа загрижено. Джес си пое дълбоко дъх и успя да се усмихне леко, за да я успокои. Джуди остави легена върху легло то ѝ.

— Благодаря. — Джес се чувстваше слаба, като че ли образите бяха изцедили физическите ѝ сили. — Благодаря ти, че остана при мен.

— Шегуваш ли се? Ще са необходими диви коне, за да ме извлекат оттук. Особено след като някой те е нападнал. — Джуди зацъка с език. — Хайде, дай да ти помогна.

— Мога да се справя и сама.

Джес се застави да спре треперенето на ръцете си и да мисли само за настоящето, усмихна се стоически, пъхна косата зад ушите си и потопи хавлията в топлата вода.

— Може би нападението е било плод на халюцинация.

Джес много внимаваше да говори спокойно, за да успокои страховете на майка си. Обтри лицето си с хавлията.

Но то беше истинско. Беше се случило.

След като беше видяла предаванията по телевизията, Джес беше започнала да осъзнава, че смъртта на Първата дама е новина от световно значение. Макар и не по своя вина, Джес беше хваната в капана на тази трагедия. И беше единственият жив свидетел. Доста неудобно за нея положение. Дори нещо повече — тя започваше да подозира, че далеч не е в безопасност. Каквото и да ставаше — а тя беше сигурна, че ако имаше възможност, дори не би искала да знае за това — тя нямаше да замеси и семейството си. Откри, че точно семейството, любимите хора, те правят така уязвим.

Анет Купър беше избягала от Белия дом.

— Независимо дали е било плод на халюцинация, или не, няма да си тръгна оттук без теб.

Джес, осъзнаваща ясно контузиите си, попиваше внимателно влагата от лицето си, а майка ѝ извади гребен от чантата си, показа ѝ го и го остави на нощното шкафче до часовника. Да, такава беше нейната майка — предана до самия край. За добро или за лошо.

— Обичам те, мамо. — Тези думи тя вече рядко казваше. А може би не трябваше да е така.

Лицето на майка ѝ омекна.

— Аз също те обичам, зайче.

Този беше прякорът ѝ от детството, взет от анимационното филмче за зайчето Джесика, което според сестрите ѝ беше странно, защото тя никак не приличаше на анимационния си прототип. Зайчето беше дяволито и палаво, а Джес беше книжен червей.

— Виж какво друго имам. — Чу се шумът от разкъсването на опаковка, а после майка ѝ размаха пред очите ѝ евтина розова четка и тубичка паста за зъби. Тях също остави на нощното шкафче. — В чантата ми са, откакто ми ги даде зъболекарят.

Лицето на Джес грейна.

— Фантастично!

Джуди ѝ напълни чаша вода от жълтата пластмасова кана до леглото и Джес набързо изми зъбите си. Ментовият дъх на пастата беше така естествен, такава неразделна част от всекидневния ѝ живот, че самата простота на действието ѝ се стори специална.

Изведнъж се изпълни с благодарност, че е жива. Идеята, че е могло да се случи най-лошото и тя никога вече да не види майка си и сестрите си, представата за тяхната неутешима мъка, накара гърлото ѝ болезнено да се свие. Да, понякога те бяха ужасно досадни. Понякога между тях възникваха разногласия, но сега тя откри, че накрая нищо от това няма значение.

Имаше значение само, че бяха семейство.

Анет Купър също имаше семейство.

Джес се наведе над легена и напръска лицето си — отчасти за да прикрие зараждащите се сълзи — и откри, че на места кожата ѝ е така наранена, че щипе. Ирония, но малкото неудобство потисна желанието ѝ да плаче.

„Мисис Купър бягаше от тайния агент, който я търсеше.“

— Сигурно си изтощена — каза Джес на майка си в опит да прогони измъчващата я мисъл, която сякаш беше заседнала в главата ѝ. Изтри очите си и погледна Джуди. Тя наистина изглеждаше уморена. — Спа ли въобще?

Джуди кимна.

— Мади дойде сутринта, аз легнах на другото легло и спях, докато тя беше тук. Двете с Грейс си тръгнаха преди около час, за да вземат някои неща от къщата.

Мади беше най-младата сестра на Джес, едва осемнайсетгодишна. Миналия уикенд Мади беше станала причина за криза в семейството — а те кога ли не бяха в някаква криза? Беше казала на Грейс, която пък споделила със Сара (*защото Джес беше работила през целия уикенд, а Грейс просто трябвало да каже на някого и Сара се оказала най-близкото ухо*), а тя на свой ред предала на майка им, а тя — на Джес, че била бременна. Тогава това се стори на семейството истинска катастрофа, защото Мади беше спечелила една от малкото национални стипендии. И така изведнъж — бременност. Но сега им се струваше, че ще успеят да се справят. Малко препятствие по дългия път на живота. Едно от онези неща, когато си принуден да дадеш всичко от себе си, а да се смееш при мисълта за

него след двайсет години. Тогава нероденото сега дете вече ще е любим член на семейството.

Мисис Купър беше казала, че тайните агенти са по-скоро надзиратели. Тя беше разтревожена — много повече, отколкото би трябвало след обикновена семейна свада. И бягаше.

— Не искам ти да останеш и през нощта. Утре си на работа — каза Джес. — Ще се преумориш.

Майка ѝ ръководеше малък дневен детски център пред дома си. Мади и Грейс, която беше студентка първа година в университета в Мериленд, работеха там на непълен работен ден. Това беше последният опит на майка ѝ да изкарва пари, след като беше загубила работата си на надзирател смяна в обувния завод на Червения кръст преди три години, когато Джес беше още в първата си година в училището по право, а през нощта работеше — правеше проучвания — за „Девънпорт“, Кели и Баскомб. Оттогава Джуди намираще само временна работа — беше сервитьорка, помощник на ветеринарен лекар, продавачка в „Маки“, разносвач на пици, а понякога работеше и на по две или три места едновременно. Обаче така и не можеше да изкара достатъчно пари за семейството. Въпреки че Грейс и Мади работеха на половин работен ден, а Джес заделяше всяко пени, което можеше, парите никога не стигаха. Докато Джес не се дипломира и не получи постоянна работа с твърда заплата при Девънпорт. Сега, когато нейният принос към семейния бюджет беше стабилен, всички бяха доволни — за първи път в историята на семейството.

„А дали все още имам работа? Вероятно това е последното, за което трябва да се тревожа, но... Имам нужда от парите. Ние всички имаме нужда от парите“.

Трепна. Нали винаги се стига до това — до парите...

— Няма да отворим днес. Утре — също. Вероятно няма да работим до края на седмицата. Обадох се на всички родители, готови са да проявят разбиране. На много места също няма да се работи — от уважение към смъртта на мисис Купър. А и те всички знаят, че си моя дъщеря и какво ти се е случило.

На Джес ѝ беше необходима секунда, за да разбере.

— Понеделник ли е днес?

— Да. А ти какво мислеше?

— Че е неделя.

Джес протегна ръка към гребена и го прокара внимателно през косата си. Господи, беше спала почти четирийсет и осем часа, невероятно! И, о, беше работен ден, а тя не беше отишла на работа! За първи път правеше такъв пропуск. После се сети, че вероятно е обявен траурен ден. Особено във фирма, която е била така тясно свързана с Първата дама.

— Обаждал ли се е мистър Девънпорт? Или някой друг от офиса?

— Обажданията били така многобройни, че диспечерът от болничната централа свързва само членовете на семейството.

Многобройни опити да се свържат с нея? Да, защото всички биха искали да чуят какво има да каже тя за катастрофата. Паниката отново заплашваше да я завладее и да сложи край на така внимателно постигнатия самоконтрол над чувствата и страховете ѝ.

Те — не беше сигурна кои точно са те, нито кого да обвинява — грешаха по отношение на това къде отиваше Първата дама, когато колата беше катастрофирала. Джес може и да не помнеше нищо от самата злополука, но спомените ѝ отпреди това бяха непокътнати. Мисис Купър беше избягала от Белия дом, а Девънпорт беше изпратил кола и Джес да я вземат и да я заведат — някъде. Това бяха фактите. Джес признаваше, че не помни накъде пътуваха, но със сигурност не беше към болницата във Фредериксбърг. Може би просто беше станала някаква грешка, а може би това беше преднамерена лъжа, кой знае. Едно беше сигурно — несъответствието я караше да се чувства неспокойна. Като прибавите към това тъмните фигури, които се спускаха надолу по хълма покрай нея и се струпваха около горящата кола, тревогата на мисис Купър и твърдението ѝ, че е затворник в Белия дом (*още факти*), както и нападението над нея самата тук, в същата тази стая, само няколко часа след смъртта на Първата дама — и какво получавате? Или нещо наистина много лошо, или пък някакво наистина развихрено въображение, примесено с малко истина. Тя никога в живота си не е била склонна към фантазии. Следователно, ставаше нещо наистина много лошо.

— Трябва да кажеш на някого. Не можеш да таиш всичко в себе си. Прекалено голямо е, прекалено важно.

— Мамо, може ли да прибереш тези неща? Приключих с грижите за себе си.

— Изглеждаш по-добре. — Майка ѝ хвърли последен критичен поглед към лицето ѝ, взе легена, чашата и тръгна към банята. — Не много, но по-добре.

— Прекрасно. О, ти също може би ще поискаш да измиеш лицето си. Под очите ти има кръгове размазан грим.

— О, боже!

Джес предположи, че е успяла да спечели десетина минути. Едва изчака Джуди да се скрие в банята и да затвори вратата след себе си, и сграбчи телефона. Набра номера на Девънпорт — не онзи в офиса, а личния, който той ѝ беше дал в събота вечерта, когато я беше изпратил да прибере мисис Купър. Това беше пряката му линия, обажданията на този номер не минаваха първо през Мариан Янг, отдавнашната му секретарка. Той беше записан в паметта на мобилния ѝ телефон.

Шефът ѝ вдигна на второто позвъняване.

ГЛАВА 10

— Кой е? — запита Девънпорт, вместо да се представи или да даде някаква информация за себе си.

Джес осъзна, че номерът, от който се обажда, вероятно е изписан на дисплея му, но той нищо не му говори. Нямаше как да знае, че е тя. Всъщност много малко хора имаха този негов личен номер — беше запазен за личности от ранга на Анет Купър. Освен ако той не решише, че пресата е разбрала за него.

— Тук е Джесика Форд, мистър Девънпорт.

Чу го как си поема рязко дъх.

— Господи, Джесика, ти си жива, истинско чудо. Осъзнаваш ли го? Оценяваш ли го?

— Да. — Тя беше нетърпелива, говореше тихо, но настоятелно, като непрекъснато държеше под око вратата на банята. — Мистър Девънпорт, чуйте, мисля, че в цялата тази работа има нещо, което не е наред. Нападнаха ме — тук, в болницата. Мъж. Опита се да добави някаква течност в банката. Може би искаше да ме убие. И...

— Как можа да стане такава ужасна катастрофа? Анет, а и всички други... — Гласът на Девънпорт трепереше.

Джес беше сигурна, че не е чул нито дума от казаното от нея. Защото беше очевидно, че е толкова пиян, колкото и при последния им разговор.

— Е, радвам се, че си жива. Наистина много се радвам. Просто ми се струва невъзможно...

Чу се някакъв приглушен звук и Джес със закъснение разбра, че е хлипане.

— Мистър Девънпорт. По телевизията казаха, че мисис Купър отивала на посещение при умираща приятелка, а вие знаете, че това не е...

— Чакай! Спри! — Обикновено авторитетният глас на Девънпорт беше висок и пронизителен, изразяваше паника. — Не го

казвай. Въобще нищо не казвай. Не и по телефона. Всеки би могъл да те чуе.

Сърцето на Джес прескочи един удар. Очите ѝ се отвориха широко и тя беше обзета от абсурдния, но неудържим импулс да огледа всяко ъгълче на стаята, макар прекрасно да знаеше, че е празна.

— Кой? Кой мислиш, че подслушва?

— Не знам. Всеки би могъл да е. Лоши хора.

— Лоши хора?

Пулсът ѝ се ускори. Той като че ли споделяла някои от нейните подозрения, докато тя всъщност искала да ѝ каже, че са абсолютно безпочвени.

— Тъмните сили. Те са опасни, нали знаеш.

Чу характерен звук, който я накара да си представи как той отпива поредната глътка от чашата.

— Не знам с кого другиго да споделя. Ти си единственият, на когото имам доверие и...

— Не, не, не! Не по телефона!

Джес започвайте да изпитва отчаяние. Имаше чувството, че той всеки момент може да сложи край на разговора.

— А може ли да поговорим лично, тогава?

— Може би. — Поредната глътка. — Да, това вероятно е добра идея.

— Ти в офиса ли си? Бих могла да дойда там... — Тя се замисли за физическото си състояние. Беше сигурна, че няма да може дори да върви. — Не, секунда, не мога. Ти можеш ли да дойдеш тук?

— Не. Не е възможно. Ще предизвика прекалено широк отзвук. Болницата е обградена от репортери. Вече проследиха колата обратно до мен и ми звънят непрестанно на всеки мой номер, до който могат да се докопат. Ако се появя там, ще се нахвърлят върху ми като бълхи на куче, а аз не съм готов, не мога да се справя с това в момента. Както и да е, извън града съм. — Тя го чу как си поема дълбоко дъх. Настъпи пауза, след която той продължи да говори с по-нормален глас. — Ще се върна за погребението на Анет в четвъртък. Възможно ли е да се срещнем в четвъртък вечер?

„Погребението на Анет. О, боже!“

— Къде? — Тя много внимаваше да говори спокойно.

— В малкия апартамент.

Освен на елегантната къща имение в Джорджтаун и луксозното имение във Вирджиния, Девънпорт беше собственик и на апартамент с две спални в Уотъргейт. Беше казал, че го държи, за да могат в него да преспиват за по една нощ клиенти от други градове, обаче Джес подозираше, че той го използва и за извънбрачни забавления — вероятно имаше любовница. Не че това беше нейна работа. Тя беше ходила там два пъти, за да занесе документи на шефа си — веднъж вечерта, а на следващия път в ранната утрин, преди да отиде на работа. Масата в трапезарията беше сложена за двама, в кофичката се изстудяваше бяло вино или шампанско, а във въздуха се усещаше упойващият аромат на свежи цветя. Тя беше забелязала всичко това случайно — погледът ѝ се беше стрелнал покрай Девънпорт, който беше отворил вратата по халат. С безстрастно изражение, тя му беше подала документите и си беше тръгнала веднага. Защото така постъпваха младшите адвокати, които искаха да се издигнат — правеха точно онова, което им кажеха. Без да задават въпроси.

— Помниш ли къде е?

— Да. — Тя забеляза, че той не споменава адреса, и осъзна, че е нарочно, от което я побиха студени тръпки. Едва ли не усещаше невидимите уши, които ги слушаха.

Но ако тя беше склонна към параноя, то той също беше. Странно, мисълта не я успокои.

— Чух, че най-много след два дни ще те изпишат от болницата. Ще се скриеш там. Обади се в офиса и ще изпратя Мариан да те вземе. И без друго няма да можеш да се прибереш у дома си. Репортерите ще са навсякъде. Следващите няколко седмици ще бъдат ужасни.

За първи път, Джес осъзна с пълна сила колко се е променил животът ѝ. Репортерите щяха да я преследват, нямаше да може да си отиде у дома... Трябваше да положи огромно усилие, за да запази гласа си спокоен.

— Добре.

— И, Джесика...

— Да?

— Забрави всичко, което си видяла или чула, докато си била с Анет. Разбра ли? Просто го забрави.

— Добре.

После си спомни тайния агент, който говореше с портиера, а после, като ги видя, се затича към „Линкълн“-а. Прескът, така се казваше. И осъзна, че дори да забрави малкото, което знаеше, няма да помогне да се заличи следата на Първата дама. Защото съществуваше портиерът например...

— Те ще открият, че е била в хотела — предупреди тя. — Мисис Купър...

— Не казвай нито дума повече — прекъсна я той, а гласът му беше станал изведнъж ожесточен. — Не по телефона. На никого, разбираш ли? Нито дори на следователите. И най-малко на пресата. Нито дори на семейството си. На никого. Нищо. Не казвай нищо. Ти не знаеш нищо. Не помниш нищо.

— Да, добре.

Тя долови страха в гласа му. И осъзна, че той наистина много се страхува. И това я изплаши повече от всичко досега. Защото, ако богатият Девънпорт, който имаше много влиятелни връзки, се страхуваше, това със сигурност означаваше нещо.

Тя дочу приглушения звън на звънеца.

— Виж, някой звъни. Трябва да вървя. Ще се върна в четвъртък. Ще говорим тогава. А междувременно, не прави нищо и дръж устата си затворена. За всичко. И имам предвид наистина всичко.

Той сложи край на разговора. Джес тъкмо се канеше да остави слушалката върху вилката и на вратата се почука. Тя изпадна в паника и я изпусна. За щастие, слушалката падна точно на мястото си, но изтрака силно. Очите ѝ се отвориха широко от тревога, погледът ѝ се фокусира във вратата. Кой би почукал, вместо направо да влезе? Със сигурност не семейството ѝ и не сестрите...

Може би беше репортер, който беше успял да се промъкне покрай охраната? Или някой друг? Зловеща фигура...

Пулсът на Джес се ускори многократно.

Топката се завъртя...

Дишането ѝ спря. Включи се инстинктът ѝ за самосъхранение, който ѝ казваше или да се бори, или да бяга. Но, за нещастие, при дадените обстоятелства не можеше да направи и крачка. Заключение, до което стигна, докато гледаше вратата да се отваря, предизвика у нея гадене: „Който и да е човекът, аз не мога да помръдна...“ Тъкмо се

канеше да отвори уста да извика майка си, когато Джуди излезе от банята.

— Мамо... — каза Джес.

Преди да е успяла да продължи, Джуди, в неведение за потенциалната заплаха, просто хвана топката на вратата и я отвори. Няколко секунди не каза нищо, просто стоеше и гледаше човека, когото Джес не можеше да види. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои. Познаваше това изражение. Който и да стоеше там, беше някой, когото Джуди познаваше. И харесваше. И на чието присъствие се радваше.

Затова името, което излезе от устата ѝ, я шокира толкова много.

— Здравей, Марк. Влез.

Марк Райън пристъпи вътре. През отворената врата Джес виждаше коридора, сестрите, които крачеха забързано по него, жена в цивилни дрехи, която вървеше в обратната посока, и един едър и плешив таен агент в тъмен костюм, който се беше подпрял на отсрещната стена и гледаше втренчено, без следа от усмивка.

Тази гледка предизвика студени тръпки по гръбнака ѝ. Защо бяха тук тайните агенти — за да ѝ попречат да излезе или за да попречат на някого да влезе? Не искаше да мисли по този въпрос.

— Имам информация за теб. — Райън се усмихна приветливо на майка ѝ. После погледът му потърси Джес. — И за теб също, мис Форд, щом си будна.

Тя го погледна предпазливо. Джуди каза:

— О, можеш да я наричаш Джес. Няма нужда от етикет.

Майка ѝ, чието сърце беше винаги подвластно на мъжете, се усмихна лъчезарно, размаха ръце и пръстените ѝ проблеснаха и само дето не запърха с мигли, което не беше изненадващо. Джуди винаги се превръщаше в абсолютен идиот, когато ставаше въпрос за привлекателни мъже. А Райън беше изключително привлекателен. Беше в края на трийсетте, с гъста светлокестенява коса, която вероятно е била дори руса в детството му, подстригана безмилостно късо. Лицето му беше слабо и ъгловато, загоряло, което показваше, че прекарва доста време на открито. Всъщност лицето му не беше съвършено: носът му беше малко едър, устните — малко по-тънки от желаното. Около очите му имаше бръчици и те ставаха още по-дълбоки, когато се спускаха от носа към устата му. Беше

привлекателен — висок близо метър и деветдесет, широкоплещест и с атлетична фигура, която костюмът на райета и бялата риза подчертаваха. Общо взето, Марк наистина беше сексуално неустоим.

Джес го беше забелязала още при първото му посещение в офиса на Девънпорт, когато беше влязъл буквално по петите на Първата дама. Но той не ѝ беше хвърлил дори поглед.

Спомняше си и втория път, в който той беше придружил Анет Купър. Той я беше помолил за чаша вода, която на свой ред беше подал на Първата дама. Беше ѝ благодарил с кимване и усмивка, която беше предизвикала приятни тръпки в корема ѝ, плъзнали се бързо чак до пръстите на краката ѝ.

Тя очакваше с нетърпение да го види при третото посещение на Първата дама, макар че по-скоро би умряла, отколкото да го признае пред някого. Застанала зад бюрото на Девънпорт, който разговаряше с мисис Купър, тя му се усмихна леко. Той ѝ беше отвърнал с чаровна усмивка, от която дъхът заседна в гърлото ѝ.

При четвъртото си посещение той ѝ се беше усмихнал още с влизането си през вратата. Нейната реакция? Сърце, застинало в очакване.

Когато Девънпорт беше изразил необходимостта някой да отиде до Източното крило на Белия дом, за да занесе документи за подпис на Първата дама, тя беше изразила желанието си въпреки купа работа на бюрото ѝ, който обещавахе да я държи заета поне до десет часа вечерта. Защото се надяваше да види Марк Райън там. Макар да не искаше да го признае пред себе си, тя беше силно привлечена от него.

Разбира се, той беше там — застанал пред вратата на кабинета на Първата дама. Но сериозният му поглед, липсата на усмивка, резкият тон, с който я беше запитал по каква работа е дошла, цялото му поведение показваше, че няма ни най-малък спомен да я е виждал някъде.

Беше колкото очевидно, толкова и унижително.

След като получи исканите подписи от мисис Купър, тя се беше върнала, отчаяна, в офиса си и се беше заклела никога вече да не бъде толкова глупава да позволи някой привлекателен мъж да завърти главата ѝ.

И ето я сега — прикована към болничното легло, облечена в грозната зелена нощница, под която, както всички знаеха, беше гола.

Косата ѝ беше истинска бъркотия, лицето — наранено и с няколко шева, което, ако искате да го погледнете откъм добрата страна, може би трябваше да означава, че липсата на грим не беше нещо съществено, тъй като той не би подобрил външния ѝ вид. А на носа ѝ — същите големи черни очила, които бяха накарали съучениците ѝ да ѝ дадат прякора Четиристе очи.

И какво от това? Защо да ѝ пука? И тя твърдо си помисли: „Пет пари не давам.“

Райън я беше намерил да лежи наранена и едва ли не в безсъзнание след катастрофата. И беше останал с нея, докато я качиха в линейката. Беше дошъл в болницата още същата нощ и вероятно беше спасил живота ѝ. Като гледаше как майка ѝ му се усмихва сега и как го нарича галено Марк, Джес предположи, че е идвал и друг път в стаята ѝ.

И като че ли продължаваше да не си я спомня отпреди. Това също беше очевидно. Започваше да ѝ омръзва да бъде незабележима като тапет.

— Ти имаш ли нещо против? — Той я гледаше внимателно и Джес осъзна, че въпросът се отнася до поканата на майка ѝ да я нарича Джес.

Тя се изкушаваше да каже: „Мис Форд е добре“, но не искаше да слуша упреците на майка си, които неминуемо щяха да последват.

— Не, разбира се.

— Аз съм Марк.

„Е, позволяват ми да се обръщам на първо име. Каква чест!“

— Каза, че имаш някаква информация? — Не успя да се сдържи тя. Тонът ѝ беше леденостуден.

Тъжното беше, че беше готова да свали очилата си, макар да беше почти сляпа без тях. Гледаше го с объркване през дебелия стъкла как върви към леглото ѝ, а майка ѝ го следва по петите, очевидно доволна, че е успяла да се сближи с него. Джуди, която винаги омекваше в присъствието на привлекателни мъже. Джес я изглежда, но Джуди дори не забеляза. Беше прекалено заета да се възхищава на задника на Райън.

Той запита:

— Помниш ли нападението?

— О, да! Помня.

— Е, просто за да знаем с какво си имаме работа, взех банката с течността и проведох лабораторни тестове върху нея. Току-що получих резултатите. Новините са добри — нямаше нищо вредно. Нищо необичайно.

Джуди каза:

— Много умно от твоя страна. Какво облекчение.

Джес стисна устни. Щеше да изгледа гневно майка си, ако не мислеше, че Райън ще забележи.

— Казваш, че съм си измислила нападението?

— Очевидно е било халюцинация, да.

— Но той не успя да инжектира течността в банката. Досетих се какво се кани да направи и му попречих.

— Спомням си, че ти каза това, затова проверих и тръбичката. Отново нямаше признаци за вмешателство. Абсолютно нищо и в двете. Проверихме дори по стените на банката.

Джес не каза нищо известно време. В главата ѝ се гонеха милиони мисли, главната от които: „Не, това не беше халюцинация“. Накрая всичко като че ли се свеждаше до три възможности: макар инстинктът ѝ да крещеше противното, нападението е било плод на халюцинация. Или бяха допуснали грешка в лабораторията. Или пък Райън лъжеше. А защо би направил това?

Три сантиметра черен костюм под прекалено късата лекарска престилка. И лъскави черни обувки в кръга светлина.

— Това не е ли прекрасно? — възкликна Джуди и хвърли на дъщеря си поглед, който ѝ казваше: „Покажи ентусиазъм или умри“. — Вече няма защо да се страхуваме, че някой се е опитал да те убие.

— О, да! — отговори Джес.

— Реших, че ако знаеш, вероятно ще се отпуснеш поне малко — усмихна ѝ се Райън.

Същата очарователна усмивка, която образуваше бръчици в ъгълчетата на очите му и те караше да се чувстваш специален. Същата, с която я беше дарил преди седмици в офиса на Девънпорт. И за която тя, за свой вечен срам и позор, беше повярвала, че е искрена и предназначена за нея. Тя не се усмихна в отговор и се престори, че не забелязва как лигите на майка ѝ текат.

Кои хора носят черни костюми и обувки? За кого мисис Купър беше казала, че е по-скоро надзирател, отколкото охрана? Какъв беше

мъжът, настанил се пред вратата ѝ и даващ ѝ ясно да разбере, че не може да отиде никъде без негово знание?

Тайните агенти.

— О, да! — повтори се Джес.

Като че ли му вярваше. Или пък му имаше доверие. Нито едно от двете. Поне засега. Може би казваше истината, а може би — не. Може би бяха провели лабораторни тестове, а може би — не. Може би той беше неин приятел, а може би — враг.

Той също беше таен агент.

Ако „Тайните служби“ бяха някак си намесени в това — макар все още да нямаше ни най-малка представа какво включва „това“ — той вероятно също беше въвлечен. В смъртта на мисис Купър. Джес се чувстваше така, сякаш огромна длан беше стиснала сърцето ѝ. Ето какво се опитваш да заобиколиш, да омаловажиш. Подозираше... че онова въобще не беше злополука.

„О, господи, не мога сега да мисля за това.“

Прекалено късно. Сърцето ѝ вече беше ускорило ритъма си, устата ѝ беше пресъхнала. Надяваше се, че лицето ѝ не изразява всичко онова, за което се опитваше да не мисли. Защото Райън я наблюдаваше внимателно. Като че ли се опитваше да прочете мислите ѝ. Погледът на сините му очи я пронизваше като лазерен лъч. За първи път в живота си Джес беше благодарна на големите очила, че скриваха очите ѝ. Стъклата им бяха толкова дебели, че дори рентгеновите очи на Супермен не биха могли да проникнат през тях.

— Добре ли си? — запита Райън странно тихо, като че ли въпросът беше предназначен единствено за нейните уши и майка ѝ не беше в стаята.

Този негов южняшки говор — тя нямаше да се изненада, ако научеше, че това беше само номер, с който да увеличи сексапила си — беше по-ясно доловим от всеки друг път. Точно като усмивката му. Която той вероятно също упражняваше.

— Ще живея.

Майка ѝ и хвърли кос поглед, който на техния език означаваше: „Какво ти става?“ и добави:

— Тя се подобрява бързо. Тази сутрин лекарят каза, че вероятно до два дни ще я изпишат. Било необходимо само малко време раните да

зараснат. И може би рехабилитация. Защото все още има проблеми с краката. Болките също не са утихнали все още.

„Мамо! Винаги ли трябва да казваш на всеки един всичко, което знаеш?“ Не се осмели да изкаже мисълта на глас, а отговорът проблесна в главата ѝ в същата секунда. „Да“.

— Съжалявам да чуя, че все още има болка. Но се радвам, че състоянието ѝ бързо се подобрява. — Райън дари Джуди с една от своите усмивки, после погледна отново Джес, която му се усмихна по своя си начин — бързо и странно сериозно. — Можеш ли да си спомниш нещо повече за случилото се? За катастрофата?

Гласът му беше тих, нежен. Погледът му — остър.

„Мечтай, красавецо. Не съм толкова глупава.“

Джес поклати глава.

— Що се отнася до злополуката, паметта ми е просто бяло петно.

— И да се надяваме, че ще остане така. — Джуди потрепери и поклати глава. — Защо, за бога, би искала да си спомниш? Ужасно е, аз не бих искала дори да мисля за това! Ще си по-добре, ако из главата ти не се въртят разни образи, скъпа. Остави нещата така.

— Да, мамо. — Тонът на Джес беше така сладък, че Джуди я изгледа остро. Добре, щеше да чуе поученията на майка си по-късно. Струваше си.

— Надявам се да ми кажеш, ако започнеш да си спомняш нещо. Все още се опитваме да разберем какво точно се е случило. А пресата, е, те ще превърнат живота ти в ад, ако научат, че знаеш нещо. По-добре е информацията да бъде придвижвана по официалните канали.

Тя знаеше какво има предвид той: официални канали като него самия.

— Ти ще си първият, на когото ще кажа, ако си спомня нещо — обеща тя.

„Лъжкиня, голяма лъжкиня!“

— Знам, че е още рано да говорим за това, но семейство Купър искат да... — поде той, обаче вратата се отвори и това го накара да замълчи.

Което беше прекалено лошо, защото Джес много искаше да чуе какво точно искат семейство Купър, за да може със сигурност да го избегне.

ГЛАВА 11

— Джес, ти си будна — каза щастливо Грейс още с влизането си.

Носеше пица и, както винаги, беше изключително сексапилна в дънките, ботушите и любимото си черно кожено яке. Зад нея пристъпваше Мадри, която пък беше обгърнала с едната си ръка и притискаше до гърдите си голяма кафява кесия. Другата ѝ ръка беше отпусната до тялото — държеше голямата червена чанта, в която майка им носеше тоалетните си принадлежности и козметиката си, откакто Джес се помнеше. Въпреки всичко, видът ѝ накара Джес да се усмихне.

„Какъв е първият признак, че ще живея? Мама ми изпраща в болницата средства за разкрасяване.“

— Здравейте, момичета! — каза Джес.

— Здравей, сестричке. Здравей, Марк.

Грейс, която харесваше привлекателните мъже толкова, колкото и майка им, се усмихна на Райън и остави пицата на празното легло. Мъжете винаги реагираха по един и същи начин на Грейс — пожелаваха я веднага — но усмивката, с която Райън я дари, не беше по-различна от онази, с която удостояваше Джуди. Или, като се замислиш, и самата Джес.

С други думи, тя замайваше главата с чара, който излъчваше. Оживеното изражение на Грейс даваше ясно да се разбере, че въпреки безбройните ѝ бивши и настоящи гаджета, тя е подвластна на мъжката му привлекателност колкото и всички останали жени от семейството. А каква беше реакцията на Райън — това Джес не можеше да каже. Не беше възможно да се разгадае изражението на очите му.

— Не можеш да си представиш колко зле са нещата. Те вече знаят кои сме и буквално трябва да си проправяме път с лакти до стаята ти. — Грейс отметна коса, Джес знаеше, че този жест е в чест на Райън, и отвори кутията с пицата.

— За кого говориш? — запита Джес.

— За пресата. Те ни посрещат още на паркинга. Задават въпроси за състоянието ти, питат кой ти се е обаждал и дали си споделила с нас нещо за катастрофата. Ние, разбира се, не отговаряме на нито един техен въпрос.

Хвърли кос поглед на Райън. Той я дари с лека усмивка, което накара Джес да предположи, че семейството ѝ запазва мълчание пред репортерите по негова заповед. След това погледът на Грейс се спря отново на Джес.

— О, срещнах Брус Мински. Той ме помоли да му се обадя, за да му кажа кога е удобно да те посети. Каза, че се опитвал да ти се обади тук, в стаята, както и на мобилния телефон, но все не успявал. Което, след като му обясних, че повечето време спиш, му се стори напълно нормално.

Брус Мински беше счетоводител в огромната счетоводна фирма, която работеше за „Девънпорт, Кели и Баскомб“. Двамата с Джес бяха се срещали точно четири пъти — три пъти на кафе и един път на вечеря. Всъщност бяха хапнали сандвичи с риба в апартамента му докато преглеждаха финансовите отчети за случай, в който Брус трябваше да се яви като свидетел. Чувстваха се добре заедно. Може би защото си приличаха. И двамата бяха отдадени на работата, от типа хора с вечно забити в книгите носове, чувстваха се неудобно в компанията на другия пол. Обаче тя не беше сигурна, че иска нещата между тях да продължат.

— Не искам посетители. И не знам къде е мобилният ми телефон.

— Но Брус е толкова мил. С тези малки очила и всичко останало.

Джес се опита да направи гримаса, с която да покаже на сестра си какви са чувствата ѝ, обаче болката беше прекалено силна. Което вероятно беше добре. Защото чувството за собствено достойнство ѝ подсказваше да не обръща внимание на такива неща. Само това имаше значение в живота, като се замислиш.

— Казах на Грейс, че най-вероятно ще е най-добре да се опитаме да се прокраднем през някой от страничните входи, обаче тя не искаше да ме чуе. — Мади остави торбата със зеленчуците на леглото до кутията с пицата и започна да рови из нея. — Мисля, че ѝ харесва да се появява по телевизията.

— Могат да те покажат по телевизията само защото влизаш в болницата? — запита Джес с очевидно недоумение, а Мади извади комплект пластмасови чинии.

Грейс кимна.

— Няма да повярваш какъв широк отзвук има случилото се. Целият град цялата страна всъщност — скърби. Обявен е национален траур. Имаш късмет, че си в болницата и не ти се налага да се справяш с това. Ти си тази, с която те всъщност искат да разговарят. Оцелялата.

— Грейс, не тревожи сестра си. — Тонът на Джуди беше строг.

Майка и дъщеря си размениха погледи. Джес се запита какво ли беше останало неизказано. Реши, че не иска да знае.

— Както и да е, донесохме ти вечеря. — Грейс постави доста голямо парче от пицата върху една от пластмасовите чинии и тръгна към леглото. — Любимата ти, поръсена с пиперони.

Миризмата нахлу в ноздрите на Джес и тя усети глад. Добре беше, че е гладна. За последен път ѝ се прииска да хапне около осем часа в неделя, когато си беше приготвила сандвич със сирене и го беше изяла, докато преглеждаше някои случаи с надеждата да намери нещо, което да затвърди позициите ѝ в „Девънпорт, Кели и Баскомб“.

Само няколко часа преди катастрофата.

— Аз пък имам пепси-кола с вкус на череша — добави Мади.

Най-младата им сестра не беше така красива и зашеметяваща като Грейс, но все пак беше хубавка по своя тих и смирен начин. Чертите на лицето ѝ бяха деликатни, тя притежаваше свежест, която ѝ осигуряваше винаги добър външен вид, който не зависеше от грима. Естествената ѝ тъмноруса коса беше завързана на тила с тясна пурпурна лента, а опашката падаше права и блестяща до раменете ѝ. А училищната униформа, състояща се от бяла риза, тъмносин блейзър и пола в цвят какви изглеждаше едва ли не стилна на стройната ѝ фигура. Беше висока метър и шейсет сантиметра така, както беше обути в бели чорапи и маратонки. Изглеждаше точно такава, каквато беше — здраво и привлекателно американско момиче с бляскаво бъдеще.

Цялата минала седмица Джес не се чувстваше добре, измъчвана от мисълта, че Мади е бременна. Но сега се радваше да види сестра си.

— Благодаря — каза Джес.

Усмихна се на Мади, която вървеше към нея, протегнала изкусително ръка с кутийката пепси-кола. Бяха я купили специално за

нея и тя знаеше, че така ѝ предлагат мир. Защото Мади беше единствената, която знаеше за предпочитаната от нея газирана напитка. Мади беше направила откритието миналото лято, когато Джуди не можеше да се измъкне и за секунда, заета с работата в дневния център, а двете с Джес бяха прекарвали една безценна седмица ваканция, преди Джес да започне работа на пълен работен ден в „Девънпорт, Кели и Баскомб“. Двете бяха обиколили всички колежи в североизточната част на страната в търсене на подходящо, склонно да отпусне стипендия, учебно заведение. Имаха големи планове за бъдещето на Мади — или сега, като се замислеше, Джес разбираше, че май само тя е била изпълнена с мечти. Мади не беше склонна към разговори. Не говореше много и тогава. Джес и Мади бяха за последен път заедно в дома на Джуди през уикенда преди катастрофата. Тогава цялото семейство се беше развълнувало от новината за нейната бременност и всички бяха започнали да си крещят невъздържано един на друг. Мади беше сложила край на всички изпълнения — беше избягала от къщи, обляна в сълзи. И беше прекарала следващата седмица, без да излиза от дома на двайсет и една годишното си гадже, което работеше като автомобилен механик и за което до онзи момент никой не знаеше. Тя беше с него и в нощта на катастрофата, както се беше оказало. И беше научила последна за случилото се с Джес.

Обаче това беше тогава. А сегашният момент принадлежеше изцяло на настоящето.

— Няма защо. — Мади подаде кутийката пепси-кола на Джес. Парчето пица вече я чакаше, оставено на нощното шкафче, благодарение на Грейс. — Има достатъчно — добави Мади и се усмихна срамежливо на Райън. — Просто си налей, ако искаш.

Исусе, беше очаровал и нея.

Райън поклати глава.

— Благодаря, но трябва да вървя. — Погледна Джес. — Ако си спомниш нещо, каквото и да е...

— Ще ти се обадя веднага.

— Майка ти има телефонния ми номер.

Джес кимна.

— Не съм сигурна дали все още можеш да ядеш такава храна като пица и пепси — каза Джуди с нескрита тревога, смръщила вежди.

Взе своето парче пица и се настани на стола в ъгъла. — Вероятно трябваше първо да попитаме някоя от сестрите.

— Всичко ще е наред, мамо.

Обаче Джуди продължаваше да мръщи вежди, а погледът ѝ се откъсна от лицето на дъщеря ѝ и проследи Райън до вратата.

— Довиждане, Марк.

— Довиждане, Марк — повториха в хор Грейс и Мадисън.

Той им махна с ръка и излезе от стаята.

— Вкусно! — възкликна Грейс, когато вратата се затвори след него, и се настани на леглото на Джес. Тонът ѝ даваше ясно да се разбере, че не говори за пицата, от която отхапваше. — Бих могла да го изям за вечеря!

— Прекалено е възрастен за теб — укори я Джуди.

Грейс изсумтя.

— Е, може би не съм аз тази, която трябва да ти го каже, но е прекалено млад за теб.

— Тогава значи е добре, че не се интересувам от него, нали? — Джуди отхапа с достойнство от пицата си. — Аз просто съм му много благодарна за всичко, което е направил за Джес. — Погледът ѝ се спря на най-голямата ѝ дъщеря. — Ти например не изглеждаш достатъчно благодарна. Ти съвсем очевидно изразяваше възхищението си, миличка.

Джес избра този момент, за да отхапе предпазливо от пицата си. Тъй като не можеше да каже истината на майка си, най-добре беше въобще нищо да не казва. А и не можеше да говори с пълна уста, нали?

— Знаеш ли, мисля, че той те харесва — каза Грейс на Джес. — Идва много често да те види.

„Да, защото се страхува до смърт, че ще си спомня нещо за катастрофата и ще кажа на някого.“

Тази мисъл изникна сякаш от нищото в главата на Джес. И беше последвана почти веднага от друга. „А какво ще стане, ако си спомня нещо? И ако то е много, много лошо? Ако доказва, че катастрофата не се дължи на злополука?“ Тази, втората мисъл, накара Джес да се облее в студена пот.

Да, имаше неща, срещу които не искаше да се изправи лице в лице.

„Аз не мисля, че беше злополука.“

Преглътна конвулсивно, хапката пица заседна в гърлото ѝ и едва не стана причина тя да се задуши. Изведнъж ѝ се стори безвкусно като парче скала и също толкова твърдо и трудно за дъвчене. Сега, след като мисълта се беше оформила в главата ѝ, не беше възможно вече да я пренебрегне. Не можеше да го докаже, разбира се. А и не искаше. Не искаше мисълта да пусне корени в ума ѝ, да остане за постоянно.

Защото знаеше какво ще се случи, ако си спомни нещо, което да развали така внимателно изградения сценарий със злополуката — знаеше го с такава убеденост, че никакви доказателства за обратното не биха могли да я разколебаят.

„Ако си спомня, те ще ме убият.“

ГЛАВА 12

Беше ѝ казал истината. Поне всяка казана от него дума беше истина. А това беше едно и също, нали?

Не. По дяволите, не. Марк знаеше, че този отговор не е правилният още докато си задаваше въпроса. Казаното от него, макар и да отговаряше абсолютно на фактите, беше патетична лъжа.

А причината, поради която трябваше да я изрече, все още го тревожеше.

Резултатите от лабораторията не бяха показали нищо — точно както ѝ беше казал той. А всичко беше проверено, бяха проведени безкрайни тестове. Нямаше следи от вещества, които не трябваше да са в банката.

Но малката тръбичка, чийто край всъщност се забиваше като игла във вената, липсваше по времето, когато апаратът беше стигнал до болницата и попаднал в ръцете на Брукс. Кое то вероятно означаваше, че е останал някъде в болницата, защото ако се намираше в джоба му или пък беше изпаднал оттам в момента на срещата му с Брукс — който беше ужасен от това извън протоколно предаване на доказателствата — на паркинга пред супермаркета, някой от двамата все щеше да го намери.

Да, всичко беше чисто. Нито един проведен от Брукс тест не беше разкрил нищо, освен стандартния физиологичен разтвор.

Кое то беше всъщност и проблемът.

Марк беше получил достъп до медицинския файл на Джесика — онзи, който започваше с приемането ѝ в спешното отделение, където бяха поставили и системата. Според файла в банката трябваше да има и други медикаменти, добавени за да се подобри състоянието ѝ.

Те не бяха в банката. Нито един от описаните. Нямаше и следа от тях.

Само обикновен физиологичен разтвор. Стандартен.

Нямаше и следа от нейното ДНК, макар кръвта да се засмукваше обратно, докато сестрата се увери, че е улучила добра вена, както се

изразяваха те.

Не и в този случай. Не. Всъщност нямаше нищо, което би могло да свърже специално тази система с нея. Брукс дори не можеше да каже дали банката е била използвана.

Което какво трябваше да означава по-точно?

Че банката, която беше взел от стаята и върху която беше провел изследвания, въобще не е на Джесика Форд.

Имаше и други възможности, разбира се, защото винаги съществуват и такива. Обаче в този случай те бяха толкова далечни и неясни, че получаваше главоболие само докато се опитваше да се сети за всички тях. Най-вероятното обяснение при дадените обстоятелства беше, че системата с била подменена за времето от изваждането на тръбичката от вената ѝ до влизането му в стаята.

Което означаваше, че е била нападната буквално под носа му, и то в болницата точно както тя твърдеше.

А нападателят, вероятно осъзнал поражението си — Марк предполагаше, че вероятната му цел е била да убие Джес — беше подменил нейната система с тази, която е носел точно за такъв случай, и някак си беше успял да се измъкне незабелязано от стаята.

Марк се опита, за стотен път, да си представи как изглеждаше стаята в мига, в който той беше нахлул през вратата. Тогава той беше нащрек, извадил оръжието и готов да повали нападателя, обаче не можеше да си спомни ясно самата стая. Помнеше само, че беше потънала в загадъчни сенки и пълна с неща, които отвлечаха вниманието: завесите, които се вееха на течението през отворената врата; леглото, което се раздвижи, когато мина покрай него, и проклетата отворена врата на банята.

Тогава основната му цел беше да види Джесика.

И всичко друго се беше изплъзнало от вниманието му.

Не, чакай, не трябваше ли медицинският персонал да забележи, ако някой излезе от стаята? Което означаваше, че следващата щастлива възможност за нападателя е била настъпилата суматоха.

Най-просто щеше да бъде да изгледа записите на охранителните камери. Вероятно щеше да забележи ненавременното присъствие на някой, чието място въобще не е там. Имаше по две камери във всеки коридор и те записваха абсолютно всичко. Би било изключително лесно да забележи подозрителното лице.

Обаче камерите на третия етаж, кой знае защо, бяха останали без ленти. Странно недоглеждане от страна на охранителната фирма. Или пък факт, който би могъл да бъде само зловещо предзнаменование?

Марк беше готов да заложи на второто.

— По дяволите, Лоуъл, не ми казвай, че в тази болница нищо не се е случило.

Въпреки обвинението, гласът на Марк беше приглушен. Той се настани удобно в сепарето в ъгъла, където началникът на охраната вече го чакаше, отпиваше от кафето си и разглеждаше менюто. Бяха си уговорили среща в „Ихоп“, в покрайнините на Анакостия, неспокоен квартал, където полицията не очакваше да се появи някой от замесените в този случай лица.

— Всемогъщи боже, ти все още ли продължаваш да се занимаваш с това? — Лоуъл поклати глава, за да изрази неодобрението си. Вече ти казах: каквото и да се е случило там, то няма нищо общо с нас.

Марк присви очи и загледа втренчено Лоуъл, но преди да е успял да отговори, видя сервитьорката, дребничка сивокоса жена, с униформата, на която пишеше „Ихоп“, и с ниски обувки, да се приближава към тях. Само три от останалите сепарета бяха заети. В едното седяха двама едри мъжаги, които много приличаха на шофьори на камиони, и поглъщаха обилната си закуска. Във второто седеше двойка на средна възраст, вероятно пристигнала с джипа, паркиран отвън. Те похапваха понички и четяха вестника. Третото беше заето от закоравял хулиган с мръсни пръсти, който пиеше кафе.

— Да ви донеса ли кафе? — запита сервитьорката. Те кимнаха и след малко тя им донесе две чашки.

Кофеинът беше нещо, от което той имаше нужда в момента. Беше прекарал по-голямата част от предишната нощ в Куонтико, където беше закарана „мъртвата кола“, както я наричаха сега в пресата. Държаха я заключена в гараж, за да попречат на репортерите да правят повече снимки. Той нямаше официално разрешение да я разгледа, но имаше приятели в Бюрото, които му осигуриха достъп до колата и файловете от компютрите ѝ. Официалната причина за катастрофата — корекция, направена при висока скорост, вероятно заради изскочило на шосето животно (*макар последното да беше просто спекулация*) — вече беше потвърдена. И разгласена по целия свят. Другата лъжа — че

мисис Купър е бързала, за да посети умираща приятелка — дори придаваше смисъл на всичко това.

Но тъй като Марк вече беше част от историята, когато всички тези лъжи бяха измислени (*макар една от приятелките на мисис Купър наистина да беше в болница онази вечер*), той прекрасно знаеше, че не са истина. Кое то отново повдигаше въпроса: какво, по дяволите, е правела в онази кола Първата дама?

Марк знаеше, че докато не открие отговора, за него няма да има спокойна нощ и безметежен сън.

Марк изглежда мрачно Лоуъл.

— Джесика Форд не знае абсолютно нищо за навиците на Първата дама и няма спомени за катастрофата. Нищо, разбираш ли? Тя не е заплаха за никого. Искam това да бъде кристално ясно.

Лоуъл отпи поредната глътка кафе и срещна погледа му над ръба на чашата.

— Сигурен ли си?

Сервитьорката се върна и запита дали са готови с поръчката.

— Аз съм готов — отговори Лоуъл и поръча.

За да не привлича вниманието — или поне Марк предположи, че мотивът му е такъв — Лоуъл беше дръпнал шапката с козирката ниско над очите си и беше съблякъл скъпото си сако. Синята му риза и вратовръзката му на райета бяха достатъчно обикновени, за да не бият на очи. Марк беше облечен по подобен начин, но не носеше бейзболна шапка. Бялата му риза и сива вратовръзка също бяха напълно обикновени на вид, купени в „Мейсиз“. Кръглото зачервено лице на Лоуъл беше добре познато в правителствените и политическите кръгове, но не беше вероятно някой да го разпознае тук. Освен ако нямаха наистина лош късмет, за срещата щяха да знаят единствено те двамата — точно както искаха всъщност.

Сервитьорката погледна Марк.

— Вие?

Той поръча бекон с яйца, препечен хляб и портокалов сок. Предполагаше, че ще има нужда от енергия. От катастрофата насам не само не спеше, но и не се хранеше. Стомахът му беше прекалено напрегнат — чувстваше се така, сякаш ако хапнеше повече от няколко хапки, щеше да повърне. Не му помагаше това, че накъдето и да

погледнеше — телевизията, вестниците и списанията, билбордовете по магистралите — навсякъде виждаше лицето на Анет Купър.

„По време на моята смяна.“

Не успяваше да преодолее чувството за вина.

Сервитьорката отново се отдалечи. Погледът му срещна този на Лоуъл.

— Да, сигурен съм.

— Наистина ли? Защо, тогава, снощи тя се е обадила на Девънпорт и е споделила с него, че според нея медиите разпространяват лъжи за катастрофата?

Марк премигна. Не знаеше защо е изненадан, но беше. Беше му добре известно как стават тези неща: счупени ръце и крака, влизане с взлом в офиси, „случайни“ пожари — това беше всекидневие в света на политиката. Едва ли беше необходимо да се споменава подслушването на телефони.

— Вие следите телефонните й обаждания? — Много внимаваше да говори спокойно.

— А ти как мислиш? Разбира се, че я подслушваме. Погребението е след два дни и никой не иска то да бъде помрачено от лоши новини за мисис Купър. Първата дама заслужава да почива в мир, а семейството й — да бъде оставено на спокойствие.

Марк не можеше да оспори това. Макар да не одобряваше методите. Реши да провокира Лоуъл и да види каква ще е реакцията му.

— Някой се е опитал да убие Джесика Форд предната нощ в болницата.

— Не. По дяволите, не. — Лоуъл го изглежда гневно. — Вече ти казах, че доколкото знам, никой не е предприемал нищо срещу малката мис Как й беше името. Ти за какъв ме мислиш?

Докато Марк се чудеше дали да отговори на въпроса му или не, сервитьорката донесе храната им. Сложи я доста рязко пред тях, запита ги дали биха искали нещо друго и се отдалечи, след като я увериха, че нямат нужда от нищо.

— Погрижи се хората, които може би се интересуват от Джесика Форд, да научат, че тя не е заплаха за никого — каза Марк.

Работата беше там, че Марк знаеше, че е възможно Лоуъл да казва истината и все пак някой от големия кръг тъмни фигури около

президента да е решил да я премахне, изпаднал в паника след смъртта на Първата дама.

— Ще се погрижа за нея. Предай им думите ми.

— Ще ти кажа какво трябва да направиш.

Лоуъл поръси яйцата си с кетчуп. Наложил се Марк да извърне поглед. Стомахът отново му създаваше проблеми. Свиваше се така болезнено, че той нямаше да хапне повече от една-две хапки от препечения хляб. Остави го обратно в чинията, без дори да направи опит.

— Трябва да я накараш да подпише съглашение с нас. Плати ѝ, колкото е необходимо, но тя трябва да се съгласи да ни сътрудничи и да изчезне от града. Проверих произхода ѝ — тя няма дори гърне, в което да се изпикае. Идва отникъде, така да се каже. Ще се радва да получи пари. И да си държи устата затворена.

— Проблемът с подписването на съглашения — отбеляза Марк с внимателно премерен тон — е, че ако тя не знае нищо, това може да я накара да се замисли и да реши, че вероятно има какво да се знае. И ако съглашението стане обществено достояние, ще изглежда като конспирация. Като че ли някой крие нещо.

— По дяволите, ние наистина имаме какво да крием. Няма причина, който и да е по света да узнае, че мисис Купър е имала проблем или че е била извън Белия дом, за да търси наркотици.

— А ти сигурен ли си, че е правила точно това?

— Така изглежда. Защо иначе ще се прокрадва така? С толкова пари в портмонето? — Лоуъл ентусиазирано набоде част от яйцата на вилицата си. А Марк почувства как кафето се надигна в стомаха му само като го гледаше.

— Не знам.

„Има много неща, които не знам, помисли си Марк. Като например в какво състояние е била мисис Купър, когато е излязла в онази нощ, дали с нея е имало и някой друг, освен Прескът, когато е тръгнала към Розовата градина“. А причината да му е толкова трудно да научи тези подробности беше, че официално беше отстранен от случая. Точно както предполагаше, неговата глава беше първата, която падна. Все още не беше уволнен от Бюрото, все още работеше, както беше очевидно от посещенията му в болницата при Джес. Но дължеше това единствено на Лоуъл и на останалите си приятели от вътрешния

кръг около президента. Защото те знаеха, че е лоялен, че ще държи устата си затворена, че ще свърши работата. Но ако се изключеше това, той беше затънал до гуша в лайна, а на всичкото отгоре към него беше насочено и вниманието на медиите. Най-лошата последица беше, че му отказваха достъп до нещата, които му бяха необходими, за да получи отговорите. А въпросите за случилото се в онази нощ го измъчваха, изяждаха го. Записите от охранителните камери на Белия дом например не бяха на разположение за него; бяха предадени на следователския отдел към „Тайните служби“. Когато беше настоял да получи достъп до тях, шефът му го беше уверил, че „Тайните служби“ и ФБР се трудят еднакво усърдно, че разследването се провежда на високо ниво и той не би могъл да направи нищо повече. Лоуъл дори беше отказал да се намеси.

„Твоята работа е да се справиш с оцелялата“, беше му казал Лоуъл. „И остави специалистите от следствения отдел да разследват.“

Те, специалистите обаче не знаеха нищо за мисис Купър и следователно не знаеха какво да търсят. Кое то може би беше и проблемът. А може би той просто ставаше все по-подозрителен с напредването на възрастта. И опита.

— И така, какво предлагаш ти? — Лоуъл набоде наденичката на вилицата си и отхапа лакомо.

— Да ѝ платим, но парите да стигнат до нея чрез някой друг. Ако дойдат от нас, тя веднага ще стане подозрителна за причините, нали? А ние не искаме тя да започне да си задава въпроси. Искामе просто да вземе парите, да си държи устата затворена и да изчезне от картината.

— Амин! Сигурен ли си, че ще можеш да го уредиш?

— Да.

— Значи сключихме сделка? — Лоуъл лапна набързо последната хапка и изпи и последната глътка кафе, преглътна мъчително и се изправи.

Марк вдигна поглед към него.

— Ако на мис Форд не се случи нищо.

— Досега всичко е наред с нея, нали?

Сервитьорката видя, че Лоуъл се изправи, и тръгна към тях със сметката в ръка. Марк също се изправи, стомахът му се беше свил като юмрук, закуската му беше останала недокосната. Онова, от което имаше нужда, макар никак да не искаше да го признае, беше цигара.

Беше отказал пушенето преди четири години, а ето, че сега имаше нужда от никотин в кръвта си. Истината беше, както вече беше разбрал за себе си, че не се справя много добре с високото ниво на стреса.

— Не беше ли вкусна храната? — запита сервитьорката и му подаде сметката. Лоуъл вече беше почти до вратата. Марк разбираше: той беше помолил за среща, така че той щеше да плати.

— Оказа се, че въобще не съм гладен. — Марк остави двайсет долара на масата — повече от достатъчно за сметката и бакшиш — и последва Лоуъл.

Но той вече си беше отишъл.

„Странно, помисли си Марк, бутна вратата и се озова в студената априлска утрин, и сега не се чувствам по-добре отпреди. Срещата с нищо не ми помогна.“

Денят тъкмо започваше, зората аленееше над хълма. А той трябваше да присъства на погребението на Прескът.

ГЛАВА 13

Накрая се оказа, че е изненадващо лесно да се изплъзнеш на медиите, помисли си Джес, докато гледаше през прозорчето на хеликоптера, който в момента я отнасяше към Вашингтон, окръг Колумбия. Да избегне Марк Райън, който кръжеше около нея и семейството ѝ като озверял от глад прилеп, също се беше оказало просто. Трябваше само да тръгне, когато той не беше наоколо. Да се измъкне от болницата с хеликоптер, се беше оказала златна идея — никой не го беше очаквал. Разбира се, беше помогнало и това, че бягството ѝ съвпадна с погребалната служба за Анет Купър.

От тази мисъл ѝ прилоша. Или може би повдигането беше причинено от движението на хеликоптера, който се издигаше и спускаше подобно на ястреб, който язди въздушните потоци, докато следваха извивките на река Потомак. Като помощник на Девънпорт, на Джес често и се налагаше да лети с хеликоптер, но винаги изпитваше благоговение, когато видеше отгоре Капитолия, прострял се в краката ѝ като малко селище.

Дори днес.

— Мистър Девънпорт каза да се чувстваш свободна да използваш апартамента му, докато имаш нужда. Той очаква това да продължи поне няколко седмици — каза Мариан.

— Много мило от негова страна.

Отдавнашната лична секретарка на Девънпорт седеше на съседната седалка. Тя беше на шейсет и една, неомъжена, изцяло предана на Девънпорт и, в по-малка степен, на фирмата. Висока, слаба и елегантна, с твърда стоманеносива коса, която винаги носеше прибрана в сложен кок. Беше облечена в светлосива пола и лилава блуза. Чертите на лицето ѝ бяха по-скоро силни, отколкото привлекателни, гримът ѝ беше дискретен, но съвършено положен. Тя имаше способността да става незабележима, да се слива с околната среда, когато Девънпорт нямаше нужда от нея.

Той обаче като че ли винаги се нуждаеше от нея. Мариан беше дясната ръка на Девънпорт, що се отнасяше до всичко, което не беше свързано с проучванията на случаите, което беше работа на отдела на Джес. Тя го познаваше по-добре, отколкото младата му трета съпруга. Тя изпращаше подаръците, правеше резервациите, справяше се с телефонните обаждания и уреждаше срещите му, по време на които седеше и водеше бележки. Ако Девънпорт имаше тайна, за която Мариан не знаеше, Джес щеше да е много изненадана. Не, всъщност щеше да бъде шокирана. Обаче Мариан пазеше добре тайните на шефа си.

Ако се изключеше пилотът, който беше отделен от останалата част чрез преграда, двете с Джес бяха сами в хеликоптера. Според Мариан, Девънпорт беше решил, че колкото по-малко хора знаят къде отиват те, толкова по-добре. Самата Джес беше убедена, че така ще е в по-голяма безопасност.

Въпросът, който струваше милион долара, беше: дали Мариан знаеше какво става. Известно ли ѝ беше, че Девънпорт се страхува от нещо във връзка със смъртта на Анет Купър и че това е свързано с катастрофата? И дали пък това не беше тайна, която Девънпорт пазеше от нея? Джес не знаеше, а и не можеше да запита. Нямаше да каже и думичка по въпроса пред когото и да било, докато не разговаряше с шефа си. Девънпорт сигурно знаеше какво да направи, към кого да се обърне с подозренията си, с кого е безопасно да ги сподели. Защото в момента тя имаше чувството, че не може да има доверие на никого. Нито на ченгетата, нито на ФБР и със сигурност не на „Тайните служби“, защото всички те бяха изпратили свои представители да я разпитат. На всички беше отговорила по един и същи начин: „Нищо не помня“.

И те си бяха отишли. А тя беше на тръни, страхуваше се, че ще се върнат. Затова и беше толкова радостна, когато днес си тръгна от болницата, двайсет и четири часа по-рано от предвиденото.

Тайните агенти пред стаята ѝ, свикнали с излизанията ѝ през последните няколко дни, наложени от подлагането ѝ на различни прегледи и лечения (рентген и физиотерапия), я следваха на дискретно разстояние, когато беше тръгнала към асансьора, а именно: преди около трийсет минути. Лицата им ѝ бяха смътно познати, но не познаваше нито един от тях, а и те не я познаваха лично, което ѝ

помогна да ги излъже, че има нужда да прекара няколко минути насаме с Мариан и да затръшне вратата на асансьора пред лицата им. След това всичко беше лесно като детска игра: отиването до площадката за хеликоптери на болницата, влизането вътре, излитането. Тя беше свободна.

Просто така. След като се беше въртяла цялата предна нощ, без да мигне дори за секунда, а после цяла сутрин беше тръпнала в очакване и страх, лекотата, с която им се изплъзна, беше просто необяснима. Може би Райън не беше в болницата, защото се налагаше да присъства на погребението на мисис Купър. Тя имаше чувството, че не би могла да избяга толкова лесно, ако той беше там.

Не беше казала къде отива нито дори на майка си и сестрите си. Беше споменала само, че шефът ѝ ще изпрати човек да я вземе и че ще отседне в някое от неговите жилища, докато интересът на медиите към нея затихне. Грейс ѝ беше приготвила дрехи в един куфар, който ѝ занесе в болницата същата сутрин. Джес се беше сбогувала с Джуди, Сара и Мади със сълзи и прегръдки. Джуди искаше тя да се прибере у дома с тях, но Джес, подкрепена от Мариан, беше непреклонна: Девънпорт беше професионалист в справянето с кризите от всякакъв вид и тя щеше да постъпи според желанията му. Макар и неохотно, Джуди призна разумността на доводите ѝ. Също като стаята ѝ в болницата, нейната къща и апартаментът на Джес бяха все още под обсада и някои репортери вече бяха започнали да размахват под носовете им тлъсти чекове с надеждата да получат интервю.

— Всичко с мен ще бъде наред. Ще ти се обадя — обеща тя на майка си.

А истината беше, че нямаше търпение да избяга от тях, ужасена, че онова, което знаеше или подозираше, щеше да им се предаде по някакъв начин. И тогава те също щяха да са в опасност. А може би дори нямаше нужда те да знаят или подозират нещо. Може би щяха да се превърнат в мишени просто защото са около нея.

А може би тя беше завладяна от параноя.

Обаче тя не мислеше така.

— Мистър Девънпорт иска да те уверя, че ще продължаваш да получаваш заплатата си между другото — каза Мариан. — Вчера направих необходимото тя да бъде прехвърляна директно в сметката

ти. Това ще продължи, докато се върнеш на работа. Каза също да ти предам, че скоро ще получиш голяма сума като обезщетение.

Джес се зарадва. Дори при дадените обстоятелства, възможността да получи значителна сума накара сърцето ѝ да ускори ритъма си. Беше сигурна, че тази реакция е резултат на факта, че през целия си живот никога не се беше чувствала сигурна, че тя и семейството ѝ ще имат храна за цяла седмица или пък покрив за месеца. Повдигна вежди в жест, за който се надяваше, че изразява учтив интерес, и каза:

— Голяма сума?

Мариан като че ли стана нетърпелива.

— Ти пострада лошо в автомобил на злополука. Обикновено са необходими месеци, да не кажа години, да се уреди компенсация. Но при дадените обстоятелства мистър Девънпорт успя да свърши изключително добра работа за теб. Трябва само да подпишеш документите.

Очевидно за Мариан имаше значение фактът, че беше прекарала целия си живот в адвокатска среда, защото в момента тя самата говореше като адвокат.

— Какви документи?

Ако тонът на Джес издаваше предпазливост, тя вероятно имаше причини за това. През годините беше научила едно със сигурност — ако нещо звучи прекалено добре, за да е вярно, обикновено не е.

— И за каква сума говорим?

— Мистър Девънпорт ще ти обясни. Ще разговаряш с него по-късно.

Достатъчно ясно.

— Той в колко часа ще дойде?

Погледът, който Мариан ѝ хвърли, беше съкрушителен.

— Когато му е удобно.

— Питам, за да бъда сигурна. И готова. — И да беше го казала по-сухо от обикновено, Мариан като че ли не забеляза.

Двете бяха в сърдечни отношения на работното място, но не бяха приятелки. Понякога Джес се питаше дали Мариан нямаше да я намрази заради все по-нарастващото ѝ влияние върху Девънпорт.

Джес не каза нито дума повече и разговорът приключи. Погледът ѝ се фокусира върху сцената долу. За първи път, откакто се помнеше,

нямаше нито една кола по шосе „Белтуей“ и 295-то, нито пък по някоя от другите артерии, които влизаха и излизаха от града. Имаше автомобили, паркиране от двете страни на шосетата; магистралата беше чиста. Джес видя сигналните лампи на няколко полицейски коли и разбра, че те блокират уличното движение. Вместо с автомобили, центърът на Вашингтон беше пълен с хора. Хиляди хора, тълпа, която стигаше от Линкълн Мемориал до хълма Капитолия, образуваше море от лица, обграждаше паметника на ветераните от войната във Виетнам, Белия дом и паметника на Вашингтон, изпълваше търговския център — всъщност, доколкото тя можеше да види, изпълваше целия град, а пъстрите цветове на дрехите им засенчваха дори наситенорозовия цвят на цъфналите череши, с които Вашингтон беше известен.

И тя си спомни, че Конгресът беше обявил национален траур в днешния ден.

Погледът ѝ беше привлечен от автомобилно шествие. Автомобилите не изглеждаха по-големи от онези, с които племенникът ѝ обожаваше да си играе. Шествието напредваше бавно по „Конститюшън авеню“. Малките флагове, развяващи се на първите няколко автомобиля, както и фактът, че всички те бяха черни, показваха, че това е погребението на мисис Купър — всъщност шествието, което я придружаваше до Националната катедрала, където щеше да бъде погребалната служба.

Разбира се. Беше малко след един и половина. А погребението щеше да започне точно в два. Звънът на камбаните почти не се чуваше на височината, на която се намираше хеликоптерът, заглушен от перките му, обаче всеобщата тъга, която той възвестяваше, беше очевидна.

Гърлото на Джес неочаквано се сви, тя се облегна назад, неспособна да гледа повече. Спомни си облечената в анцуг жена, която изпи чашата с алкохола на един дъх в бара на хотела, несъмнено изплашена до смърт от нещо, но твърдо решена да избяга, и изпита болка. Затвори очи и мълчаливо се помоли за душата на Анет Купър, както и за шофьора и тайния агент, които бяха загинали заедно с нея. А после благочестиво благодари, че е останала жива.

Когато отвори очи, откри, че Мариан я гледа, стиснала кисело устни.

— Мистър Девънпорт е изпълнен с мъка. — Мариан стискаше силно длани в скута си. — Изглежда, мисли, че ако беше отишъл той, вместо да изпрати теб, мисис Купър нямаше да е мъртва сега.

Неизказаният подтекст беше, че тя не се е справила. Твърдият блясък в очите на Мариан правеше съобщението повече от ясно. Дали Девънпорт споделяше гледната ѝ точка? Джес не се беше замисляла по този въпрос. Обаче съвестта ѝ беше чиста. Каквото и да се беше случило, в сърцето си тя знаеше, че не би могла да предотврати катастрофата. Тя беше също толкова жертва, колкото и останалите трима. Единствената разлика беше, че е оцеляла.

До този момент поне. А от тази мисъл я побиха студени тръпки. Опитва се да ги потисне.

— Ако мистър Девънпорт беше отишъл в онази нощ вместо мен — отбеляза Джес, — можеше сега да е мъртъв като всички други.

Това затвори устата на Мариан — точно каквото беше намерението на Джес. Тя стисна здраво устни и загледа право напред. Вместо да погледне отново надолу, Джес внимателно се концентрира върху ясното синьо небе и пухкавите бели облаци, които ги заобикаляха. Макар и студен, пролетният ден беше ясен и слънчев, подухваше лек ветреца и разпръскваше облаците като перца. Въздухът, както беше разбрала, докато притичваше към хеликоптера, беше свеж и миришеше на току-що израснала трева, на новородени листа и цъфнал цвят.

Денят беше прекалено красив за погребение.

Телефонът ѝ започна да звъни. Джес ококори очи. Звукът беше обичайният, като част от всекидневния ѝ живот преди катастрофата, но сега ѝ се стори странен и неочакван при дадените обстоятелства. Трябваше ѝ секунда, за да разбере какво става, след това разкопча чантата си — от болницата бяха предали вещите ѝ на майка ѝ заедно с дрехите, в които беше облечена при катастрофата и които бяха непоправимо разкъсани, а Джуди беше донесла чантата в болницата същата сутрин за изписването на Джес по-късно през деня.

Извади телефона си и видя на екрана изписани номерът и името на човека, който се обаждаше: Лора Огилви, адвокат, една от колежките, която ѝ беше и приятелка. Несъмнено се обаждаше да я запита как се чувства и да разменят някоя и друга клюка.

Джес хвърли поглед на Мариан, която изглеждаше прекалено заинтересувана, и първата ѝ реакция се затвърди — нямаше да отговори на обаждането.

— Няма ли да се обадиш? — запита Мариан с неодобрение, когато се включи гласовата поща, за да приеме и това обаждане, както беше приела останалите четирийсет и седем, които я очакваха.

— Батерията ми е почти изтощена. Пък и в момента не ми се говори особено.

Което беше самата истина. Физически беше много по-силна и издръжлива, макар външните белези на нараняванията ѝ подутите и ожулени места, моравите петна, шевове да бяха все още очевидни. Но психиката ѝ не беше така неподатлива на стреса. А в момента в ума ѝ цареше истинска бъркотия, подозренията ѝ продължаваха да са все така остри.

Помнеше... повече, отколкото би искала.

Комплексът Уотъргейт, известен, макар и с лоша слава от президентството на Никсън и аферата, принудила го да подаде оставка, имаше форма на полукръг и се състоеше от небостъргачи, които гледаха към Потомак. В комплекса имаше хотел, апартаменти и малки жилища, както и изключително скъпи ресторанти и магазини. Хеликоптерът се приземи върху една блестяща сребърна кула и Джес успя да зърне фонтана, разположен сред зелената морава, оградена от равно подрязани живи плетове във вътрешния двор долу. След това моторът изгасна и перките престанаха да се въртят. Джес разкопча колана си точно в мига, в който пилотът ѝ отвори вратата.

Мъжът свали на земята инвалидната количка, която до този момент се намираше в кабината. Мариан слезе първа, Джес я последва и никак не се зарадва на студения вятър, който помрачаваше радостта от яркия слънчев ден. Гърбът ѝ болеше при всяко движение, беше скована като евтини нови дънки, но успя да направи няколко крачки до инвалидната количка, без да изгуби съзнание, слава богу. Настани се в нея с благодарност. Радваше се най-вече за това, че нямаше да ѝ се наложи да се облегне на ръката на Мариан, че не зависеше от нейната помощ. Изражението на секретарката беше твърдо, непроницаемо. Тя взе, без да каже и дума, куфара на Джес и тръгна.

Само след няколко минути стигнаха до апартамента.

— Сега, когато вече сме тук, мога да ти кажа, че мистър Девънпорт ще бъде зает през останалата част от следобеда. Ще ми се обади след шест, за да ми даде нови инструкции.

Мариан говореше на гърба ѝ, защото вървеше след нея. А Джес въртеше колелата и прекосяваше просторната всекидневна със сивия килим и белите кожени дивани и фотьойли и масичките с черните повърхности. Целта ѝ беше огромният панорамен прозорец. Джес забеляза как Мариан леко наблегна на местоимението „ми“ и така затвърди подозрението ѝ, че тя се чувства заплашена по отношение на сигурността си и тази на Девънпорт.

Джес кимна в отговор. Бяха на дванайсетия етаж и пред нея се разкриваше панорамна гледка на Джорджтаун и река Потомак, която се виеше около остров Рузвелт долу. Във водите нямаше лодки. Не се виждаха дори големите търговски баржи, които непрекъснато сновяха нагоре и надолу по течението, и това отново ѝ напомни, че в цялата страна е обявен траур. Особено скърбеше Вашингтон, където всичко беше замряло, хората се бяха отдали на мъката от ужасната трагедия, която в този момент стигаше връхната си точка.

Мариан се настани на дивана и включи телевизора. Бавните и тъжни нотки на погребалния марш свариха Джес неподготвена, стреснаха я. Тя се обърна. Погледът ѝ беше привлечен от бледия камък и извисяващите се готически арки на Националната катедрала, която изпълваше големия телевизионен екран. Дишането ѝ спря за миг, дланите ѝ стиснаха силно дръжките на инвалидната количка, гърлото ѝ се сви.

Гледаше погребението на живо.

Почетната военна стража носеше обсипания с цветя ковчег нагоре по широките предни стъпала. От двете страни на вратата стояха стражи. Зад ковчега вървеше президентът на Съединените щати, лицето му беше силно пребледняло и така сковано, сякаш изсечено от мрамор, плътно го следваха порасналите му вече деца със семействата си. Още по-назад вървяха Уейн Купър, бащата на президента, сестра му Елизабет и други членове на семейството, които Джес не познаваше. Група тайни агенти, които се оглеждаха предпазливо на всички страни и получаваха инструкции по радиото, образуваха подвижна защитна стена, която обгръщаше семейството от всички страни. Превозните средства бяха паркирани до тротоара. А в другата

лента бяха спрели белите телевизионни каравани със сателитните антени, от които бяха слезли множество репортери. Редът се поддържаше от цяла стена униформени полицаи, които пречеха на репортерите да се приближат до погребалното шествие. С изключение на участниците в процесията, медиите и представителите на реда, улицата беше безлюдна, очевидно разчистена за целта. Стотици скърбящи образуваха редица по тротоара от другата страна на катедралата и се тълпяха около бариерите, пазени от униформените полицаи. Камерите обхождаха тълпата и изведнъж хиляди обикновени граждани, облечени как ли не от дънки и суичъри до делови костюми и етнически одежди — изпълниха екрана. Море от лица — чак докъдето стига погледът.

— ... тъжната процесия в момента достига трагичната си кулминация. Внасят ковчега на Първата дама в Националната катедрала. Анет Уайли Купър се появи за първи път на националната сцена преди пет години, когато съпругът ѝ стана вицепрезидент след смъртта на Томас Хейнс, който заемаше поста дотогава. Но миналия ноември Дейвид Купър спечели президентския мандат и за кратките месеци, които изминаха оттогава, Анет Купър успя да спечели сърцата на нацията. Каузите, близки на сърцето ѝ, бяха образованието, литературата и...

— ... Мистър Девънпорт е там, в катедралата, знаеш ли? — Мариан хвърли зъл поглед на Джес. Говореше високо, за да надвика телевизора. — Аз също бях поканена да присъствам, но той ме помоли да остана с теб.

— Съжалявам, че се е наложило да пропуснеш събитието.

Внимателно постигнатата учтивост на Джес беше опит да неутрализира едва прикритата злоба на Мариан. Не мислеше, че ще се получи, но поне я накара да се съсредоточи отново в телевизионното предаване.

Джес стори същото и видя, че на телевизионния екран цари нощ, а светещата лампа на линейка хвърля сини и червени отблясъци и осветява дребната тъмнокоса фигура, която лежеше върху носилката, която тъкмо качваха вътре. Шокирана, Джес осъзна, че гледа запис, направен непосредствено след катастрофата. И че жертвата на носилката е тя самата. Преглътна мъчително. — ... единствената оцеляла след катастрофата, адвокатът Джесика Форд. Разследващите

случая твърдят, че до този момент тя не е успяла да си спомни никакви подробности, макар да се вярва, че е придружавала мисис Купър на обреченото пътуване до болницата по молба на дългогодишния приятел и личен адвокат на Първата дама и шеф на мис Форд, Джон Девънпорт, който изпратил колата...

Изведнъж Джес откри, че гледа друг запис, на който Девънпорт изкачва стъпалата на Националната катедрала, придружен от високата си и русокоса (бивш модел) съпруга Бриана. В добра физическа форма и грижливо поддържан, макар и петдесет и осем годишен и с вече оредяваща коса, с дебелите бели мустаци и гена, който също беше грижливо придобит, той изглеждаше добре, богатството му беше очевидно. И той, и съпругата, от която имаше две малки деца, бяха облечени в черно и носеха слънчеви очила. И от двамата се излъчваше блясък, така характерен за хората от вътрешния кръг на Белия дом. Ясно беше, че сцената се е разиграла съвсем наскоро — всъщност, когато опечалените са изпълвали църквата в очакване на ковчега с тленните останки.

— Не искам да те прекъсвам, но се приготвят да внесат ковчега вътре — намеси се Кати Курик.

И предаването отново продължи на живо. Наистина внасяха ковчега, а зад него все така вървеше президентът Дейвид Купър, навел глава. Децата му сега бяха от двете му страни и го държаха за ръка.

Джес не можеше да гледа повече. Усещаше тежест в гърдите, гърлото ѝ гореше, мислеше за Анет Купър такава, каквато я беше видяла последния път, и изпитваше разкъсваща мъка заради нея и семейството ѝ. Сълзите бликнаха от очите ѝ и тя изтича в най-близката спалня.

И плака, докато не ѝ останаха повече сълзи.

Обикновено не беше склонна да плаче. Всъщност почти никога не плачеше. Тя беше стойкът, практичното най-голямо дете в семейството, чиято глава оставаше трезва и в най-голямата криза, човекът, към когото всички се обръщаха с проблемите си. Мис „Оправи нещата“, както я наричаше майка ѝ. Но от катастрофата насам... Е, май „Река от сълзи“ беше по-подходящото име за нея, а не само заглавие на песен.

Когато отново влезе във всекидневната, беше почти девет часът вечерта. Спа известно време, но Мариан я събуди с новината, че

Девънпорт ще бъде при тях в девет. Тя отказа предложението да поръчат храна и спа още малко. Накрая стана, дълго време стоя под душа и се облече с мисълта за предстоящата среща с Девънпорт. Прибра очилата в дамската си чанта и за първи път от катастрофата насам сложи контактните лещи. Изсуши косата си и покри, доколкото можа, с грим жълтеникавите петна от нараняванията по лицето си. За щастие, Грейс беше сложила в багажа ѝ един от любимите ѝ тоалети за работа, черен костюм с пола на Армани, който беше купила на основна разпродажба и носеше с бяла копринена блуза, която сестра ѝ също беше опаковала, защото Джес ги държеше на една и съща закачалка в гардероба си. В куфара бяха и красивите ѝ черни обувки с високите токчета, които Грейс често вземаше назаем. Когато ги обу, Джес веднага се замисли за миналата събота вечер. Любимите ѝ стари маратонки, както и съсипаните дрехи, които носеше в нощта на катастрофата, вероятно бяха във вързопа, който бяха предали на майка ѝ от болницата. По-рано в хеликоптера беше със съвсем нови маратонки и анцуг, защото се страхуваше, че ако облече за бягството нещо различно от онова, което обикновено носеше в болницата, ще предизвика тревогата на тайните агенти. Тази вечер обаче, защото трябваше да се срещне с Девънпорт, щеше да се облече делово — да изглеждаш професионалист, беше важно, ако искаш да направиш кариера.

Телевизорът все още работеше, когато Джес влезе във всекидневната. Лампата на масичката до дивана също светеше. В останалата част на апартамента беше тъмно. Завесите бяха спуснати. Мариан седеше в ъгъла на дивана, беше съблякла самото си и бе събула обувките си, подвила стройните си крака под себе си, а в ръка държеше дистанционното управление. На екрана се редуваха снимки от детството на Анет Купър. Джес хвърли един поглед и отказа да погледне втори път.

— Обаждал ли се е мистър Девънпорт? — запита, защото беше очевидно, че още не беше дошъл.

Мариан кимна, изправи се и изключи телевизора.

— Помоли ме да те заведе да се срещнеш с него. Срещата ми е точно в девет и половина. — Мариан се обу и облече самото си, докато говореше.

Джес смръщи вежди.

— Къде отиваме?

Мариан взе връзка ключове от купата върху масичката за кафе и тръгна към вратата. Джес обърна инвалидната количка — вече боравеше с нея забележително добре — за да може да я вижда.

— Никъде. — В гласа на Мариан се долавяше горчивина, която не би могла да се сбърка с нищо друго. Очите ѝ бяха студени, погледът ѝ обходи Джес. — Искате да се срещне с теб. Насаме. Тази вечер аз само ще бъда твой шофьор.

— О!

Джес не беше сигурна, че идеята ѝ харесва. Побиваха я тръпки само като си помислеше за пътуване с кола. В главата ѝ затанцуваха калейдоскопични образи от катастрофата, побиха я тръпки на ужас. После стисна зъби и ги прогони с усилие на волята. Не можеше да прекара остатъка от живота си в страх, за бога! Страхът беше чувство, което трябваше да се преодолява, и сега беше моментът да започне. Но чувството за дискомфорт и несъгласие с нещата остана. Не знаеше със сигурност дали всичко това е уредено от самия Девънпорт. Може би целият план беше на Мариан и целеше да премахне човека, когото тя смяташе за свой съперник в службата.

„Ето сега вече наистина се поддаваш на параноята“, скара се Джес сама на себе си. Ако трябваше да се довери на някого — а трябваше, защото не можеше да се справи с това сама — то този някой щеше да бъде Девънпорт. А ако имаше нещо абсолютно сигурно в живота, то това беше фактът, че Мариан му беше абсолютно предана. С други думи, Мариан би се погрижила Джес да бъде убита само ако Девънпорт я помолеше.

Успокояваща мисъл.

— И така, идваш ли? — Мариан, която вече държеше вратата отворена, я гледаше с очевидно нетърпение.

Джес задвижи инвалидната количка.

— Ще вървя точно зад теб.

Не проговориха отново, докато не влязоха в асансьора и не поеха надолу към подземния паркинг. Мариан стоеше сковано до нея, скръстила ръце на гърди, втренчила поглед във вратата пред себе си, отказвайки да погледне Джес.

— Къде ще се срещна с мистър Девънпорт? — опита се да изкаже с други думи въпроса си Джес. Ставаше все по-нервна и

разговорът щеше да ѝ помогне да държи лошите мисли под контрол.

— Какво, нима не обичаш изненадите? Почакай и ще видиш.

В гласа на Мариан сега се усещаше злоба. Погледът, който хвърли на Джес, беше открито недружелюбен. Да, враждебността ѝ не беше нещо ново.

— Кажи ми нещо, Мариан. Какво съм направила, че не ме харесваш?

Цялото тяло на Мариан се скова.

— Мислиш, че си по-важна за него от мен, защото си адвокат, нали? Е, не е така. Той те нае веднага след училище, защото работиш съвестно като пчеличка и си склонна да вършиш черната работа, която никой друг не иска.

Ето каква била причината в университета по право да ги учат никога да не задават въпроси, освен ако не са абсолютно сигурни, че искат да чуят отговорите. Така, лошите чувства, злобата и ревността на Мариан, вместо да останат скрити, бяха принудени открито да излязат на бял свят.

— Знаеш ли какво? Аз нямам проблеми с това — каза Джес.

Така и беше. Тя през цялото време знаеше каква е ролята ѝ във фирмата. Знаеше също така, че е твърдо решена да работи колкото е необходимо, за да се издигне. Мариан изсумтя. Асансьорът спря и те слязоха.

Пътуването до центъра на града беше кратко и спокойно — нищо не се случи. И двете мълчаха през целия път. Движението беше вече натоварено, защото погребението беше приключило и хората, струпали се във Вашингтон, сега търсеха ресторанти и хотели. Тротоарите също бяха пълни с народ, както и парковете и всяко свободно местенце. Знамената на обществените сгради бяха спуснати наполовина. Черни панделки и всякакви религиозни знаци, каквито можете да си представите — от кръстове, направени от пръчки, до изсечени от сапуни фигурки на Буда — украсяваха дърветата. Като се изключи това, Вашингтон, както обикновено, кипеше от живот, беше изпълнен със звуци и движение, с миризмите на различни храни и изгорели автомобилни газове, както и на реките, които го заобикаляха отвсякъде.

Джес се досети къде отиват само минути преди Мариан да вкара колата в подземния гараж на сградата, в която фирмата „Девънпорт,

Кели и Баскомб“ имаше офиси. Нямахте дежурен при входа, така че тя влезе посредством служебната си карта, а после отиде право при асансьора, който беше на разположение само на служителите, които имаха специален ключ. Джес все още беше нова и нямаше такъв.

— Мистър Девънпорт каза, че ще те чака в офиса си. — Мариан й подаде ключа. — Аз ще те чакам тук, долу.

ГЛАВА 14

„Всеки небостъргач с офиси е малко страшен през нощта“, реши Джес, докато се изкачваше с асансьора към двайсетия етаж, най-високия от четирите етажа, които тяхната фирма заемаше и където бяха просторните и луксозни офиси на Девънпорт и другите партньори, както и не така елегантните, но все пак впечатляващи офиси на техните преки подчинени. „Гардеробът“ на Джес — така мислеше тя за своя малък вътрешен офис — беше на седемнайсетия етаж, най-ниското ниво на фирмата. Точно както тя самата беше все още на най-ниското ниво.

Долу, на нивото на улицата, сградата беше ярко осветена. Изключително впечатляващият, висок два етажа, вход обикновено беше пазен от един или двама портиери, които викаха охранителната служба дори само някой да докоснеше бутона. Наблизо намиращите се лъскави магазини на такива търговци като Барбъри и братята Брукс привличаха множество клиенти, които после отиваха да обядват или вечерят в изискани заведения като „Майкълс“ или „Странноприемницата“ до парка Фарагът. Но тук, горе, дългите коридори бяха слабо осветени и безлюдни и ехото от жуженето на двигателя на инвалидната количка отекваше злоецо от стените и хлъзгавия мраморен под. Офисите и конферентните зали бяха тъмни. Вратите им бяха затворени и заключени. Обикновено имаше хора — като нея например — които все още работеха в този час, а и чистачките бяха винаги наоколо — чистеха или коридорите, или тоалетните — и така, посредством светлина и различни звуци, се създаваше общо впечатление за енергия и топлина. Но във въпросния четвъртък, в който беше обявен национален траур и Първата дама беше положена във вечното си жилище, никой не работеше. Коридорите бяха празни и студени.

Офисът на Девънпорт беше в предната част на сградата, с изглед към „Кънектикът авеню“. Частният асансьор, който се свързваше директно с подземния паркинг, се намираше в задната част.

Следователно бяха й необходими няколко минути да стигне до целта. Чувстваше се странно в инвалидната количка, но тъй като по-рано сутринта краката й заплашваха да се огънат под тежестта на тялото й само докато отиде до банята, страхуваше се, че разстоянието до офиса на Девънпорт е повече от онова, с което би могла да се справи. Освен това, той никога не канеше подчинените си да седнат в негово присъствие, а тя беше сигурна, че не би могла да стои дълго права. Разбира се, при дадените обстоятелства, той вероятно не би имал нищо против тя да седне, но... Общо взето, беше много по-лесно да използва инвалидната количка.

Дланите на Джес се навлажниха, когато зави и зад последния ъгъл на коридора и навлезе в последния дълъг отрязък, който водеше до офиса на Девънпорт. Коридорът беше не само дълъг, но и широк, застлан с пътека в наситен златист цвят. Таванът беше висок и украсен с гипсови отливки, на стените видяха големи съвременни картини, които запълваха разстоянията между дискретните махагонови врати, на които висяха излъсканите медни табели с имената на служителите, които имаха честта да ги заемат. Зад нея бяха лъскавите асансьори за клиентите, чиито врати се отваряха към фойето. Пред нея, в далечния край на коридора, бяха масичката и столовете, където чакаха клиентите, които искаха да видят Девънпорт. И дългото махагоново бюро, зад което секретарките Денис Кейпъл и Джоан Сабтълни учтиво отказваха на всички, освен на високопоставените лица и тези с предварително уговорени срещи, достъп до великия мъж. Вдясно беше офисът на Мариан. Джес се спря в началото на коридора и дълго и предпазливо се оглежда.

Не се виждаше нито един човек. Бюрата, офисите, коридорите — цялото проклето място — излъчваше напълно различна атмосфера, когато наоколо нямаше хора. Тишината беше абсолютна.

„Добре, де, престани. Само ще се изплашиш до смърт.“

Започна отново да придвижва количката напред. Беше почти стигнала до бюрото на секретарките, когато забеляза, че вратата на офиса на Девънпорт е откrehната. Само няколко сантиметра, но достатъчно, за да види, че вътре е тъмно.

Кое то не беше добре.

Спря инвалидната количка и гледа около минута откrehнатата врата — обмисляше възможностите, пресмяташе риска. Сърцето й

затуптя неистово. Дишането ѝ стана забързано.

— Джесика?

Джес едва не подскочи, така се стресна от звука на гласа. Гласът на Девънпорт. В това нямаше съмнение, макар да беше приглушен. Идваше от вътрешния интерком, който стоеше на бюрото на секретарките, разбира се. Кое то означаваше, че шефът ѝ седи зад бюрото си. Вляво от него имаше и монитор, на който се виждаше кътът, в който клиентите обикновено чакаха. Раменете ѝ се отпуснаха, изпита силно облекчение. После осъзна, че ако той говори на нея, вероятно я вижда, затова изправи гръб и направи мила гримаса.

— Здравейте, мистър Девънпорт.

— Хайде, по-смело.

„Да, добре. Веднага щом вътрешностите ми престанат да се свиват.“

Тя си пое дълбоко дъх и придвижи отново количката напред, удари бюрото и отвори вратата на офиса достатъчно широко, за да може да влезе.

Офисът му беше всъщност двустаен апартамент с елегантно обзаведена всекидневна, в която имаше два еднакви дивана, четири стола, бар и всякакъв вид впечатляващи вещи. Тя се озова точно в тази стая. Осветлението беше изгасено, дебелите завеси бяха плътно спуснати, затова и изглеждаше толкова тъмно откъм коридора. Вляво бяха вратите към личната баня на Девънпорт и малката кухня. Вдясно беше вратата, която водеше към офиса. Беше отворена. През нея струеше светлина, макар и не така ярка, каквато обикновено е изкуствената. Като влезе, Джес видя защо.

Всички лампи бяха изгасени, но завесите бяха дръпнати така, че да разкриват целия прозорец. И двете външни стени бяха всъщност прозорци от пода до тавана и отражението от хилядите блестящи светлини, които осветяваха града като лампички по коледно дърво, беше достатъчно, за да придаде приятен полумрак в целия офис. Джес спря рязко, защото в момента можеше единствено да се наслаждава на зашеметяващата гледка. Виждаше се проблясващото кубе на Капитолия, белият обелиск на паметника на Вашингтон, Белият дом. После вниманието ѝ беше привлечено от движение вляво и тя осъзна, че има човек зад бюрото. Девънпорт, разбира се. Силуетът на бюрото се очертаваше на фона на прозореца и то изглеждаше точно като дълъг

черен правоъгълник. Девънпорт седеше зад него и собственият му силует се очертаваше на фона на града, който той обичаше толкова много.

Космите по тила ѝ настръхнаха — инстинктивно усещаше и нечие друго, невидимо, присъствие. Сдържа дъха си. Чувството беше толкова силно, че беше принудена да хвърли поглед зад себе си, към тъмната всекидневна, а после да огледа и офиса, за да е сигурна, че са сами.

Сами бяха. Поне доколкото тя можеше да каже.

Обаче тя продължаваше да се чувства напрегната. Неспокойна.

— Питие?

Девънпорт включи лампата на бюрото си. Сега вече тя го виждаше добре — едър мъж, седнал в голямото кресло зад огромното бюро. Винаги съвършено подстриганата му бяла коса сега беше рошава — като че ли беше прокарвал ръка през нея повече от веднъж. Беше облечен в бяла риза и черна вратовръзка — вероятно същите, с които беше присъствал по-рано на погребението. Ризата беше вече измачкана и разкопчана на врата, вратовръзката му висеше накриво. Тя също така виждаше празната чаша на бюрото му и бутилката „Чивас“, която вдигаше подканващо към нея.

— Не, благодаря.

Той обаче наклони бутилката и изля част от съдържанието ѝ в чашата. Джес виждаше — подсказваха ѝ го хиляди дребни нещица като слабото потреперване на ръката му, руменината, избила по бузите му, потрепването на мускул — че е пил и преди нейното идване тук. Страхуваше се, че е пил доста. Бутилката беше наполовина празна, а в чашата вече се беше образувала утайка от уискито. А около нея се беше разляла малка локвичка, която блестеше на жълтата светлина от лампата.

— Не мисля, че смъртта на мисис Купър беше злополука.

Ето, беше го казала веднага и направо, преди да е изгубила смелост или да е размислила. Той я чу. Това ѝ стана ясно, защото очите му проблеснаха и той смръщи леко вежди, обаче спокойно поднесе чашата към устните си и изпи наведнъж половината от съдържанието ѝ.

— Тя, Анет, имаше проблеми.

Докато произнасяше тези думи, свали чашата, завъртя течността, останала в нея, загледа как тя се удря леко в стените, а после погледна тъжно Джес. Тя стоеше точно до кръга светлина, хвърлян от лампата, извън него, вероятно на около дванайсет крачки от бюрото — не беше помръднала, откакто беше влязла, и се беше заковала на място, впечатлена от гледката. Стената зад нея беше заета цялата от лавици, върху които бяха подредени учебниците по право, книгите и снимките на семейството му, както и на всяка важна персона, потърсила услугите му през последните петнайсет години, включително на настоящия президент и на двамата му предшественици. Джес вече беше научила, че важните клиенти са всичко, което има значение в тази игра. Да, тази стена също беше много впечатляваща.

— Още от първите думи, които разменихме в хотела, разбрах, че е разтревожена, дори уплашена. Бягаше от охраната си. Каза ми, ще използвам нейните думи съвсем точно, че е проклет затворник — Джес говореше бързо, сякаш се страхуваше, че времето няма да ѝ стигне, но внимаваше да подреди събитията в хронологичен ред. — Тя...

— Аз не бих приел това сериозно — прекъсна я той и поклати глава. — Обаче тя не беше щастлива. Никога не е била щастлива. Дватамата с Дейвид се караха непрекъснато. А и всичките други неща. През последните няколко месеца тя само се оплакваше и роптаеше. Повтаряше се все едно и също.

Джес осъзна, че ако вече не е много пиан, то поне е близо до това състояние. Стомахът ѝ се сви от лошо предчувствие. Не беше сигурна, че въобще знае какво говори, още по-малко — че чува нейните думи.

— Мистър Девънпорт, мисля, че е възможно мисис Купър да е била убита — опита тя отново. Каза го направо и просто, в случай че той наистина има проблеми с осъзнаването на чутото.

Той изпи питието си.

— Няма значение. — А после остави чашата върху бюрото толкова силно, че Джес подскочи. — Вече нищо няма значение. Господи, как мразя подобни глупости — „прах при праха отива“. Кой, по дяволите... — Гласът му се пропука. — Кой, по дяволите, иска да се превърне в пръст?

Да, мисълта беше наистина ужасяваща.

— Мисля, че същият човек се опита да убие и мен в болницата.

Не вярваше на казаното от Райън по отношение на резултатите от тестовите, проведени върху съдържанието на банката. Или той лъжеше, или тестовите грешаха. Защото тя знаеше, че тя самата не греша. Отчаянието я накара да се наведе напред и да стисне силно, гневно, дръжките на инвалидната количка. Погледът ѝ се опита да задържи неговия, да го принуди да обърне внимание на онова, което му казва, а не да продължи да се бори със собствените си демони.

— Мисля, че искат да прикрият следите към убийството на мисис Купър. Опитаха се да ме убият, защото се страхуват, че ще си спомня нещо.

— Казах ти да стоиш мирно и тихо, нали? — Той отново напълни чашата си с уиски. Джес го гледаше мрачно, с недоумение.

— Но аз нищо не съм казала. На всички повтарям само, че нищо не си спомням. Обаче това не е напълно вярно. Помня някои...

Той се нахвърли върху нея, преди да е успяла да довърши изречението.

— Тя искаше да отида аз. Каза, че имала нужда от мен. И този път май наистина беше така. А аз не отидох. Вече се бях уморил от нея и вечните ѝ проблеми, да ти кажа истината. И затова изпратих теб.

Отпи от чашата. Жестът му беше така лишен от елегантност, придружен от неприятни звуци, че Джес ококори очи. През цялото време, в което познаваше Девънпорт, не го беше виждала да се държи така. Той винаги ѝ беше правил впечатление на джентълмен. Или беше много пиян, или стресът, на който беше подложен, беше много силен. Тя настойчиво продължи:

— Някой ни преследваше. Друга кола. Помня това и...

— Опитах се да те защитя. Опитах, наистина. Не можеш да твърдиш обратното.

Отново отпи щедра глътка от уискито, и то толкова бързо, че когато остави чашата, мустаците му бяха мокри и от едното ъгълче на устата му се стичаше тънка струйка. Избърса я с ръкав.

— Опитах се да помогна и на Анет. Винаги я изслушвах. Винаги ѝ давах най-добрите съвети — поне доколкото беше във възможностите ми. Един-единствен път тя ми се обади и аз не отидох веднага при нея. И ето, че сега е мъртва. Мъртва. Анет. Старата ми приятелка Анет.

Устата му трепереше. Джес видя сълзите, които се стичаха от очите му. Тя седеше в инвалидната количка, изправила гръб, и продължаваше да го гледа мрачно и с недоумение. Тази среща, в която тя беше вложила толкова много надежди, в която планираше да каже всичко, което знае, и така да остави целия този кошмар в неговите ръце — защото той беше много по-опитен от нея, имаше много повече връзки и беше уважаван адвокат, а и той я беше забъркал в тази каша — започваше да се превръща в пълен провал. Отчаяна, тя опита за пореден път:

— Мистър Девънпорт, моля ви. Знам, че изпитвате мъка, обаче това не може да чака. Дойдох при вас тази вечер, защото не знам на кого друго да кажа тези неща. Не мога да се обърна към „Тайните служби“, защото мисля, че е възможно мъжът, който ме нападна в болницата, да е бил таен агент. А и мисис Купър бягаше от собствената си охрана малко преди да умре. И... и... Просто не мисля, че е безопасно. Което означава, че не мога да се обърна към ФБР, нито пък към местната полиция, както и към някоя друга институция на реда, защото, както знаете, те всички се поддържат. Те всички говорят. Някой ще каже на някого и тогава онзи, който стои зад всичко това, ще знае, че имам спомени. И ще ме убият. А не мога просто да си държа устата затворена, защото става въпрос за убийство. Всъщност за убийството на Първата дама на Съединените щати и още двама души, а и не мисля, че мълчанието ще помогне, защото те се страхуват, че мога да си спомня нещо, и ще ме убият и без друго. Вие познавате тези „тъмни сили“, за които ме предупредихте, нали? Аз мисля, че е някой от правителството. Не разбирам...

— Точно така, не разбираш — прекъсна я грубо Девънпорт. Гласът му беше надебелял, очите — влажни. По бузите му се стичаха сълзи. — Ти нищо не разбираш. Не си имала още време да се омъжиш, да родиш деца, да си изградиш кариера. Не знаеш нищо за властта, за действията ѝ и последиците от тях. Не знаеш нищо за законите, от които се движи светът, нито за нещата, които понякога се налага да направим.

Той открито плачеше и подсмърчаше, а после стисна силно устни — като че ли се срамуваше, че подобни звуци излизат от тях. Джес го гледаше втренчено, ужасена.

— Прав сте, така е.

Тя полагаше усилия да говори много, много спокойно. Ако той не искаше — не можеше — да ѝ помогне, какво щеше да прави тя? Стомахът ѝ се свиваше при тази мисъл. Ако беше права в подозренията си — а беше почти сигурна, че е така — убийците щяха да я преследват и убият без угризения. Те бяха влиятелни хора, безмилостни и накрая тя нямаше да има къде да отиде, къде да се скрие.

— Знам, че съм в опасност, и съм почти сигурна, че същото важи и за вас. Вие очевидно също смятате, че в смъртта на мисис Купър има нещо нередно. И така, към кого да се обърнем? На кого да разкажем? Ще се наложи да кажем на някого, че е била убита.

Паниката я стискаше за гърлото, погледът ѝ неспокойно обхождаше лицето му. Виждаше единствено мъката му, нищо друго.

— Винаги съм мислел, че съм смел човек. — Погледът му избегна нейния, той наля в чашата си и последното уиски от бутилката. — А сега знам, че не съм. Аз съм страхливец. Проклет страхливец.

Грабна чашата и отпи жадно и шумно. Когато я остави, мустаците му отново бяха мокри и той пак ги избърса с ръкава си. Джес го гледаше все по-отчаяна.

— Може би вие ще отидете при президента — предложи тя. — И ще му кажете.

Той издаде звук, който можеше да бъде и презрителен смях. И докато мислеше какво ли може да означава един такъв смях, ѝ хрумна, че ако „Тайните служби“ са замесени, то много възможно е и самият президент да е замесен. Защото, от кого друго приемаха заповеди „Тайните служби“?

— Трябва да има човек, на когото да можем да кажем — настоя тя. — Който да започне разследване и...

Гласът ѝ заглъхна безпомощно, а той преглътна и последната капка уиски.

„Пресата“, помисли си тя, докато умът ѝ трескаво прехвърляше различните възможности. Искеше да сподели подозренията си не само за да изпълни гражданския си дълг, но и за да попречи да я убият. Щеше да разкаже всичко на медиите. Беше очевидно, че Девънпорт няма да ѝ помогне, дори да искаше — когато изтрезнееше и размислеше, може би вече щеше да е прекалено късно. Дотогава беше

възможно „тъмните сили“ да са я намерили и да са ѝ затворили устата завинаги, решили да не допуснат повече никаква грешка.

Може би просто я бяха чакали да излезе от болницата, за да опитат отново.

При тази мисъл, сърцето на Джесика бясно заби. А може би „Тайните служби“ не бяха замесени, все пак. Може би те бяха тези, които се грижеха за нейната безопасност. А тя тъкмо беше избягала от тях...

Чу шум като от плъзгане на нещо, който привлече вниманието ѝ и я стресна. Смръщи вежди и се опита да се досети какво става, едва после забеляза, че Девънпорт е издърпал горното чекмедже на бюрото си.

— Това е единственото, което мога да направя. — Девънпорт се изправи и силно се олюля. — Трябва да спася, каквото мога, заради децата си.

Съзнанието на Джес едва беше регистрирало факта, че той държи оръжие, когато той прошепна:

— Господ да ми прости.

— Мистър Девънпорт...

Ръката му трепереше видимо, когато насочи оръжието към нея и стреля.

ГЛАВА 15

Три неща се случиха едновременно. Чу се ужасен трясък, куршумът мина толкова близо до лявата ѝ буза, че едва не я одраска. Тя изпищя силно и скочи от инвалидната количка.

Нещо я удари в гърба. Като продължаваше да пищи, тя падна по лице на скъпия ориенталски килим, нещо тежко я затисна и изкара въздуха от дробовете ѝ. Болеше толкова много, че ѝ се зави свят.

— Девънпорт, хвърли оръжието!

Викът прозвуча едва ли не в ухото ѝ. И в тази част от секундата тя осъзна, че върху нея лежи мъж. Вероятно той беше спасил живота ѝ. Чу се нов изстрел, но този път — приглушен от тялото, което лежеше върху нейното. Беше последван почти незабавно от звука на разбито стъкло и от мелодията на малките парченца, посипали се по пода, сравнима само с изящна симфонична музика.

Тя положи огромно усилие да си поеме дъх, заби брадичка в гърдите си, обви главата си с ръце и се опита да се слее с килима, благодарна за тялото, което я покриваше. Ужасът смрази кръвта ѝ, всеки неин нерв се изостри от предчувствието за куршума, който ще разкъса плътта ѝ — следващият, вероятно — пробил тази на мъжа, който я пазеше.

— Исусе Христе! — възкликна мъжът, който продължаваше да лежи върху нея. Тонът му беше почти като този, с който казваме молитвите си.

Не се чу никакъв друг звук. Не последваха куршуми. Нито гласове. Нищо. Само биенето на нейното собствено сърце.

— Добре ли си? — запита мъжът и я освободи от тежестта си.

Нямаше нужда Джес да го погледне, за да разбере кой беше той. Райън. Беше го познала, подсъзнателно, в мига, в който беше чула гласа му. Макар да не искаше да го признае дори пред себе си, тя вече би познала дълбокия му глас и провличения му говор винаги и навсякъде. Само за секунда, той остана да лежи върху килима на една страна, с лице към нея. Оглеждаше я внимателно, обикновено веселите

му очи бяха потъмнели, таяха някакво неизвестно за нея чувство. Той също държеше оръжие голям черен пистолет — в дясната си ръка. Тя изпита огромно облекчение да види, че не е насочено към нея. Погледите им се срещнаха. Тя сдържа дъха си.

— Да, чувствам се прекрасно — отговори тя трудно, с хриптене.

Едното ъгълче на устните му се повдигна в неволна усмивка.

— Радвам се.

После тя осъзна с ужас, че щом е обърнат с лице към нея, е с гръб към опасността. Очите ѝ се разшириха от страх.

— Мистър Девънпорт...

Страхът беше изострил и гласа ѝ. Погледът ѝ се стрелна покрай Райън, към бюрото, зад което се беше изправил шефът ѝ, насочил оръжие към нея. Ужасяваше се какво ще види, какво може да се случи в същата тази секунда, в която погледне нататък. Откри обаче, че никъде не вижда Девънпорт. Дали, тогава, вторият изстрел не беше даден от Райън? Дали Девънпорт не лежеше мъртъв на пода?

— Отиде си.

Райън се изправи на крака с учудваща лекота и грация за толкова едър човек. Но дишаше учестено, както и тя. Беше облечен в черен костюм с вратовръзка и бяла риза, както вероятно беше присъствал на погребението на Анет Купър, но изглеждаше много по-добре от всеки мъж, хвърлил се пред куршума, за да спаси нечий живот. Държеше пистолета насочен към пода.

— Отиде си? — смръщи вежди Джес. Не разбираше.

— Стреля в прозореца. После скочи. — Райън ѝ говореше през рамо, защото в същото време отиде до прозореца и погледна надолу.

Ужасът сграбчи Джес за сърцето, то натежа в гърдите ѝ.

— О, мили боже!

Тя седна и загледа отсрещната стена, до която стоеше Райън и гледаше надолу. Тя осъзна, едновременно с ужас и недоверие, че само няколко парчета стъкло все още се крепят за металната рамка. Прозорецът беше счупен. Офисът беше отворен за нощта. Ревът, който чуваше, не беше плод на слухова измама, а идваше от уличното движение долу. Вътре нахлуваше свеж въздух, режещ и ароматен, повдигаше краищата на тежките завеси, подухваше листовите върху бюрото на Девънпорт и няколко от тях политнаха като миниатюрни хвърчила.

Можеш ли да станеш? — Гласът му беше изненадващо нежен. — Трябва да изчезнем бързо оттук. Веднага. Охраната вероятно вече е на път. Както и полицията. А може би и някой друг, който знае.

— Мистър Девънпорт се опита да ме убие.

— Да, разбрах.

Джес все още беше зашеметена, но страхът я подтикваше да се движи. Позволи му да я хване за ръката и да ѝ помогне да стане от пода. Когато се изправи, я прониза остра болка в гърба и тя направи гримаса. Осъзна, че цялото ѝ тяло трепери. Погледът му я обходи, потърси ново нараняване. Но като се изключи бримката на чорапите и ожугеното коляно, тя беше добре. Той пусна ръката ѝ.

— Къде е проклетата инвалидна количка?

А тя беше на няколко метра от тях.

— Той се самоуби.

Добре, де, това беше очевидно и вероятно беше глупаво да го отбелязва. Но тя се чувстваше не само глупава, беше шокирана. Гледаше недоумяващо обсипаната със звезди нощ и Вашингтон, който продължаваше да блещука с милионите си светлини, докато Девънпорт лежеше мъртъв някъде в сърцето му. Вероятно се намираше в първите фази на шока.

Сърцето ѝ биеше неравномерно. Беше ѝ трудно да диша. Направи колеблива крачка напред, после още една и още една, подтиквана от почти неустойимо го желание да погледне надолу в черната бездна. Не можеше да повярва, че Девънпорт просто така беше прекрачил през прозореца и беше паднал в продължение на двайсет етажа и че вероятно сега лежеше като парцалена кукла на тротоара долу.

— Повярвай ми, не искаш да погледнеш. — Райън я хвана за ръката, преди да е стигнала до ръба. — Седни.

Райън, който беше докарал инвалидната количка малко преди това, буквално я застави да седне и остави чантата ѝ в скута. Джес трепереше и преглъщаше мъчително.

— Не искам да се плашиш излишно. Освен това, нямаме време.

— Не ме е страх. — Гласът ѝ беше изненадващо спокоен. — А ти какво правиш тук?

— Искаш да кажеш, освен че спасих живота ти? Това вероятно е нещо, за което трябва да поговорим. Искаш ли това да стане сега, или

бързаш да изчезнеш оттук?

Вместо да отговори, тя му хвърли унищожителен поглед.

— Да вървим, тогава.

Още докато говореше, той тръгна към вратата. Тя обърна количката с лице към вратата и остави зад себе си и Девънпорт, и всичко, което мислеше, че знае за него. Шумът от мотора ѝ се стори силен като на реактивен самолет, но тя знаеше, че е така само защото е изплашена до смърт.

— Готова ли си? — С оръжие в ръка, той подаде глава през вратата на всекидневната и внимателно се огледа.

— Да. — Тя придвижи количката така, че да застане до него.

— Добре, постави това нещо на най-високата скорост. Трябва да побързаме. И стой близо до мен.

Той продължи да върви пред нея с готов за стрелба пистолет, като често хвърляше погледи назад, за да се увери, че тя го следва. А тя погледна за последен път, като продължаваше да не вярва на очите си, липсващия прозорец, който само преди минути образуваше предната стена на офиса на Девънпорт, и навлезе в дебелите сиви сенки на всекидневната, следвайки Райън възможно най-отблизо.

Чувството, че има някой зад гърба ѝ, което беше изпитала при влизането си в офиса на Девънпорт... Почти със сигурност това е бил Райън.

Едва не беше намерила смъртта си тази вечер. Общият сбор беше два пъти за седмица. Нима нямаше поговорка за третия път?

— Това нещо не може ли да върви по-бързо? — Райън се обърна към нея и смръщи вежди, когато излязоха в сравнително добре осветеното пространство пред офиса.

— Ако можеше, щях да го направя.

Минаха край бюрото на секретарките. Тя караше количката по централния коридор възможно най-бързо, а Райън просто вървеше с по-широки крачки, за да е изравнен с нея. Фактът, че Девънпорт се беше опитал да я убие, а после се беше самоубил, беше малко повече, отколкото Джес можеше да понесе в момента. Тя полагаше огромни усилия да не мисли за това в момента. Главният ѝ приоритет в момента беше да се измъкне оттук. Слабото осветление, затворените врати, огромните картини с абстрактните черни петна — всичко ѝ се

струваше различно сега. Работното ѝ място изведнъж се беше превърнало в свърталище на страха. Както и целият свят всъщност.

Куршумът можеше да я връхлети от нищото...

— Охраната най-вероятно ни наблюдава в момента.

Думите ѝ излязоха от устата ѝ по-скоро като възкликание, отколкото като твърдение, защото тя изведнъж се сети за сложната система за наблюдение в сградата. Сърцето ѝ се качи в гърлото и тя затърси, ококорила широко очи, камерите по тавана.

— Девънпорт знаеше, че ще дойдеш, нали?

— Да.

— Повярвай ми, когато започнат да проверяват записите, ще открият, че по една или друга причина, камерите на този етаж не са работили.

Джес премигна. Точно така. Девънпорт вероятно се беше приготвил. Беше го планирал. Беше я извикал тук с намерението да я убие.

Първият изстрел на Девънпорт не беше улучил, но ако бяха останали сами, вторият без съмнение щеше да попадне в целта. Ако не беше мъжът, който в момента вървеше до нея, тя щеше да е мъртва. Вдигна поглед към него. Той беше, както винаги, неустойимо привлекателен, но в момента това не я интересуваше особено. Челюстта му беше здраво стисната, устата му придаваше на цялото му лице мрачно изражение. Оглеждаше коридора пред тях с хладна разсъдливост и правилна преценка. Държеше пистолета така, сякаш знаеше какво да прави с него — което си беше точно така. Изглеждаше като човек, на когото може да се разчита, че ще запази живота и на двама им.

— Имам ключ за частния асансьор — каза тя. — Така и се качих до етажа.

— Проблемът с асансьорите е, че могат да те хванат в капан вътре, ако знаят, че си там.

Стигнаха до края на коридора, а Джес още не беше успяла да отхвърли поредната ужасяваща мисъл — че може да се озове в капана на асансьора. Нещо — звук, инстинкт — привлече погледа ѝ към лъскавите врати. И цифрите над тях. Цифрата над единия светеше. Този вляво се намираще на втория етаж, сега вече — на третия.

Издигаше се нагоре. Един поглед и ѝ се стори, че сърцето ѝ може да изхвъркне от гърдите.

— Ах, по дяволите! — Райън също беше забелязал. — Добре, спри.

— Какво?

Той прибра пистолета в кобура и тъй като тя не се подчини веднага на думите му, сграбчи дръжките на инвалидната количка и сам я спря.

— Това нещо е дяволски бавно. Трябва да побързаме. Хайде, хвани ме през врата.

Джес разбра, че се кани да я вземе на ръце, но нямаше време да се съпротивлява, защото в следващата секунда той вече го беше сторил.

— Какво? Какво правиш?

— Грижа се да бягаме с необходимата бързина.

Той вече тичаше, с нея на ръце, в опит да избяга от онзи, който се изкачваше с асансьора. Беше се насочил към северната част на сградата, където бяха частните асансьори. А тя го стискаше с всички сили през врата. Мускулите на неговите ръце бяха твърди и силни, той я носеше по възможно най-удобния за нея начин, притискаше я до гърдите си — така, както прегръщаме любимо дете. Тя предполагаше, че той има ясно съзнание за нараняванията ѝ и не иска да ѝ причини болка. И го оценяваше. И все пак, не можеше да бъде кой знае колко удобно. Тялото ѝ подскачаше и се люлееше.

— Как предлагаш да се измъкнем, щом не искаш да използваме асансьора? — успя да каже тя.

— По стълбите.

— Стълбите?

— Да.

— Но те скоро ще са тук — предупреди го тя. Знаеше от опит, че асансьорите в тази сграда са бързи.

— Досетих се. — Той тичаше все по-бързо, обувките му тупкаха тежко по хлъзгавия мраморен под.

— Ще видят инвалидната количка.

— Не мога да направя нищо по този въпрос.

След секунди вече бяха стигнали почти до края на дългия коридор. Бяха сравнително далеч от вратите на онзи асансьор, но ако

човекът погледнеше вляво, все пак щеше да ги види. От далечината долетя тихото „пинк“, което указваше спирането на асансьора на етажа.

— Те са тук прошепна тя, завладяна от паника.

— Дръж се.

Поредното силно подскачане на тялото, после той рязко спря пред вратата на аварийното стълбище. Джес почувства как едва не падна, когато едната му ръка я пусна, за да хване бравата на вратата и да я отвори с рязко движение. Минаха през нея и той отново я хвана здраво. Тесните стъпала от бетон, подсилен със стомана, трябваше да бъдат устойчиви на огън и използвани при пожар, но изглеждаха изненадващо примитивни — бежови стени и сиви метални стъпала с железни перила. Джес не можеше да направи нищо друго, освен да стиска с всички сили Райън, който тичаше надолу по стълбите с нея.

— Ако си тръгнал към... подземния гараж, трябва да знаеш, че там ме чакат. На нивото на улицата. Близко до частния асансьор, което означава и... близо до сградата. — Задъхваше се, затова говореше на пресекулки. Страхът ѝ да не бъде изтървана или пък сама да се изплъзне стана още по-силен и тя го стисна още по-здраво.

— Кой?

— Секретарката на Девънпорт, Мариан Янг. Тя ме докара дотук.

На Джес изведнъж ѝ прилоша. Дали Мариан знаеше какви са намеренията на Девънпорт? Може би, обаче тя не мислеше така. От друга страна, преди случилото се тази вечер, тя никога не би повярвала, че Девънпорт ще направи опит да я убие.

— Тя сама ли е?

— Беше, когато я оставих.

— Добре.

Имаше основателна причина отговорите му да бъдат кратки и резки. Той беше в страхотна физическа форма, в това нямаше съмнение. Но тя усещаше как температурата на тялото му се повишава с всяка останала зад тях площадка. Когато мина през вратата на аварийното стълбище на втория етаж на подземния гараж, той вече дишаше тежко.

Писькът на сирените ги връхлетя още преди вратата да се е затворила зад тях, което доказваше, че в аварийното стълбище не може да проникне звук, както и всичко останало. Светлините на линейката

се процеждаха през големия правоъгълен отвор в горния край на бетонните стени и хвърляха отблясъци, които им пречеха да се ориентират. Тя чуваше викове, различни гласове, както и обичайните шумове на тълпата, събрала се на улицата.

„Това е добре, нали? Защото многото хора означават сигурност?“

Но поне доколкото можеше да каже, този етаж на подземния гараж беше безлюден. Ако някой искаше да ги нападне, това беше подходящото място. Всичко беше сиво — подът, стените и високият, подсилен със стоманени греди, таван. Лампите, поставени дълбоко в тавана, осветяваха в района точно под тях, но останалото пространство тънеше в дълбоки сенки. Добавете към това и въртящите се кръгове синя светлина, хвърляни от лампата на линейката, и ще разберете, че подобна комбинация може да ви накара да полудеете. Джес мислеше, че са сами, че никой не ги преследва, но не можеше да бъде сигурна, тъй като пространството около тях сякаш непрекъснато се менеше.

— Ти с кола ли си? — Тя оглеждаше района зад гърба му с присвити очи, внимателно, просто за всеки случай.

— От другата страна на улицата е.

Тя разбра, че той беше тръгнал към вратата в далечния край на гаража. Вратата, която се намираше на следващата площадка, щеше да ги изведе на „Кънектикът авеню“, от другата страна на гаража, където беше паркирала Мариан. Джес съжали другата жена, която я чакаше в колата си, без да има представа какво се е случило. Мариан щеше да се поболее от мъка, когато разбереше, че Девънпорт е мъртъв.

Райън отвори друга врата и се озоваха на поредното стълбище. Отново поеха надолу. Стигнаха до дъното. Трябваше да направят само още няколко крачки, за да стигнат до вратата, която щеше да ги отведе на улицата.

— Може би трябва да отидем при Мариан, да ѝ кажем какво се е случило. — Тя шепнеше тихо буквално в ухото му.

— Да. Не.

Каза го така, сякаш единствено той имаше правото да взема решения. Тя предположи, че може би е така, след като той е единственият, който може да се движи в момента. Напрягна очи в мрака, затърси колата на Мариан. На паркинга имаше още две коли, но тя видя тази на Мариан, която продължаваше да стои на същото място, където тя беше слязла. Чакаше я под ярката неонена табела на

асансьора, която хвърляше малко кръгче светлина върху покрива на тъмносиньото „Волво“. Всички външни и вътрешни светлини на колата бяха изгасени, но неоновата светлина осветяваше, в много малка степен, вътрешността ѝ. Джес смръщи вежди. Не виждаше Мариан. Всъщност би могла да се закълне, че колата е празна.

Все още протягаше врат да види по-добре, когато Райън се втурна през вратата, която водеше към улицата. Веднага попаднаха сред нарастващата и блъскаща се тълпа. Хората буквално изпълваха тротоара. Гледаха ужасено нещо, което лежеше на улицата.

Джес почувства как сърцето ѝ се качва в гърлото, а стомахът ѝ се свива. Не виждаше нищо, което беше добре. Знаеше какво гледат. Чуваха се многобройни сирени, повечето още далеч, но толкова силни, че заглушаваха шума на тълпата. Джес видя светлините на линейка, която беше все още на пет пресечки оттам.

— Можеш вече да ме оставиш. Не бих могла да се справя по стълбите, но тук земята е равна — прошепна тя в ухото на Райън. Говореше настоятелно, защото забеляза няколко любопитни погледи, насочени към тях. — Започваме да привличаме вниманието.

Райън изръмжа нещо в знак на съгласие и я пусна, но продължи да я държи здраво през кръста. Краката ѝ бяха сякаш от гума, но тя стисна зъби, прегърна го през кръста и двамата тръгнаха. Той ѝ хвърли въпросителен поглед, а тя кимна с глава в знак, че всичко е наред. Той използваше рамото си, за да си пробива път, и я дърпаше след себе си. Вървеше с една-единствена цел — да се отдалечат оттам. Притиснатата плътно към него, тя усещаше силата и топлината на тялото му.

— Наведи главата си. Не искам никой да види лицето ти.

Разбира се. Нали я показваха по всички телевизионни канали. Беше забравила. Хрумна ѝ — мисълта беше бърза и ярка като светкавица — че ако все още продължава да таи подозрения за Райън и неговите намерения спрямо нея, този е подходящият момент да изкрещи нещо от сорта на: „Този мъж тук не ми е баща!“ И да използва объркването, за да се скрие в тълпата.

Въпросът се свеждаше до следното: дали беше в безопасност с него, или без него?

В негов минус беше, че е таен агент. И че тя беше повече от сигурна, че я беше излъгал относно тестовете, проведени върху банката.

Но от друга страна, той ѝ беше спасил живота тази вечер, както и в болницата. Той беше обучен да охранява и въоръжен. Беше повече от сигурна, че не иска да я убие, нито пък да позволи на някого друго да стори това. Защото, ако беше така, щеше вече да е мъртва.

Така че щеше да остане с него. Тя разтърси глава, така че косата ѝ да покрие лицето, и сведе поглед.

— Внимавай, когато пресичаш — прошепна тихо.

И ето, че слязоха от тротоара и стъпиха на уличното платно. Тя предполагаше, че отиват при колата му, но се налагаше да са изключително внимателни заради образуването се задръстване и колите, които все още правеха опити да минат оттук.

От другата страна на улицата се откриваше по-добра гледка, защото по-голямата част от тълпата беше на другия тротоар. За момента се виждаше само една полицейска кола. Двамата полицаи бяха слезли от нея. Единият упорито се опитваше да отклони уличното движение и да освободи пресечките. Другият стоеше на улицата и гледаше земята. Джес проследи погледа му и успя да зърне черни панталони и бяла риза. Осъзна, че вижда Девънпорт, проснат по лице на паважа, прилоша ѝ и побърза да извърне очи.

Изведнъж ѝ стана трудно да диша. Пулсът блъскаше шумно в ушите ѝ. Виеше ѝ се свят... И тогава видя Мариан. Не можеше да я сбърка с друга жена. Беше тя, облечена в сивия костюм и с прибраната коса. Втурна се на улицата и извика:

— Джон! — Лицето ѝ се сгърчи и превърна в гротескна маска на мъката, тя затича към тялото на Девънпорт.

За части от секундата, Джес видя какво ще се случи, обаче беше безпомощна. Не можеше нищо да направи. Малка спортна кола профуча покрай ченгето, което се опитваше да спре движението, и удари смъртоносно Мариан. Тялото ѝ подскочи във въздуха, падна върху покрива на колата, а после, когато превозното средство набра скорост, се претърколи на земята.

ГЛАВА 16

— Мариан! — изпищя Джес и се изтръгна от ръцете на Райън. Ужасът стисна сърцето ѝ като в юмрук.

Две глави се обърнаха към тях.

— Млъкни! — изръмжа Райън, сграбчи я безмилостно за ръката, с което ѝ причини болка, и закричи още по-бързо. — Исусе, не привличай вниманието към себе си!

Джес не се възпротиви, обаче не можеше да откъсне поглед от мястото на действието. Тълпата викаше, блъскаше се, ограждаше все по-плътно тялото на Девънпорт. Ченгетата зарязаха другите си занимания и се втурнаха към тялото на Мариан. Единият коленичи до нея, докато другият задържаше автомобилите, което в този момент не беше особено необходимо, защото движението беше напълно спряло. Пътят беше блокиран. Джес не виждаше нищо друго, освен Мариан. Тя лежеше, без да помръдва, левият ѝ крак беше прегънат под неестествен ъгъл. Дъхът на Джес спря, когато тя видя тъмната локва кръв, която се събираше под главата ѝ. Кръв, черна и гъста.

— Аз записах номера! — извика един мъж и започна да си пробива път с лакти през тълпата към ченгетата.

— Пуснете линейката! — извика друг.

— Дръж главата си наведена надолу!

Райън я дръпна след себе си и точно в този миг линейката профуча край тях, следвана от две полицейски коли, лампите им се въртяха, сирените им виеха, а колите се качваха по тротоарите и им правеха път.

— О, мили боже! — Джес едва можеше да говори. Зъбите ѝ тракаха. Дишането ѝ беше станало прекалено бързо и плитко. — Трябва да отидем при нея.

— Напротив.

В гласа на Райън се усещаше рязка и остра нотка, каквато тя не беше чувала преди. Прегърнал я през кръста, той се гмурна дълбоко в тълпата, очевидно твърдо решен да се отдалечи на възможно най-

голямо разстояние от мястото на злополуката. Джес вече не виждаше нищо.

— И без това не можеш с нищо да ѝ помогнеш.

Сега ръката му я стягаше в желязна хватка — той като че ли се страхуваше, че тя може да се опита да се освободи. Тя не го направи. Прекалено много ужасни неща се бяха случили за кратко време и тя знаеше със сигурност единствено, че се страхува. Сега се намираха в периферията на тълпата и той се движеше по-бързо, макар другите, втурнали се към мястото на действието, да образуваха насрещно движение. Още полицейски коли си пробиваха бавно път между спрелите на улицата автомобили. Започна да вали — бавно, дребни капчици, които падаха върху кожата ѝ като студени сълзи.

— Шофьорът избяга от мястото на злополуката. — Джес, която не можеше да повярва на какво е станала свидетел, погледна назад, но не успя нищо да види. — Просто я удари и продължи, без дори да намали скорост.

— Да, точно така направи.

Сърцето на Джес се сви. Беше вдигнала глава, а той нищо не казваше, затова тя предположи, че е достатъчно безопасно. Дъждецът я караше да премигва, за да попречи на капките да влязат в очите ѝ. — Мислиш ли, че е... мъртва?

— Трудно е да се каже. Повярвай ми, ще направят за нея всичко възможно.

Завиха зад ъгъла в почти напълно тъмната съседна улица. Вятърът подхвана косата ѝ, повдигна я от раменете ѝ, накара студените капчици да полепнат по кожата ѝ. Силната миризма на алкохол и боклук се смесваше с мириса на дъжд и мокра земя. Джес осъзна, че са оставили тълпата зад себе си. Мисълта я уплаши. Трепереща, тя се огледа внимателно. От двете им страни, се издигаха високи сгради, намираха се в тясна алея. Беззвездна и дъждовна алея, от двете страни, на която се редяха кофи за смет, както и купища неща, за които тя предпочиташе нищо да не знае. Редици тъмни прозорци гледаха към тях като невиждащи очи.

Джес наведе глава, за да се предпази от дъжда, и инстинктивно се притисна към Райън, за да усети здравината и топлината на тялото му. Като видя какво се случи с Мариан, изгуби и последните си илюзии. Тази игра беше голяма и изходът нямаше да дойде сам. Тя се

чувстваше изложена и уязвима, имаше усещането, че опасността я обгражда от всички страни. В света като че ли не беше останало нито едно безопасно място. Дали някой не ги следеше и в този момент? Погледна назад със страх. Голяма бяла найлонова торба се носеше към тях като блед призрак, подгонен от вятъра. Тя подскочи от ужас. Някакво трополене — може би падането на дъждовните капки по капациите на кофите за боклук — я накара да сдържи дъха си. В края на алеята пулсираха сините светлини от лампите на полицейските коли и линейките и придаваха на всичко призрачен вид.

После алеята се разшири и се озоваха на паркинг, пълен с различни превозни средства. Беше светло, благодарение на двете високи халогенни лампи, поставени в двата му края. Жълтата светлина попадеше върху безкрайните редици автомобили. Тук лесно би могъл да се крие някой. Дишането на Джес се ускори, но преди да е успяла да се огледа, Райън спря до малък черен джип „Тойота RAV4“ и натисна бутона за отключване на вратите. След това отвори предната врата и едва ли не я блъсна вътре. Само след секунда вече седеше зад кормилото.

Веднага заключи вратите. А звукът от тази операция беше достатъчен да я накара да подскочи. Макар и да осъзнаваше каква е причината за звука, Джес се питаше дали и той като нея се страхува, че някой ги следи.

— Това злополука ли беше? — запита изведнъж Джес.

И продължи да се оглежда страхливо. Беше мокра, беше ѝ студено и трепереше като лист на вятъра. Скръсти ръце на гърди, за да се стопли. Паркингът беше изпълнен със сенки и странни форми и тя беше като на тръни — непрекъснато ѝ се струваше, че някой ще изскочи от мрака и ще се нахвърли върху тях.

— Не беше злополука, нали?

— Не знам. Може би.

Той изкара бързо колата на заден ход, минута след това бяха на главното шосе. Сега, когато се превърнаха в движещи се мишени, Джес се чувстваше в по-голяма безопасност.

— Сложи си колана!

Тя забеляза, че той беше закопчал своя. Подчини се с треперещи ръце.

— Къде отиваме?

Той я погледна.

— У дома. Близко до Дейл Сити. Можеш да останеш там, докато нещата утихнат.

Джес не беше в състояние да спори. А и нямаше по-добро предложение.

В резултат на случилото се на „Кънектикът авеню“, уличното движение вече образуваше задръствания в центъра на града. Той внимаваше да не попада в тях, караше бързо, но не прекалено, че да го спрат за превишена скорост, но поглеждаше често, повече от необходимото, в огледалото за обратно виждане, което я караше да мисли, че все още не са в безопасност. Дъждът продължаваше да вали монотонно и непрекъснатата ритмична работа на чистачките беше като своеобразен спор за надмощие с плъзгането на гумите по мокрия паваж. Тя трепереше, което имаше много малко общо с факта, че ѝ беше студено. По-скоро беше последица от ужаса да бъде свидетел на две насилствени смърти и самата тя едва да се отърве от същата участ. Той вероятно забеляза състоянието ѝ, защото включи парното отопление. След миг миризмата на мокри дрехи изпълни колата.

— Защо мистър Девънпорт се опита да ме убие? И защо се самоуби? — Въпросите, които не ѝ даваха спокойствие, излязоха от устата ѝ, когато той спря заради червения светофар. — А аз мислех, че той е единственият, на когото мога да имам доверие.

— Скъпа, ако изключим семейството ти, не бих казал, че в момента можеш да се довериш на някого. — Той ѝ се усмихна мрачно. — И с изключение на мен, разбира се.

Джес го погледна и смръщи вежди. Силата на шока започваше да намалява и мозъкът ѝ постепенно възвръщаше способността си да мисли. Май че беше време да се концентрира върху този въпрос. Преди да му се довереше, трябваше да си изясни някои неща. Изглежда го с присвити очи.

— По темата: какво правеше ти в офиса на Девънпорт?

— Да кажем просто, че наблюдавах ситуацията.

— Ситуацията?

— Да.

— Знаеш ли, не искам да бъда неблагодарна, но мисля, че имам нужда от по-добро обяснение.

Светофарът светна зелено, колата набра скорост, зави вляво и те навлязоха в дългата редица автомобили по „Белтуей“.

— Питам просто от любопитство. Какво ще се случи, ако това, което ще чуеш, не ти хареса?

Добър въпрос. Джес вече и сама се питаше това. Беше в неговата кола, пътуваха с около сто и трийсет километра в час по магистрала, по която и други автомобили се движеха със същата скорост. Бяха сами. Той беше добре обучен федерален агент, а тя — адвокат. Той беше едър, тя — дребна и крехка. Освен това, той беше въоръжен. Ако се стигнеше до това да се бори за живота си, тя нямаше да има особени шансове. Направи гримаса.

— Ще прекося този мост, когато стигна до него, предполагам.

Той се засмя — нещо, което не я накара да се почувства в особена безопасност — и ѝ хвърли кос поглед.

— Следях те. За да съм сигурен, че си добре. И че си в безопасност. Очевидно не беше така.

Джес смръщи вежди.

— А откъде знаеше къде съм? Нарочно избягах от болницата, когато ти не беше наоколо. Никой, с изключение на Девънпорт и Мариан, не трябваше да знае къде съм.

— Просто беше.

Сега, като се замислеше, Джес и сама виждаше това. Беше я взела секретарката на Девънпорт с неговия хеликоптер, а вероятно не беше трудно да се проследи къде беше кацнал той. И се почувства глупаво, че се е доверила на шефа си. Райън — а може и някой друг — през цялото време е знаел къде е. О, да, глупаво от нейна страна, без съмнение!

— А как влезе в сградата?

— Добър съм в подобен род неща.

— А как стигна до двайсетия етаж?

— По проклетите стълби. Видях те да влизаш в офиса на Девънпорт и те проследих.

— Чул си всичко, което му казах.

Джес го осъзна едва в този момент. Веднага разигра мислено диалога и замръзна от ужас.

— По-голямата част, да.

Той знаеше. И не я беше убил. Не беше позволил и на Девънпорт да я убие, което щеше да бъде много лесно. Това вероятно трябваше да наклони везните в полза на доверието.

— Не мисля, че смъртта на мисис Купър беше злополука. — Подхвърли думите като предизвикателство.

— Чух те, когато го каза и на Девънпорт. Искаш ли да ми кажеш защо?

Джес се обгърна още по-плътно с ръце. Въпреки топлината, струяща от парното, студът проникваше чак до костите ѝ. Зъбите ѝ тракаха.

— Тя бягаше от нещо. Беше нервна. Бих казала дори, че се страхуваше.

Ако Джес се колебаеше, то беше, защото изведнъж си спомни, че той е таен агент. А много от доказателствата, които събираше като парчета от мозайка в ума си, я караха да подозира, че „Тайните служби“ са замесени в смъртта на мисис Купър и в последвалото нападение над нея самата в болницата, за което Райън почти със сигурност беше излъгал. А самоубийството на Девънпорт? Не виждаше как „Тайните служби“ могат да са замесени в него, но започваше да ѝ се струва, че всичко е възможно. А Мариан? Злополука или нещо много по-зловещо? На този етап, тя просто не знаеше, но беше готова да предполага най-лошото.

— Тя се опитваше да избяга от охраната си, Прескът, който я преследваше. Той ни настигна на ъгъла и успя да скочи в колата.

Направи пауза и го загледа, за да види каква ще е реакцията му. Нямаше такава. Лицето му остана безстрастно. Погледът му — прикован в пътя. Изпревари ги друг автомобил и той влезе в съседното платно, зад него.

— Продължавай — каза.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Той седна на предната седалка, аз бях зад него, а мисис Купър — зад шофьора. Мисис Купър му крещеше, казваше му да върви по дяволите, да не се обажда на никого, че не е негова работа. А той ѝ отвърна, че ако иска да отиде някъде, трябва да вземе и него, защото, в противен случай, той ще се обади за подкрепление и ще я върнат в Белия дом, независимо дали тя го иска или не. Каза, че е с нея заради нейната безопасност, и двамата като че ли постигнаха съгласие — тя

му позволи да остане, при условие че няма да ѝ пречи и на никого няма да се обади. И това я успокои. Тогава излязохме от шосе 95 и навлязохме в онази част с двете платна. Тя започна да говори по телефона — всъщност направи няколко обаждания — докато не се изгуби покритието. Мисис Купър буквално полудя от гняв и хвърли телефона, който падна под седалката ми, близо до краката ми. Тя поиска от мен да ѝ го върна, затова се наложи да разкопчая колана си, да се плъзна на пода, да пъхна ръка под седалката и да се опитам да го намеря. Бях заета с това, когато ни осветиха фаровете на автомобила зад нас. Не знам какво се случи после — бях на пода — но мисис Купър изпищя: „Трябва да изчезваме оттук!“ После изкрещя нещо на Прескът, което звучеше приблизително така: „Ти си се обадил, копеле!“ Той се кълнеше, че не е, тя крещеше на шофьора да кара побързо и той се подчини. На мен ми се струваше, че летим. Канех се да седна отново и се бях хванала за колана, когато нещо се блъсна с всичка сила в задната броня на колата и тя буквално подскочи. Нещо ни беше ударило, но продължавах да виждам фаровете на другия автомобил — не бяха достатъчно близо, разбираш ли какво имам предвид? Така че не знам какво би могло да е. Както казах, пътувахме с изключително висока скорост и колата подскочи, задната ѝ част се плъзгаше встрани, като че ли се намирахме върху лед — мисля, че шофьорът беше натиснал силно спирачките. А после просто изскочихме от шосето. Помня... Помня...

Джес замълча. Трепереше, а през главата ѝ преминаваха последователни образи — всички до един ужасяващи. Тя се опитваше да ги осмисли, да ги подреди и гледаше мълчаливо през предното стъкло към дъжда, който вече се лееше на потоци. Бяха на моста и тя виждаше светлините, отразени в черните води на Потомак под тях. Шумът от гумите се промени и така доказа неопровержимо, че настилка се е променила. Хрумна ѝ, че вероятно ще проследят маршрута на колата, изпратена от Девънпорт в онази нощ, когато видя големия зелен знак, маркиращ шосе I-95. Все още се чудеше какво би могло да означава това, когато джипът пое по въпросното шосе. Внезапното чувство за нещо вече преживяно беше толкова силно, че ѝ причини световъртеж.

— Искаш ли да ми разкажеш и останалото, или се предполага, че трябва сам да се досетя? — Гласът на Райън я върна към настоящето.

Джес преглътна мъчително и го погледна. Вътрешността на колата се осветяваше от многобройните знаци и неоновы табели, както и от фаровете на насрещните автомобили. Лицето му беше мокро и капчиците влага по него блестяха, около очите и устата му се бяха образували бръчиците на умора, но той някак си успяваше, въпреки всичко, да изглежда адски привлекателен. Но също така изглеждаше твърд и издръжлив, компетентен и, да, по дяволите, заслужаваше доверие.

Щеше да му се довери. И Господ да ѝ беше на помощ, ако сгрешеше. Пое си дълбоко дъх и продължи:

— Всички викахме и пицяхме, а колата се търкаляше и търкаляше... И после, изведнъж, вече не бях в колата, а я виждах да се търкаля надолу по хълма. Разбрах, че вероятно съм била изхвърлена навън. После се ударих и...

— Изпадна в безсъзнание? — подсказа ѝ той, когато тя се поколеба.

Джес кимна, облекчена, че той ѝ предложи толкова лесен изход.

— Да.

— И това е всичко?

Тя навлажни устни и му хвърли предпазлив поглед. Устата ѝ беше пресъхнала. Тази част я плашеше най-много. Но беше най-важната — тази, която беше задължително да сподели с него.

— Джес? — подкани я той.

Изглежда, нещо в мълчанието ѝ му беше подсказало, че има още.

„Винаги мога да кажа, че после съм дошла в съзнание и съм го видяла надвесен над мен. Ще е толкова лесно.“

Тя се изкушаваше. После поклати глава, сякаш се смърмряше сама. Не, трябваше да довърши историята.

— Добре. — Тя преглътна мъчително. — Бях в безсъзнание, но не за дълго. Спомням си, че отворих очи и отбелязах колко тъмна е нощта. Зачудих се защо лежа навън, под звездите. И защо изпитвам толкова силни болки. После видях онези малки и кръгли светлини, които се спускаха надолу по хълма. Осъзнах, че са лъчите на фенерчета. Вероятно ги носеха хора. Опитах се да извикам — вече знаех, че нещо ужасно не е наред и че имам нужда от помощ — но не ми стигна въздух. От устата ми не излезе и звук. Лежах там и се задъхвах и гледах тези тъмни фигури, които тичаха бързо надолу по

хълма, покрай мен. После осъзнах, че някой пищи. Не бях забелязала преди това, може би защото ушите ми звъняха. Не знам.

Затвори очи, когато споменът я завладя, вдигна ръце към слепоочията си, където пулсът ѝ бясно препускаше. Наложил се да си напомни, че трябва да диша. Съзнателно си пое два пъти дълбоко дъх, за да се успокои.

И пак продължаваше да чува онова пищене.

— Джес?

За втори път гласът му я върна в реалността. Тя отвори очи. Отпусна ръце в скута си, преплете пръсти. Неспособна да го погледне, гледаше втрещено през предното стъкло, без да вижда нищо — нито дори затворените за през нощта магазини и бутици или жилищните блокове, край които минаваха.

— Погледнах надолу, към посоката, от която идваха писъците. И видях колата. Единият от фаровете все още светеше и затова погледът ми я намери веднага. Лежеше върху покрива си, а гумите все още се въртяха. — Джес преглътна. — Хората с фенерчетата стигнаха до нея точно в онзи миг. Осветиха я. Някой... Някой се движеше вътре, опитваше се да излезе. А писъците продължаваха.

Тя стисна юмруци. Погледът ѝ се плъзна към него и за части от секундата погледи им се срещнаха. Невъзможно беше да се разгадае изражението му.

„Каж ми всичко. Ще ти олекне.“

Той отново гледаше внимателно пътя. Джес не откъсваше очи от лицето му. Тя си пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— И тогава видях малкото пламъче. Не повече от искрица всъщност. То горя две секунди, през които аз го наблюдавах. А после, изведнъж, цялата кола избухна в пламъци. — Споменът накара сърцето ѝ да се свие. — Всички бяха все още вътре. Хората с фенерчетата дори не се опитаха да им помогнат. Стояха и гледаха пламъците. Писъците... Първоначално по-силно, но после утихнаха. — До такава степен вече се беше уморила да кара думите да излизат от устата ѝ, че гласът ѝ се беше превърнал в дрезгав шепот. — Почти сигурна съм, че пишеше жена, беше мисис Купър.

Разтърси я силна тръпка. Останалите бяха изгорели живи. Това имаше нужда да сподели тя — не можеше да живее със съзнанието, че само тя ще го знае. Все още изпитваше ужас — толкова силен, че ѝ

прилошаваше, искаше ѝ се да повърне, да може по някакъв начин да забрави всичко завинаги. Светът се завъртя пред очите ѝ. Тя облегна глава назад и затвори очи, обгърна се с ръце, за да се стопли, опита се да диша равномерно.

Вдишване, издишване. Бавно и не прекалено дълбоко, ритмично.

— Добре, дръж се! — Колата като че ли намали скорост, после подскочи и накрая спря.

Джес отвори очи. Все още ѝ се повдигаше и ѝ се виеше свят, образите все така изпълваха главата ѝ. Сега в колата нахлуваше ярка светлина и тя видя, че са в „Макдоналдс“. В алеята за автомобили, поточно. До тях, по интеркома, достигна гласът, който ги питаше за поръчката им.

— Искаш ли кафе? — запита Райън.

Джес кимна.

— Две двойни кафета. Със сметана и много захар. — Погледна отново Джес. — Вечеряла ли си?

Джес поклати глава.

— Обичаш ли хамбургери? Какво?

Всъщност тя не беше почитател на „Макдоналдс“. Но се чувстваше толкова зле, толкова слаба и изтощена, че беше склонна да опита всичко, което би ѝ помогнало да се почувства по-нормално.

— Хамбургер — каза. — Обикновен.

Той повтори поръчката ѝ в интеркома, поръча за себе си „Голям Мак“ с пържени картофи и се приближи до прозорчето, за да ги вземе. След миг им подадоха две големи бели кесии, както и двете пластмасови чашки с все още димящо кафе.

Той не спря — просто пое храната и излезе отново, на шосето, което зарадва Джес. Всички други магазини и заведения около „Макдоналдс“ бяха затворени, прозорците на офисите и жилищните сгради бяха тъмни, но тя пак се чувстваше изложена, уязвима. Възможно беше някой да ги преследва. Да ги наблюдава. Някой може би чакаше своята възможност.

„Шанс за какво? Да ме убие, разбира се“, помисли си Джес и потрепери.

Очевидно много гладен, Райън се хранеше, докато шофираше, отхапваше големи хапки от сандвича си и лапаше по цяла шепа пържени картофи. А Джес не можа да преглътне повече от две хапки,

стомахът ѝ не можеше да понесе пържените картофи, но кафето ѝ помогна да се почувства по-добре. Тя отпиваше на бавни глътки, наслаждаваше се на вкуса и аромата му, на всяка сладка глътка. Когато се нахрани, той ѝ подаде боклука, за да го прибере в торбата заедно с нейния, и ѝ хвърли преценяващ поглед.

— По-добре ли си? — запита.

— Да — отговори тя.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо?

Всъщност нямаше. Не искаше никога вече да говори за това, докато е жива. Не искаше да си спомня, да мисли дори. Искаше всичко това да отмине, да го забрави.

Кое то нямаше да се случи.

Трябваше да приеме горчивата истина. Гледаше шосето, което се разгръщаше пред тях, хълмовете, които се редяха един след друг, полетата, обгърнати от пелерината на мрака. И се опитваше да не мисли, да не си спомня последния път, когато беше пътувала по това шосе.

— Предполагам — отговори.

— Ти беше доста зле, когато те открих на хълма под онзи храст, знаеш ли. Сигурна ли си, че наистина си видяла всичко, което ми описа сега? Питам дали си сигурна, че наистина се е случило, дали не е възможно да си имала халюцинации, или въображението ти да ти прави номера...

Хапките, които беше погълнала, изведнъж ѝ се сториха като камъни в стомаха ѝ.

— Като нападението в болницата, искаш да кажеш? — Въпросът ѝ беше пълен със сарказъм.

Той дори не трепна.

— Да, точно така.

Джес реши да остави нещата така за момента.

— Не мога да бъда напълно сигурна, разбира се, защото бях преживяла ужасна катастрофа и известно време бях в безсъзнание. — Изтъкваше пред него същите причини, за които се беше сетила и сама, когато спомените бяха нахлули в съзнанието ѝ за първи път и тя се беше молила на Бога те да са само лоши сънища. — Но съм толкова сигурна, колкото е възможно.

— Мислиш ли, че сте били блъснати от нещо, а хората е фенерчетата са били може би пътуващите в автомобила зад вас, че те са подпалили колата или поне са наблюдавали безучастно как загиват все още живите вътре хора?

Джес стисна юмруци и се опита да отблъсне спомените.

— Да. Точно така мисля.

— После си била нападната по-късно същата нощ в болницата, защото са разбрали, че си оцеляла в катастрофата и си единственият свидетел на смъртта на Първата дама?

— Да — каза тя отново. После си пое дълбоко дъх и го погледна сериозно, без да премигва. — Ти излъга за тестовете, проведени върху банката, нали?

— Не.

Джес почувства как се напруга.

— Знам, че не съм си въобразила случилото се. Аз...

— Чакай минутка. — Той я погледна. — Не излъгах. Казах ти истината. Не ти казах обаче, че в банката нямаше нищо повече от стандартен солен разтвор. Нямаше и следа от лекарствата, които би трябвало да са там според записките на дежурния лекар. Което означава, че или тестовете са били погрешни, или някой е подменил банката.

Джес беше завладяна от ужас при потвърждаването на подозренията ѝ. Той бързо беше заменен от възмущение.

— Значи си знаел, че казвам истината. Знаел си, че някой ме е нападнал. Затова ли ме следиш?

Той не отговори. Бяха стигнали Дейл Сити и уличното движение отново беше натоварено. Тя му остави няколко минути да се концентрира върху шофирането, за да мине спокойно покрай изходите за търговската площ, която Джес знаеше от опит, че е втората по големина в Северна Вирджиния, както и покрай входа за парка „Уотъруъркс Уотър“. Но когато се озоваха на изхода на Клиърбрук и спряха на кръстовището, над което се издигаха билбордове с реклама за алкохолни напитки, а после навлязоха в шосето с две платна, по което въобще нямаше движение, и той продължи да мълчи, тя го изгледа с присвит и очи.

— Затова ме проследи до офиса на Девънпорт, нали? Защото си знаел, че казвам истината за случилото се в болницата.

Фаровете осветиха ивица златиста, висока до кръста трева. А пред тях пътят се виеше, блед на лунната светлина. Той я погледна. Имаше разсеян вид — като че ли не можеше да се отърве от мислите, които занимаваха ума му.

— Проследих те като предпазна мярка — каза накрая. — За да съм сигурен, че си добре.

Преди да е успяла да отговори, той натисна рязко спирачките и колата спря за миг, преди да продължи по тясната асфалтова алея. Едва тогава вниманието ѝ беше привлечено от заобикалящата я среда и Джес осъзна, че бяха оставили Дейл Сити зад себе си. Благодарение на дъжда, който продължаваше да вали, нощта беше тъмна като преизподня. Горите сякаш се сгъстяваха около тях, светлините на фаровете осветяваха безкрайни редици дървета и от двете страни. Тя тъкмо отвори уста да запита къде се намират, когато той зави по още по-тясна алея и пред тях се показва двуетажна къща. Беше от типа ранчо, изградена предимно от греди, боядисана в тъмносиво и украсена с бели ръбове. Имаше и външна постройка.

Неговата къща. Разбира се, трябваше да е неговата. Никъде не се виждаше светлина, всичко тънеше в мрак. Това тук не беше квартал. Само мрак, мрак и още мрак. Обзе я лошо предчувствие, което стегна мускулите ѝ. Тя изправи сковано гръб и страхливо се огледа.

— Това твоята...? — канеше се да запита само за да си изясни нещата, и в този миг той спря колата на павираната площадка вдясно от къщата.

Но не можа да каже нищо повече, защото в този момент, в който той едва беше изгасил двигателя, от мрака излязоха две високи фигури и тръгнаха бързо към тях. Сърцето ѝ прескочи един удар, дъхът заседна в гърлото ѝ и думите ѝ замряха.

ГЛАВА 17

— Вие! — извика Марк на Уендъл и Фийлдинг веднага щом слезе от джипа.

Те отговориха по подобен начин. Марк веднага задиша по-леко. Случилото се с Девънпорт и секретарката му ясно показваше, че ситуацията е излязла извън контрол. Е, поне той не я контролираше. Защото не се съмняваше, че все някой дърпа конците. Просто още не беше сигурен кой, нито пък какво точно става. А докато се опитваше да разбере, щеше да се грижи за безопасността на Джес. Така гласеше и съобщението му до Фийлдинг, което беше изпратил, веднага щом беше настанил Джес в джипа — дори още преди той да седне зад кормилото. Беше му казал още да вземе Уендъл и Матюс и всички те да се срещнат с него в дома му. Щяха да се сменят да играят ролята на бодигардове през следващите няколко часа или докато той не измислеше нещо друго.

Ако някой по някакъв начин беше убедил Девънпорт да убие първо Джес, а после и да се самоубие, както подозираше Марк, а секретарката му беше прегазена от автомобил, за който Марк беше почти сигурен, че ще се окаже краден, тогава най-безопасно беше да приеме, че има работа с убиец или група убийци, които се ръководят умело от човек, който прекрасно знае какво прави.

Човек, който или беше организирал убийството на Първата дама, както подозираше Джес, или пък беше поел отговорността да разчисти след смъртта ѝ. Кое и от двете да беше, прогнозите на Джес не бяха добри.

Това, което най-много му пречеше да повярва в убийството на Първата дама, беше липсата на мотив. Пристрастеността на Анет Купър към наркотиците беше проблем, но не такъв, заради който да бъде убита. Първо, президентът и хората му вече имаха план за справяне с проблема. Второ, това беше известно на изключително тесен кръг от хора. Трето, различни политици и техните съпруги напоследък бяха признали, че имат зависимост от наркотиците, и

отзвукът в медиите не се беше оказал катастрофален за тях. Всъщност, когато ставаше въпрос за съпругата на някой политик, това само му печелеше симпатиите на хората.

Ако Първата дама беше убита, трябваше да има друга причина — мотив, който му убягваше или за който нищо не знаеше. Другата алтернатива беше всичко от бягството на Анет Купър от Белия дом до смъртта ѝ, нападението над Джес в болницата, самоубийството на Девънпорт и смъртта на Мариан Янг — да е нещастно стечение на обстоятелствата, случили се едно след друго като подреждане на домино: свързани, но не обмислени предварително.

„Да, заключи неохотно Марк. Все едно да вярвам в Дядо Коледа.“

— Това ли е оцелялата? — Уендъл го посрещна до предната броня на колата и посочи с глава Джес, която не беше нищо повече от крехка тъмна фигура, свита на предната седалка.

— Да.

Марк заобиколи колата и ѝ отвори вратата. Канеше се да ѝ подаде ръка, но тя вече спускаше краката си на земята. Дъждът беше намалял, капчиците вече едва се усещаха, когато попаднеха върху незащитена кожа. Той не му обръщаше внимание дори, тя също не направи опит да се предпази.

— Предполагам, че познаваш тези хора.

Беше прекалено тъмно да види изражението ѝ, но в гласа ѝ се долавяше остра нотка. Внезапната поява на непознати очевидно я беше изплашила.

— Да. Май трябваше да те предупредя.

— Щеше да бъде добре.

Обувките ѝ — черни и с високи токчета, които изглеждаха идиотски избор за жена, която едва ходи — издадоха стържещ звук, когато стъпи на бетона. Той ѝ подаде ръка, искаше да ѝ помогне, обаче тя поклати глава.

— Ще се справя.

Като че ли за да го докаже, се изправи, хванала се с една ръка за вратата.

— Добре.

Той отстъпи назад, за да ѝ даде възможност да се справи. Уендъл и Фийлдинг веднага се приближиха и образуваха бариера от човешки

тела между нея и евентуален преследвач. Но ако работата беше сериозна, беше много възможно да бъде улучена и от куршум на снайперист. Обаче нямаше намерение да ѝ го каже. Нямаше нужда да я плаши без причина.

— Джесика Форд — представи я той на Уендъл и Фийлдинг. След това погледна Джес. — Сюзън Уендъл и Пол Фийлдинг, „Тайните служби“.

— Приятно ми е — каза Фийлдинг.

Уендъл, както ѝ подсказваше нейната по-сдържана натура, само кимна. Високата метър и деветдесет Уендъл се извисяваше над нея въпреки абсолютно равните подметки на обувките си. Така, както я бяха заобиколили, Джес му приличаше на млада и крехка фиданка в гора от могъщи дъбове. Испита неочаквано, но силно желание да я защити. Сега тя беше под крилото му и той щеше да се погрижи да остане жива, каквото и да се случеше.

— Къде е Матюс? — запита той.

Джес беше пуснала вратата и вървеше с бавни и предпазливи крачки към къщата. Марк стоеше близо до нея, готов да я хване, ако се наложи. А тя дори не поглеждаше към него. Да, май беше ядосана. Жени.

— Проверява района — отговори Фийлдинг.

Марк отключи страничната врата, отвори я и отстъпи, за да влезе първо Джес. Имаше само две стъпала и тя успя да стигне до вратата без особени трудности. Той я последва вътре, натисна ключа за осветлението, който се намираше до вратата, и кухнята се изпълни с топла жълта светлина. Уендъл и Фийлдинг влязоха след него, а той затвори и заключи вратата.

Като всичките ключалки в къщата му, и тази беше добра — беше почти невъзможно да се разбие. Тя беше най-модерното нещо в кухнята. Всичко друго — електрическите уреди, подът, имитиращ дърво, тапетите, по които бяха изрисувани различни плодове, и златистите завеси — бяха останали от предишния собственик. Той почти никога не готвеше, дори рядко си беше у дома. Дори когато Тейлър беше с него, се хранеха предимно навън.

Обърна се към Джес, която стоеше права, подпряла се на кръглата маса от дъбово дърво. Очите ѝ изглеждаха огромни, кожата ѝ

беше бледа и тя много приличаше на полуудавено котенце, заобиколено от ротвайлери.

— И така, какъв е планът? — запита тя, като все още отказваше да срещне погледа му.

Осъзна, че той започваше да я познава достатъчно добре, да улавя дори всеки нюанс в настроението и изражението ѝ. А те говореха преди всичко за предпазливост. Е, след всичко, което беше преживяла през последните няколко дни, имаше причини да бъде предпазлива. А Уендъл, е нейната пригладена назад руса коса и изсечено лице с квадратна брадичка, с високото и атлетично тяло, облечено в прилепнали черни панталони и сако, и Фийлдинг, в тъмносиния костюм и лицето с бузи като на палав херувим, с плешивата лъскава глава, изглеждаха страшни и ужасяващи и без друго. Добавете факта, че Уендъл преднамерено стоеше така, че да се вижда кобурът с оръжието на талията ѝ, и ще разберете защо Джес се страхуваше от тях. Та тя беше съвсем дребна. Въпреки високите обувки, които беше обула заради срещата си с Девънпорт, беше трудно да си представиш, че е на двайсет и осем.

— Първо ще поспим, а после ще се опитаме да си изработим план — отговори ѝ той. — Основното е, че сега разполагаме с достатъчно огнева мощ да запазим живота ти, докато се изяснят нещата.

Фийлдинг и Уендъл кимнаха едновременно, за да покажат съгласието си. Чу се тихо пукане и Уендъл като че ли се заслуша внимателно. После каза нещо сякаш на ръкава си.

— Матюс казва, че периметърът е чист. Той идва насам — обяви тя и Марк кимна.

— Мога ли да говоря с теб, Райън? — запита Джес и се отдалечи от масата.

Очевидно имаше предвид да поговорят насаме.

— Разбира се. Чувствайте се като у дома си, момчета — каза той на другите, които бяха идвали в дома му по други поводи и знаеха точно защо са тук сега — да запазят живота на Джес.

Направи жест, който да подсказва на Джес да върви пред него към трапезарията. Като останалите стаи в тази викторианска къща, тя беше неголяма, квадратна, но чаровна с безбройните си малки прозорци и високия таван. Той никога не я използваше, затова и имаше

множество паяжини в ъглите и тънък слой прах по масата. Затова накрая двамата отидоха във всекидневната, която беше удобно и уютно обзаведена с голям телевизор с плазмен екран, мек диван и два стола. Завесите бяха спуснати. Вратата — която всъщност беше предната входна врата на къщата — беше затворена и заключена. Вдясно, точно до входа за трапезарията, започваха стъпалата, които водеха към втория етаж. Тук достигаше само бледо отражение на светлината от кухнята. Марк включи осветлението.

Когато се озова в центъра на жълтия кръг светлина, Зое, оранжевата котка, вдигна поглед — дотогава тя дремеше, свита в ъгъла на дивана — измяука за поздрав и стана, протегна се и заби нокти в тапицериата, по която вече имаше достатъчно белези от лапите ѝ.

Джес, която беше на няколко крачки пред него, подскочи, сякаш беше простреляна, и се обърна рязко с лице към него, хвана се за ръба на най-близкия стол, за да запази равновесие.

— Какво...? — ахна тя.

Марк осъзна, че макар и тиха, Зое я беше изплашила, и се усмихна. Посочи Зое, която както винаги, тръгна към него, и се отърка в крака му, просеца внимание. Котката се държеше като негова любимка.

— Имаш котка? — Джес го погледна с очевидна изненада.

Той почеса Зое зад ушите. Вярна на етикета, котката започна да мърка и в същото време да къса кожата на дивана. Тъжното беше, че беше платил доста пари за него, защото очакваше да е вечен.

— Тя е на дъщеря ми.

— Имаш дъщеря?

Той кимна.

— Тейлър. На петнайсет е. В момента не е тук. Живее с бившата ми съпруга в Маклийн. Котката остана при мен, защото майката на дъщеря ми е алергична към домашни любимци.

Или поне така твърдеше. Истината беше, че Хедър не искаше котката в къщата си огромна къща имение, която тя делеше с третия си съпруг, банкера, и Тейлър — защото тя щеше да накъса килимите и тапицериите на мебелите. А Марк имаше нежно сърце и не можа да накара Тейлър да върне котката, която тя беше донесла незнайно откъде в един слънчев съботен ден преди две години. И така, той

трябваше да поеме попечителството над нея. Над котката, не над детето.

Беше се получило. Така поне Тейлър имаше причина да иска да му гостува. Защото беше прекалено заета и пропускаше все повече и повече уикенди, които трябваше да прекарат заедно. Кой има нужда от татко, когато има достатъчно пари и приятели, с които да излиза?

За миг, Джес изглеждаше така, сякаш искаше да му зададе още въпроси. После смръщи вежди и погледна покрай него, към трапезарията. Марк разбра, че проверява дали Уендъл и Фийлдинг ги наблюдават. Престана да почесва котката зад ушите и се отдалечи от дивана, за да попречи на Зое да се изкачи по него като по дърво и да застане на рамото му. Спря се съвсем близо до Джес, пхна ръце в джобовете си и срещна погледа ѝ.

— За какво искаш да разговаряме?

Джес като че ли отново се напегна. Хвана го за ръката и го дръпна по-близо до себе си.

— Защо им се обади?

Той разбра, че говори за Фийлдинг и компания. Тя говореше много тихо, гласът ѝ беше само едва доловим шепот. Върхът на главата ѝ стигаше едва до рамото му, затова той трябваше да наклони своята, за да може да я чува.

— Защото имам нужда от подкрепление. Мога да те защита от убиеца, но само докато съм буден. А трябва и да спя. А ако убийците са повече? Или ако ме изненадат? — Видя как тя смръщи силно вежди. — Хей, това, за което мисля, е твоята безопасност!

— Никой не знае къде сме. — Обаче не изглеждаше много убедена в това. — Или поне не знаеше, докато ти не се обади на тежката кавалерия.

Той я изгледа с присвити очи.

— Възможно е да са ни проследили. А е възможно да са поставили и камери в близост до дома ми. Аз те наблюдавах в болницата — това също би могло да им подсказе къде сме в момента. Да го кажем така: нямаше да те доведе тук, ако не можех да разчитам на подкрепление и ако не бях сигурен, че ще мога да се погрижа за безопасността ти.

Тя стисна устни.

— Да, добре, а кой ще ме пази от твоите колеги?

— Какво?

— Чу ме.

— Това е смешно.

— Така ли?

Дочуха раздвижване в кухнята. Марк смръщи вежди, огледа се, но нивото на адреналина, повишено от внезапния шум, спадна веднага, щом чу Матюс да казва:

— Има ли нещо, което трябва да знам?

Уендъл отговори — той познаваше гласа ѝ — но прекалено тихо, за да може да разбере думите ѝ. Очевидно Матюс беше влязъл в кухнята. В което нямаше нищо тревожно. Погледът му отново се спря на Джес. А тя заговори още преди той да е успял да си отвори устата, за да я успокои.

— Не споделяй с тях какво съм ти казала за катастрофата. Никой не трябва да знае, че въобще си спомням нещо.

Говореше тихо, но думите ѝ прозвучаха като заповед. Очите ѝ — които в момента бяха по-скоро зелени, отколкото с цвета на лешника заради комбинацията от слабото осветление и емоционалното ѝ състояние — горяха. Той отбеляза, че те наистина бяха красиви. Женски, примамливи, подканващи очи. Или поне щяха да бъдат такива, ако не го гледаха така гневно.

— Нямаше да го направя — отговори спокойно той. Тя беше уплашена и имаше основателна причина за страха си, затова той щеше да се отнася внимателно с нея. — Виж, тук си в безопасност. Не трябва да се тревожиш за каквото и да било. Аз ще се погрижа за всичко.

Тя не изглеждаше убедена.

— Райън? — извика Уендъл от кухнята, преди Джес да е успяла да каже нещо. — Не сме особено полезни така, както сме наврени всички в кухнята. Трябва да се разпръснем.

Тя беше права и той го знаеше.

— Добре ли си? — запита той Джес.

— О, да.

Очевидно не беше така, защото тонът ѝ беше саркастичен. Много лошо. Обаче той, като всички мъже, щеше да приеме отговора ѝ такъв, какъвто беше на повърхността. В момента нямаше време да се впуснат в изясняване на проблемите в общуването. Основният му

приоритет беше да запази живота ѝ. Да я направи щастлива, беше някъде по-надолу в списъка.

— Ние тук приключихме — извика той в отговор. — Можете да дойдете.

Погледът на Джес остана все така гневен.

— Не помня нищо след мига, в който колата потегли от хотела! — изсъска тя, когато чуха стъпките да се приближават. Ръката ѝ стисна неговата. Ако беше по-едра и по-силна, можеше да му причини болка. — Разбра ли? Нищо. Така ще им кажеш.

— Джес...

— Разбра ли?

Той успя да запази спокойствие, но с героично усилие.

— Чудесно. Разбрах.

Ръката ѝ се отпусна до тялото. Изражението ѝ се промени като по магия, смръщените ѝ вежди се отпуснаха, напрежението се стопи.

Уендъл влезе във всекидневната, следвана по петите от Матюс, който беше висок около метър и осемдесет и четири, имаше кестенява коса и беше облечен в тъмен костюм като останалите. Типичният таен агент. Марк му кимна, след което го представи на Джес. Размениха се обичайните любезности — преструвка, както винаги.

— Мислиш ли, че мога да взема душ? — Сега тонът на Джес беше много по-мил. — И може би да облека някакви сухи дрехи?

Той си спомни, че е мокра и ѝ е студено. Че беше имала ужасен ден. Като се имаше предвид всичко това, тя наистина се държеше. Всъщност прекалено добре.

— На горния етаж има баня и спалня, които можеш да използваш — отговори ѝ той, докато наблюдаваше как Матюс отива да провери входната врата. След това отметна леко завесата и надникна навън.

Уендъл се настани на един от столовете, без да изпуска от поглед Джес, която тръгна към стълбите. Гърбът на Джес, който беше обърнат към тях, беше стоически изправен. Главата ѝ беше високо вдигната. Тя вървеше бавно, но походката ѝ беше изненадващо стабилна за дадените обстоятелства. Той предполагаше, че това ѝ коства и усилие, и болка.

— Имаш ли алармена система?

Въпросът беше зададен от Матюс, който се извърна от прозореца и привлече вниманието му. Марк успя само да зърне мрака зад

стъклото. Беше малко след единайсет и по-голямата част от нощта предстоеше. Дълги часове, в които можеше да се случи всичко. От тази мисъл го побиха тръпки.

— Не — отговори той.

— Ние ще играем ролята на охранителната система. — Тонът на Уендъл беше сух.

— Има ли и други изходи? — запита Матюс.

— Вратата на мазето.

Матюс отговори нещо, но Марк не го чу, защото последва Джес към стълбите, които бяха тесни и стръмни. Марк беше непосредствено зад нея, когато тя се спря в подножието им, поставила ръка на перилата, сякаш събираше сили, преди да се опита да се изкачи.

— Имаш ли нужда от помощ? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя поклати глава. Дори не го погледна.

— Не.

Окей, очевидно още беше нервна. Тя изправи още повече рамене, ако това беше възможно, и започна да се изкачва. Марк остана на мястото си, в случай че тя имаше нужда от него, и я загледа как поставя единия си крак пред другия с твърда решимост. Усилието ѝ беше очевидно — забелязваше се в силното стискане на перилата и лекото колебание преди всяка стъпка. Инстинктът му подсказваше да изтича след нея, да я вземе на ръце въпреки протестите ѝ и да я понесе нагоре. Обаче той устоя на импулса. Тя щеше да се ядоса. Освен това, така щеше да я смути пред останалите. Нямаше нищо против първото — тя беше особено красива, когато беше ядосана — но не искаше да я злепоставя пред колегите си.

Обаче погледът му нито за секунда не се отдели от нея. Въпреки деловия си костюм, тя изглеждаше деликатна. Крехки рамене, тясна талия, стройни глезени над идиотски високите обувки. Но онова, което му направи най-силно впечатление, беше за него като откровение. Тя имаше съвършено задниче. Високо и стегнато и закръглено като баскетболна топка. И се полюшваше женствено на всяко стъпало. Нямаше как да не привлече вниманието му. Тя беше много секси. Тази мисъл се въртеше из главата му, когато Фийлдинг влезе в стаята и каза:

— И така, Райън, искаш ли да ни разкажеш набързо какво се случи?

— Да — отговори Марк, а Джес замръзна на място.

Мислите, които се въртяха в нейната глава, бяха ясни за него, сякаш тя беше прозрачна или му викаше на глас: „Не споделяй с тях казаното от мен!“ Кое то той нямаше и намерение да направи, ако не по друга причина, то заради молбата ѝ. Както и да е, той самият вярваше в предпазливостта. Вярваше на тези момчета, но... Винаги има „но“. Винаги.

— Банята е първата врата вдясно! — извика той след Джес.

— Можеш да използваш спалнята до нея.

— Страхотно. Благодаря.

Тя продължи нагоре, без дори да го погледне. На женския език това означаваше, че все още му е ядосана за нещо — поне доколкото му беше известно от неговия дълг и горчив опит с другия пол.

— Ще слеза след малко.

— Не, не слизай. Легни си. Опитай се да заспиш. Освен ако не настъпят промени, ще сме тук поне до сутринта.

— Добре. Лека нощ, тогава.

Марк не осъзнаваше, че продължава да я гледа, докато тя не стигна върха на стълбите и не се скри от погледа му, без дори да хвърли поглед през рамо. После той се съвзе, обърна се и откри, че го гледат три чифта очи. Поне тези на Уендъл бяха живи и умни, издаваха многобройните мисли, които минаваха през ума ѝ. Той се запита дали тя просто не е по-наблюдателна от другите, или пък наистина съществува нещо такова като женска интуиция. Смръщи вежди, реши повече да не показва възхищението си от тялото на Джес, изхвърли я за момента от ума си и застана наред дневната. Зое започна да кръжи около глезените му, а той се върна към работата си — предаде им една доста редактирана версия на случките от вечерта. Те слушаха внимателно, което и се очакваше от тях. Като част от дежурния екип в онази съдбоносна съботна нощ, Уендъл, Фийлдинг и Матюс бяха осъдени на чиновническа работа поне до края на разследването. И така, те горяха от нетърпение да му помогнат да изясни нещата и евентуално да изчисти всички тях от вината. Горяха от нетърпение, да, защото техните кариери също бяха застрашени.

— Уендъл, искам да провериш какво е състоянието на Мариан Янг завърши, като я гледаше как се е излегла на стола. „Дама“ и „изискани обноски“ не бяха думи от речника на Уендъл и това като че ли му харесваше у нея.

— Ще бъде направено, шефе. Тя се изправи, прокара длани през косата си и тръгна към кухнята вероятно за да направи нужните телефонни обаждания.

— Ако някой наистина иска да я убие... — Фийлдинг престана да се обляга на стената, изправи гръб и посочи с палец нагоре, за да изясни кого има предвид — няма да е трудно да я намери. В „Тайните служби“ е известно, че я държиш под око.

— Фийлдинг е прав. — Матюс стана от дивана. — Тази къща ще се превърне в мишена.

— Нали затова сте тук — каза Марк мрачно. — Утре ще я преместим. Трябва само да я опазим през нощта.

— Не се тревожи, тогава — усмихна се Фийлдинг и потупа „Глок“-а в кобура, препасан на кръста му. — Взел съм си дори допълнителен пълнител.

Това всъщност беше забавно, тъй като беше всеизвестно, че на Фийлдинг му свършваха патроните дори по време на тренировъчна стрелба.

— Мариан Янг е мъртва — провъзгласи Уендъл още с повторното си влизане в кухнята. — Била е мъртва още с пристигането си в университетската болница.

Напрежението веднага се засили.

Тъй като очевидно беше подозрително копеле, Марк изчака да остане сам, за да се обади набързо. Обаждането беше до негов приятел федерален агент, беше направено от телефона на Уендъл, който той взе от джоба на сакото ѝ, окачено от нея в гардероба (*не искаше да използва своя собствен, в случай че се подслушва, и предполагаше, че Уендъл няма да провери изходящите си обаждания скоро*). Молбата му, макар и изложена набързо, беше пределно ясна. Искаше да проверят задницата на „Линкълн“-а за евентуален удар или други щети, които биха могли да бъдат указание за изхвъркването му от пътя.

Като приключи обаждането, върна телефона в джоба на Уендъл. Взе бутилка минерална вода от хладилника, размени няколко думи с Уендъл и се качи на горния етаж.

Искаше да зададе още някои въпроси на Джес, преди да е заспала.

ГЛАВА 18

Когато влезе под душа, тя трепереше — от страх. Забавена реакция и Господ знаеше какво друго. Освен това я болеше гърбът. Главата ѝ пулсираше от болка. Краката също я боляха. Струваше ѝ се, че има реална опасност всеки момент да припадне.

Обаче тя нямаше да позволи това да се случи. Сега беше моментът да покаже колко е силна. Стисна зъби, пусна водата и пристъпи под струята.

Най-много от всичко искаше да може да се върне у дома. Да вземе душ в собствената си баня, да се сгуши удобно в собственото си легло и да се престори, че нищо от това не се е случвало.

Само ако можеше да върне времето назад до онази съботна нощ, тя никога, дори след милион години, нямаше да отговори на онова обаждане. Обаче не можеше да върне стрелките на часовника. Беше отговорила и толкова. И ето, че сега вземаше душ в банята на таен агент, на когото дори не можеше да има доверие. Подскачаше при всяко прошумоляване на найлоновата завеса, всеки неочакван шум можеше да ѝ причини инфаркт, беше в непрекъснат ужас, че могат да направят нов опит да я убият.

Освен Райън, долу имаше още трима тайни агенти. Кое то, като се замислеше, може би беше добре. Обаче Джес не беше убедена. Но, да, възможно беше тези тримата да бяха, както твърдеше Райън, добри тайни агенти.

А може би не бяха.

Беше сигурна в едно — Райън не искаше да я убие. Тогава защо тя не беше споделила с него подозрението си, че „Тайните служби“ са замесени в това? Отговорът беше колкото очевиден, толкова и неприятен: можеше да има доверие на Райън, обаче не достатъчно. Все още изпитваше леко подозрение, що се отнасяше до него. Може би той само се преструваше, че ѝ помага, докато не се уредеше новият удар. Ако споделеше с него подозренията си относно „Тайните служби“,

щеше да се издаде и той щеше да престане да се преструва и да ускори убийството ѝ.

„Оставяш се параноята да те завладее.“

Беше толкова уморена, че беше безполезно да се опитва да мисли, затова се отказа. В опит да изпразни ума си от всякакви мисли, тя преднамерено се концентрира върху тук и сега. Горещата вода ѝ помагаше, прогонваше студените тръпки и успокояваше нервите ѝ. Всъщност тя беше най-хубавото, което се беше случвало на Джес от векове. Тя остана дълго под топлата струя, изми косата си, сапуниса тялото си чак до върха на пръстите на краката си, наслаждаваше се на парата, докато сковаността си отиде и от гърба, и от краката ѝ. Помогнаха ѝ и двете хапчета болкоуспокояващи, предписани ѝ от лекарите в болницата — малкото шишенце беше в чантата ѝ — взети, преди да влезе в банята.

Когато най-после излезе, се загърна във вече изтъняла оранжева хавлия, която намери в шкафчето до мивката, зави косата си в друга и избърса парата от огледалото. Беше свалила контактните си лещи, преди да влезе под душа, и сега виждаше отражението си размазано. Извади очилата от чантата, сложи ги на носа си и веднага направи гримаса. Все още беше същата обикновена Джес, но имаше и няколко жълтеникави петна по кожата, както и няколко шева над окото.

Е, та какво, нима се беше надявала да види нещо различно?

Ако искаше да бъде различна, то беше заради Райън. Но в момента можеше да престане да мисли за това. Не беше толкова глупава да започне да си фантазира и да мечтае за него, макар да я побиваха сладостни тръпки само при спомена какво е да си притисната до едрото му, мускулесто тяло. И да те прегръщат силните му мъжки ръце.

„Но той те прегръщаше и носеше само защото някой се опита да те убие, глупаче.“

Мисълта беше като плесница. Прогони всякакви мисли за Райън от главата си. Трябваше да измисли план за оцеляване, а не да копнее за привлекателния мъж.

„Може би просто трябва да разкажа всичко на медиите и да изчезна оттук. Ако всички знаят това, което знам аз, никой няма да има причина да ме убие. Нали така?“

Свали хавлията от главата си — като че ли ѝ пречеше — и започна да обмисля тази възможност от всички страни, но така и не стигна до решение. Като всичко друго, по-добре беше да мисли за него, когато не е толкова уморена. И тя започна да се приготвя за сън. Банята очевидно се използваше често и от друга представителка на женския пол, вероятно дъщеря му. Имаше сешоар в шкафчето до мивката, тя го взе, извади и четка за коса от чантата си и започна да изсушава косата си. Процесът беше кратък и много прост — струя горещ въздух тук-там, подръпване и подвиване на косата с четката и готово. После изми зъбите си — винаги носеше четка за зъби в чантата си — като използва малко от пастата на Райън, сложи на устните си червило с цвят на череша, втри в кожата си малко лосион, изпра бикините си, уви ги в хавлия, щеше да ги изсуши в спалнята, и тръгна към вратата.

Коридорът беше тъмен. Единствената светлина идваше от всекидневната долу. Чувахе ги да говорят — по работа.

Мисълта, че са тайни агенти, заети в операция, я накара да потрепери. За щастие, вратата на спалнята беше само на около метър вляво. Жалко, не се беше сетила да остави осветлението включено.

— Хей!

Гласът на Райън дойде неочаквано от мрака веднага щом тя пристъпи в спалнята и я накара да подскочи. За щастие, тя го разпозна — дълбок и произнасящ провлечено гласните — преди да изпадне в стрес. Разпозна и него, излегнат удобно на все още неоправеното легло.

— Какво правиш тук? — Тя го изглежда гневно, което беше просто хабене на енергия, защото той не можеше да я види ясно. Протегна дългата си ръка, включи лампата до леглото и малката спалня се изпълни със светлина. Двойното легло беше сбутано в ъгъла, под единствения прозорец, покрит с дебела завеса.

Е, вече имаше полза от гневния ѝ поглед.

— Чаках те. Виж, донесох ти вода.

Той вдигна неотворената пластмасова бутилка, за да ѝ я покаже, после я остави върху нощното шкафче. Беше съблякъл самото си и събул обувките си, а бялата му риза беше излязла от панталоните. Ръкавите ѝ бяха навити почти до лактите.

— И пижама.

Той стана, а тя хвърли поглед на розовата фланелена пижама, която той беше праметнал през леглото: с високо изрязано деколте и покрита с фигурките на танцуващи пуделчета. Вероятно беше на дъщеря му, макар и да беше ужасно детска за едно петнайсетгодишно момиче.

— Не съм сигурна, че би се харесало на дъщеря ти да облека пижамата ѝ.

— Не се тревожи за това. Тя дори не я е обличала. Купих ѝ я за Коледа, а тя им хвърли само един поглед и устата ѝ увисна. Беше повече от ясно, че никога няма да я облече.

Той очевидно нямаше представа какво би се харесало на една тийнейджърка. Спалнята на дъщеря му беше от другата страна на коридора, вратата ѝ беше отворена. За разлика от останалата част от къщата, издържана в успокояващи земни тонове, тя беше боядисана в тъмноресно и допълнително украсена с различни постери, окачени по стените.

Зърнала бегло вътрешността на стаята и видяла снимката на полицата над камината в дневната на красивото русокосо момиче, яхнало коня и облечено в дънки и пуловер на черепа, Джес можеше да разбере защо розовата пижама не отговаряше на вкуса му.

— Е, благодаря ти. — Тя отстъпи встрани, което ясно му показваше, че той е свободен да си тръгне.

Обаче Райън не помръдна.

— Всъщност има и друга причина за идването ми тук, освен пижамите и водата.

— Каква?

Ако тонът ѝ беше леко рязък, то беше, защото не се чувстваше удобно. Тъкмо беше престанала да се удивлява на розовата пижама, и внезапна мисъл я удари като юмрук между очите — че тя е само по оранжева хавлия. Точка. Оскъдна оранжева хавлия, която скриваше само най-съществените части и оставяше всичко друго открито.

Проблемът беше в това, че той също го беше забелязал. Тревожеше я промяната в изражението му. Той открито я оглеждаше, погледът му се плъзгаше по тялото ѝ — явно си мислеше, че тя няма да забележи, заета да оглежда пижамата. Но тя го беше забелязала с крайчеца на окото си. Погледът му беше мъжки — похотлив — и в резултат на това сърцето ѝ биеше по-бързо. Ето, че погледите им се

срещнаха и тя стисна още по-силно хавлията там, където двата края се съединяваха на гърдите ѝ — просто за да се увери, че проклетото нещо ще остане на мястото си.

„Исусе, нима се изчервявам?“

Едва тогава, докато мръщеше вежди сякаш в самозащита и оглеждаше привлекателното му лице, тя отбеляза факта, че вижда всяка малка бръчица около очите му и наболата му брадичка и се сети, че носи очилата си. А това беше много по-лошо, отколкото той да я види по хавлия. Едва се удържа да не ги свали веднага.

„Не се превръщай в пълна идиотка. Тук не става въпрос за теб и него. А за...“

— Затвори вратата! — заповяда ѝ той тихо.

Тя ококори очи, устата ѝ пресъхна, пулсът ѝ ускори ритъма си. Ако в главата ѝ започнаха да се въртят похотливи мисли, то не беше, защото смяташе, че ще скочат в леглото веднага щом се подчини на думите му, а по-скоро защото стаята беше малка, а тя беше едва ли не гола.

Беше сънувала подобна ситуация. Прекалено много пъти.

Колко смуцаващо е това?

— Защо?

— Защото не искам някой друг да чуе разговора ни.

Добре, тогава. Беше толкова близо до вратата, че не се наложи дори да помръдне, за да я затвори, което и направи. И изведнъж стаята като че ли стана още по-малка.

— И така, какво? — запита тя предпазливо и стисна, ако беше възможно, още по-силно краищата на хавлията.

— Първо, Мариан Янг е мъртва. Съжалявам.

Сърцето ѝ заби тъжно, въпреки че новината не беше изненадваща. Джес осъзна, че го е знаела през цялото време.

— Бедната Мариан. Тя не заслужаваше това.

— Никой не заслужава такава смърт. — Изражението му се промени леко, устните му се свиха и Джес осъзна, че лицето, което гледа в момента, принадлежи на федерален агент. — Имам въпрос към теб: къде отивахте в онази нощ ти, Първата дама и всички останали?

— Какво? — Тъй като темата се смени рязко, трябваше ѝ миг да осмисли въпроса.

— Каза, че Девънпорт трябвало да ти се обади и да ти каже къде да я закараш. Обади ли се той? Къде отивахте?

Трябваше й миг да си спомни.

— Мистър Девънпорт не се обади. Той беше много пиян онази нощ. (*Всъщност пиеше от доста време.*) и нямаше особено желание да се занимава с проблемите на мисис Купър. Мариан се обади. Но директно на шофьора, а после се обади на мисис Купър, което особено я разгневи, защото тя не обичаше да си има работа със секретарки. Тя искаше да разговаря с мистър Девънпорт. Предполагам, че Мариан е казала на шофьора къде да ни откара. Сигурна съм, че каза и на мисис Купър, защото тя започна да провежда телефонни разговори и да урежда подробностите по посрещането й може би. Но нямаше покритие, тя се ядоса и захвърли телефона си. Но аз не знаех къде отиваме, не.

Райън смръщи вежди и я гледа известно време замислен. Беше толкова близо до нея, че можеше да стопи разстоянието, което ги разделяше, само с една крачка. Не че тя го искаше, разбира се, дори не мислеше за нищо такова. Както и да е, сега той като че ли осъзнаваше факта, че тя е гола под хавлията, както и че очилата й са неотменна част от нея. Което ще рече, че въобще не я забелязваше. Отново се беше превърнала в нещо толкова незабележимо, каквото беше и тапетът. Което вероятно беше добре, макар и да не й се струваше така в момента.

— Първата дама не спомена ли някакво име?

— Не.

— Не сподели ли планове си с вас?

— Не.

— Сигурна ли си? Вероятно е казала нещо, което да ни послужи като следа.

— Не, доколкото си спомням.

— Не ми помагаш особено.

— Не мога да ти кажа нещо, което не знам.

— Знаеш ли, за да се сложи край на това и да се върнеш отново към нормалния си живот, трябва първо да разберем какво се е случило.

— Всъщност — каза Джес — май измислих друг начин да се измъкна от всичко това.

— Като например?

— Ами ако се обърна към медиите? Познавам репортер, който работи за „Поуст“. Какво, ако се свържа с него и му разкажа всичко, което знам, и той го публикува? Или ако се обърна към телевизията и цялата страна узнае какво си спомням? След това вече няма да има смисъл да ме убият. Всичко, което знам или подозирам, ще бъде достояние на широката общественост.

Райън поклати глава.

— Да потърсиш помощта на пресата? Без да имаш доказателства? Това ще е най-лошото, което можеш да направиш.

— Не виждам защо. — Тя вирна предизвикателно брадичка. — Всъщност колкото повече мисля за това, толкова повече ми харесва идеята. Готова съм да сложа край на неприятностите си.

Той направи стъпката, необходима да се стопи разстоянието между тях, и я хвана за ръката със своята едра длан. Пръстите му бяха топли и силни и се впиваха в меката ѝ плът точно над лакътя. Стискаше я здраво, едва ли не грубо.

А тя усещаше осезателно както допира му, така и самия него. Независимо дали го искаше или не.

— Дори не си го помисляй! — Погледът му беше напрегнат, подсказваше ѝ, че е убеден в думите си. — Ако се обърнеш към пресата с онова, което каза на мен, без да имаш доказателства, които да го подкрепят, ще се окаже, че обвиняваш някои много опасни хора в убийството на Първата дама на Съединените щати. А това ще бъде проблем. И какъв ще е най-добрият начин да се справят с него? Да се погрижат за теб. Никакви свидетели повече. И проблемът ще изчезне. Пуф! Всичко ще изчезне заедно с теб.

— Но нали разследването ще продължи...

— Възможно е, но ти няма да знаеш нищо за това, защото ще си мъртва. — Вероятно осъзна, че я стиска прекалено силно, защото отдръпна ръката си. — Искаш да се измъкнеш жива, нали?

Погледът ѝ беше достатъчно красноречив.

— Тогава просто се пази. Мои хора разследват случая. Ако стигнем до някакви доказателства, ще възникне и възможността да се обърнем към медиите. Но не и по-рано.

— Добре.

Той я изучаваше с поглед. Изражението ѝ омекна малко.

— Виж, аз ще се справя с това, окей? Всичко ще бъде наред.

— А сега ще ме потупаш ли по главата?

Той беше видимо изненадан от думите ѝ. После се усмихна.

— Бих го направил, но ми се струва, че можеш да счупиш ръката ми, ако се осмеля.

— Значи няма тайни между нас.

— Да, всичко е прозрачно като стъкло. Лягай си, Джес. — Той мина покрай нея, отвори вратата, спря се на прага и погледна назад. — Между другото, изглеждаш страхотно по хавлия.

Преди тя да е реагирала, той затвори вратата след себе си и в следващия миг вече го нямаше, а сърцето ѝ пърхаше като пеперудени криле и доказваше каква глупачка е. Когато облече розовата детска пижама и се сгуши в леглото, вече беше толкова уморена, че ѝ се виеше свят и не можеше да мисли последователно и трезво.

Което беше добре. Защото въобще не искаше да мисли. Причината: ако мислите за Райън не изпълваха главата ѝ, ставаше още по-зле — в ума ѝ се тълпяха образите на Девънпорт, насочил оръжието си към нея, големият прозорец, внезапно разбил се на хиляди малки блестящи късчета, Девънпорт — безжизнен на улицата долу, тялото на Мариан, подхвърлено във въздуха от удара.

Последвани от спомените за катастрофата.

Не, Райън нямаше да каже на никого, че си е спомнила. Беше обещал, но и без друго беше на нейна страна и...

Днес беше погребението на Анет Купър.

Добре, достатъчно. Джес започна бавно да брои овце, представяше си милите пухкави създания, прескачащи оградата и падащи меко върху зелената морава.

„Една малка овчица, две малки овчици...“

Следващото, което осъзна, беше, че излиза от дебрите на съня. Което означаваше, че е спала. Толкова дълбоко, че ѝ трябваше минута да се ориентира, да си спомни къде се намира. В стаята беше толкова тъмно, че се познаваше къде е вратата само заради тясната ивица светлина, която се процеждаше под нея. До леглото имаше часовник — от онези, чийто циферблат светва, когато ги докоснеш. И тя го докосна, той светна, но цифрите бяха замъглени. Тя сложи очилата на носа си и видя, че е 04:49. Беше спала около пет часа и половина.

Трябваше да отиде до тоалетната. Джес си спомни бутилката минерална вода, която беше пресушила почти напълно, и направи

гримаса. Трябваше да знае по-добре. Неохотно стана и тръгна към банята, без да си направи труда да включи осветлението. Къщата беше тиха. Горният етаж тънеше в мрак, но тя погледна надолу и видя, че там все още светят няколко лампи. Добрите тайни агенти играеха ролята на нейни бодигардове, щяха да стоят будни цяла нощ, за да я защитят. А може би спяха на смени.

Като излезе от банята, откри, че гледа право във вратата на голямата спалня в далечния, тъмен край на коридора. И се запита дали Райън спи там. Картината, която си представи, накара някаква странна горещина да запулсира дълбоко в нея.

„Изглеждаш страхотно по хавлия.“

Само споменът за думите му засили топлината на пулсацията. Той...

Отдолу долетяха гласове и я разсеяха, разпръснаха мислите ѝ.

— ... искаш ли закуска?

Гласът беше приглушен и тя не можеше да познае кой говори. Знаеше само, че не е Райън. Беше очевидно, че говорещият току-що беше влязъл във всекидневната, затова и тя беше чула само последната част на изречението.

— Не е ли малко рано за това? — Джес реши, че отговаря Уендъл. Гласът приличаше на женски, но не можеше да е сигурна, без да вижда говорещите.

— Никога не е прекалено рано за закуска, захарче.

Джес спря да върви така рязко, сякаш я бяха зашеметили със силен удар по главата. Стоеше наред коридора, а кръгът светлина, който идваше отдолу, свършваше точно пред краката ѝ. Не виждаше нищо, освен част от перилата и правоъгълник от дървения под долу. Внезапното стягане в гърдите ѝ беше съпроводено от ужасно чувство на тежест в стомаха. Бученето в ушите ѝ беше толкова силно, че не можеше да ги чуе, дори още да говореха.

Обаче беше чула достатъчно — думата „захарче“.

Прилоша ѝ, защото си спомни съвсем точно къде я беше чула преди.

ГЛАВА 19

— Това ще ти помогне отново да заспиш, „захарче“.

Така ѝ беше казал мъжът, облякъл прекалено малката за него лекарска престилка, под която се подаваха черните му костюм и обувки, само секунди преди да се опита да я убие.

Току-що беше чула употребата на същата дума, същия глас и дори абсолютно същата комбинация. Джес осъзна какво означава това, и сърцето ѝ заби толкова силно, сякаш се мъчеше да пробие гърдите ѝ и да изхвъркне навън. Човекът, който искаше да я убие, беше тук. Той беше, както тя подозираше още от самото начало, един от предполагаемите „добри“ агенти на Райън, които в момента бяха на долния стаж и имаха задача да я защитят. Бученето в ушите ѝ престана и тя отново можеше да чува.

— ... две бъркани яйца, тогава. С наденички.

— Ако ги приготвиш, ще хапна и аз. Същото.

— Страхувам се, че наденичките ми са свършили. — Този глас вече принадлежеше на Райън. Би го познала навсякъде. Той също беше долу с тях.

Един от тях. Беше излъгал за резултатите от изследванията на банката. Поне докато тя не беше дала да се разбере, че това ѝ е известно.

— А имаш ли бекон?

— Би трябвало да е в хладилника. — Отново Райън. — Проверете.

Последва някакъв отговор, но беше приглушен и тя не можа да долови думите. Вероятно говорещият вече беше тръгнал към кухнята. Джес не изчака да чуе нищо повече. Като се движеше много, много тихо, тя се върна в спалнята си и затвори вратата. И прокле късмета си, защото нямаше ключалка.

За миг просто остана да стои в непрогледния мрак с гръб, притиснат до вратата, опитваше се да диша бавно, да успокои

препускащото си сърце, да осъзнае какво точно е чула, но паниката я завладяваше и смразяваше кръвта във вените ѝ.

„Какво да правя?“

Да изтича за помощ при Райън, очевидно отпадала. Първо, доверието ѝ в него отново беше разклатено и тя беше по-склонна да не му вярва. И второ, той беше долу с другите. Всеки неин инстинкт викаше високо и ясно, че трябва да се измъкне от тази къща възможно най-скоро. Преди Лъскавите Обувки, както тя наричаше неизвестния убиец, да е имал възможност отново да се опита да я убие.

А може би те всички бяха замесени. Дори Райън.

При тази мисъл тя се обля в студена пот, дишането ѝ стана накъсано, неравномерно. Не знаеше нищо със сигурност. И нямаше как да узнае. Знаеше само, че беше разпознала думата „захарче“, и това ѝ стигаше.

„Трябва да се измъкна оттук.“

Мисълта предизвика нов прилив на паника. Добрата новина беше, че всички я мислеха за заспала. Имаше час, а може би час и половина, до зазоряване, така че мракът щеше да прикрие бягството ѝ. Може би никой от тях нямаше да провери как е тя преди осем. Имаше минимум три часа да остави възможно най-голямо разстояние между себе си и тях.

„А къде ще отида?“

Устата ѝ пресъхна, когато осъзна, че няма никаква представа. Не можеше да се върне в апартамента си: дори Грейс да не беше там, това беше първото място, където щяха да я потърсят. Не можеше да отиде и в дома на майка си и да постави семейството си в опасност. Приятелите и колегите също не бяха възможност, и то по същата причина. Нима нямаше да е ужасно да забърка и някого друго в тази афера, в която всички намираха смъртта си?

„Трябва да намеря място, където да се скрия.“

Но къде? Като се имаше предвид всичко случило се, убиецът би могъл да я проследи навсякъде. Да, те щяха да я преследват неуморимо и нямаше да проявят милост. Трябваше да изчезне. Но как?

Мракът, който трябваше да ѝ помогне да напусне къщата незабелязано, бързо се разпръскваше. А трябваше и да помисли върху подробностите — къде щеше да отиде, щом се измъкне оттук?

Джес си пое дълбоко дъх. Едно по едно. Първо трябваше да се облече. И да вземе вещите си. А после някак си да се измъкне.

„Ако мога да стигна до колата си...“

Тя имаше сива „Тойота Акура“, която най-вероятно беше все още на паркинга до апартамента ѝ. Ключовете бяха в чантата ѝ.

Не можеше да включи осветлението. Вероятно всички щяха да забележат. Не искаше да поеме никакви рискове. Единствените ѝ предимства бяха, че я смятаха за заспала и че нямаха представа за нейното откритие, а именно — тя знаеше, че убиецът е сред тях.

„Вероятно, щом разберат, че съм взела колата си, ще обявят издирване из цялата страна. И може още първият патрул да ме спре.“

Към връзката с ключовете ѝ беше прикрепено миниатюрно електрическо фенерче — от тези, които трябва да траят вечно. Джес си спомни това, отиде до нощното шкафче, върху което беше оставила чантата си, напипа ключовете, извади ги и натисна бутона на фенерчето. Веднага се появи тесен лъч бяла светлина.

„Би трябвало да успея да се отдалеча поне на няколкостотин мили, преди да открият изчезването ми. Тогава ще мога да запрата колата в някоя канавка, да сваля номерата ѝ, нещо такова. И дори може би да я сменя с друга.“

Беше провесила бельото си на перваза на прозореца и го беше затиснала с книга. Макар и от лека материя, то не беше изсъхнало напълно, но тя го прибра. Костюмът ѝ също беше мокър, както и блузата ѝ. А когато се сети за обувките си нададе стон.

„Защо, по дяволите, обух високи токчета?“

Вероятно в гардероба на дъщерята на Марк имаше дрехи, които биха ѝ свършили работа, но нямаше как да е сигурна, а се страхуваше, че някой може да чуе шума и да се качи да види какво става. Рискът не си струваше.

„А как ще стигна до колата си?“

Отвори гардероба в стаята: абсолютно празен, нямаше дори една закачалка.

„Добре, тогава.“

Облече възможно най-бързо мокрите дрехи, праметна чантата през рамо, взе обувките си в ръце, за да не тракат токчетата ѝ по твърдия дървен под, и отиде боса до прозореца. Завесите бяха от някаква дебела материя, обточена с бели кантове, забеляза тя, като ги

отметна встрани. И веднага в стаята нахлу бледата лунна светлина. Дъждът беше спрял, което беше едновременно добре и зле. Добре беше, защото щеше да вижда, без да използва фенерчето. От друга страна, нея също щяха да я забележат по-лесно.

Джес видя ключалката и я освети с лъча на фенерчето си. Изненадващо, тя изглеждаше съвсем нова. Отключи се лесно. Прозорецът обаче беше стар. Единственият окуражаващ знак беше, че дръжките, разположени в долния край на рамката, също бяха блестящи и очевидно нови — като ключалката. Някой беше подменил старите наскоро, което означаваше, че прозорецът вероятно също беше отварян.

Тя прибра фенерчето в чантата си, хвана се за дръжките на прозореца и ги дръпна нагоре.

„Моля те, отвори се.“

И той се отвори, но се чу възможно най-силното скърцане, което можете да си представите. Сърцето ѝ заби бясно, Джес замръзна така, както прозорецът беше наполовина отворен, и хвърли поглед през рамо; очакваше някой веднага да застане на прага.

„Дали са чули?“

Нищо не се случи. Не последваха викове. Не се чуха стъпки по стълбите. Само типичните шумове за притихнала в нощта къща и тихото стенание на вятъра. Студеният и влажен въздух я обгърна, развя завесите и я накара да се запита дали няма да има нужда от връхна дреха. Обаче нямаше време да потърси. Трябваше веднага да тръгне.

На прозореца имаше предпазна мрежа, която препречваше пътя ѝ навън. Джес по-скоро я усети с ръка, отколкото я видя, защото се страхуваше да използва фенерчето. Лъчът му можеше да я издаде. Щеше да го направи само ако абсолютно се налагаше. Прокара пръсти по грубата рамка на мрежата, опита се да я вдигне. Не можа.

„Срежи я.“

Извади ключовете от чантата си и направи точно това, като използва ключа за апартамента си (*страхуваше се да не повреди ключовете за колата си, защото отчаяно имаше нужда от тях*) като острие на нож. Разряза я първо долу, отляво надясно, а после по двата края нагоре. Звукът, който чу, ѝ напомни раздирането на плат. Щеше да бъде чут само ако някой беше в непосредствена близост до прозореца.

А като свърши, вече беше така изнервена, та ѝ се струваше, че може всеки момент да излезе от кожата си.

„Можеш да тръгваш.“

Пътят ѝ вече беше чист. Уплашена от скърцането, Джес не се осмели да повдигне прозореца повече. Пое си дълбоко дъх, подаде глава и внимателно се огледа. Земята долу беше равна и покрита единствено с трева. Като последица от дъжда, се усещаше силно мирисът на мокра пръст. Вятърът шумеше леко и раздвижваше листата, караше върховете на близките дървета да се люлеят — сякаш ѝ махаха с ръка. Беше студено. Спалнята се намираше в задната част на къщата, и гледаше към малък и спретнат двор, който продължаваше в морава, заобиколена от гъсто растящи дървета. Непосредствената ѝ цел беше да се скрие именно сред тези дървета.

„Виждам светлината от кухнята.“

Паниката отново я завладя, като видя жълтия правоъгълник светлина, очертан върху тревата, и осъзна на какво се дължи той. Не беше ярък, което означаваше, че светлината вероятно се процежда през тънки завеси — спомни си завесите в кухнята и се поздрави за правилното предположение — но все пак имаше вероятност и тя да бъде забелязана, макар и малка.

Трябваше само някой да реши да надникне през прозореца към дворчето...

Вероятно в момента бяха в кухнята. Приготвяха си храна, хапваха...

Джес си представи кухнята, разположението на масата, на печката, на хладилника. Никой, който използваше тези неща, не можеше да погледне към задния двор. Или поне тя мислеше така.

Ако скочеше точно под прозореца, щеше да избегне кръга светлина. Щеше да се приземи точно в гъстата сянка на къщата долу. Дори да чуеха нещо и да погледнеха, нямаше да я видят. Земята беше вероятно на около три метра под нея. Ако увиснеше на прозореца, щеше да ѝ остане само метър и половина до земята. Надяваше се, че няма да се нарани, нито пък да вдигне много шум. А после щеше да побегне като подгонена от дявола.

Джес хвърли първо обувките си, но малко встрани, за да не се приземи после върху тях. Те тупнаха на земята с глух звук. Добре. Очевидно земята беше омекнала от дъжда. Последната ѝ тревога беше

свързана с рамката на мрежата. Опипа я. Както се страхуваше, тя беше остра и можеше да я ожули наистина лошо, докато се промъква навън. Хавлията. Оранжевата, с която се беше загърнала преди малко. Беше я преметнала през дръжката на гардероба. Върна се, взе я, нави я около рамката на мрежата, после отново я вдигна — хавлията сега представляваше бариера между острите срязани ръбове и кожата ѝ. Не можеше да направи нищо повече. За щастие, тя беше дребничка. Вдигна полата си, преметна единия си крак през перваза и почувства студения полъх на вятъра по голата си кожа, плъзна се навън, после увисна тромаво, хванала се с две ръце, преди да се пусне. Хавлията падна заедно с нея, което беше добре, защото, както беше ярко оранжева, ако беше останала на прозореца, щеше да издаде бягството ѝ още с пукването на зората. Приземи се на босите си крака в смачканата мокра трева, а хавлията тупна до нея. Очилата ѝ се бяха накривили на една страна. Побутна ги на мястото им върху носа си и веднага се преви на две — като подгонено животно с бясно препускащо сърце.

Не последваха викове, които да подсказат, че са открили бягството ѝ — никакви други шумове, освен характерните при зазоряване. Хвърли бърз поглед към правоъгълника светлина, после и към прозореца на кухнята и не видя никаква промяна — осветлението все още беше включено, никой не гледаше през прозореца. Взе обувките си, после и хавлията.

„Бягай.“

В този момент направи неприятно откритие — не можеше да бяга, а само бавно да пристъпва и тя тръгна към съмнителната закрила на дърветата. Всяка крачка предизвикваше болки и бодежи, които се разпространяваха по гръбначния ѝ стълб.

„Може би така си причинявам трайни увреждания, може би не съм достатъчно добре още да правя това...“

Мисълта предизвика нова вълна на паника. Но каква беше алтернативата? Нямаше такава, затова тя се застави да продължи, като хвърляше тревожни погледи през рамо, докато босите ѝ ходила потъваха в студената мокра трева, а тя стискаше зъби, за да не тракат от страх. Изпитваше ужас, че някой може да я види.

Мракът все още беше гъст, сенките на облаците, които играеха на криеница с бледата луна, бяха плътни и танцуваха по земята. Вдясно от себе си виждаше алеята за паркиране и джипа на Райън и

външната сграда, за която сега определено можеше да каже, че са два гаража с една обща стена. От едната страна беше подпрян велосипед, а до него беше паркирана друга кола — предполагаше, че с нея бяха дошли колегите на Райън.

Джес се потопи в още по-гъстия мрак под дърветата. От ума ѝ не излизаше мисълта за онзи велосипед. Краката ѝ вече бяха толкова мокри и премръзнали, че едва ли не се бяха вкочанили, което беше добре, защото не усещаше хлъзгавите листа и остриите съчки. Ниските клончета и храстите драскаха голите ѝ крака, а съвсем наблизко святкаха две кръгли жълти очи. Чуваше и някакво шумолене, като че ли бухалът — надяваше се очите да принадлежат именно на това животно — пляскаше с криле. Хорът на горските обитатели се чуваше по-ясно сега, когато се отдалечаваше от къщата. И мирисът на мокра пръст беше по-силен. А въздухът — по-студен.

Спря, за да подсуши набързо краката си с хавлията, и обу обувките си — всякаква защита от студената и хлъзгава земя беше по-добра от никаква — и осъзна, че цялата трепери. Стисна зъби и се опита да потисне тръпките, които я разтърсваха. Като се подсуши, затрупа хавлията с листа, така че да не я намерят и дори след изгрева на слънцето. Изправи се, хвърли уплашен поглед през рамо към къщата и осъзна, че бягството ѝ е рисковано. Можеха да открият отсъствието ѝ всеки момент. И да започнат да я търсят...

„Трябва да си изработя план. Няма начин да стигна пеш до колата си. Нито пък да отида много далеч с велосипед. Не мога и да открадна колата на Райън. Помня, че той взе ключовете със себе си. Всъщност не мога да открадна и някоя друга кола. Какво ще правя?“

Ако не успееше да постави между себе си и тези хора поне няколкостотин мили разстояние, те щяха да се нахвърлят върху нея като хрътки веднага, щом открият бягството ѝ. А колко далеч би могла да отиде пеш за няколко часа?

Отговорът беше очевиден — нямаше да успее да стигне до колата си. Дори до Вашингтон. Изборът ѝ се свеждаше до следното: да се крие или да намери кой да я закара. Гората отпаднаше. Те бяха прекалено близо. Щяха да я претърсят. Джес си представи — омразен образ — как тя бяга от преследвачите си, които са по петите ѝ. Не се съмняваше, че ще я убият, ако я хванат. Лъскавите обувки вече се беше

опитал да го стори и нищо не можеше да го спре да опита отново. И вероятно да успее.

Нищо, освен Райън. Обаче не можеше да разчита на това. Ако му се довереше, щеше да рискува живота си. Предишният ѝ план — който се свеждаше до това да се довери на Райън да я измъкне жива от ситуацията — очевидно също отпаднаше.

Което пък я връщаше към едно по-старо решение. Щеше да се обърне към медиите. И по-специално, към репортера, когото познаваше в „Поуст“. През последната година си беше имала работа с Марти Соломон поне десетина пъти. Девънпорт също се беше срещал с него, за да му осигури материал за някои статии, а понякога караше нея да му се обади, за да го снабди с информация за някой клиент. Като се имаше предвид случаят, Соломон щеше да се зарадва. Щеше, също така, да е готов веднага да изхвърчи от топлото си и уютно легло, за да дойде да я вземе.

„А помня ли номера му? — запита се Джес и изпита истински триумф, когато отговорът ѝ се изясни. Да!“

Задната врата се отвори. Просто така, без никакво предупреждение. Джес подскочи от изненада, а после се скри в сянката на най-близкото дърво. На прага застана Райън. Тя виждаше високия му силует, очертан на фона на светлината, която струеше зад гърба му. Не беше възможно да сбърка — това беше Райън. Чувахе гласове — в кухнята очевидно продължаваха да разговарят. А следващият полъх на вятъра довя до ноздрите ѝ миризмата на бекон. Страхът отново я завладя и накара сърцето ѝ да препуска. Тя залепи гръб до ствола на дървото и загледа как Райън затваря вратата след себе си и тръгва към джипа. Беше сам.

„Бих могла да изтичам при него и да му кажа, че онзи, който се опита да ме убие в болницата, е един от колегите му, които са сега тук с него. Можем заедно да отидем някъде с колата. Бихме могли...“

Не.

Не можеше да изтича при него, макар с мъка да осъзна, че с всяка своя фибра иска да направи точно това. Разбра също, че наистина изпитва влечение към него и че има опасност то да прерасне в нещо повече. В нещо опасно — като се имаше предвид, че Райън беше извикал в къщата си човека, който се беше опитал да я убие в

болницата. А може би го беше направил преднамерено — за да извършат ново покушение върху живота ѝ.

Глукаво беше да предполага, че той не е замесен. Ако му се довереше, това можеше да ѝ струва животът.

Затова тя се притисна още по-силно към ствола на дървото и продължи да го гледа. Той отвори вратата на джипа, вътрешните светлини се включиха и осветиха русата му коса, красивото му лице, широките му рамене. После той затвори вратата и тръгна обратно към къщата. Носеше нещо, забеляза тя, преди да изгасне вътрешното осветление на колата. Нещо малко — събираше се в дланта му. После той стигна до входната врата, почука и беше пуснат вътре от някого, когото тя не можеше да види. Вратата се затвори.

Тя остана отново сама в леденостудения мрак, втренчила поглед в затворената врата. Джес се чувстваше предадена. Изоставена.

„Стегни се.“

Да губи време, за да оплаква изгубените, възможности по отношение на Райън, беше проява на глупост, граничеща с идиотизъм. Всеки от тях можеше да се качи на втория етаж и да открие бягството ѝ. Вратата на нейната спалня не се заключваше. Прозорецът беше отворен. Лесно щяха да се досетят какво е станало. И преследването щеше да започне. При тази мисъл я побиха леденостудените тръпки на ужаса.

„Трябва да изчезна оттук.“

Нямаше да стигне далеч пеш. Не можеше да разчита на краката си.

Погледът ѝ се стрелна към велосипеда. Дали щеше да може да върти педалите? Алеята имаше лек наклон. Доколкото можеше да си спомни, шосето също се виеше надолу по хълма. Със сигурност нямаше стръмен хълм, който да се наложи да изкачи. При тези обстоятелства, да, щеше да се справи.

Като държеше предпазливо къщата под очи — а трябваше да помни, че опасност може да дойде и от други места — тя започна да си проправя път сред дърветата и накрая стигна до гаража. После, с тежко биещо сърце, започна да се прокрадва към проклетия осветен двор.

„Това е най-опасната част от плана ми“, осъзна тя, като стигна до велосипеда, подпрян на дървената стена на гаража. Ако наоколо имаше някой, щеше да я види и да я заловят веднага. Тя го дръпна към себе си

бързо, но тромаво, обърна го към алеята, като се опитваше да бъде тиха като мишка, праметна чантата си през рамката на кормилото, повдигна полата си и го възседна. През цялото време се оглеждаше. Беше много пусто — нямаше къде да се скрие.

Велосипедът беше дамски, имаше десет скорости и най-вероятно беше на дъщеря му. Джес си пое дълбоко дъх — знаеше, че всеки, който излезе през задната врата или се случи наблизо (*възможно беше някой от тях да е излязъл отново да провери периметъра*), ще я види веднага. Потегли, обувките ѝ се плъзгаха по педалите, но тя заставяше краката си да ѝ се подчиняват, да се движат.

Отново не последва никаква реакция откъм къщата — никой не извика, не се опита да я спре, нищо. Тя напредваше надолу по алеята, а влажният вятър с мирис на дъжд галеше бузите ѝ и развяваше косата ѝ зад нея. Голите ѝ ръце и крака вече тръпнеха от студа и заплашваха скоро да станат безчувствени като ходилата ѝ. Гърбът я болеше. Главата ѝ пулсираше от болка. Тя дишаше на пресекулки, но продължаваше усърдно да върти педалите въпреки страха, защото веригата дрънчеше, а гумите шумоляха по асфалта. Удържаше инстинкта си да погледне назад, защото така можеше да наруши равновесието си. Ако имаше някой зад нея, скоро щеше да го разбере и без друго. Мисълта беше ужасяваща.

Раменете ѝ бяха напрегнати, тя се наведе по-плътено към кормилото, като че ли очакваше всеки момент да бъде спряна от куршум. Това не се случи. Нощта остана спокойна и студена. Пътят се разгръщаше пред нея като сребриста панделка на лунната светлина. Тя с ужас осъзна, че като излезе на него, ще се вижда от всички страни. Можеше само да се моли, че никой няма да започне да я търси, докато не се срещне със Соломон, който щеше да ѝ осигури безопасност.

Наведе глава и продължи, като от време на време въртеше педалите, за да поддържа скоростта, благодарна за наклона, концентрирана в стремежа си да остави колкото се може по-голямо разстояние между себе си и къщата.

Макар никак да не ѝ се искаше, когато се отдалечи на достатъчно разстояние, за да не я открият веднага, тя натисна спирачките и отби встрани от шосето. Не можеше да се обади по телефона, докато караше велосипеда, защото щеше да изгуби прекалено много, ако се блъснеше. Като стигна върха на малкия хълм, тя реши, че това е мястото. Слезе от

седалката и изпъна схванатия си гръб. Изведнъж ѝ се стори, че дърветата от двете ѝ страни се сключват около нея. Мракът я обгърна като дебело одеяло. Тя се чувстваше много малка и много сама. И много се страхуваше. Усещаше опасната околна среда с всеки свой нерв, пулсът ѝ биеше в ушите толкова силно, че не чуваше нощните звуци. Извади телефона от джоба си, отвори го и набра номера на Соломон с треперещи ръце. Какво щеше да прави, ако той не отговори на обаждането или се включеше гласовата поща?

Времето за свързване ѝ се стори необичайно дълго. Със свито сърце слушаше как телефонът звъни. Светлината от екрана на телефона я изнервяше. Тя можеше да бъде видяна дори от разстояние. Освен това знаеше, че е опасно да използваш мобилния си телефон, защото сигналът може да бъде засечен и да я издаде. Тя обаче разчиташе на факта, че все още никой не я търси. А когато преследването започнеше, щеше да е на достатъчно голямо разстояние, че подобен проблем нямаше да съществува. Истината беше, че рано или късно Райън и останалите щяха да забележат отсъствието ѝ от къщата. И щяха да се впуснат да я търсят. Поне един от тях, ако не и повече, искаше да я убие. По нейно мнение, най-добрият ѝ шанс да оцелее беше да отиде възможно най-далеч. А да се свърже със Соломон и той да дойде с колата си, беше най-голямата вероятност това да се случи. Щом приключеше с обаждането, щеше да изхвърли телефона си — нямаше да го използва повече.

— Джесика? Джесика Форд?

Гласът на Соломон гръмна в ухото ѝ и я накара да подскочи. Разбира се, името ѝ се беше изписало на екрана на мобилния му телефон. В момента тя вероятно беше най-търсеният и от репортерите човек.

— Да, Марти, аз съм.

Макар наоколо да нямаше никого, тя говореше тихо и се оглеждаше страхливо. Небето над главата ѝ беше безкрайно и тъмно, обсипано със звезди. Гората се издигаше от двете страни на тесния път като високи черни стени. Думите, които изникваха в ума ѝ, бяха „страшен“ и „призначен“.

— Чуй, важно е. Имам нужда от теб...

— Не ти вярвам. Къде си? Чу ли за Девънпорт? — прекъсна я той.

Изглеждаше, че е нащрек, което беше изненадващо, като се имаше предвид, че го е събудила. Представи си го, вероятно седнал в леглото, плешивата му глава блести на светлината на лампата върху нощното шкафче, сложил очилата с големите рамки на носа си, подобен на клюн... Той беше може би на петдесет, нисък и набит, тя често беше виждала очертанията на потника му под ризата. Той вероятно дори спеше по бельо — всъщност нищо от това нямаше значение.

— Той се самоуби снощи. Скочи през прозореца на офиса си.

— Да, знам. Бях там. Точно затова се обаждам. Има нещо...

Тя замълча, защото не знаеше каква част от информацията да сподели с него по телефона. Все пак, щом веднъж разполагаше с историята, той вече нямаше да има нужда от нея. А всеки неин инстинкт крещеше, че трябва бързо да изчезне от този тъмен и смъртоносен път. Трябваше да го примамва да дойде възможно най-бързо.

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш? Веднага? Ще ти разкажа всичко тогава. Ексклузивно. За мистър Девънпорт, за катастрофата, за всичко. Но трябва да побързаш.

— Малката ми, бих отишъл дори до края на света, за да те взема. — Джес буквално усещаше нетърпението му. — Дай ми указания как да те намеря.

Джес си спомни шосето, по което се беше отбил Райън, и му каза как да стигне дотам. После го запита с каква кола ще е той.

— Син „Форд Сатурн“ — Той й даде дори номера: EGR-267.

— Чакам те с нетърпение. Спри на кръстовището на шосета седмо и единайсето. — Това беше може би на около шест мили от сегашното ѝ местоположение. Колко време е необходимо, за да изминеш шест мили с велосипед? Нямаше представа. — Паркирай и ме чакай. Ако закъснея много, ела да ме потърсиш. Аз съм на шосе с две платна... — Опитва се да си спомни маршрута, следван от Райън. Не знаеше името или номера на шосето. — Шосето е вляво от кръстовището. На североизток.

— Ще те намеря — обеща той и тя знаеше, че ще го направи. Девънпорт винаги казваше, че когато е по следите на някаква история, Соломон се превръща в истинска ловджийска хрътка. — Ще съм на

кръстовището на шосета седмо и единайсето след, да кажем, половин час.

— Добре.

Джес веднага съжали за решението си, изпита нов страх. Щом той веднъж узнаеше историята, нейният живот може би отново щеше да е в опасност. Докато историята не станеше публично достояние. Тогава и двамата щяха да са в безопасност.

— Марти, тук стават какви ли не неща. Опасни. Внимавай.

— Животът на репортера често е такъв — отговори той щастливо. — Ще дойда възможно най-бързо.

Той сложи край на разговора. Джес сведе поглед към продължаващия да свети екран на телефона, изключи го и го прибра в чантата си. Щеше да има време да го изхвърли, щом се срещнеше със Соломон. Нямаше как да знае дали няма да ѝ потрябва отново. В случай например, че той не дойде или пък се случи нещо друго...

Напомни си, че не могат да я проследят, ако не я търсят. Защото, в противен случай, сърцето ѝ щеше да изхвъркне от гърдите, изплашено от ужасяващата мисъл. Тя с усилие на волята прогони всякакви мисли от главата си и се качи отново на велосипеда. Стисна здраво кормилото, отблъсна се от асфалта и започна да върти педалите. Краката ѝ все още бяха слаби, гърбът все още адски я болеше, но тя стисна зъби и продължи.

След около десет минути нещо — може би интуицията ѝ — я накара да погледне назад. А онова, което видя, едва не я накара да изхвъркне от пътя. Към нея бързо се приближаваше кола, а светлината от фаровете ѝ прорязваше мрака. Кръвта на Джес се смрази.

„Мили боже, нима са те?“

ГЛАВА 20

Джес натисна спирачките и едва не падна от велосипеда. Осъзна, че няма да успее да стигне до гората. Колата приближаваше прекалено бързо, спускаше се върху нея като хищна птица над плячката си и вече беше на завоя, който тя беше взела преди малко. Слава богу за високата трева! Тя тръгна бързо, като често се препъваше и буташе велосипеда пред себе си, защото се страхуваше да го остави — той щеше да я издаде, ако го забележеха. — Скри се във високите бурени и храсти. Хвърли ужасен поглед зад себе си и видя, че колата е почти зад гърба ѝ. Захвърли велосипеда и се просна по очи на земята. Покри главата си с ръце. След миг се осмели да вдигне глава, покрила лицето си с длани, за да не я издаде неговата бледнина, и видя как колата — Джес беше почти сигурна, че това беше джип „Тойота RAV4“ — профуча покрай мястото, където се беше скрила, и продължи. Джес не осъзнаваше, че дори не диша от страх. Сърцето ѝ заплашваше да изхвъркне от гърдите. Стомахът ѝ се беше свил на топка.

„Всичко е наред. Колата се отдалечи.“

Джес си пое дълбоко дъх в опит да се успокои и се опита да предположи на какво разстояние е от кръстовището на шосета седмо и единайсето — вероятно на не повече от две мили, което не беше много, ако човек можеше да върви. В този миг Джес осъзна, че вероятно е равносилно на самоубийство да поеме отново по шосето. Колкото и да ѝ се искаше да вярва, че онова не беше джипът на Райън, не можеше. Единственото умно нещо беше да предположи, че бяха открили бягството ѝ и сега я търсеха.

„О, господи, какво ще...?“

Мисълта така и не се оформи докрай в главата ѝ. Все още гледаше, ужасена, към шосето. И видя задните червени светлини на джипа. Замръзна. Проклетият джип спираше, обръщаше, щеше да се върне за нея! Шофьорът очевидно беше видял нещо, което го беше навело на мисълта, че тя се крие точно там.

Какво? Нямах значение.

С бясно препускащо сърце, подпряла се с длани на студената и мокра трева, тя, превита на две, забърза към гората. Обувките ѝ често се подхлъзваха, токчетата ѝ затъваха в калта. Тя се хващаше за по-високите бурени или храсти, когато ѝ се струваше, че ще падне. Мокрите стъбла я удряха през лицето. Насекомите жужаха около нея. Беше толкова тъмно, че не можеше да види нищо, освен стената от висока трева пред себе си и — с периферното си зрение — червените светлини, които бързо се приближаваха към нея.

Скърцане на спирачки. Затръшването на врата. Джес се осмели да хвърли бърз поглед през рамо.

Джипът беше спрял на банкета на шосето, обърнат в посоката, от която беше дошъл. Заобиколи го висок мъж, който вървеше бързо. Светлината на фаровете беше достатъчна да види черните панталони и синята риза с навитите ръкави.

— Джес?

О, господи, знаеше, че е Райън, още щом беше видяла колата. Пое си рязко дъх и се отпусна на колене на мократа земя, защото се страхуваше, че поклащането на тревата при движението ѝ щеше да я издаде.

— Джес!

Тя се опита да се смали още повече и се обърна така, че да може да го вижда, а после замръзна на място — като зайче, надушено от куче. Какво искаше той от нея? Глупавото ѝ сърце ѝ нашепваше да изтича при него, да му се довери, обаче разумът ѝ казваше друго. Защото, ако грешеше по отношение на него, това можеше да ѝ струва живота.

Отнякъде, сякаш от нищото, се появи малък кръг бяла светлина, който много приличаше на немигащо око. Лъч на фенерче. Той го въртеше, за да огледа района около мястото, където тя беше излязла от шосето. Как беше успял да го определи толкова точно? Джес не знаеше, но това нямаше значение. След миг сърцето ѝ подскочи и се озова в гърлото ѝ, когато разбра, че е открил велосипеда.

— По дяволите, Джес! Отговори ми! — Викът му отекна, отразен от дърветата. Той вдигна поглед и огледа мрака, а лъчът на фенерчето за пореден път обходи върховете на избуялата трева.

— Джес!

Лъчът на фенерчето се сниши, описа кръг, направи пауза, после, с невероятна точност се насочи към нея. Джес с ужас осъзна, че следва пътеката, оставена от нея в тревата. Той щеше да я открие само след минути. Ако побегнете, щеше да я хване. Беше по-едър, по-силен и по-бърз от нея, а в сегашното си състояние тя нямаше надежда — дори това не ѝ беше останало. Той беше и въоръжен. При тази мисъл тя се обля в студена пот.

„Може би мога да му се доверя...“

— Джес! — Той безгрешно тръгна към нея. Пулсът ѝ бучеше в ушите ѝ. Нещо тежеше в гърдите ѝ.

„Досега той правеше всичко възможно да ме опази жива...“

Той беше вече само на няколко крачки. Тя чуваше шумоленето на тревата под краката му.

— Райън? Ти ли си? — Тя се изправи на краката си, които едва удържаха тежестта на тялото ѝ.

— Джес?

Той стопи разстоянието между тях само с две широки крачки, хвана я за лакътя и я взе в прегръдките си, притисна я към гърдите си. И тя се отпусна, доволна от предложената закрила, защото нямаше избор, а после откри, че намира утеха и сигурност в топлината на тялото му, в силата на ръцете му, обгърнали я така плътно. Ако не изпитваше съмнения, тя щеше да е завладяна от такава радост, че да ѝ се завърти главата. Не искаше да го признае, но ѝ беше добре в прегръдките му. Въпреки всичко откри, че точно там ѝ се иска да бъде.

— Уплаши ме! Добре ли си?

Сърцето ѝ все още биеше като на птиче, уловено в капан. Бузата ѝ почиваше на широките му гърди, дланите ѝ описваха кръгове по гърба му, а умът ѝ трескаво работеше — опитваше се да вземе решение как да постъпи. Пистолетът му беше в кобура, закрепен отзад на кръста му — тя усещаше твърдината му под ризата. Това трябваше да я успокои или да я уплаши? Тя вдъхна мириса на тялото му — свеж и с примес на мускус — и осъзна, че наистина няма избор. Щом разумът ѝ подсказваше, че няма надежда да му се изплъзне, трябваше да му се довери... Или поне да се престори, че му има доверие.

„Господи, как ми се иска да му вярвам!“

— Къде са колегите ти? — запита тя. Гласът ѝ трепереше леко.

Райън я хвана малко над лактите, отдалечи я леко от себе си и погледна в очите ѝ. Ако не носеше обувките с високите токчета, той щеше да се извисява над нея. Но и така тя трябваше да наклони силно глава назад, за да вижда лицето му. Не можеше да разгадае изражението му. Съмняваше се, че той ще има повече успех с нейното. Нощта беше много тъмна.

— Къде, мислиш? Навън, да те търсят. — В гласа му определено се долавяше остра нотка. — Уендъл се качи горе да вземе душ и усети студената струя въздух, която се процеждаше под вратата ти. Влезе да провери и — познай какво. Прозорецът бил отворен, а теб те нямало. Предполагам, че си си тръгнала по собствено желание? Никой не те е извлякъл за косата, нали?

— Може ли да обсъдим въпроса някъде другаде, моля?

Беше почти сигурна, че е сам в колата. Но много се страхуваше, че всеки момент може да се появи и някой от другите. Да бъде сама с него в колата, беше много по-безопасно, отколкото да стоят тук, на открито.

— Тази вероятно е най-добрата ти идея за вечерта.

Той я сграбчи за ръката и я поведе към джипа. Като се имаше предвид, че краката ѝ бяха като от гума, а гърбът я болеше нетърпимо и усещаше смъртна умора, беше ѝ много трудно да върви редом с него.

— Добре ли си? — Той погледна назад, когато тя се препъна.

— Да. Те не са съвсем наблизко, нали? — Тя продължи да върви, макар че за това се искаше върховно усилие на волята. Обърна се назад, за да види дали по шосето не се задава друго превозно средство. Той я стисна по-силно.

— Какво те прави нервна?

— Нямам им доверие.

— Затова ли...? Няма значение. Ще водим този разговор след минута. Влез в колата.

Вече бяха стигнали до джипа. Той отвори предната врата и я загледа как потъва в седалката с облекчение. Изпитваше болка дори на места, за които не знаеше, че могат да болят.

— Остани така.

Той затвори вратата. Джес трепереше от страх и нерви. Хвърли бърз поглед към таблото — ключовете не бяха в него. Не че беше очаквала да има такъв късмет. А и щеше ли да потегли и да го остави

тук, на пътя? Не се наложи да си зададе въпроса втори път, отговорът беше ясен: да, щеше. Ставаше въпрос за живота ѝ. А все още не ѝ беше много ясно той на чия страна е. Колко можеше да му довери? Ако кажеше истината, цялата истина, ако споделеше подозрението, че „Тайните служби“ са дълбоко замесени в това, щеше ли той открито да се превърне в „лошото момче“, което тя се страхуваше, че той прикрива?

Райън отвори задната врата — тази за багажното отделение — вътрешните лампи светнаха и я накараха да подскочи. Той прибра велосипеда вътре и я затвори. След миг се отвори вратата на шофьора, той се плъзна на седалката до нея и хвърли чантата в скута ѝ. Тя виждаше, въпреки оскъдната светлина, че е уморен, че брадата му вече е набола и че очевидно е нервен. Ядосан дори.

— Благодаря.

— Хайде, говори. — Той я изгледа мрачно, затвори вратата и запали двигателя.

— Както казах, нямам доверие на приятелите ти.

— Това вече го разбрах.

В джипа отново беше тъмно. Това обаче не можеше да ѝ попречи да се възхищава на чистите класически линии на профила му. С мъка и разочарование осъзна, че е точно като майка си — глупачка, що се касаеше до привлекателните мъже. Улови отражението си в огледалото за обратно виждане и видя, че все още носи очилата с огромните рамки. Е, така да бъде.

— Не съм им казал това, нали?

Предполагаше, че то вече няма значение. Един от тях очевидно беше направил опит да я убие и нямаше нужда от допълнителен мотив, за да опита пак. Райън ѝ хвърли поглед. Беше мрачен.

— Мислиш ли, че бих го направил?

— Не бях сигурна.

Колебаеща се, Джес се замисли трескаво. Да му каже ли и останалото? Разбира се, ако той беше на страната на лошите, тя вече беше казала достатъчно, за да подпечата съдбата си. Тя обаче не се чувстваше застрашена от него. Всъщност откри, че някъде дълбоко в себе си се радва, че я е открил. Глупаво или не, тя се чувстваше в безопасност с него.

— Добре е да го знам. — Острата нотка отново беше ясно доловима.

Джипът вече набираше скорост, приближаваше завоя. Той отново й хвърли поглед и включи парното отопление. Вероятно беше забелязал тръпките, които я разтърсваха.

— Е, ще ми кажеш ли какво се върти из главата ти? Какво те е накарало да извършиш такава глупост като бягството през прозореца? Как е възможно да бягаш от място, където си в безопасност?

— Не се чувствах защитена.

— И мислиш, че си в по-голяма безопасност навън? Сама? Сигурно си полудяла. — Изглежда, търпението му свършваше. — Едва не получих инфаркт, когато Уендъл ми каза, че те няма в стаята ти. Знаеш ли защо? Защото е възможно убиецът да те дебне навън, да чака своята възможност. Ако си права за това, което е причинило смъртта на Първата дама, си в опасност и го знаеш! — Беше тъмно и не виждаше изражението му, но беше ясно, че гневът му нараства с всяка минута. — Исусе, мислех, че са те отвлекли!

Той шофираше прекалено бързо. Сега, когато гумите на джипа буквално поглъщаха асфалта, тя осъзна, че разстоянието, изминато от нея с велосипеда, е наистина нищожно, смешно. Сърцето й заби по-бързо, когато минаха покрай мястото, откъдето се беше обадила на Соломон. След няколко минути щяха да видят алеята пред къщата на Райън.

Тя се обгърна с ръце в напразен опит да спре треперенето и видя как той стисна устни. Може би правеше грешка, но щеше да послуша интуицията си и да му се довери. Все пак той беше имал вече няколко възможности, а тя беше още жива. Никой убиец нямаше да включи парното отопление за жена, която се кани да убие. Или поне така мислеше тя.

— Добре, искаш да знаеш защо избягах през прозореца? Защото според мен един от твоите колеги е мъжът, опитал се да ме убие в болницата.

— Какво?

Той й хвърли поглед, който ясно й казваше, че вероятно си е изгубила ума. През прозореца на колата се процеждаше бледата лунна светлина и очите му ясно й казваха, че не само не й вярва, но дори е ядосан. Обаче не видя никакви признаци на вина или пък на нещо

друго, което би подсказало, че е замесен в това. Топката, в която се беше превърнал стомахът ѝ, се отпусна малко. Тръпките също започнаха да утихват. Може би беше постъпила правилно, като му се беше доверила.

— Ще ти разкажа цялата история, но първо ще трябва да обърнеш. Не мога да остана в къщата ти.

— Не говориш сериозно.

— Обърни.

Настана тишина — миг на колебание и съмнение. После, слава богу, той натисна спирачките, направи U-образен завой и чакълът захруска под гумите на джипа. Тя въздъхна облекчено.

— Добре, да си спестим излишните приказки. — Той все така шофираше прекалено бързо, но поне беше в правилната посока. Този път Джес беше благодарна за скоростта, с която поглъщаха милите. — Защо мислиш така?

— Защото в болницата онзи, който ме нападна, малко преди да забие иглата в тръбичката, каза: „Това ще ти помогне да заспиш, захарче“. И тази нощ чух същия глас, със същата интонация, да казва „захарче“ отново. Събудих се, трябваше да отида до тоалетната. И когато излязох от банята и застанах в края на стълбите, чух нещо като: „Никога не е прекалено рано за закуска, захарче.“

— Чула си мъж да казва подобни думи? Нали разбираш, че говорим за Фийлдинг и Матюс?

— Не знам имена. Мъжът беше там, в твоята кухня.

— Аз не съм чул нищо подобно. Разбира се, не бях непрекъснато с тях.

— Аз пък знам какво чух. — Тонът ѝ го предизвикваше да се усъмни в думите ѝ.

— Фийлдинг или Матюс значи. — Той направи пауза, по време на която като че ли мислеше, после поклати глава. — Просто не е възможно.

— Защо да не е възможно? Вярно е.

— Знаеш ли колко мъже наричат жените „захарче“?

— Гласът и интонацията бяха същите. Какво, да не би да мислиш, че си въобразявам? — Последното изречение беше произнесено особено хапливо.

Бяха вече минали мястото, където тя се криеше преди малко, и бързо се носеха към кръстовището на шосета седмо и единайсетото. През главата на Джес мина мисълта за Соломон, който вероятно вече беше там или приближаваше мястото. Тя все още възнамеряваше да му изложи цялата история, макар да беше сигурна, че Райън ще подскочи от изненада, ако разбере, че въпреки неговите предупреждения, се е обадила на репортер. Но тя трябваше да разчита на собствената си преценка и да се обърне към медиите, беше може би най-правилният ход. Вероятно, ако говореше със Соломон, щеше да може да остане с Райън, докато отново е в безопасност.

„Ако той ми позволи.“

— Ако наистина вярваш, че е така, защо, по дяволите, не дойде да ми кажеш?

— О, не знам, може би защото ти също беше там долу и защото също си таен агент, един от тях.

— И реши, че е по-добра идея да скочиш през прозореца и да бягаш сама в мрака?

— Като че ли нямах кой знае какъв избор.

— Трябваше да дойдеш при мен. — Тъкмо вземаха друг завой и Джес видя, макар и неясно, пред тях да проблясва лентата на шосе 1–95. Скоро щяха да излязат от тесния провинциален път и да поемат — накъде? Щяха да имат време да решат, когато приключе с този въпрос.

— Знаеш ли, познавам тези тримата от години. Добри хора са.

— Един от тях не е. — Джес вече не трепереше. Топлината на парното я отпуснала може би и представата за безопасност, която той й вдъхваше. — Защо ти е толкова трудно да ми повярваш?

— В „Тайните служби“ никога не е имало предател. Никога.

— Значи това е нещо ново. Свикни с мисълта. Казвам истината.

— Не твърдя, че лъжеш. Просто казвам, че е възможно да грешиш. Ако един от тях е искал да те убие в болницата, причината най-вероятно е опит да се скрият факти около смъртта на Първата дама, което ще означава, че и те са замесени. Не мога да го проумея, да се съглася. Не мога.

На Джес думите му звучаха като опит да убеди сам себе си.

— Има и нещо друго каза тя. — Помниш ли, казах ти, че след катастрофата се появиха някакви хора с фенерчета, които тичаха

надолу по хълма.

— Да?

— Мисля, че те също бяха тайни агенти.

Тези й думи бяха посрещнати с мъртва тишина. Джес вдигна поглед към него, опита се да определи изражението му в мрака. Виждаше единствено профила му, а той беше като издялан от камък.

— Защо мислиш...?

Джес подскочи, защото въздухът изведнъж се изпълни със звуците на увертюрата на „Вилхелм Тел“, които дойдоха сякаш от нищото. Беше й необходим миг, както и да види, че ръката му бърка в джоба за мобилния телефон, за да проумее, че това е мелодията му за звънене. Стори й се, че той се поколеба, след като видя на екрана името и номера на обаждания се, но накрая прие обаждането.

— Да? — каза той.

— Все още ли не си оправил проблема? — Гласът от другата страна принадлежеше на мъж. Беше слаб и непознат за нея, но Джес долавяше всяка дума.

— Погрижих се.

— Намерил си я?

— Да.

— И тя е с теб?

— Да.

Нямаше нужда да види косия поглед, който той й хвърли, за да разбере, че тя е предметът на разговора. Замръзна и го загледа внимателно. Смелите му отговори й подсказваха, че той не осъзнава, че тя чува и двете страни на разговора. Гласът продължи:

— Тя е говорила с репортер.

Джес се смрази от ужас. Как беше възможно някой да знае за това?

— Не мисля — отговори Райън.

Тъкмо вземаха един остър завой и Райън натисна силно спирачките, за да намали скоростта. Сега тя виждаше всеки ствол на високите борови дървета, които профучаваха край прозореца й. Бледата лунна светлина се процеждаше през предното стъкло и осветяваше, макар и слабо, вътрешността на колата. Променящите се полусенки го караха да й изглежда като непознат.

— Вярно е. В момента той е на път за срещата с нея.

Райън я погледна остро.

— Какво?

— Да. Не знаеш всичко. Тази работа вони, но трябва да се погрижим.

— Аз се грижа в момента.

В края на завоя имаше знак „Стоп“. Сега тя си го спомни: трябваше да спрат при знака, да пресекат кръстовището, и щяха да поемат по пътя, който щеше да ги отведе до кръстовището на шосета седмо и единайсето. Гласът отново наруши тишината:

— Тя не може да разговаря с репортери.

Райън ѝ хвърли друг поглед — този път много по-мрачен.

— Няма да го направи. Имаш думата ми.

На Джес се стори, че чу въздишка от другия край на линията.

— Страхувам се, че това вече не е достатъчно. Защо не я прибереш обратно в къщата си? Ще те чакам там.

— А ти откъде знаеш, че не съм у дома? — В гласа на Райън изведнъж прозвуча остра нотка, той беше нащрек.

Кратка, едва доловима пауза.

— Мисля, че знаеш отговора. Винаги си бил част от екипа, Райън. Ние оценяваме това. Не мисли, че не е така. И ще го запомним.

Джес видя как Райън стисна по-силно телефона — кокалчетата му побеляха.

— Ти имаш ли нещо общо със случилото се с Девънпорт и секретарката му? — В гласа му вече се долавяха грозни нотки.

Джес го гледаше с широко отворени очи. Сърцето ѝ биеше така тежко, та ѝ се струваше, че го чува как се удря в ребрата ѝ. Дланите ѝ се изпотиха и тя ги избърса в полата си. С крайчеца на окото си забеляза, че почти са стигнали до знака „Стоп“. Джипът намаляваше скорост.

— Не. По дяволите, не. Виж, просто върни жената у дома си. Ще се срещнем там и ще поговорим.

Райън, за пореден път, ѝ хвърли поглед. Лицето му отново беше в сянка и тя не можеше да разгадае изражението му.

„О, господи, позволи да му имам доверие.“

Изведнъж тя изпита ужас, че е направила грешка, че е позволила на привличането, което изпитваше към него, да замъгли преценката ѝ. Устата ѝ пресъхна.

— Да, добре. — Грозната нотка се беше стопила. Той отново звучеше напълно нормално. — Веднага, щом стане ясно, че само ще разговаряме.

Джес си пое дълбоко дъх. Нямахше да му позволи да я върне в онази къща. Нямахше начин, по дяволите! Там щяха да я убият. Беше толкова сигурна, колкото и в това, че слънцето ще изгрее след около четирийсет и пет минути. Най-ужасяваща мисъл беше, че и Райън е замесен, че е един от тях.

— Абсолютно. — В гласа на мъжа се долавяше облекчение. — На мен ще ми е необходим може би час, за да стигна до там.

— Добре.

— Не я изпускай от очи.

Райън вече не я гледаше, но тя усещаше напрежението, което се излъчваше от него на вълни. То ѝ говореше красноречиво.

— Добре.

Отговорите му извикаха страх в душата ѝ. В гласа му нямаше и следа от емоция. А в колата се усещаше враждебна атмосфера и тя ѝ казваше всичко, което искаше да знае. Преглътна и с наистина огромно усилие откъсна поглед от него и се съсредоточи върху пейзажа. Знакът важеше и за четирите шосета, които се съединяваха при него. Малко хълмче водеше към ивица висока трева като онази, в която се беше скрила по-рано, а тя пък свършваше при гората. Не би могла да бъде много дълбока, защото от другата ѝ страна беше кръстовището, където я чакаше Соломон. Ако успееше да стигне до него... Всички тези мисли минаха през главата ѝ за частите от секундата, в която Райън сложи край на разговора. В същото време джипът спря при знака, тя сграбчи дръжката и отвори рязко вратата.

— Джес! — Райън понечи да я хване, но не успя.

— Остави ме!

— По дяволите, Джес!

Този път успя да я хване за края на самото. Но тя се освободи и буквално се изстреля от колата. Проклетите обувки с абсурдно високите токчета се удариха силно в земята, тя залитна и едва не падна. Едната ѝ обувка се разхлаби и тя я изрита от крака си, а след нея и другата и затича боса по хълма. Мракът незабавно я погълна, обаче тя знаеше, че това няма да е достатъчно. Зад нея беше джипът и неговите светлини осветяваха пътеката ѝ, но в същото време

безмилостно я излагаха на погледите. Чакълът се забиваше в кожата на стъпалата ѝ. Подобната на слама трева беше хлъзгава, но се усукваше около краката ѝ. Сърцето ѝ биеше тежко, адреналинът изпълваше вените ѝ, мощен като ракетно гориво, тя тичаше през високата до кръста трева, препъвайки се, към гората. Усещаше си краката така тежки, сякаш бяха обути в ботуши от бетон. Знаеше, че е почти невъзможно да избяга от него, но трябваше да опита. Тонът, с който беше проведен разговорът, беше ѝ дал ясно да разбере — Райън беше един от тях все пак. Може и да не беше съгласен с всичките им действия, може и да беше и без особена охота, но беше част от екипа, както беше казал мъжът от другата страна на линията.

Истината беше, че тя представляваше опасност за тях. Опасност, която смъртта можеше да елиминира.

Райън се беше съгласил да я върне обратно в къщата си. Джес потръпна, като си представи какви планове имаха те за нея. Злополука... Дали щяха да направят всичко да изглежда като нещастен случай както с Мариан? Или пък щяха да имитират самоубийство — както при Девънпорт? Или пък...

Чу слаб шум зад себе си — тихо метално щракване. Звукът беше така незначителен, че не разбра какво я накара да хвърли поглед назад. Защо реши, че трябва да знае какво става? Но го направи, и то точно навреме да види как джипът избухва и от него се издигат кълбовидни пламъци с височината на къща.

ГЛАВА 21

Джес се обърна бързо с лице към експлозията, покрила уста с длани. За миг остана неподвижна, онемяла и вцепенена, а горещината я обгърна и навсякъде около нея се посипаха отломъци. Секунда по-късно, части от джипа засипаха шосето и тревата наоколо, макар че не достигнаха до мястото, където стоеше тя — може би на трийсет крачки оттам. Пламъците напълно погълнаха джипа и осветиха нощта като огромен огън. Към небето се издигна черен дим. В ноздрите я удари мирисът на изгоряло и веднага предизвика ужасни и отвратителни спомени за друга горяща кола...

— Марк! — извика тя и миналото беше заличено от новия ужас.
— Марк!

„Той беше вътре.“

Тя затича към него така, както не ѝ се вярваше вече да може, адреналинът даваше сила на краката ѝ. Приближаваше се до колата много по-бързо, отколкото се беше отдалечила. Задъхвайки се, тя гледаше как пламъците поглъщат превозното средство и знаеше, че не може да помогне.

„Прекалено късно“, мисълта звучеше в главата ѝ като отчаяното биене на барабан.

Тръгна колебливо нагоре по склона, усети върху лицето си и кожата на ръцете си горещината, която струеше като от запалена фурна, чу пукането на огъня, долови мириса на изгоряла гума и газ — и не искаше да мисли на още какво — видя, че асфалтът под джипа вече започва да се топи.

В следващия миг вече беше на шосето и тичаше към предната част на джипа, очите ѝ пареха, гърлото я болеше, знаеше, че е безполезно, но... Докато се опитваше да се примири с реалността, която правеше всеки опит за спасяване безполезен, тя го видя. Сърцето ѝ подскочи.

Той не беше в колата. Лежеше по корем на банкета от другата страна на шосето. Пламъците, които се извисяваха към небето и

осветяваха нощта, го къпеха в оранжеви отблясъци така, че се виждаха само тъмните очертания на тялото му.

„О, слава богу, бил е изхвърлен от колата.“

— Марк!

Тя се втурна към него. Дали беше ударен? Или пък мъртъв?

— Марк!

Коленичи до него и го огледа от главата до петите, постави длани на раменете му и усети силата на мускулите им, спусна ръце по-надолу, за да провери дали гърдите му се повдигат и спускат, което би показало, че още диша, провери, доколкото може на светлината на пламъците, какви са нараняванията му.

„Моля те. Господи, моля те, Господи, моля те...“

Той нададе стон и се претърколи, после седна и премигна — като човек, стреснат от дълбок сън.

— Марк!

Тя го прегърна, притисна буза до неговата, целуна го нежно — толкова се радваше, че е жив, че напълно забрави за всичко друго. Почувства силната му ръка около кръста си, той я потупа непохватно по гърба. Това я върна в реалността поне до известна степен и тя се отдръпна от него, седна на пети и смръщи вежди. Той престана да я потупва, но все още леко я прегръщаше — жест, който беше ненатрапчив, но интимен.

Погледът му минаваше покрай нея — беше насочен към горящата кола, в която двамата бяха допреди малко.

— По дяволите! — възкликна той.

— Ударен ли си? — запита го тя. Кой знае, в гласа ѝ се усещаше остра нотка.

Той смръщи вежди, после поклати глава.

— Не мисля. Малко съм замаян може би. Исусе Христе, ако не беше изскочила от колата като полудяла, а аз не се бях втурнал след теб, и двамата щяхме да се изпечем живи.

Думите му я накараха изведнъж да си спомни всичко, да се върне рязко в реалността. „Той щеше да ме заведе обратно в дома си, за да бъда убита“. Широко отворените ѝ от страх очи срещнаха неговите, които бяха присвити. Мигът беше пълен с напрежение, всеки усещаше ясно какво мисли другият. После тя отблъсна ръцете му и се изправи.

Той се наведе рязко напред и я сграбчи за китката — дългите му пръсти се склупиха около нея като менгеме.

— О, не, този път няма да ми избягаш!

Тя се опита да се освободи.

— Пусни ме, кучи...

— Какво ти става, за бога? — Той я държеше здраво. — Нима искаш да им позволиш да те убият?

— А ти какво? Да не мислиш, че съм глупава? Или че съм глуха? Чух разговора ти по телефона. Чух онзи мъж да ти нарежда да ме върнеш в къщата. И ти се съгласи да го направиш!

Той направи гримаса, претърколи се отново и се изправи на крака, без да я пусне.

— Съгласих се само за да спечеля малко време. Исусе, нямаме време за кавги. Аз съм на твоя страна, окей?

„На твоя страна.“

— Ако имаш нужда от убеждаване, погледни колата ми. Тази бомба щеше да сложи край и на моя живот.

Бомба. За първи път осъзна случилото се с пълна сила. В джипа е била поставена бомба. Престана да се бори с него и загледа димящите останки. Пожарът бързо поглъщаше всичко. Горещите оранжеви пламъци пукаха и съскаха, топлината беше достатъчна да разтопи асфалта. Земята дори под краката им беше топла. Ако някой от тях беше останал вътре, щеше вече да се е превърнал в прах.

— Дай ми чантата си.

Очевидно беше усетил, че я е убедил, или пък беше решил, че няма значение, защото тя нямаше къде да избяга, затова освободи китката ѝ, грабна чантата от рамото ѝ и дръпна ципа на страничния джоб.

— Какво правиш? — Действията му я изненадаха до такава степен, че изпита възмущение и безполезно се опита да му отнеме чантата.

— Тук вътре има проследяващо устройство. Как мислиш, че те открих, по дяволите? — Той извади нещо от джобчето, направи крачка напред и го запрати в огъня. Онемяла, Джес го гледаше как се приземява сред пламъците. — Къде е телефонът ти?

Той вече ровеше из по-големите джобове на чантата ѝ.

— Какво? Не...

Прекалено късно. Той хвърли и телефона ѝ в огъня, после и своя собствен.

— Ако сме с тях, ще могат да ни проследят навсякъде. — Подаде ѝ обратно чантата. — Хайде, да вървим. Трябва да изчезнем, преди те да са дошли.

Думата я плашеше много повече от бомбата. Караше сърцето ѝ да подскача при всяко нейно споменаване. Той я сграбчи за ръката и я задърпа в посоката, в която тя се канеше да избяга, когато слезе от колата. А тя случайно погледна покрай пламъците, погледът ѝ се стрелна нагоре по шосето към къщата му.

Онова, което видя, извика истински ужас у нея! Кръгли бели светлини проблясваха сред дърветата. Бяха още малки, защото бяха далеч, но се приближаваха прекалено бързо.

Автомобил.

Джес гледаше втренчено, наелектризирана. Разбира се, може би не бяха те... По това време сутринта? Шегуваш ли се? Кой друг би могъл да бъде?

— Фарове! — Тя го дръпна за ръката и посочи. — Идва кола.

— По дяволите!

Погледът му проследи нейния. Той вече беше направил две крачки надолу по склона, докато тя все още стоеше на нивото на шосето, достатъчно близо до огъня, за да усеща горещината му дори през самото си. Той я дръпна и двамата бързо се озоваха в подножието на склона. Този път тя почти не усещаше боцкането на чакъла по босите си стъпала. Сметна, че е проявила забележително присъствие на духа, когато взе обувките си от земята — оттам, където преди ги беше захвърлила. Високите токчета бяха проблем, но вече беше научила — тежък житейски опит — че е много по-трудно да ходиш бос.

— Хайде.

Тя се препъна точно когато стигнаха долу, и щеше да падне на колене, ако той не я беше хванал. Той издаде звук, който показва нетърпението и раздразнението му, взе я на ръце и хукна с всички сили към гората.

— Няма нужда да ме носиш.

— Искам да живея, бейби.

Окей, в думите му имаше смисъл. Очевидно той щеше да ги изведе от опасността по-бързо, отколкото ако тя се опитваше да стори това сама. Обувките ѝ бяха безполезни, земята щеше да разкъса кожата на ходилата ѝ. Краката вече я боляха заради предишните ѝ опити, болката пулсираше в основата на гръбнака ѝ. Испита силно желание да вземе няколко хапчета от болкоуспокояващите, които бяха в чантата ѝ, обаче нямаше време. Притиснала обувките си до тялото и поставила чантата на корема си, Джес отстъпи пред неотложността на бягството, прегърна Марк през врата, сгуши се на гърдите му и загледа с пресъхнала уста бързо приближаващите се светлини на фаровете.

Бяха на мястото, където свършваше високата трева и започваше гората, когато автомобилът първо намали скорост, а после спря на няколко метра зад горящата кола. По гръбнака ѝ полазиха ледените тръпки на страха.

— Марк — прошепна тя тихо, но настойчиво в ухото му. Виждаше само очертанията на профила му на фона на стволите на дърветата. Погледна отново назад и видя проблясването на вътрешните светлини, когато вратата на автомобила се отвори и затвори. А после се скриха сред дърветата и тя вече не виждаше нищо. Не знаеше дали от автомобила е слязъл човек, но предполагаше, че точно това е станало. — Те са там. В колата.

Под дърветата имаше преплетена растителност, която го принуди да намали темпото. Той вече не бягаше, а по-скоро си проправяше път през бодливите клони, които растяха на височината на гърдите му и драскаха голите ѝ крака, а увивните растения я удряха през лицето като студени мокри ръце. Усещаше се острият мирис на мокра пръст и растителност. Тук, сред дърветата, хорът на щурците беше достатъчно висок, за да заглуши дори далечното бучене на огъня. Той я вдигна малко по-нависоко на гърдите си в напразен опит да я предпази от драскащите клонки, обърна се настрани, за да си проправи път през един особено гъст шубрак, и хвърли бърз поглед назад, обаче не спря — всъщност дори не намали темпото. Тя разбра, че и без това нищо не вижда, когато погледът ѝ проследи неговия — с изключение на двете точки бяла светлина, представляващи фаровете на автомобила, насочени към ярко оранжевата жар, останала от онова, което някога беше джип.

— Ако имаме късмет, през следващите петнайсет минути ще мислят, че сме били в колата.

— А какво ще стане, ако нямаме късмет?

— Ще започнат да ни търсят по-скоро.

Стомахът ѝ се сви. Пое си дълбоко дъх, за да се успокои.

План. План. Какъв беше планът? Аха, тя имаше такъв!

— С когото и да си говорил по телефона, той беше прав. Аз се обадох на един познат репортер. Марти Соломон от „Поуст“. Трябва да се срещна с него на кръстовището на шосета седмо и единайсето. Той сигурно вече е там. Ако стигнем до него преди...

Гласът ѝ заглъхна, защото беше очевидно преди какво. Преди да бъдат заловени.

— Нима не ти казах, че идеята да се обърнеш към пресата не е добра?

Той се задъхваше. През тънката риза тя усещаше как тялото му се сгорещява все повече. Добре беше, че мускулите му са толкова развити, защото, колкото и дребна да беше, пак щеше да представлява солиден товар при дадените обстоятелства. Глезените ѝ започваха да се схващат и тя се опита да ги разтегне, без да попречи на движението му.

— Обзалагам се, че си се обадила от твоя телефон. Познах ли?

— Със сигурност не бих се обадила от апарата в дома ти.

— Е, знаеш ли какво? Обажданията ти се подслушваха. Някой е бил напълно осведомен за разговора ти с репортера, чул е всяка казана от теб дума.

— И ти си знаел за това? — Гласът на Джес, макар все още едва доловим шепот, беше пълен с възмущение.

Той не отговори. Вместо това, устните му се изкривиха в горчива гримаса. Кое то беше достатъчно добър отговор за нея.

— Така е. Знаел си!

— Да, знаех.

— Ти си сложил проследяващото устройство в чантата ми! Знаел си, че подслушват телефона ми! Излъга за резултатите от тестовете на течността в банката! Съгласи се да ме върнеш в дома си, където, знаеш толкова добре, колкото и аз, щяха да ме убият! И трябва да ти повярвам, че си на моя страна?

— В случай, че се е изплъзнало от вниманието ти, аз също така нося задника ти през тези проклети дървета, а джипът ми беше вдигнат

във въздуха. Мисля, че със същия успех би могла да предположиш, че се опитвам да те опазя жива.

Окей, в това отново имаше истина.

— Както и да е, мисля, че пропускаш основното — продължи той. — Съвсем сигурно е, че са подслушали разговора ти с репортера и ако ти си уредила срещата тогава, в онзи разговор, и ако те имат поне малко мозък, ще се сетят накъде сме тръгнали.

Стомахът на Джес се сви още повече, ако това беше възможно.

— Да, така беше, уговорихме се по телефона къде да се срещнем — каза тя едва чуто.

— И аз така предположих. — Той звучеше по-скоро разочарован, отколкото разтревожен. — Добрата новина е, че имаме малко време. Който и да е нашият човек, той все още се надява, че бомбата си е свършила работата. Когато разберат, че не е така, ще трябва да му се обадят и онзи, който е подслушал разговора ти, да си спомни за уговорената ти среща. Така че, ако твоят приятел е вече на кръстовището и ние сме наистина бързи, имаме шанс да се измъкнем.

Джес попи информацията.

— А ти с кого разговаря преди малко?

Настъпи едва доловима пауза. Той като че ли се питаше дали да ѝ отговори.

— С Харис Лоуъл.

Челюстта на Джес увисна.

— С шефа на охраната на Белия дом?

— Да, точно с него.

— О, мили боже! — Стори ѝ се, че нейният свят ще се срути всеки момент. — Сега вярваш ли, че „Тайните служби“ са замесени?

— Така изглежда.

— И един от твоите агенти приятели ме нападна в болницата.

— Да, сега това ми се струва повече от вероятно.

Не беше признанието, което ѝ се искаше да чуе, но засега и това беше достатъчно, защото точно в този миг стигнаха края на гората. Теренът пред тях беше облян в лунна светлина. Беше открит, в сравнение с мрака и защитата на дърветата, които оставяха зад себе си. Джес осъзна, че вижда всичко прекалено ясно: ивица висока трева, широка около трийсет метра, тясна канавка, а после шосето, което по-нататък се съединяваше с онова, върху което джипът продължаваше да

гори. От другата страна на пътя се простираше поляна с висока трева, която също граничеше с горичка. Кръстовището на шосетата седмо и единайсето беше вляво. Джес не го виждаше от мястото, където стояха. Виждаше се само шосето, което щеше да ги отведе до там и което се виеше като черна ивица през дърветата. И не лунната светлина беше причината да се вижда толкова ясно, осъзна Джес и изведнъж ѝ стана трудно да диша. Студените пипала на страха отново я обгръщаха. Вече не беше така тъмно, както преди. Мракът на нощта бавно се стопяваше и скоро щеше да премине в сивотата на ранната зора. Скоро...

Дъхът на Джес заседна в гърлото ѝ, защото ѝ хрумна ужасна мисъл.

— Ако още не знаят, че не сме били в колата, ще го разберат веднага, щом съмне. И ще видят следата, която оставихме в тревата.

— Да. — Марк не звучеше така, сякаш думите ѝ го изненадаха. Очевидно вече се беше сетил. — Макар да мисля, че разговорът ти с репортера е лоша идея по принцип, ето, че сега разчитаме на това. По-добре се моли той да е там, защото времето ни изтича.

— А какво, ако не е? — запита тя с нескрита тревога.

Той беше стигнал вече до канавката, стегна се и я прескочи. Тя го стисна още по-силно през врата, после хвърли уплашен поглед в посоката, от която бяха дошли. Все още виждаше оранжевите проблясъци на огъня през дърветата, но не и тъмните очертания на автомобила, спрял зад джипа. А дали трябваше да го види? Виждаше ли го преди? Господи, не помнеше. Дробовете ѝ сякаш бяха притиснати от нещо тежко и тя не можеше да си поеме дъх.

— Ще преминем към план Б. — Той изкачи склона, огледа се на двете страни, после пресече тичешком шосето.

— План Б? — Гласът издаваше изненадата ѝ. Не Знаеше, че разполагат с такъв.

— Да.

Отговорът му беше кратък, той прескочи втората канавка, после отново навлязоха във висока трева. Тялото му ставаше все по-топло и мирисът на бебешка пудра, който тя асоциираше с него — по-силен. Отговорът ѝ беше учтив.

— Бих искала да знам какъв е.

— Да... Искаш, нали?

Той ѝ хвърли поглед, придружен с кратка усмивка. Макар и много напрегната, тя се зарадва да я види. Този мъж — Марк беше името, което автоматично изникна в ума ѝ и така тя разбра, че не успява в мислените си опити да го държи на една ръка разстояние, като използва фамилията му — рискуваше живота си за нея. И това като че ли започваше да изкупва всичките му грехове.

— Да.

— Ще импровизираме.

Джес му хвърли съкрушителен поглед, но се съмняваше той да е забелязал.

— Знаеш ли: който и да беше онзи, възможно е да не е останал при джипа — отбеляза тя.

Пресякоха диагонално горичката и излязоха на другото шосе. Тя беше сигурна, че то ще ги отведе до кръстовището, което се свързваше и с другото, където бяха останките от джипа.

— Възможно е вече да ни търсят. И ще дойдат насам.

— Възможно е. — Той като че ли и сам се беше сетил. — Затова и искам да гледаш дали ще видиш светлината от фаровете им. Ще спечелим време, ако се движим по шосето.

Сърцето на Джес се качи в гърлото, когато той прескочи канавката и затича по асфалта, а обувките му шляпаха достатъчно силно, за да предизвикат нов страх у нея. Дали някой щеше да ги чуе? „Само ако са достатъчно близо“, каза си, което не беше успокояващо. Обаче в момента имаха и по-сериозни проблеми. Ставаше все по-светло с всяка минута. Следата, която бяха оставили в тревата, вече нямаше да остане скрита в мрака. А щом я видеха, щеше да започне истинското преследване. Очевидно също съзнаващ това, Марк бягаше по-бързо към кръстовището зад завоя. Тя държеше под око пътя зад тях. Той оставаше безлюден.

Засега.

Обаче те приближаваха. Ако се послушаше внимателно, тя долавяше далечния шум от уличното движение по шосе I-95. И воя на сирена. Да, определено беше сирена. Дали не идваха към тях? Изведнъж в сърцето ѝ се роди надежда.

— Чуваш ли сирената? — Не изчака отговора му. Сигурно и той чуваше, въпреки тежкото си дишане. — Може би някой се е обадил в

полицията. Или в болницата. И са ги осведомили за горящата кола. Ако дойдат, бихме могли...

— Не, не можем нищо да направим — прекъсна я той, като че ли леко ядосан.

Мракът се беше разпръснал достатъчно, за да види руменината, избила по лицето му, и капчиците пот по челото му. Обаче ръцете му я държаха все още със същата сила, той продължаваше да тича изненадващо бързо. Разбира се, той също виждаше пукването на зората. С бясно препускащо сърце, Джес хвърли поредния поглед през рамото му. Нищо. Кое то не означаваше, че все още никой не ги преследва.

— Бих могъл да извадя значката си и да помоля за защита, обаче те не могат да те опазят от онези момчета. Тайните агенти са опасни. И са твърдо решени да те убият. Сега, когато знаят, че на нас ни е известно, че ни преследват, ще действат бързо и непоколебимо. Нашият единствен шанс е да се крием, докато разберем с точност кой е замесен. Тогава ще знаем кой не е и ще го помолим за помощ.

На Джес буквално й прилоша.

— Ами ако сгрешим?

Той не отговори, обаче изражението му беше повече от красноречиво. Щяха да са мъртви. Джес погледна напрегнатото лице, толкова близо до нейното, което изразяваше твърда решимост.

— Знаеш ли, те всъщност не преследват теб, а мен. Би могъл да ме оставиш.

Той се изсмя с ирония.

— Бейб, няма да те изоставя. Няма начин. Избий си тази мисъл от главата.

— Просто казвам...

Обаче, доволна и по-скоро благодарна, тя се отказа да говори повече и го прегърна още по-силно през врата, сгуши се на топлите му гърди. Стигнаха до завоя и най-после видяха пред себе си кръстовището.

— Запита ли приятеля си, репортера, с каква кола е?

— Син „Форд Сатурн“ — Вече бяха на такова разстояние от кръстовището, че щяха да ги чуят, ако извикаха. Макар и силно.

Джес изпита огромно облекчение и бързо огледа редицата автомобили, спрели безразборно пред магазина или пък зареждащи на

бензиностанцията. Не беше трудно. Бяха само четири.

— Не е тук. — Райън също ги беше огледал набързо.

Джес, вече стигнала до същото заключение, отново се огледа.

— Ще дойде — обеща тя с леко отчаяние в гласа и хвърли бърз поглед през рамо, докато говореше. Но онова, което видя, извика истински страх у нея. Обзе я неподправен ужас!

Към тях бързо се приближаваше автомобил. Беше все още доста тъмно и той не се различаваше напълно от такова разстояние, но тя виждаше съвсем ясно светлината от фаровете, която се процеждаше между дърветата.

ГЛАВА 22

— Марк. Марк. — Джес се скова като дъска в ръцете му, а името му, произнесено с тревожен шепот, му даде да разбере, че предстоят лоши новини. — Приближава кола. Мисля, че е възможно да са те. Трябва да се скрием.

— По дяволите!

Той хвърли бърз поглед през рамо и побягна с всички сили към магазина през сенките, които ограждаха паркинга. Отчаяно търсеше алтернативно решение и оглеждаше трескаво паркинга, докато го прекосяваше тичешком. Видя произведен през 1990 година „Форд Ескорт“, сив „Фолксваген Джета“ от 2005 или 2006 година и зелен джип „Тойота“, паркирани пред денонощния магазин, който беше добре осветен и му позволяваше да вижда и клиентите, както и единственият, служител в момента — мъж, който обслужваше касата. На бензиностанцията стоеше бял пикап „Шевролет Силверадо“, произведен в далечната 1986 година. Просто стоеше, не зареждаше. В нито едно от превозните средства нямаше и човек, поне доколкото той можеше да каже, и никой не ги наблюдаваше. Взел бързо решение, погледна отново „Шевролета“. Обърна се и затича към него, без да го изпуска от поглед. В задната му част имаше стълба и разни инструменти. Пикапът очевидно се използваше за работа.

Бинго. Точно от това имаха нужда: средство, което да им помогне да се измъкнат.

Другият избор — а именно, да се крият в горичките и да чакат пристигането на репортера — беше доста по-рискован. Както беше казал на Джес, Лоуъл и компания знаеха, че той пътува към кръстовището на шосета седмо и единайсето, което обясняваше и защо онзи автомобил ги преследва. Който и да беше в него — макар никак да не му се искаше да го признае, много беше възможно това да е Фийлдинг, Уендъл или Матюс — щеше да спре и да ги изчака. Последното, което щяха да позволят на Джес, беше да разговаря с представител на медиите. Щяха да я спрат, независимо с какви

средства. При тези обстоятелства най-добрият сценарий беше той и Джес въобще да не са наоколо, когато се появи репортерът.

— Какво правиш? — Джес се опитваше да запази спокойствие, но лицето ѝ беше силно пребледняло. Тя очевидно беше очаквала да потърсят прикритие в магазина.

— Измъквам ни оттук. Прибери си нещата. — Марк спря рязко до задната част на пикапа, огледа се за последен път — беше чисто — и наблъска Джес, обувките, чантата и всичко друго вътре. — Скрий се под платнището. Бързо.

— Какво?

Тя като че ли наистина беше изумена. Пикапът се залюля леко, когато тя се приземи вътре. Въпреки че зададе въпрос, Джес май беше схванала идеята, защото бързо се скри от погледа му. Чу се възможно най-лекият шум, вероятно издаден от глупавите ѝ обувки. Марк се повдигна и също се качи. Превисе на две и отново се огледа. Точно както подозираше, едната ѝ обувка се оказа почти в краката му. Той я грабна. Не можеше да остави нещо, което лесно би ги издало на собственика или пък на някой друг, решил да надзърне в ремаркетото. Районът около колонките за зареждане беше сравнително добре осветен и елегантната обувка с високото токче вероятно щеше да бъде забелязана. Джес вече беше повдигнала платнището и се канеше да се скрие под него. Погледна с ококорени очи. Очилата ѝ бяха малко накриво, устните ѝ бяха разделени, босите ѝ крака се белееха, полата на деловия ѝ костюм се беше повдигнала до средата на стройните ѝ бедра. Той тъкмо им се наслаждаваше, когато и двамата видяха опасно приближилата се светлина на фаровете — всъщност автомобилът вече навлизаше в паркинга. Марк почувства как стомахът му тревожно се свива, и забрави за съблазнителните ѝ бедра. Не знаеше кой е в автомобила — дали някой от тримата му колеги, някои от които може би бяха невинни и не знаеха нищо, или пък екип, изпратен да убие и Джес, и него.

— Ами ако някой погледне в пикапа? — Джес, вече почти скрила се, звучеше като изпаднал в паника човек. Светлината на фаровете попадна за кратко и върху пикапа, преди автомобилът да продължи нататък.

— Ще видим.

Като чу този не особено убедителен отговор, Джес стисна устни и се плъзна под платнището, без да каже и дума повече. Навел ниско глава, Марк протегна ръка към кобура си и припълзя до Джес. Извади пистолета си, подаде злополучната обувка на Джес и легна до нея така, че лицата им едва ли не се допираха, а обувката и чантата ѝ се забиваха в стомаха му. Платнището покриваше и двамата, но се усещаше силният мирис на боя — в отворения пластмасов контейнер зад Джес, в който гърбът ѝ опираше плътно, имаше кутии боя и различни инструменти. Той държеше пистолета в ръка, която изпъна по бедрото си, и познатата му тежест и хладина го накараха да се почувства по-уверен.

— Какво мислиш, че правят? — Тя наклони глава назад, за да може да говори. Въпросът беше зададен толкова тихо, че беше просто раздвижване на въздуха.

— Не знам. Вероятно паркират.

По-верния отговор беше, че са по следите на двама души, обаче нямаше нужда да го казва. Факт беше, че ако ги откриеха, щеше да последва престрелка. В момента нямаше къде да избягат, бяха като хванати в капан животни и стрелбата беше единствената им възможност. Като се замислеше, че трябва да пусне куршум в тялото на Фийлдинг, Уендъл или Матюс, можеше да превърти. Дали щеше да има сили да го направи? Усещаше как Джес трепери до него. Заради нея? О, да. Щеше да може.

Точно както те можеха да пуснат един куршум в неговото тяло.

Шумът от гумите на приближаващия автомобил накара Марк да се напегне и да се изпълни с лошо предчувствие. Каквото и да се случеше, щеше да е скоро. Ръката му се склочи още по-силно около „Глок“-а. Джес очевидно също беше чула. Тя потрепери и се притисна толкова силно в него, че той усещаше как бие сърцето ѝ. Или пък може би беше неговото сърце. Трудно беше да се каже. Той напегна слух, за да долови абсолютно всички шумове, които долитаха отвън. Рядко се беше чувствал толкова безпомощен в живота си. Тъй като заради платнището не можеше да види нищо, трябваше да разчита единствено на ушите си. Наградата му беше приглушеното затваряне на две автомобилни врати. Звукът накара Джес да подскочи. Той чу как свисти въздухът, когато тя си пое дълбоко дъх.

Значи бяха поне двама.

Отчаяно искаше да погледне навън, да се освободи от проклетото, ограничаващо го платнище и да види със собствените си очи как се развиват нещата и дали наистина ги преследват колегите му — искаше да ги погледне право в очите и хладнокръвно да ги запита какво, по дяволите, мислят, че правят — но не го направи. Не можеше. Трябваше да мисли за Джес.

Ако бяха тук, не му бяха повече приятели, а негови врагове — така трябваше да мисли за тях сега. Най-много се страхуваше от екип убийци. Те обикновено бяха добри специалисти, на които се плащаше щедро, за да се справят с проблеми като Джес. Те никога не проявяваха милост, бяха студени и твърди като лед.

Той беше направил своя избор, беше съединил съдбата си с тази на Джес, така че онзи, който беше отвън, беше и негов проблем. Бомбата (*Лоуъл или който и да беше вдигнал колата му във въздуха, можеше да върви по дяволите, защото той още две години щеше да погасява вноските по кредита за купуването ѝ.*) ясно показваше, че те знаят коя страна е взел. Нямаше връщане назад за никого от тях: това щеше да бъде битка до смърт.

— А как ще разберем кога Соломон, репортерът, е дошъл? — прошепна Джес.

— Няма как. Тихо.

Чу — или така му се стори — някакъв шум, който идваше съвсем отблизо. Приглушени стъпки, шумолене на дрехи... Той едва дишаше, сетивата му бяха така изострени, като че ли цялото му тяло беше един-единствен оголен нерв. Бавно пусна пистолета и постави ръка на рамото на Джес. Ако беше достатъчно бърз, можеше да се покаже и да даде няколко изстрела и да свали може би един или повече от тях, преди да са разбрали какво става.

Да, а може би също така можеше да върви по вода?

Мълчаливо гледаше как Джес забеляза пистолета, трепна с мигли и замръзна, а след това навлажни устни с език. Жестът накара сърцето му да се свие. Знаеше, че е ужасена, виждаше различни признаци за това — тялото ѝ беше като вкочанено, гърдите ѝ се повдигаха и спускаха бързо, дишането ѝ беше неравно, дланта, която почиваше на кръста му, се сви в юмрук. И тогава тя вдигна поглед към него и той видя, че тя все пак успява да запази относително спокойствие, както

беше и по време на цялото това изпитание. И той осъзна, че ѝ се възхищава.

Момичето определено имаше кураж.

Шофьорът се беше върнал. Беше в кабината. Едва осъзнал този факт, Марк чу рева на двигателя. Цялото му тяло се отпусна от облекчение.

— Ами Соломон? — прошепна настоятелно Джес.

Двигателят на пикапа се задави два пъти, колкото отново да увеличи напрежението, после пикапът бавно потегли.

— Не можем да го чакаме тук. Прекалено е късно вече, търсят ни. Затова и дойдоха толкова бързо.

Пикапът се движеше толкова шумно, че вече не се тревожеше, че някой може да ги чуе. Джес призна истината в думите му с мълчание, което трая, докато пикапът не излезе от паркинга с ужасно подрусване, от което задната врата се отвори. Първо се чу силният удар, който накара Марк да повдигне леко платнището — като в същото време пусна и малко свеж въздух, от който имаха спешна нужда. Понадигна глава, за да види дали някой не ги чака на кръстовището.

„Новодошлият“ на паркинга беше черно „БМВ“ с регистрационен номер от щата Вирджиния, BCW-248. А не колата на Фийлдинг, която напоследък виждаше паркирана зад гаража си. Този автомобил той не беше виждал преди. Кое то нищо не означаваше. При първа възможност щеше да провери номера му. А за момента можеше само да прави догадки.

Миризмата на боя беше задушаваща. Очите му вече се насълзяваха. Вероятно на Джес ѝ беше още по-трудно, тя се беше притиснала толкова плътно в него, че усещаше топлия ѝ дъх върху врата си и всяка извивка на съблазнителното ѝ тяло — там, където не му убиваше някаква част от оборудването.

— Поне никой не ни преследва.

Шепотът на Джес беше неестествено тънък и писклив. Тя също протегна врат към отвора, очевидно зарадвала се на прилива на кислород. А той го разшири, доколкото се осмеляваше, после го затисна с тялото си, за да не се налага да го държи. Камионът беше на детелината, която щеше да го изведе на шосе 1-95. Тъй като задната врата продължаваше да е отворена, той виждаше ясно пътя зад тях

почти до кръстовището. Добрата новина беше, че не ги следваше нито едно превозно средство.

— Къде отиваме според теб? — Джес също надничаше навън.

Пикапът пътуваше на север и непрекъснато набираше скорост. Друсането също ставаше по-силно. Марк отстрани обувката и чантата на Джес, които до този момент бяха между тях двамата, след едно особено жестоко смущаване в ребрата и ги сложи зад краката си, където не можеха да го наранят.

— Не знам. Може би във Вашингтон. Ще видим, когато пристигнем.

— Те няма да се откажат, нали?

— Не, естествено.

Той беше прибрал пистолета обратно в кобура си, защото според него непосредствената опасност беше отминала, и се опитваше да направи пътуването им възможно най-удобно. Щом слезеха от пикапа, най-вероятно щяха да бягат отново и тъй като въобще не беше успял да мигне предната нощ, може би беше мъдро да си почине сега. Трябваше да внимават обаче да не би шофьорът да долови някакво движение в огледалото за обратно виждане и да реши да провери какво го е предизвикало, затова прошепна тихо на Джес да се претърколи. Тя се подчини и той просто я обгърна с ръцете си, за да я предпазва с тялото си при по-силните раздрусвания. Тя беше с гръб към него и двамата можеха да дишат по-свободно. Тялото ѝ беше плътно притиснато в неговото и той откри, че се чувства по много различни начини. Но не и удобно. Спомни си колко беше съблазнителна само по хавлия, а после трябваше да положи доста усилия, за да изхвърли този образ от главата си. Тя се размърда — като че ли в опит да се намести по-удобно — което не му помогна особено. Спомни си и как го беше целунала, когато беше открила, че е жив след експлозията. Тогава едва беше усетил допира на устните ѝ, защото все още беше в силен шок, но сега, в ретроспекция, преживя всичко с нова сила.

— Марк. — Дрезгавият ѝ шепот накара кръвта му да закипи.

— Да.

Полата ѝ отново се беше вдигнала. Той усещаше това с всяка своя частица. Спомни си колко секси бяха краката ѝ. А после се улови, че е позволил на въображението си да се развихри и се опитва да си

представи бельото ѝ. Памучни бикини? Коприна и дантели? Прашки? Не. Трябваше да прогони от главата си тези съблазнителни образи.

— Кракът ми се схвана. Трябва да се обърна.

Тя отново се размърда. Този път той разбра, че се опитва да изпъне краката си. И услужливо отпусна хватката, с която я прегръщаше през кръста. Тя се обърна и въздъхна от облекчение. А той, с известно униние, осъзна, че тялото му е в хармония с нейното. Усети допира на гърдите ѝ до гръдния си кош и се опита да насочи мислите си към нещо друго — за нещастие, безуспешно, особено след като подскачането на пикапа непрекъснато я запращаше към него.

— Трябва да имаме план — каза тя, прегърна го през кръста и отново заизвива тяло, този път вероятно за да избегне допира с пластмасовото кошче за боклук.

Главата ѝ продължаваше да почива върху ръката му и той усещаше топлия ѝ дъх от долната страна на брадичката си. Сведе поглед и видя, че лицето ѝ е вдигнато към него. Очилата ѝ придаваха вид на библиотекарка, но ако човек ги игнорираше, щеше да забележи красотата на очите ѝ, пълните устни и млечнобялата кожа, за която вече му беше известно, че е копринена на допир. И косата ѝ с цвят на шоколад, която изглеждаше дяволски секси така, разпиляна върху ръката му. Очилата ѝ отново бяха накриво. Той ги намести върху носа ѝ изключително нежно, видя пламъчето на изненада в очите ѝ и постави ръката си там, където ѝ беше мястото — на гърба ѝ.

— Но ние имаме план. — Ако в гласа му се усещаше дрезгава нотка на недоволство, то това беше малка цена за упражняването на самоконтрол.

— О, така ли? Какъв?

— Да оцелеем.

Извърна поглед от нея, за да намали сексуалното напрежение, което, както виждаше, съществуваше само от негова страна. Зазоряваше се и небето бавно сменяше цвета си от тъмнопурпурно към лавандулово. Видимостта ставаше все по-добра с всяка изминала минута, което, при дадените обстоятелства, не беше добре. Дори толкова рано сутринта уличното движение беше интензивно. Като знаеха колко натоварена е магистралата в пиковите часове, хората вече бяха тръгнали към работните си места. Голям камион с осемнайсет колела хвърли сянка върху платнището, когато премина покрай тях.

Въздухът, раздвижен от масата му, донесе мириса на изгорели автомобилни газове. Но дори това беше по-добро от задушавашата ги миризма на боя. Марк с огорчение осъзна, че започва да му прилошава. Струваше му се, че ще припадне.

Добрата новина беше, че когато ти е лошо, можеш по-лесно да откъснеш мисли от жената, която държиш в ръцете си. А лошата, че когато те гонят висококвалифицирани убийци, това няма как да е плюс.

— Не е забавно. — Джес го смушка в ребрата, което го накара да я погледне. Тя се мръщеше — сякаш му казваше да внимава какво говори. Или стомахът ѝ беше много поздрав от неговия, или тя успяваше да прикрива по-добре от него неразположенията си. — Мисля, че е най-добре да се обадим на Соломон от първия телефонен автомат.

Марк поклати глава.

— Не можеш да се свържеш с него отново. Те вече го наблюдават и ако му се обадиш, ще се нахвърлят върху нас като лешояди върху мърша. Правило първо, когато се криеш: не можеш да се свържеш с никого от познатите си. Те всички ще са под наблюдение.

Щеше да продължи, обаче имаше нужда от въздух. Обърна глава към отвора и започна да диша дълбоко, с което пропусна отговора ѝ. Знаеше само, че започваше с: „Но...“ Разбира се, тя щеше да спори с него — започваше да научава, че това е една от характерните ѝ черти. Обаче наистина не се чувстваше добре и не искаше да слуша. Опита се да съсредоточи поглед върху хоризонта, който, за негово нещастие, беше почти скрит от движещите се автомобили.

— ... трябва да е президентът — каза тя и тонът ѝ му подсказа, че това е завършекът на едно доста дълго изречение.

— Какво? — Той я погледна изненадан. — Съжалявам, не чух нищо.

Тя му хвърли поглед, който красноречиво издаваше нетърпението ѝ.

— Трябва сериозно да обмислим възможността президентът също да стои зад всичко това. Лоуъл е шефът на охраната и точно той ти се обади, за да се увери, че и двамата сме в джипа точно преди бомбата да избухне. А кой друг би дал подобна заповед на „Тайните служби“.

Марк не можеше да използва всичките си мозъчни клетки в момента, но въпреки че едва сдържаше напъните за повръщане, беше сигурен в две неща: Дейвид Купър обичаше съпругата си, а в „Тайните служби“ никога не беше имало предател.

— Предположенията са опасно нещо. — Говореше колкото на нея, толкова и на себе си. — Могат да замъглят преценката ти, да те направят невъзприемчив за истината. Например само защото Лоуъл ми се обади преди избухването на джипа, не означава, че той го е вдигнал във въздуха.

Наложи се отново да прекъсне, за да поеме глътка въздух, преди да стигне до някакви по-дълбоки прозрения. Знаеше, че е абсолютно необходимо да узнаят кой стои зад това, обаче в момента не му се мислеше. Имаше нужда от свеж въздух и твърда земя. Зад тях, докдето стигаше погледът, се простираше двойна редица автомобили. Движението беше натоварено и по двете платна, автомобилите бяха като мравки, които жужат насам-натам, а средната ивица беше единственото неподвижно нещо в пейзажа. Старият пикап друсаше и тракаше, люлееше се като танцорка на пилон.

Джес каза нещо, което той не чу. На Марк му се искаше да затвори очи, обаче имаше чувството, че това ще се окаже фатално — за стомаха му, не за живота му. После, изведнъж, и слава богу, движението намаля. Шофьорът на пикапа натисна спирачките и се вля в дясното платно, където скоро се озоваха и други автомобили, и отново започна да пълзи. Проблемите в движението не бяха свързани по никакъв начин с тях, но той продължаваше да се пита дали някой от шофьорите не е съобщил по мобилния си телефон за подозрителен товар в пикапа. Също толкова лоша за тях би била и внезапна проверка за алкохол или...

— ... ли ти нещо? Пребледнял си като платно. — Шепотът на Джес достигна до съзнанието му, той пое риска и сведе поглед към нея и с радост установи, че вече не му прилошава от мириса на боя. — Има ли нещо, което не ми казваш?

Тя имаше уморен и тревожен вид и също беше бледа. Беше вдигнала лице към него, главата ѝ почиваше на ръката му. Беше толкова близо до него, че можеше да преброи луничките по носа и бузите ѝ.

— Не.

Той беше смръщил вежди и изглеждаше дори по-разтревожен от нея.

— Не ти вярвам. Не ме слушаш и не ми отговаряш. Трябва да има някаква причина. — Тя навлажни устни, тялото ѝ се напрегна. Той почувства как дланта ѝ, която беше отпусната на гърба му, се свива. — И така, какво не знам? Ако има нещо, моля те, кажи ми. Не ме интересува какво е, просто трябва да знам.

Страхът се излъчваше от нея на вълни. Погледът ѝ задаваше милиони въпроси, търсеше някаква ужасна истина, която подозираше, че той пази от нея.

— Виж, не се тревожи за това.

— Марк, моля те.

Той изкриви устни с нескрита горчивина.

— Миризмата на боя и движението въобще ли не ти се отразяват?

— Какво? — Бръчката между веждите ѝ стана по-дълбока, тя го гледаше с очевидно неразбиране. — Да не би да искаш да кажеш, че ти прилошава в автомобил?

— Не — отговори Марк, възмутен от образа на злощастен мъж, който думите ѝ извикаха в съзнанието му. — Не, не казвам това. Казвам само, че миризмата на боя не ми е особено приятна.

— Лошо ти е. — Тя се усмихна, после, като видя изражението на лицето му, открито се засмя.

— Може би.

Марк реши да я смъмри със смръщване на вежди и сърдито изражение, но тя изглеждаше така развеселена, очите ѝ бяха блеснали и той не посмя да развали настроението ѝ.

Усмихна се кисело и осъзна, че за първи път я вижда да се смее.

— Смешно, а?

— Малко.

Като я гледаше как се усмихва, той си казваше, че си е струвало да се направи леко на глупак.

— Знаеш ли какво? Много си красива, когато се усмихваш — каза ѝ той. Думите му я накараха изведнъж да стане сериозна и да добие леко срамежлив вид, а той беше така изненадан от начина, по който тя го гледаше, че я целуна.

ГЛАВА 23

Марк я целуваше.

На изумения мозък на Джес му трябваше секунда или две да регистрира факта, а тялото ѝ, което беше значително по-бързо, вече реагираше — сърцето ѝ препускаше, тя цялата гореше. Топлите му и твърди устни бяха накарали нейните да се разделят. Тя беше наклонила глава назад, така че те съвършено се сливаха. Свободната ѝ ръка — а не онази, хваната в капан между телата им — го галеше чувствено по гърба и се наслаждаваше на стегнатите мускули под ризата. И всичко това още преди да е осъзнала напълно какво става.

След това главата ѝ се завъртя, тя потръпна от удоволствие и я изпълни сладостно усещане. Джес затвори очи и го целуна в отговор така, сякаш той беше кулминацията на еротичните ѝ сънища — което беше истинната всъщност. Тя удължи нежната целувка, целува го с плам и жажда, каквито никога преди не беше изпитвала, макар и да беше живяла цели двайсет и осем години.

„Толкова силно те желая.“

Обаче не произнесе думите на глас. Не можеше да му направи това признание. Тялото ѝ говореше вместо нея, тръпнеше и гореше, копнееше, докато устата ѝ завладяваше неговата с настоятелност и пламенно желание. Сърцето ѝ биеше така силно, че ушите ѝ глъхнеха. Кръвта ѝ кипеше.

Той имаше лек дъх на кафе. И този аромат изведнъж стана най-любимият на света за нея. Целувката беше абсолютно недостатъчна. Тя се притисна в него и откри положително доказателство за възбудата му. Това я подлуди.

— Господи! — прошепна той, когато миг по-късно откъсна устни от нейните, за да си поеме дъх.

— Това е лудост. — Тя видя, че очите му са тъмни и горят.

— Тогава може би лудостта е хубаво нещо.

Крайчетата на устните му се извиха в лека усмивка. А после устата му отново завладя нейната. Едната му ръка образува

възглавница за главата ѝ, а тялото му покри нейното. Целуваше я толкова умело и с такава жар, че тя забрави всичко на света и дори опасността, в която се намираха, пикапа, миризмата на боя, всичко. Освен Марк.

Тя целуваше Марк.

Главата ѝ се замая, тя обгърна врата му с ръце. Усещаше как тялото му гори, силата на мускулите му, повдигане то на гърдите му, които сякаш се издуваха, притискаха нейните. — Тя зарови пръсти в късата му коса, погали тила му. Някъде дълбоко в нея започва да пулсира ритмично настойчиво желание — най-сладкото, което някога беше изпитвала.

„Влюбена съм в Марк.“

Пикапът спря рязко, със силно раздрусване. Беше им необходим миг, за да регистрират този факт. Тя премигна като изтръгната от дълбок сън, после осъзна, че вече не се движат. Устата му беше все още само на няколко сантиметра от нейната, но той не я гледаше дори. Надничаше през отвора в платнището. А лицето му беше оцветено в син оттенък. Всъщност цветът странно се въртеше — оттенъкът намаляваше, после се увеличаваше и след това всичко започваше отново. Очите на Джес се отвориха широко, когато осъзна, че той най-вероятно гледа въртяща се лампа на спряла полицейска кола. Сините проблясъци бяха достатъчно силни да прогонят сивотата на зората.

Пикапът отново тръгна и тя видя, че пред него е спряла втора полицейска кола, празна и с изключена сирена, но лампата ѝ се въртеше, както и на другата. На Джес нито за миг не ѝ беше хрумнало, че може би са тук заради нея и Марк.

Всъщност мисълта, която мина през главата ѝ, преди да е видяла линейката и носилката, тялото, покрито с бял чаршаф и закопчано с колани, преди да е видяла смачканата кола диагонално на шосето, беше, че е станала катастрофа.

Движението беше пропускано покрай мястото на катастрофата в индианска нишка. Минаха и те на свой ред и тя видя, че е била права. Но виждаше само една кола. Едва забеляза ченгето, което правеше знаци с ръка на шофьорите да продължат, и пожарната кола, очевидно също извикана на мястото на злополуката.

Вниманието ѝ беше изцяло погълнато от катастрофиралата кола. Беше син „Форд Сатурн“. Все още не беше достатъчно светло и

разстоянието беше твърде голямо, за да може да разчете номера върху табелата. Но беше почти сигурна, че различава буквите EG. Когато осъзна какво вижда, се почувства така, сякаш току-що ѝ бяха нанесли силен удар в слънчевия сплит.

— Марк.

Той се беше подпрял на лакът и се извисяваше над нея, все още с поглед, прикован в мястото на злополуката. Пикапът набра скорост и се отдалечи, но тя също продължаваше да гледа назад. Сърцето ѝ биеше бавно, тежко. Усещаше горчив вкус в устата си.

— Да.

— Това беше колата на Марти Соломон. Репортерът.

— Да. — Тонът му ѝ подсказваше, че вече го е разбрал.

Джес си пое дълбоко дъх.

— Ти беше прав — подслушвали са телефона ми. Стигнаха са до него. Убили са го. Заради мен.

Гласът ѝ трепереше.

— Не заради теб.

Марк отново легна до нея и я взе в прегръдките си. Погледът ѝ не можеше да се откъсне от отвора в платнището. Тя се измъчваше от чувство за вина, беше изпълнена още със страх. Марк хвана брадичката ѝ и обърна лицето ѝ към своето.

— Не заради теб, чуваш ли? А заради първоначалната причина, довела и до убийството на мисис Купър. Той е жертва също като нея и останалите. Също като теб.

Погледът ѝ беше прикован в неговия. Той пусна брадичката ѝ, за да я погали нежно по бузата.

— Чу ли?

— Да, добре. Знам. — Опита се да се стегне, но беше прекалено разтърсена от събитията, преживяваше всичко много тежко. — О, господи, та аз говорих с него едва преди малко! Той спеше. Вероятно щеше да стане по това време и да се приготви за работа. А вместо това е мъртъв.

Осъзна, че диша прекалено бързо и плитко, и съзнателно се опита да си поема дъх по-рядко и по-дълбоко.

— Не можем да направим нищо за него. — Марк беше стиснал здраво челюст. Очите му бяха тъмни и мрачни или поне изглеждаха

такива на несигурната светлина. — Освен да останем живи, за да проумеем каква е тази каша, да заловим проклетите копелета.

— Мразя това. — Макар и да говореше тихо, в гласа ѝ се долавяше ожесточение.

— Знам.

Той я притисна към себе си, мълчаливо ѝ предложи утеха. Тя отпусна глава на гърдите му, наслади се на топлината на тялото му и се заслуша в биенето на сърцето му. Затвори очи и стисна с две ръце предницата на ризата му така, сякаш животът ѝ зависеше от това, опита се да се успокои, да потисне емоциите си.

„Не трябваше да се обаждам на Соломон.“

Тази мисъл не ѝ излизаше от ума. Обаче всичко „ако“ и „защо“, всички „трябваше“ и „не трябваше“ бяха безполезни. Стореното беше сторено, нямаше връщане назад. Ако не беше дочула думата „захарче“, произнесена от същия глас със същата интонация, както в болницата, тя вероятно вече също щеше да е мъртва. Или пък ако не беше изскочила от колата на Марк, или пък ако Марк не я беше проследил до офиса на Девънпорт — имаше наистина много „ако“. Тя, а и Марк, можеше всеки момент да умре и сега. Убийците вероятно бяха само на една крачка зад тях. Едва помислила това и страхът отново се настани като ледена буца в стомаха ѝ.

„Не искам да умра. Не искам и Марк да умре. Особено не сега, след като съм влюбена в него. За бога, стегни се!“

Стискаше Марк така, сякаш един от тях щеше да изчезне, ако го пуснеше. И накрая успя да си наложи спокойствие и самоконтрол. Ако ключът към оцеляването ѝ — както и това на Марк — беше да узнаят кой стои зад всичко това, тогава тя щеше да се постарее да стане точно това. Престана да мисли за каквото и да било друго и започна да подрежда парчетата от мозайката.

Когато пикапът друсаше по улица Четиринайсета във Вашингтон, тя вече беше много по-спокойна. И също така имаше план.

— Трябва да проверим телефонните обаждания.

Пусна ризата на Марк и устоя на изкушението да приглади с длан образувалите се гънки, наклони глава назад, за да го погледне в очите. И да мислеше за страстните им целувки, е, проклета да беше, ако го покажеше по някакъв начин. Щеше да приеме поведение, което да казва: „Хей, та аз целувам непрекъснато такива привлекателни мъже

като теб“. Макар че това беше поведение, което тя все още трябваше много да тренира. Щом беше достатъчно глупава да се влюби така безразсъдно в най-секси мъжа наоколо, поне щеше да е достатъчно умна да не му го покаже. В съответствие с тези й мисли, тя го погледна така, както един адвокат гледа клиента си — очите й бяха делови и студени.

— Телефонните обаждания? — Той смръщи леко вежди, а погледът му се плъзна по лицето й.

Джес кимна.

— Тези на мисис Купър, на Девънпорт и може би тези на Хари Лоуъл. Може би те ще ни подсказат къде е отивала мисис Купър в онази нощ, ще научим с кого са разговаряли тези хора. Може би това ще ни даде някакъв старт все пак.

— Страхотна идея, освен дето се страхувам, че вече нямам достъп до подобни разследвания.

Пикапът намали леко скорост, Джес хвърли поглед през отвора и видя, че се канят да се преустроят в друго платно.

— Аз мога да го направя — каза тя.

Той изглеждаше доста изненадан.

— Наистина ли?

— Правех такива проверки за мистър Девънпорт непрекъснато. Всичко, от което имам нужда, е компютър.

Марк я изгледа, а по лицето му бавно се разливаше усмивка.

— Бейби, къде си била досега, през целия ми живот?

Преди да е успяла да отговори — верният отговор беше: „Буквално под носа ти“, вниманието им беше отвлечено от разговора, защото пикапът внезапно спря. Още един поглед през отвора потвърди предишното й предположение — най-вероятно бяха спрели на светофар.

— Първо трябва да слезем от пикапа — каза Марк и в този миг отново потеглиха и постепенно набраха скорост. — Рано или късно, шофьорът ще спре. Или някой ще ни види.

Джес кимна. Бяха в квартал, в който имаше и жилищни, и търговски сгради, както забелязаха, когато пикапът отново спря за малко. Вероятно нямаше да имат по-добра възможност. Очевидно Марк също мислеше така, защото пхна чантата в ръцете й.

— Ще изпъля до края на ремаркетото. — Държеше обувките ѝ, вероятно имаше намерение той да ги носи. — Ти ме следвай. При следващото спиране скачаме.

— Ами ако шофьорът ни види?

— Този риск просто трябва да поемем. Какво ще направи? Дали ще се обади на полицията? Докато дойдат тук, нас отдавна няма да ни има.

Той излезе от прикритието на платнището и запъля към края на ремаркетото. Като стигна, остана превит на две и ѝ хвърли поглед. Краката ѝ се бяха схванали, така че трябваше да положи голямо усилие да ги размърда, но тя запъля към него. Зората разцъфваше в розови и златисти отблясъци, а изгряващото слънце оцветяваше покривите на дву-и триетажните тухлени сгради, които ги заобикаляха в блестящо златно сияние. Въздухът беше свеж и студен, особено след задушавашата топлина под платнището. Като стигна при Марк, тя се огледа набързо и забеляза, че приближават група малки ресторанти и магазини, които все още бяха затворени. По тротоарите, слава богу, също нямаше пешеходци. Пикапът отново намали и спря. Марк скочи на земята, после я хвана под мишниците и я повдигна, за да ѝ помогне да слезе.

Краката ѝ трепереха, асфалтът беше студен като лед, но той я прегърна през кръста и двамата успяха да стигнат до тротоара. Погледнаха към пикапа и видяха, че шофьорът, с бейзболна шапка на главата, все още гледа право напред, насочил цялото си внимание към кръстовището. И да знаеше, че вози пътници, не даваше никакви признаци за това.

— Не мисля, че ни е видял — каза Джес.

— Все пак, да изчезваме бързо оттук.

Марк все така я прегръщаше през кръста, когато тръгнаха бързо по тротоара. Скоро се скриха в една странична уличка.

— Имам нужда от обувките си — напомни му Джес, щом свиха от главната улица. Босите ѝ крака замръзваха от студ.

— О, да. — Той спря и ѝ ги подаде, после изчака да ги обуе. Тя го погледна и видя, че ги гледа неодобрително.

— Реших, че отивам на делова среща с мистър Девънпорт, когато ги избрах. Не знаех, че ще трябва да бягам, за да спасявам живота си.

Той изсумтя.

— Изненадан съм, че въобще можеш да вървиш с такова нещо.

— Краката ми са все още малко нестабилни — призна тя, което беше слабо казано. Те бяха сковани и не се подчиняваха на командите на мозъка ѝ, болката в основата на гръбнака ѝ продължаваше да пулсира.

— Не съм изненадан. — Погледите им се срещнаха. Той се усмихваше леко. — Винаги мога да те взема пак на ръце.

— Не е необходимо. Хайде, да вървим. — И тя тръгна. Усещаше как той я гледа критично.

— Кажи ми, ако промениш решението си.

Той се изравни с нея и ѝ подаде ръка с жест, който би бил изключително елегантен при други обстоятелства. Джес плъзна ръка в сгъвката при лакътя му, благодарна за подкрепата. Облегна се на него и запристъпва внимателно. В същото време осъзна нещо много важно: щеше да е напълно щастлива да върви така до него до края на живота си.

„Влюбена съм в него.“

Мисълта не ѝ донесе кой знае каква радост.

„Помниш ли как те болеше, когато той не си спомни коя си в офиса на мисис Купър? Представи си, че когато всичко това свърши, той просто те зареже.“

Разбира се, тази мисъл беше провокирана от предположението, че това ще свърши някой ден, че двамата ще оцелеят, което в момента никак не изглеждаше сигурно. Като си спомни в каква голяма опасност се намират, Джес престана да мисли за чувствата си към Марк. Преди те да се превърнат в проблем, с който да се справи, трябваше да се измъкнат живи от това.

— В библиотеката има компютри, достъпни за гражданите. Там трябва да отидем — каза тя.

През главата ѝ мина мисълта за собствения ѝ лаптоп и я изпълни с копнеж. Той вероятно все още беше на бюрото ѝ във всекидневната в дома ѝ, където го беше оставила. Най-много от всичко на света искаше да си отиде у дома, което сега не беше възможност.

— По-късно. Първо трябва да напуснем възможно най-бързо района. — Марк хвърли преценяващ поглед наоколо, а Джес я побиха тръпки на нервност.

— Не ни следяха. — Беше почти сигурна. — Така че, откъде биха могли да знаят къде сме?

— Вече вероятно са разбрали, че сме им се изплъзнали при кръстовището. Рано или късно ще се сетят за пикапа или ще проверят записите от охранителните камери на магазина и ще разберат каква блестяща идея ни е хрумнала. Могат да проследят маршрута на пикапа чрез сателитни снимки.

— Сателитни снимки? — На Джес ѝ прилоша.

— Бейби, човечеството разполага с очи в небето, които могат да видят комар, кацнал на покрива на голяма сграда. А хората, с които си имаме работа, имат достъп до такива неща. Знаят къде да търсят. Макар че е по-трудно в райони, където има много хора.

Стигнаха края на уличката и излязоха на Втора улица. Или поне беше така според знака. Тя познаваше съвсем слабо този район, в който сградите бяха или строени през петдесетте години на двайсети век бетонни правоъгълници, или стари и реставрирани къщи имения. Тук се намираха офисите на много федерални агенции, включително Федералното авиационно управление, Отделът по образованието и този на здравето. Нито един от тях не беше отворен за туристи и, което беше още по-важно, нито един от тях не отваряше толкова рано. По-нагоре по улицата се виждаше старица, която разхождаше куче. Зад нея пък скитник буташе количка, в която бяха всичките му вещи. Дрънченето на колелата по неравния паваж изостряше нервите на Джес. Ако се изключеха тези двамата, улицата беше безлюдна.

Толкова по повод думите му за търсенето в гъсто населени райони. Тук хората бяха съвсем малко. А мисълта, че може би сателит записва всяко тяхно движение, я плашеше до смърт. Върхът на обувката ѝ се закачи в нещо и тя се препъна.

— Добре ли си? — Марк спря и я хвана здраво. Тя възстанови равновесието си и кимна, а той добави: — Предлагам да вземем метрото. Така най-бързо ще се отдалечим оттук.

— Само минутка — каза тя. Външността и на двама им вече не беше добра. Марк изглеждаше малко раздърпан, но пак беше привлекателен. Съмняваше се обаче тя да изглежда по същия начин, без да е положила грижи. Отвори чантата си и затършува из нея. — Ще е по-добре, ако изглеждаме възможно най-нормално. Поне да вчеша косата си.

— Сега? — Той ѝ хвърли поглед, който явно казваше, че просто не вярва на ушите си. Обаче тя вече се беше заела със задачата. А като приключи, прокара четката и по неговата коса.

— Хей!

— Косата ти стърчеше.

— Никой няма да ме забележи.

— Напротив, възможно е.

— Ако мислиш, че хората ще се взират в нас толкова отблизо и внимателно, трябва да знаеш, че лицето ти е изцапано.

— Наистина ли?

— Шегувах се.

Той нададе стон, защото тя веднага започна да търси мокри кърпички в чантата си. Намери ги, извади една и грижливо обтри лицето си. После извади червилото в неутрално розов цвят, което обикновено слагаше, и начерви устните си. Тъй като никога не слагаше грим, прецени, че вече изглежда съвсем близо до нормалното. С изключение на нараняванията и шевовете, разбира се.

— Готова ли си вече? — запита нетърпеливо той.

Джес не обърна внимание на сарказма в гласа му.

— Да.

— Добре. — Марк я хвана за ръката и тръгна, а тя го последва. — Виж, познавам този район. Има станция на метрото на две пресечки оттук. Ще е добре да стигнем до нея, преди хората, които искат да ни убият, да са ни настигнали.

Напомнянето я накара да потрепери. След няколко минути Джес видя знака „М“, който указваше, че тук има станция на метрото. Всъщност бяха вече толкова близо до нея, че наоколо беше пълно с хора. Погледът ѝ нервно обхождаше различни типове от тълпата: двама студенти в суичъри с качулки и дънки, русокоса жена на средна възраст в униформа на медицинска сестра, възрастен мъж в костюм и с дипломатическо куфарче в ръка, жена на нейната възраст, също в някаква униформа. Всички бързаха към метрото. Никой дори не погледна към нея и Марк. И нито един от тях не изглеждаше като заплаха.

Марк рязко спря. Тя го погледна изненадано и откри, че гледа втрещено кръстовището пред тях, сякаш вижда призрак. Червената

светлина на светофара задържаше уличното движение, а край тях бързо премина такси.

— Какво? — запита тя. Изражението му беше достатъчно, за да се свие тревожно стомахът ѝ. Нямаше нужда той дори да каже нещо.

— Виждаш ли черното „БМВ“?

Говореше много тихо. Ръката му я стисна силно и той отново тръгна, буквално я дърпаше към станцията на метрото. Погледът му беше все така втренчен в кръстовището. Тя забеляза, че при светофара има редица от три автомобила: червена „Хонда“, джип марка „Форд“, отстрани на който имаше някакъв надпис, и черно „БМВ“, лъскаво и съвсем ново на вид, с тъмни прозорци и блестящи хромирани джанти.

— Какво за него? — запита тя, когато светофарът се смени и автомобилите се стрелнаха напред.

— То беше и на кръстовището на шосета седмо и единайсето. — Бяха вече почти стигнали до стъпалата, които водеха надолу, към станцията на метрото. — Мисля, че това е тъмен автомобил.

ГЛАВА 24

— Тъмен автомобил? Искаш ли да ми кажеш какво пък е това?

Отговорът щеше да бъде лоша новина и Джес го знаеше още докато задаваше въпроса. Виждаше го в здраво стиснатата му челюст, в мрачните бръчки около устата му, във внезапно изострения му поглед. Тя преглътна мъчително. Сърцето ѝ, което и без това биеше прекалено бързо, сега буквално препусна в галоп.

— Автомобил за специални операции.

Джес се поколеба, застанала в края на бетонните стъпала, които водеха към перона на метрото. Гледаше мрачно надолу. Марк издаде някакъв неясен звук, взе я на ръце и затича надолу с нея. А Джес се хвана здраво за раменете му. Тъжната истина беше, че стъпалата бяха нещо, с което не можеше да се справи в момента. И двамата го знаеха.

— Винаги използват черни автомобили чуждестранна марка. Данъците, регистрацията, ако се опиташ да проследиш всичко, ще стигнеш до някаква несъществуваща компания. Невъзможно е да се проследят.

— Това означава ли, че автомобилът е на „Тайните служби“? Или на ЦРУ? Какво?

Джес едва се сдържаше да не вика панически. Вече бяха на перона и той я спусна на земята. Макар и да не беше претъпкан, хората не бяха малко за такъв ранен час. Погледът ѝ обходи всичко наоколо, търсеше — какво? Мъже в тъмни костюми? Имаше няколко, но те не изглеждаха заплашителни. Исусе, беше ли възможно да направи грешката да сметне, че всички тайни агенти носят тъмни костюми и са така едри като Марк? Обаче неговият поглед също обхождаше тълпата и като че ли също не намираше причина за тревога. Навсякъде се усещаше характерната за метрото неприятна миризма, въздухът беше застоял и примесен с изгорели газове. Усещаше се още мирисът на потни тела, на урина, алкохол. Е, не беше кой знае какво — Вашингтон беше известен с чистотата на станциите си. Джес вече виждаше влака,

който бързо приближаваше. Ревът на двигателите се отразяваше от бетонните стени.

— Не може да се каже на коя агенция е автомобилът, но в него винаги пътуват убийци, които изпълняват държавни поръчки.

— О, мили боже!

Влакът, с ужасно скърцане, спря на гарата. Никой не им обръщаше ни най-малко внимание — поне доколкото Джес можеше да каже. Само за да е сигурна, тя хвърли нервен поглед към входа — една студентка се спускаше надолу по стъпалата с велосипед, жена на средна възраст, облечена в червена рокля, бързаше да хване влака. Никой от тези хора не беше заплах.

— Можеш ли да останеш сама за минутка? — запита той.

Това привлече вниманието ѝ.

— Къде отиваш?

— Ей там. Не мърдай.

Марк хвърли бърз поглед на новодошлите и си пробии път през все по-нарастващата тълпа до един от автоматите, който беше малко по-нататък по перона. Като се оглеждаше непрекъснато, Джес го видя как пуска няколко долара в отвора и взема две карти за метрото. Той се върна при нея и ѝ подаде едната.

— Но аз имам — каза тя и въпреки това пое подадената ѝ карта. Повечето жители на Вашингтон имаха такива карти. Метрото беше най-лесният начин за придвижване, както и най-евтиният.

— Аз също имам, но не можем да ги използваме. — Изражението му отново беше твърдо, сурово. — Не можем също да използваме кредитните си карти, нито пък дебитните, нищо такова. Веднага ще ни засекат и ще се нахвърлят върху нас. Трябва да се придържаме към плащания в брой.

Джес прокара пръст по ръба на картата. Стомахът ѝ се беше свил на толкова стегнат възел, че тя дори изпитваше болка.

— Аз имам около двайсет и четири долара в чантата. — Сумата включваше и двайсетте за спешни случаи, които майка ѝ беше възстановила. Беше ѝ показала сгънатата банкнота, преди да я пусне в джобчето с ципа.

— Е, аз имам сто и дванайсет, така че...

— Общо прави сто трийсет и шест долара. — Тонът на Джес беше мрачен. Нямах да изкарат дълго с толкова пари. Трябваше да

признае ужасната истина. — Не можем вечно да бягаме, Марк.

— Не се и налага. Трябва просто да сме една крачка пред тях, докато измислим начин да ги неутрализираме.

— О, това ли е всичко? — Джес му хвърли поглед. — Ако думите ти трябваше да ме накарат да се почувствам по-добре, истината е, че ти ужасно се провали.

Той се усмихна.

— Наведи глава. Напоследък често те дават по новините. — Той я хвана за лакътя и я побутна, за да тръгне. — Последното, от което имаме нужда, е някой да те познае.

Тревогата отново се разля по вените ѝ и изостри нервите ѝ, тя послушно наведе глава. Може би защото напоследък не гледаше много телевизия, беше забравила, че непрекъснато се излъчват материали, свързани със смъртта на Анет Купър.

— А мислиш ли, че ще ме познаят? — Главата ѝ потъна между раменете. Тя застана плътно до него.

— Не мисля. Очилата ти помагат. По телевизията нито веднъж не те показаха с очила.

— Защото ги мразя и обикновено не ги нося.

— Така ли? — Той като че ли беше изненадан. — Изглеждаш добре с тях. Интелигентна. И секси.

Ако не беше толкова уплашена, Джес вероятно щеше да се изчерви. Хвърли му бърз кос поглед.

— Ако искаш да спечелиш по някакъв начин моите двайсет и четири долара, забрави — каза тя твърдо.

Той се засмя.

— Сериозен съм. Ти си интелигентна и секси. Комбинацията е убийствена.

Тя не отговори. Просто скъта думите му в сърцето си. Наредиха се на опашката хора, които чакаха да се качат във влака. О, господи, нима не беше проява на идиотизъм да се радваш на комплиментите на човека, когото желаш дори когато бягаш, за да спасиш живота си? Думите му продължаваха да я топят. И неочаквано тя си спомни изгарящата му целувка. Марк...

— Внимавай.

Той я стисна още по-силно за лакътя и ѝ помогна да се качи. Задухата, която цареше вътре, прогонваше романтичните мисли така

успешно, както и кофа леденостудена вода.

„Забрави за любовта. Трябва да оцелееш.“

Краката ѝ не бяха така стабилни, както ѝ се искаше, и тя изпита облекчение, когато откри свободно място. Марк седна до нея и огледа хората около тях. Изражението му подсказваше, че не ги смята за опасни.

Влакът изстена, потръпна и потегли.

— Значи всъщност казваш, че който и да стои зад това, очевидно е решил, че тайните агенти не се справят с поставената им задача и е изпратил професионалисти? — запита тихо Джес. Ситуацията се беше влошила.

— Заради мен.

Очите му бяха твърди и студени. Устата му беше здраво стисната, изражението — мрачно. Това ѝ напомни, че той е федерален агент и че носи пистолет. Слава богу.

— Снощи или тази сутрин, няма значение, са решили, че ако те убият, това няма да ми хареса и ще им се наложи да се справят и с мен. Сега трябва да елиминират и двама ни.

— Бомбата — промълви Джес ужасена.

— Да.

Тя се опита да мисли логично въпреки паниката, която се надигаше така неустойимо у нея, както мехурчетата на газирана напитка към повърхността.

— Това означава, че съм била права през цялото време. Никой няма да изпрати екип наемни убийци с държавна поръчка, ако не трябва да прикрие нещо толкова голямо като... — Гласът ѝ, едва доловим и преди, се сниши още повече, макар че тревожният поглед, който хвърли наоколо, потвърди, че никой не им обръща никакво внимание — убийството на Първата дама.

— Разбрах.

— С други думи, здравата сме загазили.

Той кимна мълчаливо.

— Повече, отколкото бях зазила преди.

— О, така ли? — Той я стрелна с поглед. — Разбира се, сега се опитват да убият и мен. Вероятно усещат, че работата започва да става малко по-трудна.

— И са извадили големите оръжия, а? — Джес стисна дръжката на седалката и си пое дълбоко дъх. Безполезно беше да изпада в паника. Трябваше да остане спокойна, за да може да мисли. — Според теб, кой стои зад това? Кой би могъл да нареди изпращането на черен отряд? На екип, който да преследва и убива.

Въпреки че полагаше усилия да остане спокойна, гласът ѝ трепереше. Недоумяваше как подобно нещо може да се случи на нея. Марк се беше отпуснал на седалката, скръстил ръце на гърди, протегнал дългите си крака. За всеки обикновен наблюдател позата му беше нехайна. Освен ако не го погледнеха право в очите. Те наблюдаваха всичко наоколо безстрастно, бяха студени и твърди като стомана. Бяха очите на мъж, който е обучен да защитава поверения му човешки живот. Сърцето на Джес се сви.

— Тези хора се броят на пръстите на едната ръка, не повече.

— Президентът?

Той кимна рязко.

— Както и някои от най-приближените му съветници. Министър-председателят. Държавните секретари по отбраната и вътрешната сигурност. Подобен род хора.

— Харис Лоуъл?

— Не. Само ако е упълномощен от президента. Ако действа по негови заповеди.

Изражението на Марк ставаше все по-замислено. Когато млъкна, вече беше смръщил силно вежди — като че ли нещо се въртеше в ума му. Джес тъкмо се канеше да го запита какво е то, когато спирачките изскърцаха и влакът спря на следващата гара. Марк незабавно се изправи. Тя го погледна въпросително. Освен ако тя не пропускаше нещо, тази определено не беше тяхната спирка.

— Преди да предприемем нещо друго, трябва да размътим водата.

Марк я хвана за ръката и я дръпна, за да стане. Вратите се отвориха, някои от хората слязоха, други се качиха. Тя гледаше нервно през прозореца. Забеляза, че тази гара е много по-оживена от предната, и само след минута се отказа да обхожда с поглед всяко лице и да търси черни костюми в морето от хора. Седем часът сутринта беше стартът на пиковия час, а според часовника на отсрещната стена беше дванайсет минути след този час. Марк застана зад нея на опашката от

хора и я прегърна през талията. Приличаха на двама влюбени, които чакат да слязат от влака. Той зашепна в ухото ѝ:

— Очевидно са проследили пикапа до града. Не можем да отидем открито до където и да било. Директното придвижване е прекалено лесно за проследяване.

Главният отдел на библиотеката беше модерна четириетажна сграда от стъкло и стомана във формата на куб. Когато Джес седна пред един от компютрите, вече беше два часът следобед. Тя беше облечена в нови дънки и бяла тениска, нови маратонки, на главата ѝ беше кацнала бейзболна шапка. Само самото беше старото. Марк беше все още със същите тъмносиня блуза и черни панталони, с които беше излязъл от къщата. Единствената му придобивка беше кепето с надпис „Редскинс“. По негово настояване бяха пазарували в клон на „Гудуил“ същата сутрин. Покупките им, които включваха и три чифта евтини памучни бикини за нея и чифт боксерки за него, излязоха точно за седем долара и двацет и два цента. Марк твърдеше, че промяната на дрехите ще затрудни преследвачите им, а Джес се радваше, че може да се преоблече и отново да е чиста. Особено беше доволна от покупката на маратонките, макар и да съжаляваше, че се беше наложило да похарчат пари. След като обядваха в „Тако Бел“, където бяха изхарчили тревожната сума от четири долара и деветдесет и осем цента за двамата, бяха им останали само сто двацет и три долара и осемдесет цента.

Самата мисъл за недостатъчността на парите им я плашеше. Не се знаеше колко дълго ще се наложи да се крият.

Обаче в момента тя щеше да постъпи с този проблем, както и с всички останали напоследък — щеше да го избута някъде дълбоко в подсъзнанието си и да се тревожи по-късно. Първото, което направи, когато седна пред компютъра, беше да изпрати електронна поща на майка си, защото знаеше, че тя ще се поболее от тревога в мига, в който научи за смъртта на Девънпорт, особено като се имаше предвид фактът, че Джес вече не отговаряше на телефонните обаждания. Използва акаунта на Грейс в случай, че някой наблюдава входящата поща на майка ѝ, и остави съобщение, че е добре, че е под закрилата на „Тайните служби“ и ще се свърже с нея възможно най-скоро. После се концентрира върху задачата да получи достъп до телефонните архиви, където се надяваше да намери търсената от нея информация.

Обикновено, това беше повече от лесно. Тя знаеше как да заобикаля кодовете за достъп и паролите и да нахлува в информационните системи на различните компании, как да намери въпросния човек и да изтегли исканите данни. Това беше част от нещата, които я правеха така ценна за Девънпорт. Но почти незабавно се натъкна на проблем.

— Какво? — запита Марк, когато тя престана да набира и смръщи вежди.

Той се беше облегал на стената на стъклената клетка, в която се намираще компютърът, и наблюдаваше екрана заедно с нея. А той, за нещастие, беше тъмен и празен, ако се изключеше кодът, който тя беше виждала само веднъж преди. Кое не беше добре.

— Тихо. Изглежда, че някой вече е изтеглил данните.

В помещението, разпръснати из различните такива клетки, имаше може би дузина други клиенти. Всичките изглеждаха безвредни и на пръв поглед бяха изцяло погълнати от собствените си задачи. Обаче последното, от което имаха нужда, беше да привличат вниманието.

— Чии?

— Тихо.

На Анет Купър, на Девънпорт, Мариан, Прескът, на шофьора — тя не знаеше името му, но Марк беше успял да го научи. Когато моделът започна тревожно да се повтаря, тя провери данните за Марти Соломон. Същият код. Същият празен екран. И тя трябваше да признае истината. Побиха я тръпки на страх. Скоростта, с която това беше сторено, показваше каква огромна власт стои зад операцията, а подобно нещо наистина всяваше ужас.

— На всички замесени. Всъщност те всички са вече мъртви. Няма нищо тук.

— По дяволите!

— Тихо.

Окей. Следващата стъпка беше да се опита да влезе в данните за вероятните заподозрени. Като например Харис Лоуъл. Джес не беше оптимист и правилната ѝ преценка скоро беше потвърдена: до неговите данни също не можеше да се стигне. Както, разбира се, и до тези на президента и на министър-председателя, както и на министрите на отбраната и вътрешната сигурност — лицата, споменати от Марк във връзка с властта, способна да им изпрати квалифицирани убийци. Тя

опита и някои свои идеи — като вицепрезидента, но със същия успех. Нищо.

С пръсти, поставени в готовност на клавиатурата, Джес втренчено гледаше премигващия на екрана код и мислеше. Изглеждаше, че лишени от възможността да видят последните разговори на жертвите, те бяха наистина затруднени. Трябваше да измислят нещо друго...

Чакай.

Точно както при влизането в забранени файлове, можеха да получат исканата информация, като се прокраднат през задната врата. Данните за високопоставените лица очевидно бяха добре защитени и един аматьор не можеше да се справи с пробиването на кодовете за сигурност. А онзи, който стоеше зад всичко това, беше достатъчно умен да изтегли файловете, отнасящи се за хората, намерили смъртта си. Но дали бяха изтеглили и информацията за тези, които все още бяха в играта? За по-незначителните играчи или така наречените изпълнители?

Да започнем, например, с компанията, осигурила лимузината. „Ацтек Лимузинс“ — Джес знаеше името, защото Девънпорт винаги използваше въпросната компания. Джес се усмихна доволно и крайчетата на устните ѝ се извиха неудържимо нагоре. Що се отнасяше до нея, тя мислеше идеята си за страхотна.

— Какво? — Марк вероятно беше видял усмивката ѝ, защото бързо застана до нея, пхнал ръце дълбоко в джобовете на панталоните си. Наведе се напред, за да вижда по-добре екрана.

— Ще проверя компанията, изпратила лимузината.

Лесно беше да изтегли необходимите данни. Дори не беше направен опит да бъдат защитени. Джес стигна до въпросната нощ и откри номера на мобилния телефон на Девънпорт. Интересуваха я най-много обажданията, направени непосредствено след неговото.

— Откри ли нещо?

— Може би. Това е номерът на Девънпорт. — Тя посочи. — Виждаш ли обажданията, получени от компанията след това? Трите, след това на Девънпорт, са направени все от един и същи номер. Предполагам, че лимузината е трябвало да стигне при този човек и той се е обаждал, защото се е тревожел, че все още я няма. Виждаш ли,

всичките тези обаждания са направени между 01:00 и 01:15. После са спрели.

— Защото вече се говореше за катастрофата.

— Да. — Посочи обажданията, започнали да пристигат почти всяка минута веднага след третото. Стотици обаждания, непосредствено едно след друго. — Тези вероятно са на репортери и новинарски агенции. Обаче трябва да ги проверим просто за да сме сигурни.

— Можеш ли да направиш разпечатка?

Джес натисна бутона за печатане. Марк чу бръмченето на принтера и отиде да вземе листовите.

Анет Купър беше обвинила Прескът, че се е обадил на някого — беше предположила, че е извикал подкрепление — точно преди „Линкълн“-ът да бъде изблъскан от шосето.

— Дай ми пълните имена на тайните агенти, които бяха у дома ти онази нощ. — Джес взе бележник и молив, предвидливо осигурени от библиотекарката. В този момент Марк се върна при нея. — Както и телефонните номера и адресите им, ако ги знаеш. И на Прескът също.

— Защо?

— Мисис Купър обвини Прескът, че се е обадил на някого за подкрепление. Ако го е сторил, възможно е онзи, на когото се е обадил, също да е замесен в това. Може би той е изпратил колата, която беше зад нас.

— Знам имената им, отчасти адресите им и номера на Фийлдинг. — Записа ги. — Номерата на другите са записани в телефона ми.

Което означаваше, че са изгубени. Обаче можеше да постигне нещо и с имената. Първо стигна до данните за Фийлдинг. Прегледа ги набързо. Работеше, без да знае номера на мобилния телефон на Прескът, но беше достатъчно да знае датата и приблизителното време на обаждането. Бинго. Въодушевена, тя едва не извика от радост. Преди да повика Марк, реши да провери телефонните обаждания на Матюс. Повторно бинго. Същият номер, вероятно на Прескът, само след две минути. Смръщила вежди, тя влезе в данните за Уендъл. И... Трето бинго. Отново същият номер, четири минути преди съобщението до Фийлдинг. А после и второ съобщение — една минута и петдесет секунди след това до Матюс.

— И така, какво имаме?

— Прескът е написал съобщения на Фийлдинг, Матюс и Уендъл в десетте минути преди катастрофата. Всъщност на Уендъл се е обадил два пъти.

— Свързал се е и с тримата? Сигурно се шегуваш.

— Не.

Проблемът беше, че след като Прескът се беше свързал и с тримата агенти, информацията беше, на практика, безполезна. Не можеше да им помогне да идентифицират предателя. Докато двамата мълчаливо осъзнаваха този факт, Джес направи разпечатка и на тези данни, за да могат после да ги обмислят на спокойствие. Марк отново отиде да вземе листовите.

Да, по време на телефонните обаждания Прескът е бил с тях в колата. Това, което намери в данните, съвпаднаше със спомените ѝ за онази нощ. Точно защото е пишел съобщенията, той седеше толкова тихо на предната седалка и не обръщаше внимание на истерията на Първата дама. А тя беше права в предположението си: Прескът се беше обадил за подкрепление. Всъщност, като се замислеше, Джес осъзнаваше, че тя сама е била права за всичко дотук.

„Аз съм затворник“. Думите продължаваха да отекват в съзнанието на Джес. Анет Купър говореше за своята охрана от тайни агенти — Джес беше почти сигурна в това.

А Марк беше техният шеф в онази нощ.

Само заради този факт и защото беше завладяна от параноя, защото искаше да бъде абсолютно сигурна, а не да храни дори най-малко подозрение, Джес потърси информация за Марк. Ето, на екрана се показаха и неговите телефонни обаждания. Нямаше проблеми. Джес ококори очи, а сърцето ѝ заби силно и бързо, докато ги преглеждаше. Нищо не ѝ направи впечатление за времето преди катастрофата. Но в дните след нея един и същи номер се появяваше подозрително често — този на Девънпорт. Всъщност последното обаждане на Марк до Девънпорт се беше състояло около два часа, преди той да стреля по Джес и да се хвърли през прозореца.

— Джес. Трябва да тръгваме.

Марк се беше върнал и докато говореше, натъпкваше разпечатките в джоба на панталоните си. Тя едва успя да запази самообладание и да излезе от файла, преди да вдигне поглед към него. Нищо не виждаше.

— Хайде, стани. Тръгваме. — Той изключи компютъра, сграбчи я за ръката и я изправи на крака. Тя сигурно изглеждаше толкова изумена, колкото и се чувстваше, защото той леко я разтърси.

— Джес, те са тук.

ГЛАВА 25

— Какво?

Това накара адреналина ѝ изведнъж да се покачи. Каквото и да беше, или да не беше направил, тя откри, че не се страхува от Марк. Но се страхуваше от онези, които ги преследваха толкова упорито, че всяваха ужас.

— Погледнах през прозореца, преди да взема разпечатките. — Марк грабна чантата ѝ и найлоновата торба със старите им дрехи и новите покупки от „Гудуил“. — Видях Черния автомобил да минава. Щом са в квартала, можеш да се обзаложиш, че знаят за нашето присъствие тук.

Вече бяха тръгнали, когато той произнасяше последните думи. Джес успяваше да върви редом с Марк, който правеше широки и бързи крачки, подтиквана от страха. Сърцето ѝ биеше тежко. Пулсът ѝ блъскаше в ушите и те глъхнеха.

— Някой е забелязал влизането във файловете.

Джес през цялото време се беше страхувала от това. Естествено, щом някой си беше направил труда да изтегли информацията, разумно беше да разбере за опит да се влезе в тях. Тя се беше надявала двамата с Марк просто да имат малко повече време, преди да забележат и да предприемат ответни действия.

— Вдигнала съм ги на крак, когато съм се опитала да пробия защитата.

— А те са успели да проследят влизането до компютрите в библиотеката. — Тонът на Марк беше мрачен.

Бяха на третия етаж и прекосяваха залата за свободен достъп. Джес разбра, че са тръгнали към далечния край на сградата, където трябваше да има стълбище и асансьор, различни от централните. Беше петък следобед, очевидно току-що бяха освободили учениците от учебни занятия и библиотеката беше сравнително пълна. В едната зала щеше да започне групово четене, забеляза Джес, когато стигнаха до задния коридор, където бяха тоалетните и пожарният изход.

— Ти откъде знаеш точното разположение на аварийното стълбище? — запита тихо Джес, когато Марк, стиснал я здраво за ръката, затича нататък.

И двамата знаеха, без да бяха разменили и дума по въпроса, че имат много малко време. Преследвачите им вероятно щяха да отидат направо в залата с компютрите, незабавно да разберат, че ги няма, и да се впуснат да ги преследват. Джес си спомни, че около библиотеката почти няма други сгради, и осъзна, че ще бъде смешно лесно да бъдат забелязани, щом излязат навън.

— Виждам знаците.

Преди Джес да е успяла да отбележи, че вероятно ще включат алармената инсталация с отварянето на вратата — нейният опит ѝ подсказваше, че това е нещо обикновено в случая с аварийните изходи — той отвори малката червена правоъгълна вратичка, поставена в стената до изхода, и включи алармата за пожар. И въздухът веднага се изпълни с високия и пронизителен вой на сирената. Челюстта на Джес увисна, когато той дръпна вратата на аварийното стълбище — алармата наистина се включи, но почти не се чу заради воя на сирената. Той я взе на ръце и затича надолу по стълбите с нея. Тя не възрази, защото беше много важно да побързат.

— Това беше страхотно! — каза тя, като го стискаше здраво за раменете и го гледаше с възхищение.

Като стигнаха приземния етаж, стълбището зад тях беше претъпкано с хора, които тичаха надолу. Излязоха навън, Джес вдиша дълбоко свежия студен въздух и се почувства ужасно гола и беззащитна на ярката слънчева светлина, прогонила донякъде сутрешния мраз. Но в следващия миг забеляза тълпите хора, които се блъскаха на изхода, а после заливаха тротоара, и другите, които излизаха от съседните магазини и офиси и гледаха втренчено и неразбиращо. Библиотекарите се опитваха да подредят децата в група и в същото време да ги пазят да не стъпват на уличното платно, но нямаха особен успех. В този квартал преобладаваха три — и четириетажните сгради, магазини за средната класа, имаше доста пешеходци, автомобилите, както и навсякъде, бяха много. В момента повечето от шофьорите намаляваха скоростта и натискаха клаксоните. Джес чуваше и воя на сирените на пожарните коли, носещи се мълниеносно към сградата, готови да потушат бедствието.

Марк я пусна на земята и я хвана за ръката. После я задърпа към средата на улицата толкова бързо, че трябваше да подтичват. Когато стъпи на платното, Джес едва не беше блъсната от малка каравана, зад чието кормило седеше изненадана майка. И почти в същия момент видя висок и тъмнокос мъж с изсечено като от гранит лице, облечен в черен костюм, да разблъсква хората на завоя по-нататък. Той очевидно търсеше някого. Джес отново беше завладяна от ужас, защото много добре знаеше кого търсеше той.

— Марк! — изпищя Джес с поглед, прикован в мъжа, който продължаваше да си пробива път през тълпата. Вървеше към тях, но тя беше сигурна, че още не ги е забелязал. — Ето там един от тях.

Джес чу как Марк си пое рязко въздух, когато погледна в указаната посока. В почти същия момент мъжът ги видя. Гърлото на Джес се сви от тревога, когато погледът му се спря върху тях. На лицето му се изписа изненада, после той пхна ръка под сакото си. В завладения от ужас мозък на Джес изплува една-единствена мисъл: оръжие. Сърцето ѝ прескочи един удар.

— Марк! — извика тя, за да го предупреди, но той вече беше забелязал — или пък не, възможно беше предварителният му план да е такъв — защото я хвана за ръката и я изблъска пред себе си.

— Влез!

Преди още да е разбрала какво става, той я набута през отворената врата на кола. Едва дупето ѝ докосна седалката и тя разбра, че с Марк бяха в такси, току-що освободено от някого другиго.

— Залегни! — Командата прозвуча като лай.

Обаче нямаше нужда той да ѝ го казва. Тя се сниши, той скочи до нея, тръшна силно вратата и каза:

— Гара Юниън, бързо!

Шофьорът веднага потегли. Челюстта на Джес все още беше увиснала, когато погледна назад. Мъжът в черния костюм разблъскваше хората и тичаше към тях с ръка все още скрита под сакото. Тя хвана Марк за ръката и се опита шепнешком да го предупреди, обаче от устата ѝ не излязоха свързани думи. Миг след това таксито взе завоя и мъжът изчезна от погледа им. Джес изпита силно облекчение.

— Твой приятел ли беше? — запита тя.

Погледът ѝ срещна този на Марк, който я предупреждаваше. Очевидно темата не биваше да бъде разисквана в присъствието на таксиметровия шофьор. О, да, тя разбираше защо. Вероятно той нямаше да се съгласи колата му да бъде надупчена от куршуми и подобна идея щеше да го изплаши до смърт. Всъщност той вероятно би натиснал рязко спирачките и би ги изхвърлил от колата. Което щеше да е добре за него и лошо за тях.

Заради многото автомобили, запътили се извън града в петъчната вечер, почти допрели брони, движението беше натоварено и бързането — почти невъзможно. Обаче зад тях не се появи черен автомобил. Окуражаващ знак.

Пред тях изникна модернистичната сграда на гарата. Марк вече вадеше десетдоларова банкнота от портмонето си и средствата им отново щяха да намалее. Но мисълта за парите само мина през главата на Джес и в този миг таксито спря пред статуята на Колумб и те слязоха.

За някои неща си струва да платиш. Като например за възможността да живееш.

Марк беше непосредствено зад нея. Сграбчи я за ръката и я задърпа след себе си така, както влекач дърпа товарен кораб. Преди изпитваше болки в краката и гърба. Но сега, когато знаеше, че ги преследват професионални убийци, усещаше болките като незначителни изтръпвания, които дори не забавяха крачката ѝ.

— Ти познаваш ли го? — запита тя.

— Не.

Вътре и около сградата имаше стотици хора. Джес едва успя да забележи украсената с орнаменти фасада и изкуствените орли, накацали по нея, както и копието на Камбаната на свободата. Вниманието ѝ беше погълнато от задачата да прекоси безопасно улицата и да стъпи на тротоара. А когато влязоха в огромната зала за пътниците, претъпкана с хора, тя изпита огромно облекчение.

— Освен ако не са ни проследили... — Възможно беше да проявява прекален оптимизъм, но беше повече от сигурна, че лошите момчета не бяха успели да се приближат достатъчно до таксито, за да видят къде отива. — Няма начин да знаят къде сме, нали така?

Като се имаше предвид фактът, че Марк продължаваше да я тегли като влекач през главната зала, която изглеждаше дълга като

футболно игрище и имаше изключително висок сводест таван, тя не беше изненадана от горчивата гримаса, която разкриви лицето му и ѝ показа, че оптимизмът ѝ не е особено обоснован.

— Достатъчно е само да открият таксито, взело пътниците пред сградата на библиотеката. Шофьорът със сигурност ще им каже къде ни е откарал.

Погледът му се стрелкаше във всички посоки и попиваше всичко: туристите, които бавно дъвчеха пица пред сергията за студени закуски до ескалатора, пътниците, които носеха куфарите си и вървяха забързано, другите, отпуснали се на пейките. От време на време поглеждаше над главата на Джес, за да огледа пространството зад тях. Тъй като самата Джес често поглеждаше назад, тя знаеше какво вижда той: хората бяха толкова много, че беше почти невъзможно да забележат дали сред тях има мъже в черни костюми, обладани от убийствени намерения.

— Насам — каза той.

Сърцето ѝ биеше така оглушително, пулсът ѝ сякаш щеше да разкъса тъпанчетата на ушите ѝ и тя не чу думите, а по-скоро ги разбра по движението на устните му. Двамата се качиха на ескалатора, а той едва успяваше да скрие изгарящото го нетърпение и като че ли се канеше да разблъска тълпата неподвижно застанали хора, задръстили бавно движещите се стъпала. Но тълпата беше толкова гъста, че нямаше такава възможност, затова той остана на мястото си, кипящ от раздразнение.

Джес искаше да му каже нещо, обаче беше прекалено погълната от задачата да диша. След като бяха побягнали от библиотеката като подгонени от дявола, тя се къпеше в пот, беше изтощена, ужасена, цялото тяло я болеше. По-рано беше взела две хапчета от болкоуспокояващите, обаче те не можеха да се справят с напрежението на деня. Слязоха от ескалатора и Марк отново я задърпа. Тя разбра, че целта им отново е метрото.

— Ще се върна веднага.

Веднага щом се озоваха на перона, той пусна ръката ѝ и се отдалечи. Погълната от огромната тълпа, тя хвърляше уплашени погледи наоколо. Преди да се е поддала напълно на паниката, той се върна и пхна в ръката ѝ карта за пътуване. Миг след това вече бяха в първия дошъл влак.

Джес с облекчение се отпусна на една от седалките. Пое си дълбоко дъх и намести очилата на носа си, които се бяха разместили, докато тичаха, и хвърли завистлив поглед към Марк, който седна до нея. С радост видя, че и той се е изморил малко, че диша по-тежко и по челото му също има капчици пот. Беше изгубил някъде бейзболната шапка и като забеляза това, тя сложи длан върху главата си и моментално забеляза, че ѝ нейната липсва. На ярката слънчева светлина, която нахлуваше през прозореца, се виждаха очите му, прорязани от червени жилчици, и торбичките под тях. Ризата му беше измачкана и липсваха две от копчетата, той приличаше донякъде на нехранимайко. Секси нехранимайко, което беше и най-дразнецото, защото беше сигурна, че „секси“ беше последната дума, която някой би използвал, за да опише външността ѝ в момента. В ума ѝ непрекъснато се въртяха въпроси за неговите телефонни обаждания до Девънпорт, но сега не беше нито времето, нито мястото за подобен разговор. По-добре беше да не нарушава сегашното разбирателство между тях, защото нямаше на кого друго да разчита.

— Не можем вечно да бягаме — отбеляза тя помежду жадните глътки въздух, след като влакът излезе от гарата. Той беше почти пълен, затова тя говореше тихо, колкото да я чуе той. — Имаме нужда от план.

— Но ние имаме такъв.

Тя си спомни, че беше чувала вече това.

— О, така ли? Сподели го с мен.

— Имай ми доверие.

Изражението ѝ сигурно си го биваше, защото той се засмя, взе ръката ѝ, която лежеше в скута му, поднесе я към устните си и я целуна. По всяко друго време тя щеше да бъде зашеметена само при вида на красивата му глава, сведена над дланта ѝ, и от усещането за топлите му устни до кожата си. Дори при дадените обстоятелства, сърцето ѝ ликуваше и тя едва удържаше радостта си. После се стегна, дръпна ръката си, скръсти ръце на гърди и смръщи вежди.

— Не.

— Предполагам, че тогава просто ще се наложи да изчакаш и да видиш.

Той продължаваше да се усмихва. Като имаше предвид, че не са сами във влака, Джес се въздържа от каквато и да било реакция.

Седяха мълчаливо, докато отминаха две спирки. Когато влакът навлезе в перона на третата, тя вече дишаше нормално, а сърцето ѝ беше възвърнало обичайния си, стабилен ритъм. Марк се изправи и я дръпна да стане, а това накара тревогата ѝ да се върне.

— Нашата спирка — каза той и Джес едва не нададе стон.

Беше наистина изтощена, изпитваше силни болки, беше изплашена до смърт, завладяна от недоверие към него, и, общо взето, беше повече от готова да види края на всичко това. Обаче не сподели нищо с него. Какъв беше смисълът? Без да издаде състоянието си, тръгна от гарата мълчаливо. Докато вървяха по улицата, хванати за ръце, тя изпитваше благодарност, че сега той върви по-бавно, което вероятно означаваше, че за момента са в безопасност. А може би той беше взел предвид нейното не до там добро физическо състояние. Бяха в Дюпон Съркъл, жилищен квартал. Къщите варираха от имения от времето на Втората световна война, много от които бяха по-късно разделени на апартаменти, до нови офис сгради. Имаше много ресторанти и доста художествени галерии и музеи, което обясняваше огромната тълпа хора. За нещастие, Джес не беше в настроение да оцени малките заведения тип бистро и бутиците, които се редяха от двете страни на улицата, обаче оценяваше подобаващо присъствието на толкова много хора. Тук щяха да ги забележат трудно, дори да използваха сателит. Това ѝ напомни, че ги преследват като дивеч. А мисълта върна ужаса и тя трябваше отново да положи усилия, за да диша нормално. Погледна Марк.

— А сега какво?

Бяха свърнали в една по-тиха уличка, в която пешеходците бяха доста по-малко и не можеха да се изгубят сред тях. След това той я дръпна в тясна и обрасла с трева алея, която разделяше два еднакви четириетажни тухлени блока, чиито входи приличаха на тези на колониалните имения на Юга, а на прозорците им имаше зелени капаци. Тук въобще нямаше хора. Джес вдигна поглед, видя ивицата ясно синьо небе над главите им и потрепери.

— Конгресмените се връщат у дома през уикенда. Много от тях изминават дълги разстояния със самолет, за да бъдат със семействата си. Повечето от тях — честните и неподкупните — не изкарват кой знае колко. Следователно те наемат сравнително евтини апартаменти, в

които да живеят през седмицата, когато им се налага да бъдат във Вашингтон.

Стигнаха края на алеята, която се сливаше с по-голяма, над която ивицата синьо небе беше по-широка. От двете ѝ страни се редяха кофи за боклук. Светлината на следобедното слънце едва достигаше до черния асфалт заради високите сгради, но слава богу, те също така оставяха и тях двамата в дълбока сянка. Тя сбърчи нос, усетила леката миризма на гниеци отпадъци, и хвърли пореден тревожен поглед към небето. От другата страна на улицата, иззад прозореца на втория етаж, ги гледаше бездомна котка. Като се изключи тя, наоколо нямаше жива душа.

— Което означава...? — Досега не беше чула нищо, което да ѝ хареса.

Той я дръпна до една тухлена стена и пусна ръката ѝ.

— Ние ще се настаним в някое от техните жилища за през нощта.

— Какво?

Джес беше така изумена, че за момент забрави дори мъжете в черните костюми. Погледът ѝ не се откъсваше от лицето на Марк. Той стоеше на стъпалата на съседната сграда от кафяви камъни и набираще цифри — ключалката беше от този секретен вид — за да отключи вратата. Накрая завъртя топката и вратата наистина се отвори.

— Жената, с която имах връзка преди известно време, беше агент по недвижими имоти. Тя непрекъснато наемаше апартаменти точно в тези сгради. Ето защо знам кодовете.

Още докато говореше, я дръпна в мрачното преддверие, чийто под беше покрит с дъски. Той затвори вратата след тях, а Джес се огледа и едва не си глътна езика. Цялата стена на дългия коридор беше заета от пощенски кутии. Тя разпозна някои от имената, докато вървяха към асансьора: Сахлингер, Кристофоли, Ъргън, Гуендър. Все конгресмени.

Влязоха в асансьора и той натисна бутона.

— Ще влезем в празен апартамент? — запита Джесика с необяснимо лошо предчувствие, когато асансьорът тръгна нагоре.

— Помисли по въпроса: трябва да предположим, че онези момчета знаят всичко за нас. Така че не можем да влезем в апартамент,

до който бившето ми гадже е имало достъп. Рано или късно, след като не успеят да ни намерят, вероятно ще се сетят и за това.

Асансьорът спря на четвъртия етаж. Четири врати, по две от всяка страна на коридора, с номерата 13, 14, 15 и 16. Под номерата имаше малки табелки, на които, с дребен шрифт, бяха напечатани имената.

— И така...? — Гласът ѝ бързо заглъхна, когато той пристъпи напред, почука на вратата на четиринайсети апартамент и зачака. Нищо.

— Значи ще наемем легло за през нощта от конгресмен Кристофоли.

Извади връзка шперцове от джоба си и започна да ги изпробва един по един. Джес продължаваше да хвърля ужасени погледи наоколо. Страхуваше се, че някой може да излезе от другите апартаменти и да ги види. Обаче това не стана, Марк отвори вратата и я хвана за ръката.

— Побързай, аз трябва да изключа алармената инсталация.

Все още не особено доволна, че са нахлули в частна собственост по този начин, Джес чу тихото предупредително писукане на охранителната система.

— Но това е незаконно. Ако ни хванат, можем да отидем в затвора. Мога да изгубя разрешителното си за адвокат и...

— Бейби, ако ни хванат, това ще е най-малкият ни проблем.

Марк затвори вратата, пусна ръката ѝ и се скри в една от стаите. Като осъзна истината, която се съдържаше в думите му, Джес допря длани една в друга и извика тихо след него:

— Моля те, кажи ми, че знаеш как да неутрализираш алармената инсталация.

След миг заплашителното писукане престана. Марк се появи на прага на стаята и ѝ се усмихна.

— Какво направи? — Тя се беше обгърнала с ръце малко над лактите, зъбите ѝ тракаха, но не от студ. Това беше реакция на всичко, което се случваше. И от страх. Както и от прекалената преумора, граничеща с пълно изтощение. Заради всичко. Защото целият ѝ проклет живот можеше да отиде по дяволите.

— Погрижих се за алармата.

— Как? — Зададе въпроса, преди да е разбрала, че може би не иска да чуе отговора.

— Какво мога да кажа? Добър съм. — Погледът му я обходи от главата до петите, той смръщи вежди. — Изглеждаш уморена. Виж, можеш да престанеш да се тревожиш поне за известно време. Смятам, че имаме преднина от двайсет и четири часа. Едва тогава ще трябва да измислим нещо.

— Страхотно!

Значи след още един ден те отново щяха да бягат, освен ако той не грешеше и първо не ги убиеха. Възмущението от лекотата, с която той гледаше на нещата, започваше да я изпълва, затова тя издиша бавно в опит да запази самообладание. Не осъзнаваше колко е била напрегната, докато не започна да се отпуска.

— Гладна ли си? Струва ми се, че в кухнята има храна. — Той тръгна нататък.

Джес наистина беше гладна. Но изведнъж осъзна, че доверието, което мислеше, че е установила с партньора си в бягството за живот, не е толкова здраво. Ето, че двамата бяха напълно сами в място, далеч от хорските очи. А какво, ако той беше платил на някого да се срещне с тях тук? Ами ако...?

Чу да се отваря вратата на хладилника и като че ли в отговор, стомахът ѝ започна да издава неприятни звуци. И тя твърдо забрави за всички ужасяващи „ако“. Докато не възникнеше обаче нещо по-сериозно от подозрителните телефонни номера, тя нямаше намерение да се изложи на погледа на сателитите. Което означаваше, че ще остане тук с Марк.

Тръгна след него из малкия апартамент. Входната врата водеше във всекидневната, която беше свързана със спалня за един човек и малка кухня. Стаите бяха издържани в бежов и кафяв цвят и пълни с мебели, които тя можеше да определи само като такива от епохата на първите хотели. Евтин на вид бежов килим покриваше пода на всекидневната и спалнята. Прозорецът очевидно беше голям и само един за двете стаи, защото завесите, които бяха спуснати, покриваха цялата външна стена. Единствената баня, която имаше врата (за разлика от другите помещения), се намираше между кухнята и спалнята. Тя се възползва бързо от удобствата ѝ — изми ръцете и лицето си и се почувства по-добре.

Марк седеше на един от двата дървени стола до малката маса със стъклената повърхност в стил бистро, поставена в средата на кухненския кът. Дълъг и тесен прозорец с наполовина вдигнати щори заемаше част от далечната стена, с което правеше кухнята с нейните бели шкафчета, електрически уреди, стени и под от теракотени плочки най-яркото помещение в жилището. Пред Марк имаше пластмасова чиния, пълна като че ли със салата от зеле. Той държеше сандвич, от който беше отхапал голяма хапка. Джес видя още една такава чиния със салата и сандвич, а до нея и вилица, на мястото срещу него. Той преглътна, кимна и каза:

— Приготвих ти сандвич.

Джес премести поглед от чинията към него.

Той тъкмо отхапваше втора голяма хапка. Погледът на сините му очи, откровен и дори простодушен, срещна нейния.

— Благодаря.

Тя прекоси кухнята, откъсна малко хартия от рулото до мивката — защото никъде не видя салфетки — предложи му едното късче и седна срещу него. Отхапа от сандвича, който се оказа с шунка. Салатата също беше вкусна. А сокът в чашата ѝ беше портокалов. В този момент Джес откри, че да чака и да си задава излишни въпроси не е в нейния стил. Отговори нещо неясно на ентусиазираната му забележка за количеството храна, което конгресменът държеше в дома си, погледна го в очите и го запита:

— Защо си се обадил на мистър Девънпорт само два часа, преди той да се опита да ме убие?

ГЛАВА 26

Марк едва не се задави със сандвича си. И тя разбра, че не е сбъркала: на лицето му бяха изписани изненада и чувство за вина, които можеше да разгадае дори дете в училищна възраст. Той преглътна, задави се и отпи от сока си.

— Какво те кара да мислиш, че съм го направил? — запита най-после.

Добър опит. Обаче безуспешен.

Той пак отхапа от сандвича — тактика за отлагане на неизбежните отговори — задъвка и отново преглътна. И пак с помощта на портокаловия сок. Всичко това очевидно му даваше време да мисли. А тя го гледаше с леко повдигнати вежди и чакаше. Той въздъхна и се предаде.

— Бях упълномощен да ти направя предложение за пари в брой. Тъй като не трябваше да се знае, че идва от семейство Купър, щяхме да ти предложим парите чрез Девънпорт.

Джес ококори очи и си спомни думите на Мариан, че ще получи някаква компенсация. Така и не беше научила на каква сума щеше да възлиза тя, което вероятно беше добре. Сега поне нямаше да се измъчва за загубата на парите.

— Ние?

— Е, всъщност те. Семейство Купър.

— Защо семейство Купър искаше да сключи споразумение с мен? Те нямат вина за катастрофата. Отговорността е на компанията, изпратила шофьора, и на самия шофьор. И в по-малка степен — на Девънпорт и на нашата фирма, тъй като аз бях техен представител по време на катастрофата.

— Споразумението, което те искаха да ти предложат, трябваше да се пази в тайна. — Той пак отхапа от сандвича.

— В тайна?

— Ще се храниш ли?

— А ти ще говориш ли?

Марк се нахвърли на салатата. Преди да натъпче пълната вилица в устата си, каза:

— Президентът и съветниците му решиха, че може би си научила нещо компрометиращо за Първата дама, докато си била с нея. Аз бях упълномощен да ти предложа достатъчно пари, за да решиш да го забравиш.

Джес го гледаше втренчено.

— И какво мислеха, че бих могла да науча? Че двамата със съпруга ѝ са били във вечни разпавии? И че се бяха скарали и онази нощ?

Марк изкриви устни.

— Караха се, но не ставаше въпрос за това. Мисис Кунър имаше проблем с наркотиците. Първоначалното им впечатление беше, че ти може да имаш нещо общо с въпроса, че е възможно да си свързана с наркодилър.

— Какво? — Джес премигна. — Била е наркоманка? Анет Купър?

— Нали ги знаеш болкоуспокояващите, от които ти вземаш напоследък? За нея също е започнало по този начин. Паднала от коня преди около осем години и оттогава изпитвала болки, започнала да взема хапчета, за да може да продължи да живее. Но проблемът започнал да набира скорост като лавина и тя скоро се оказала пристрастена.

Джес го гледаше озадачена.

— А ти откъде знаеш всичко това?

Марк сви рамене.

— Бях шеф на екип охранители все пак.

— Чакай. Задръж за минутка. Казваш, че през цялото време от идването им във Вашингтон, Анет Купър е имала проблем с наркотиците?

Джес си спомни кога Купър беше заел поста вицепрезидент. Преди почти пет години. Всичко, което си спомняше за Анет от онзи период, бяха хвалебствените приказки за работата ѝ с деца и отдадеността ѝ на благотворителни каузи. Тя имаше образа на традиционната съпруга на политик, напълно предана му. Марк кимна.

— Тази е причината да я убият. Защото е била потенциална заплаха за кариерата на съпруга си. — Джес не можеше да повярва.

Ето го мотива. — Щом си знаел за зависимостта ѝ от наркотиците, вероятно си подозирал каква е причината за смъртта ѝ. Защо не ми каза?

— Ако искаш да говоря, трябва да се храниш.

— Марк...

— Яж!

Джес осъзна, че е прав. Имаше нужда от храна, затова отхапа от сандвича.

— Отначало не можех да повярвам, че смъртта ѝ не се дължи на злополука — каза Марк. — Дори сега, когато знам, че е било убийство, ми е трудно да повярвам, че причината са били наркотиците. Ние се справяхме с този проблем. Успешно.

— И как, по-точно? — Джес отпи от сока си, като го гледаше с нескрито възхищение.

— Тя се лекуваше и постепенно побеждаваше зависимостта си. Ние я държахме далеч от снабдителите. На практика тя вече не можеше да се среща с предпочитаните от нея наркочилъри. Понякога успяваше да се срещне с някого, когото ние не наблюдавахме. Затова Прескът и останалите мислеха, че може би е излязла да си набави дрога в нощта на катастрофата. По тази причина не вдигнаха тревога, а се опитаха да се справят със собствени сили. Страхуваха се пресата да не научи за проблема ѝ.

— Не, тя бягаше от Белия дом. — Сега, като се замислеше, Джес виждаше напълно нов смисъл в думите на Първата дама. — И двете видяхме Прескът, който я търсеше. Тя не ми даде да му махна с ръка и така да привлече вниманието му. Каза ми: „Нима не разбираш? Аз съм затворник.“

— Да, добре. Беше за нейно добро.

Джес отново отпи от сока си. Разбра, че няма да може да хапне нито хапка повече. Спомените за нощта на катастрофата бяха убили апетита ѝ.

— И откога продължаваше това?

— Проблемът с наркотиците? Казах ти, последните осем години. Ставаше все по-лошо, докато хората около президента не признаха проблема и не измислиха начин да се справят с него.

— Не, питам откога ти се опитваше да държиш Първата дама далеч от наркотиците.

— Аз се озовах на борда миналия август. Дотогава бях част от охраната на президента. Помолиха ме да стана част от екипа, охраняващ съпругата му. И аз се съгласих.

Джес смръщи вежди.

— Защо ти?

— Познавах ги. Аз съм от Тексас, Абилене, както знаеш. Всъщност Лоуъл, Девънпорт и няколко други от вътрешния кръг — също. Познавах и тях. От години. Ние сме от един и същи град. Кое то беше малко неловка ситуация, но те усещаха, че могат да ми имат доверие.

— Искаш да кажеш, че си познавал семейство Купър още преди да дойдеш във Вашингтон?

Той кимна.

— След смъртта на баща ми, който загина в нефтените полета, когато бях само на четири, майка ми работеше като икономка в семейството на старите Купър — на Уейн и покойната му съпруга. Аз на практика израснах в ранчото им в Абилене. Дейвид и сестра му вече не живееха там, бяха пораснали. Дейвид работеше като адвокат в Хюстън, преди да влезе в политиката, но идваше да види родителите си два пъти в месеца. Да, познавах ги доста добре.

Джес го гледаше с възхищение, примесено с тревога. Дали познанството му със семейство Купър не го правеше по-малко достоен за доверието ѝ? Ако връзките му с тях бяха силни...

— Майка ти все още ли работи за тях?

Марк поклати глава.

— Тя се омъжи повторно и се премести във Флорида. Отивам да я видя, когато мога. Аз съм единственото ѝ дете.

— Ти... близък ли си с тях? Със семейството на президента?

— Зависи какво разбираш под „близки“. Те ме познават. Знаят, че могат да ми имат доверие и че винаги ще им помогна. — Погледът му, прикован в лицето ѝ, стана по-остър. — Ако ме питаш дали бих участвал в убийство заради тях, отговорът е „не“. Дали щях да си държа устата затворена, ако знаех, че са замесени в убийство? Не. Те също го знаят. Ако имаш нужда от доказателство, спомни си бомбата в колата ми.

Отново бомбата. Обаче трябваше да признае, че напомнянето помогна за повишаване на увереността ѝ и доверието, което изпитваше

към него.

— А как въобще стана таен агент? Заради семейство Купър ли избра това поприще?

— Би могло и така да се каже, предполагам. Играех футбол в гимназията и колежа. Всъщност исках да бъда професионален състезател, такава беше мечтата ми. Бях добър. Достатъчно добър за професионалист. Бях избран от „Каубоите“ веднага след колежа и играх за тях почти един сезон. В предпоследния мач бях ударен лошо под коляното и нещо в него сякаш се прекъсна. Изпитах най-силната болка в живота си и ето, че се оказах извън сметките. Отначало мислех, че ще мога да се върна. Бях опериран, минах и през физиотерапия, обаче коляното ми така и не се възстанови в пълна степен. Бързината, с която бях известен, вече не съществуваше, гъвкавостта ми също беше значително намалена. Трябваше ми година, за да го призная, но накрая разбрах, че никога вече няма да мога да играя професионален футбол. Независимо колко исках или колко упорито щях да работя, нямаше да мога да се върна.

Тонът му издаваше само смирение и горчивина, но болката в очите му й казваше колко му е било трудно.

— Сигурно е било ужасно.

— В живота се случва какво ли не.

Джес се замисли за дъщеря му.

— По онова време си бил женен, нали?

Той кимна.

— Двамата с Хедър се запознахме в колежа. Оженихме се още преди да завършим, в последната година, а Тейлър се роди скоро след това. Хедър беше красива, амбициозна и много й се искаше да бъде съпруга на професионален футболист. Краят на кариерата ми се оказа и краят на брака ми. Разбира се, беше ми необходимо известно време, за да го проумея. Когато за всички стана ясно, че повече никога няма да се занимавам с професионален футбол, мистър Купър — старият, Уейн — ми помогна да бъда нает от „Тайните служби“. Сега започва да ми се струва, че още тогава той е знаел, че Дейвид, който по онова време беше сенатор, ще стигне до Вашингтон някой ден. И така, аз се преместих тук с Хедър и Тейлър, работех като вол, дълги часове, за да мога да се издигна в новата служба, и изгубих семейството си.

Джес му хвърли въпросителен поглед. Не искаше да проявява нахалство и липса на такт, не искаше да задава директни въпроси, но наистина много искаше да знае какво точно беше причинило раздялата му със съпругата. Той вероятно беше видял стаения в погледа ѝ въпрос, защото направи гримаса.

— Искаш да знаеш как свърши всичко? По класическия начин. Предполагам, че трябваше да видя приближаващия разрыв, но не — аз бях в блажено неведение. Открих, че Хедър ми изневерява. С момче, което познавах, Тед Паркс, агент на ФБР. Човек, когото мислех за свой приятел. Не можах да го преживея. Дори и заради Тейлър, макар че, кълна се, опитвах. Да бъда откровен — а на това съм способен едва през последните две години — и с мен не беше лесно да се живее, след като разбрах, че на футболната ми кариера е сложен край. Имах своите моменти на нервни сривове, на депресия. Пиех прекалено много. Две години проклинах съдбата. А после пък работех прекалено много. Тайните агенти трябва да са на разположение по двацет и четири часа на ден, седем дни в седмицата, а Хедър беше от онзи тип жени, които се нуждаят от много внимание. По време на развода и малко след него имаме много спречквания, но сега сме в добри отношения. Заради Тейлър. А тя, разбира се, се опитва да ни настройва един против друг, което понякога създава проблеми. В момента е при родителите ми във Флорида за пролетната ваканция. И знаеш ли какво направи, докато беше тук? Татуировка на дупето си. Пеперуда, така чух. Заведох я в търговския център, за да си купи някои неща, а тя се изплъзна от погледа ми и ето ти резултата. А после Хедър ми се обади, за да ми се кара, че съм ѝ позволил такава свобода. Татуировка. На петнайсет. Можеш ли да повярваш?

Марк изглеждаше толкова тъжен, че Джес можеше само да се усмихне. Тя дори не беше виждала дъщеря му, но започваше да я харесва все повече и повече.

— Такъв е стилът на младите днес. Много момичета в тийнейджърска възраст имат татуировки.

В очите на Марк проблесна пламъче, което издаваше интереса му.

— И ти ли? Не.

— Не — отговори Джес твърдо. — Не и аз. И, просто отбелязвам, аз вече не съм тийнейджърка. Аз съм на двацет и осем,

помниш ли? Но Манди — да.

Марк ококори очи.

— Исусе, точно това имах нужда да чуя. Никакви тревоги. Първо татуировка, а после и бременност. Ще трябва да стои заключена, докато не навърши трийсет.

Джес го изглежда с присвити очи. На нея не ѝ харесваше, че Манди е бременна, и не ѝ се говореше за това, но Манди ѝ беше сестра и не беше позволено да я критикува някой, който не е от семейството.

— Знаеш ли какво? В живота всичко се случва — отговори му тя със собствените му думи.

— Знам, знам. — Марк вдигна ръце в жест, който очевидно просеше извинение. — Просто... Тейлър ми е дъщеря. И аз дори не искам да си помисля за евентуална бременност. Та тя още не ходи на срещи... — Изведнъж той смръщи вежди. Изглеждаше несигурен. — Или поне аз мисля така.

Това признание за мъжката му неосведоменост отново извика усмивката на Джес.

— Както и да е — продължи Марк с тон на човек, решил да се върне на основния въпрос. — Говорих с Девънпорт във връзка с уреждането на твоята компенсация. Макар че никога не съм мислил, че такова тайно споразумение е добра идея. Много скоро след като започнах да общувам с теб, разбрах, че не знаеш нищо за Първата дама и нейната зависимост от наркотиците.

— Не, не знаех — съгласи се Джес.

— Затова и не можех да повярвам, че някой се опитва да те убие. Нямаше мотив. Докато не сподели с мен, че според теб Първата дама е била убита. Ако беше права — а очевидно си — животът ти наистина щеше да е в опасност, тъй като се явяваше единственият свидетел на нещо толкова голямо. — Той смръщи вежди. — Обаче съм готов да заложа всичко, което притежавам, че Анет Купър не е била убита заради страстта ѝ към наркотиците. Има друга причина. Гарантирано.

Джес също се замисли над това, а после изведнъж забеляза, че той я гледа внимателно.

— Проверила си и моите телефонни обаждания, нали? В библиотеката.

Джес преглътна. Не можеше обаче да направи нищо, освен да си признае.

— Знаеш ли, аз също не мога да ти вярвам.

Това беше толкова несправедливо, че Джес успя само да премигне, неспособна да повярва на ушите си.

— На мен? Е, питам се защо. Да видим: някой убива Първата дама, като инсценира катастрофа, в която щях да загина и аз. После, когато разбраха, че съм оцеляла, бях нападната в болницата. Опитах се да кажа на хората, включително и на теб, какво става. Ти не ми вярваш, никой не ми вярва. Опитах се да кажа на шефа си, а той се опита да ме убие. Започнах да ти вярвам, е, поне донякъде, ти ме заведе у дома си и ми обеща, че там ще съм в безопасност. И ето, че чух гласа на мъжа, който се опита да ме убие в болницата. Човекът, когото ти извика в къщата си, имай предвид. Твоят приятел и колега таен агент. И тъй като не съм глупава, аз побягнах, а ти се впусна да ме преследваш. Отново ти се доверих — е, пак донякъде, докато ти не разговаря с онзи, който искаше от теб да ме върнеш у дома си. За да бъда убита там — и двамата го знаем. Сkochих от колата ти, а тя беше вдигната във въздуха. За трети път ти се доверих, просто няха друг избор. А после открих, и то не защото ти ми каза, а защото проверих телефонните ти обаждания, че си бил във връзка с шефа ми, който се опита да ме убие, не забравяй. А ето, че си в още по-добри отношения с президента и неговите приближени, един или дори няколко от които се опитват да ме убият. — Тя си пое дълбоко дъх и го изгледа гневно. — И ти имаш проблеми с доверието?

Погледите им се срещнаха. Той ѝ се усмихна.

— Добре, разбрах.

— Разбрал си? Само това ли можеш да кажеш?

— А ти какво искаш да чуеш?

— Нещо друго.

— Че си красива?

Тя го изгледа с присвити очи. За втори път казваше, че е красива, а думите му, както и първия път, я накараха да се почувства уязвима.

— Грешен отговор. — Тя се изправи рязко, взе остатъците от храната си и отиде да ги изхвърли в кошчето за боклук.

— Джес. Пошегувах се. — Той блъсна масата, взе остатъците, хвърли ги в кошчето и я последва във всекидневната. Тя тъкмо се канеше да се настани на дивана. — Макар че наистина си. Красива,

има предвид. Всъщност, мисля, че започвам да развивам страст към дребни момичета със зелени очи и огромни очила.

Той се спря на прага, подпря се с рамо на вратата, скръсти ръце на гърди и ѝ се усмихна. Ослепително. Погледът, с който тя му отговори, можеше да изпече яйце.

— Ако се опитваш да отвлечеш вниманието ми от всичко, което не си ми казал, можеш да се откажеш — увери го.

Изведнъж много ясно усети неподдържания си напоследък външен вид, косата, за която не полагаше никакви грижи, освен да я вчеше, насиненото лице с няколкото шева и без грим, евтините и лишени от сексапил дрехи, проклетите очила. Проблемът беше, че тя не се чувстваше красива и никога не се беше чувствала така. И ето, че сега откри, че това я е глождело през целия ѝ живот.

— Така че, можеш просто да си спестиш излишните приказки, красиво момче, защото няма да ти свършат работа.

Той ококори очи. Усмивката му стана по-широка. Изправи се, гледаше я дяволито.

— Красиво момче?! — Вместо да се обиди, каквото беше нейното намерение, той беше развеселен. — Красиво момче?

— О, хайде, да прекратим този глупав разговор.

Едва се сдържа да не му каже нещо наистина обидно. С преднамерено безразличие, тя посвети цялото си внимание на масичката за кафе пред себе си, върху която лежеше, сгънат, днешният вестник.

— Добре — съгласи се той. Тя усещаше погледа му, обаче не вдигна очи. Взе вестника и го разгърна, прегледа набързо заглавията. Продължаваше да не му обръща никакво внимание. — Снощи въобще не съм спал и започвам вече да не се чувствам добре. Ще взема горещ душ, за да се ободря.

— Добре.

— Ако искаш да гледаш телевизия, не увеличавай звука. И не отваряй вратата. И не използвай компютъра и телефона.

С тези думи, той я остави сама. След миг Джес чу затварянето на вратата на банята. Започна да разлиства вестника — първата страница беше почти напълно посветена на Първата дама и на знаменитостите, присъствали на погребението ѝ, броя на хората и реакцията на обикновените граждани, нищо от което не я интересуваше — и да

слуша приглушените шумове, които долитаха от банята. Кожата ѝ настръхваше в отговор. Тя наистина много искаше да вземе душ. Дълъг, горещ...

Заедно с Марк.

Каза си, че дори не трябва да си помисля за това.

Смръщи вежди и продължи да преглежда страниците, но не намери нищо за смъртта на Девънпорт и тази на Мариан. Нищо, дори некролози. А още беше прекалено рано, за да бъде отразено случилото се с Марти Соломон. И тогава чу, че водата спря да шурти. Минаха две минути, преди вратата на банята да се отвори. Този звук беше последван от шляпането на боси ходила по килима. Марк отиваше към спалнята. Вероятно гол, загърнат само с хавлията... Тя стисна зъби и загледа буквите пред себе си, които ѝ се сториха размазани. Не разбираше нито дума.

— Ако искаш да вземеш душ, банята е изцяло на твое разположение! — извика той.

Чу още стъпки и после прошумоляване — предположи, че идва от торбата, в която бяха дрехите им — последвано от изскърцване. И после — нищо.

Накрая Джес не издържа. Сгъна вестника и отиде в спалнята. Той лежеше на леглото по гръб, а бялата олекотена завивка го покриваше до кръста. Благодарение на тежките завеси, в стаята цареше полумрак, но тя ясно виждаше колко мускулести и привлекателни са голите му широки рамене, здравият гръб и загорелите му ръце. Леко похъркване ѝ подсказа, че вече е заспал.

Това беше единственото легло в жилището. Тя беше уморена, но още не ѝ се спеше. Но по-късно щеше да ѝ се наложи да избира: или да легне в това изключително удобно легло до него, или да вземе възглавница и завивка и да се настани на дивана.

„На дивана“, помисли си мрачно Джес. Но другият избор ограничи със самоубийство.

Взе душ, изми косата си и я продуха със сешоар, сложи крем за лице — слава богу за козметичните продукти в чантата ѝ — и взе само едно хапче от болкоуспокояващите. Разказът на Марк за проблемите на Първата дама я плашеше. Щеше да взема само толкова хапчета, колкото беше абсолютно необходимо. Но действието на предните две наистина започваше да преминава и тя изпитваше болки в краката и

гърба. И така, компромисът беше само едно хапче и тя се надяваше да е постъпила правилно.

В десет часа Марк все още не се беше събудил. Все така похъркваше леко, с което ѝ напомняше, че е съвсем близо до нея. Тя лежеше на дивана, облякла за вечерта една от тениските на Марк, която стигаше до средата на бедрата ѝ, и чифт от евтините памучни бикини. Беше взела едната възглавница от леглото и бе открила завивка в гардероба. И се беше настанила възможно най-удобно.

За да не мисли непрекъснато дали професионалните убийци са ги открили и не са на път към убежището им, тя включи телевизора. Много тихо. Толкова тихо всъщност, че почти не чуваше диалозите от серията на „От местопрестъплението: Маями“, която и без това не ѝ беше интересна. Чу стъпки навън, в коридора, и кожата ѝ настръхна от страх. Едва не изтича веднага при Марк, но стъпките отминаха, човекът влезе в друг апартамент и тишината отново се възцари. Джес беше толкова нервна, че се страхуваше да светне, която и да е от лампите, затова се опита да чете вестник на светлината от екрана на телевизора. Комиксът, Ан Ландърс, спортната страница — всичко това беше добре дошло за отвлечане на мислите ѝ от страховете. Дори започна да чувства неудържимо желание да заспи, когато разгърна поредната страница и се взря в собствената си снимка. Всъщност снимките бяха две. На едната тя беше още малко момиченце. Мокро и увито в одеяло, втренчило огромните си очи във фотоапарата. Другата беше нова, същата, която беше и на шофьорската ѝ книжка. Тя беше с контактните си лещи, без очила.

Заглавието гласеше: „Оцелялата в катастрофата и преди се е срещала със смъртта.“

ГЛАВА 27

Нямаше нужда Джес да прочете статията, за да разбере за какво става въпрос. Вестникът се изплъзна от ръцете ѝ, заля я добре познатата вълна на мъка. Беше минало толкова много време оттогава и тя дори вече не мислеше за това. Никога. Освен може би когато подсъзнанието ѝ се освобождаваше на сън. Тази трагедия принадлежеше на миналото ѝ, беше отдавна приключила. Беше вече зад гърба ѝ. И не можеше да я накара да се чувства по този начин. Стана с намерението да отиде до банята и удари силно големия пръст на крака си в масичката за кафе.

— Оу! По дяволите!

Стисна в длан ударения пръст, подскочи два пъти на един крак, после се отпусна тежко на дивана, от което вестникът падна на земята. Сложи пострадалото стъпало в скута си, залюля тяло напред-назад и започна тихо да проклина, сведе поглед надолу и видя оттам да я гледа собствената ѝ снимка. Ритна вестника по-надалеч и затвори очи. Нямаше нужда от това, то ѝ идваше малко в повече.

— Хей! Чух те да викаш. Добре ли си?

Гласът на Марк я накара да подскочи. Тя отвори очи, завъртя рязко глава и го видя да стои на прага, смръщил вежди, само по боксерки, но с пистолет в ръка. Показателен за състоянието ѝ беше фактът, че плъзна поглед по него само веднъж и дори не трепна при вида на оръжието.

— Да.

— Плачеш ли?

За свой ужас, Джес осъзна, че наистина е така — усещаше как горещите солени сълзи се стичат по бузите ѝ. Извърна глава и ги избърса с длани.

— Не.

— Какво има, по дяволите? — Той отиде при нея, остави пистолета на масичката. Тя беше успяла да постави сълзите под контрол с помощта на няколко премигвания и усилие на волята. С

периферното си зрение зърна един много мъжествен гол крак — дълъг и мускулест. И част от също толкова мускулест корем. И широки гърди.

— Случило ли се е нещо?

Тя все още не беше готова да го погледне.

— Ударих пръста на големия си крак, окей?

— Толкова силно, че да заплачеш? Дай да видя.

— Не, всичко е наред. Не се тревожи.

Чу въздишката му. После той седна до нея на дивана. Тя усети топлината на голото му мъжко тяло и за свой ужас осъзна, че не може да го помоли да се отмести, защото останалата част от дивана беше заета от възглавницата и завивката. Погледна го, смръщила вежди. Мускулесто голо рамо и оформени като от скулптор гърди изпълниха полезрението ѝ, докато той протягаше ръка към нараненото стъпало, което продължаваше да лежи в скута ѝ. Той го взе в дланта си, пръстите му бяха дълги и силни. Сведе глава над него и погледна внимателно пръста ѝ.

— Няма кръв. Можеш ли да движиш пръстите си?

Тя изтръгна крака си от ръцете му и го спусна на пода, после му хвърли строг поглед.

— Казах ти, всичко е наред.

Обаче той не я гледаше. Погледът му беше сведен към пода.

— Това ти ли си?

Тя, дори без да погледне, вече знаеше защо той се навежда към пода. Светлината от телевизионния екран играеше по мускулите на голия му гръб и тя гледаше като хипнотизирана. Щеше да направи всичко възможно да отложи момента, който неминуемо приближаваше. Шумът, който вестникът издаде, когато той го вдигна, я накара да стисне зъби и да извърне поглед. В тази част от секундата тя осъзна, че той ще прочете статията и ще се наложи да разговарят за нея. Немаше нищо, което би могла да стори, за да го спре, трябваше да се приготви за битка.

— Тук е толкова тъмно, че не мога да прочета нищо, освен заглавието — каза той след миг и Джес изпита моментално облекчение, което обаче продължи само докато той каза: — Можеш да ми разкажеш съдържанието или ще се наложи да светна някоя лампа, за да прочета сам.

Идеята да светнат не ѝ харесваше, защото светлината можеше да бъде забелязана, въпреки спуснатите завеси, както и в пролуката под вратата. Тя можеше да доведе убийците при тях. Побиха я тръпки. Той продължаваше да държи вестника така, че страницата с двете снимки да е отгоре. А тя дори не смееше да погледне към тях.

— Татко ни заведе двете със сестра ни на плажа. — Тъй като очевидно нямаше да може да избегне разговора, тя щеше да го запознае само с основното, съвсем накратко. Тонът ѝ беше лишен от всякакви чувства. — Попаднахме в подводно течение. Къртни, така се казваше сестра ми, и баща ми се удавиха. Аз успях да стигна до брега.

Гласът ѝ сякаш увисна за миг във въздуха, а спомените я връхлитаха: водата, която я залива, склучва се над главата ѝ, ръцете на сестра ѝ, които стискат слабо нейните, вълните, които ги разделят.

— Исусе! Съжалявам, бейби.

Отново прошумоляване на страници, докато той оставяше вестника на масичката. После той я прегърна и в ноздрите ѝ нахлу мирисът на сапун и топла мъжка плът. Прегръдката му беше силна, даваше ѝ увереност, че ще се справи, успокояваше я. Но в същото време я накара да се напруга, да се съпротивлява. Тя трябваше сама да се справи със спомените, да ги прогони отново дълбоко в подсъзнанието си. А дотогава съчувствието беше последното, от което имаше нужда. Трябваше да бъде силна, много силна, да ги победи.

— Сега си спомних. През последната седмица по телевизията излъчват всякакви истории за теб и като че ли чух и нещо такова. Да ти кажа истината, това кара сърцето ми да се къса.

— Излъчвали са това и... по телевизията?

Джес едва можеше да диша при мисълта, че целият свят е гледал нещо толкова лично за нея. Тя усещаше погледа на Марк върху лицето си, обаче не можеше да вдигне очи. Гледаше право пред себе си, готова да посрещне болката, която неминуемо щеше да дойде.

— Да.

И изведнъж Джес си спомни, че докато още беше в болницата, Грейс ѝ беше казала, че пресата иска да разговаря с нея, защото тя винаги оцелява. Това се подчертавало като факт, който има особено значение. А майка ѝ беше отвърнала: „Грейс, не тревожи сестра си“. Вероятно са говорили точно за това. Грейс, както Сара и Манди, деца на Джуди от втория ѝ брак, дори не бяха родени по време на

злополуката, така че за нея това не беше нещо повече от любопитна история. Обаче майка им знаеше колко дълбоко трагедията беше разтърсила Джес и какъв отпечатък беше оставила в душата ѝ. Двете с Къртни бяха неразделни.

— Аз дори вече не мисля за това. Беше много отдавна.

— Била си на пет, нали? На тази възраст е много трудно да загубиш някого, когото обичаш.

Тя си спомни сега: той ѝ беше казал, че баща му е починал, когато той е бил едва четиригодишен.

— Ти беше ли близък с баща си? — запита тя. Едва си поемаше дъх. Чувстваше се така, сякаш гърдите ѝ бяха стегнати в железен обръч.

— Всъщност, не. Той непрекъснато работеше, рядко си беше у дома.

Той я прегърна още по-здраво, ръцете му твърдо я притиснаха към тялото му. Но Джес си забрани да се отпусне в обятията му. Беше прекалено заета да се бори с болката.

— Да ти кажа истината, аз въобще не го помня. Той е просто фигура от старите снимки, където стои до мен и мама.

Тя осъзна, че гласът му издава не толкова тъга, колкото съжаление. Като че ли искаше да си спомни и искрено съжаляваше, че не може. Джес си пое внимателно дъх.

— Аз също не мога да си спомня баща си. Родителите ми бяха разведени и ние не го виждахме често. Но си спомням ясно сестра си, която много обичах.

— Била е по-малка от теб, нали? На три?

Джес кимна, изненадана, че той помни толкова добре подробностите. Вероятно е гледал внимателно телевизионното предаване. Това едновременно я успокои и разнежи. Какво беше казал той? Че сърцето му се разкъсвало от мъка?

Тази мисъл накара главата ѝ да се замае. Тялото ѝ леко се отпусна. Тя дори не усети как си позволи да се облегне на него.

— Искаш ли да ми разкажеш? — Гласът му беше почти непоносимо нежен.

Автоматичният ѝ отговор — онзи, който винаги даваше на хората, които се опитваха да предизвикат спомените ѝ за трагедията — беше „не“. Обаче сега до нея беше Марк. И изведнъж ѝ се прииска да

му разкаже, да сподели с него. Независимо каква беше причината. Пое си по-дълбоко дъх.

— Плискахме се близо до брега — там, където се разбиват вълните. Баща ми и приятелката му се бяха изтегнали на хавлиите си и се печаха на слънце, а аз трябваше да наглеждам Къртни. Тя имаше надуваеми възглавнички на ръцете, затова смело се отпускате във водата и оставяше вълните да я носят. Една от тях обаче я отнесе прекалено навътре. Тя се смееше щастливо. Мислеше, че е страхотно да язди така вълните. Опитах се да я хвана — можех малко да плувам — но не можах. Тогава една от възглавничките се изхлузи от ръката ѝ. Виждах я ясно, защото беше в ярки цветове, носеше се към мен. Къртни се скри под водата и аз започнах да викам за помощ и да плувам към нея с всичката бързина, на която бях способна. Обаче не я виждах вече. После тя изплува точно до мен и аз я хванах за ръцете. Водата заля и двете ни, откъсна я от мен. После и двете отново изплувахме, но тя беше прекалено далеч от мен и не можех да я хвана. Вече беше изгубила и другата възглавничка и очите ѝ — тя имаше сини очи, като мама, и тъмна коса като моята — бяха огромни и уплашени, беше отворила уста. Винаги съм мислела, че искаше да ми извика нещо, но нямаше как да съм сигурна. И тогава я заля поредната вълна. Мисля, че в този момент усетих как татко преплува покрай мен като стрела, но всъщност нямам ясен спомен за това. Помня само очите на Къртни миг преди вълната да я залее. После водата покри и мен и не помня нищо, докато не се озовах в плиткото и някакви хора ме издърпаха на брега. — Тя направи пауза и затвори очи. — Следващия път, когато я видях, тя лежеше в малък бял ковчег пред църквата. Докоснах я, защото мислех, че така ще я накарам да се събуди, но тя беше студена. И неподвижна. И не се събуди.

Болката, която я заля, когато млъкна, беше така силна, че я караше да трепери. Тя събра сили, нямаше да си позволи да плаче сега. През годините се беше научила да живее с тази болка, да я търпи, докато тя сама не реши да си отиде.

— Джес.

Марк продължи да я прегръща здраво. Вероятно усети силните тръпки, които я разтърсваха, защото я взе в скута си и я притисна към гърдите си. Целуна я леко по косата:

— Това е ужасна трагедия. Съжалявам, че е трябвало да преживееш подобно нещо.

Трябваше да мине време, за да може Джес да възстанови равномерното си дишане. Болката утихна малко, вече не беше така остра, не я разкъсваше. Остана тъпа, тиха болка, която също щеше да си отиде, ако останеше сама и успееше отново да я изтика дълбоко в подсъзнанието си. И тя щеше да остане там, докато нещо не я извикаше обратно.

— Мина доста време, преди да мога отново да се грижа за някоя от сестрите си. А мама много се ядосваше, когато ѝ откажех помощта си.

Опита се да се усмихне, но не можа. Твърдата решимост на Джуди да не позволи мъката да разстрои живота на която и да било от двете им ѝ се струваше нечовечна, докато не порасна достатъчно и не разбра, че това е вид смелост.

— Бейби, вината не е била твоя. Та ти си била само на пет.

Оттогава бяха минали двайсет и три години, но тя продължаваше да изпитва чувство за вина. Погребана под пластовете на времето, победена донякъде от силата на разума, но все още там. Той беше стигнал точно до онова, което я измъчваше вече толкова много години.

— Знам. И дори вече не мисля за това. Докато нещо не ми напомни.

— Като например статия в проклетия вестник. — Той я погали по ръката в несръчен опит да я успокои. Болката отшумя, както Джес знаеше, че ще стане, и тя отпусна глава на гърдите му. — Исусе, как ми се иска поне това да не ти се беше случвало!

Думите му я накараха да се усмихне. Тя му хвърли кос поглед.

— Аз също, повярвай ми.

— Разбира се, тогава нямаше да се срещнем.

Тя смръщи вежди. Вдигна глава. Намести очилата си и го изгледа строго.

— Та ние се срещнахме още преди месеци. Когато доведе Първата дама в офиса на Девънпорт. Тогава ти ми се усмихна. Разговоряхме. А след това сме разговаряли още няколко пъти.

— Не помня.

— Това не е особено приятно да го чуя, нали разбираш.

Той я погледна изненадано. После се усмихна.

— Когато работя, не виждам нищо, освен човека, чийто живот ми е поверен. И другите, които представляват заплахата за него. Анджелина Джоли би могла да танцува гола пред мен и пак не бих забелязал.

И Джес изведнъж видя в нова светлина всичките им предишни срещи.

— Наистина ли?

— Да.

— Добре е да го знам.

— Така ли?

Тя кимна замислено.

— Ти нито веднъж не ме забеляза или поне аз така мислех, но сега разбирам, че е имало причина. Чувствам се много по-добре.

— Не те разбирам.

— Джес се усмихна.

— Няма значение. Не е важно.

Изведнъж много ясно осъзна, че седи в скута му, а той я е прегърнал, и че той е само по боксерки. Не можеше да повярва, че досега е схващала само основното и не е забелязала тези малки подробности. Тениската ѝ се беше вдигнала нагоре и тя усещаше ясно през бикините си топлината му и здравите мускули на бедрата му. Голите ѝ крака покриваха неговите и всеки път, когато някой от двамата помръднеше, копринената ѝ кожа се галеше в неговата, по-груба заради фините косъмчета. Рамото ѝ се триеше в мъжките му гърди. Вече беше забелязала, че са широки и здрави, но едва сега видя — и беше изумена, че е способна да забележи такива неща — косъмчетата, които стигаха от едното плоско мъжко зърно до другото и се спускаха в триъгълник до корема му, а после се скриваха от погледа ѝ в боксерките.

Вдигна поглед към него и видя, че и той я гледа. Имаше нещо в изражението му, нова чувствена искра в очите му, странна извивка на устните, което накараха сърцето ѝ да забие по-бързо. Тя усети как ръцете и бедрата му се напрягат.

„Толкова силно те желая.“ Тази беше мисълта, която се въртеше в главата ѝ, когато погледите им се срещнаха както само веднъж преди. Само че този път очите му се разшириха и проблеснаха в отговор и Джес с ужас осъзна, че не само си го е помислила, но го е казала на

глас. Едва се сдържа да не покрие устата си с длан. Изненадата и объркването сигурно се бяха изписали на лицето ѝ, защото той се усмихна — бавна и чувствена усмивка, която накара стомаха ѝ сладостно да се свие, а сърцето ѝ да прескочи един удар.

— Добре е да го знам — каза той.

После се наведе и я целуна.

ГЛАВА 28

Целувката му беше нежна, а не настояща или страдна, но гореща и завладяваща и накара главата ѝ да се замае. Тя затвори очи. Дланите ѝ откриха гърдите му и сърцето ѝ заби тежко... И тогава той вдигна глава.

— Ммм. — Тя неволно издаде звук на протест. Вдигна клепачи и откри, че той изучава с поглед лицето ѝ, че очите му са потъмнели от страст и горещи, а устата му е нежна.

— Изглежда, в света наистина има нечувани съвпадения.

Лицето му беше толкова близо до нейното, че тя усещаше дъха му да гали кожата ѝ. И по раздалечените ѝ, влажни, копнеещи устни. Ръцете ѝ го погалиха по талията в мълчаливо отстъпление.

„Целуни ме отново...“

Този път обаче не произнесе думите на глас и беше благодарна, че е успяла да си наложи поне известен самоконтрол.

— Виждаш ли, аз си мислех същото — как дяволски те желая.

— Да, какво съвпадение! — успя да каже тя, като се опита да се дистанцира поне малко от страх да не изгуби съвсем разсъдък си, а той отново ѝ се усмихна с онази секси усмивка.

После отново я целуна, като наклони главата ѝ силно назад, и тя беше принудена да се сгуши в извивката на ръката му. Първо докосна леко устните ѝ със своите, после пъхна език между тях и започна да я изкушава, докато тя не затрепери, не затвори очи и не изви тяло към него. Устните ѝ се притискаха в неговите, наслаждаваха се диво на допира и задълбочаваха целувката с все повече настойчивост. Във вените ѝ се разливаше огън, който караше костите ѝ да се топят, а пулса ѝ — да препуска.

„Забрави за дистанцирането. Забрави, че е възможно да изгубиш разсъдък си, прекалено е късно вече. Господи, здравата съм загазила в случая с този мъж.“

Тя знаеше, че най-вероятно после ще я боли, но пет пари не даваше. Дланите ѝ се плъзгаха по гърдите му, наслаждаваха се на

свободата да го докосват, на топлината на кожата му, на твърдостта на мускулите му. Раменете му бяха широки и мускулести и тя обичаше да докосва и тях. Галеше го нежно, докато накрая не устоя на импулса да го прегърне здраво през врата и да го целуне така, сякаш изгаряше за него — каквато беше истината всъщност.

Ръцете му се стегнаха около нея и той я целуна в отговор толкова чувствено, че ѝ се зави свят. Той я прегръщаше така здраво сега, че тя усещаше всяко, дори най-слабото, потрепване на мускулите му, усещаше горещината, която се излъчваше от него, и биенето на сърцето му. Гърдите ѝ се увеличиха, зърната им се втвърдиха, докосването му караше кожата ѝ да настръхва. Тя извика тихо от удоволствие и инстинктивно изви бедра към него, подтикваща от горещото ритмично пулсиране в слабините си, което я караше едва ли не да полудее от очакване и нетърпение. Притисна силно гърдите си в неговите и преднамерено размърда задничето си в скута му. И веднага усети отговора на тялото му, а желанието му я накара да затрепери.

— Джес.

Устата му се плъзна по бузата ѝ, после остави горещи целувки по цялата дължина на шията ѝ. Ръката му намери гърдата ѝ, помилва я, топла и силна, и сякаш претегли тежестта ѝ, преди палецът му да започне да описва кръгове около зърното ѝ, да го разтрива, да си играе с него. Тя отвори очи. Погледът ѝ се спря на ръката му, която покриваше гърдата ѝ през бялата тениска, и тя отбеляза колко едра и, мъжествена е дланта му. Гледката беше непоносимо секси. Тя навлажни устни с език, защото устата ѝ изведнъж пресъхна.

— Добре ми е.

— Така ли? — Гласът му беше надебелял:

— Ммм, да.

Той не спря, продължи да разтрива зърното ѝ и да гали гърдата ѝ, като в същото време устните му оставиха гореща пътека по деколтето на тениската ѝ. Тя го стискаше с всички сили, главата ѝ се въртеше от силното желание, целуваше го там, където свари. После устата му се плъзна надолу и погълна зърното ѝ — гореща и влажна. Усещането беше толкова невероятно еротично, че тя нададе стон и се хвана за него така, сякаш иначе щеше да бъде отнесена от силен вятър. Езикът му намери зърното ѝ през плата, заигра се с него, а тя започна да извива гръб и да прави всичко възможно, освен да го помоли да я люби, което

беше сигурна, че той ще направи накрая. После той започна същата игра и с другото ѝ зърно.

— Марк.

Обаче когато той най-после вдигна глава, тя не можа да постигне контрол над изгарящото я желание достатъчно бързо и нададе тих стон на протест.

— Хmmm?

Тя искаше да го помоли да продължи ласките, обаче не го направи — преглътна думите, които напиреха на езика ѝ. Нямаше нужда от още ласки, беше готова...

— Може би това...

„Не е толкова добра идея“ бяха думите, които напиреха в съзнанието на разумното ѝ „аз“, което беше успяло да запази поне част от трезвия си разсъдък. Но останалата нейна част се съпротивляваше усилено. Тя искаше страстта му. Искеше и него.

— Какво?

Тя беше в прегръдките му, разтопила се от удоволствие, дишаше тежко, кожата ѝ се беше зачервила от притока на кръв, копнееше да усети отново допира на устните и дланите му. Усещаше погледа му върху себе си — той също беше горещ и я изгаряше. Отвори очи и видя, че е била права — неговите я поглъщаха жадно. Спускаха се по стройните ѝ крака, по извивките на тялото ѝ, спираха се на зърната, които издуваха тениската, копнеещи за ласките му. Той вероятно също усети погледа ѝ, защото очите им неочаквано се срещнаха. Неговите бяха тъмни и наситени с напрежение и желание. Страстта правеше дори лицето му напрегнато, чертите му — изопнати.

— Целуни ме — каза тя. Защото точно това искаше да каже.

Очите му горяха.

— Какво ще кажеш първо да се съблечем?

Интонацията на дрезгавия му глас накара сърцето ѝ да прескочи един удар. Идеята да се съблече за него — за Марк — я наелектризираще, кожата ѝ настръхваше в приятно очакване. Дишането ѝ стана накъсано, пулсът ѝ се ускори и приятното, но настоятелно, пулсиране изведнъж стана по-горещо и интензивно.

Умираще от желание да се съблече за него. Обаче не ѝ изглеждаше правилно да му го каже, а и с тези завишени стойности на кръвно налягане, пулс и други физически данни и без това не можеше

да води разумен разговор. Страхуваше се да отвори уста — да не би да каже нещо, което е по-добре да остане неизречено. И така, тя мълчеше. Вместо това се намести в скута му и се опита да не изглежда толкова възбудена, колкото беше. Свали очилата си и ги остави на масичката за кафе.

— Хей, но на мен те ми харесваха!

Тя поклати глава — сякаш да го смъмри. Не защото не се чувстваше секси с очила — с Марк, странно, беше чувствена дори с тях.

— И без това ще паднат. — Е, поне тя беше убедена в това.

Внезапно лумналото в очите му пламъче накара коленете ѝ да омекнат.

— Така ли мислиш?

— Да.

Беше отпуснал глава на облегалката на дивана и не я притискаше толкова силно до себе си, така че тя имаше известна свобода на движенията. Гледаше я уж спокойно и ако не беше толкова близо до него, тя може би нямаше да забележи желанието в очите му и напрежението в чертите на лицето му и щеше да започне да се чувства несигурна и дори срамежлива. Но тя виждаше страстта, изписана по лицето му и в начина, по който устните му бяха стиснати; усещаше твърдостта на члена му под краката си. И прие спокойствието му за затишие пред буря.

— Искам да те видя гола, бейби. — Гласът му беше нисък и дрезгав, поглъщаше я с поглед.

Тя си пое дълбоко дъх, хвана тениската и я вдигна над главата си, а после бавно я пусна на пода до дивана. Докато тя падаше, Джес ясно видя себе си седнала с изправен гръб в скута му, гола, ако се изключеха евтините памучни бикини, а слабата синкава светлина от телевизионния екран танцуваше по възбудените ѝ гърди с тъмните зърна, ясно очертани на млечнобялата ѝ кожа. Тя беше с крехки кости и изящно телосложение, с тясна талия и тесен ханш. Приличаше по-скоро на момче, отколкото на пищна жена, но в този миг, така, както погледът му я поглъщаше жадно, се чувстваше невероятно женствена.

— Исусе, красива си! — прошепна той.

Този път погледът му потвърждаваше думите му и тя му повярва. Сърцето ѝ пърхаше като птичка в гърдите, заплашваше всеки момент

да пробие ребрата и да изхвърчи навън. Дъхът засядаше в гърлото ѝ. После погледът му се плъзна по тялото ѝ. Тя се притисна в него, той вдигна глава и изправи гръб, ръцете му я прегърнаха здраво, а едната се спусна надолу и се спря върху бикините ѝ.

— А, бабешки гащи. Любимите ми.

— Какво?

Тя едва се удържа да не смръщи озадачено вежди. В думите, произнесени с дрезгав чувствен шепот, нямаше никакъв смисъл, но на нея ѝ се виеше свят от силната възбуда и не би могло да я интересува по-малко какво казва той.

— Забрави.

Устата му отново завладя нейната, ръцете му се озоваха в бикините ѝ, хванаха дупето ѝ, стиснаха го, помилваха го, после той я дръпна така, че да го възседне. Тя се топеше в ръцете му, гърдите ѝ горяха и се издуваха, ласките му извикваха сладостните тръпки на тялото ѝ и тя го целуваше с такава страст, която разтърсваше и двамата. Тя се залюля напред-назад и почувства колко твърд и горещ е той, в слабините ѝ лумна пламък. Той преднамерено го потри в нея, като я задържа неподвижна с ръцете си, за да го почувства по-добре, а устата му отново се заигра със зърното ѝ — този път го засмука страстно и възбудата ѝ се покачи до такава степен, че тя извика.

— Това е. Ще си изгубя разсъдък.

Гласът му беше надебелял. После той се изправи — така, както я държеше — и я целуна жадно, със страст, която разлюля света ѝ. И я понесе към спалнята. Сгушена в него, прегърнала го здраво през врата, с уста, впита в неговата, тя го целувате в отговор. Беше така гореща, че сякаш въздухът около нея беше нажежен. Искаше го по-силно от каквото и да е било през живота си.

Той откъсна устни от нейните и от гърлото ѝ отново излезе слаб звук на протест. Тя отвори очи. Без очила, светът беше размазан и просто едно неясно петно, а в спалнята беше тъмно, ако се изключеше слабото отражение на светлината от телевизионния екран, обаче тя виждаше горещия пламък в очите му, долавяше ъглите и сенките по лицето му, което беше твърдо и напрегнато — той очевидно се опитваше да постигне контрол над желанията си.

След това той извърна поглед и някак несръчно премести тежестта на тялото ѝ от едната си ръка на другата. Докато тя разбере

какво прави той, гърбът ѝ вече докосваше мекия и гладък чаршаф. Но вместо да покрие тялото ѝ със своето — нещо, за което тя толкова отчаяно копнееше, че стискаше зъби от нетърпение и забиваше нокти в раменете му — той се отдръпна, изправи се и я загледа. С гръб, обърнат към единствения източник на светлина, той изведнъж ѝ се стори огромен и силен. Много широки рамене над тесни бедра и дълги силни крака. Беше едър и в отлична физическа форма — точно като професионалния футболист, който някога е бил. Беше дори малко страшничък. Но не и за нея, не.

— Марк...

Името му обаче заседна в гърлото ѝ, защото той хвана бикините ѝ и ги дръпна надолу по краката ѝ, след което ги хвърли на пода. Изведнъж тя вече беше гола и той я гледаше с възхищение, а това толкова много ѝ харесваше, че тя, с лудо препускащо сърце, забиваше нокти в матрака.

Погледите им се срещнаха. Електричеството, което прехвъркна между тях, беше като светкавица. Заля я толкова силно желание, че потрепери. Той тъкмо събуваше боксерките си, когато тя седна, после се търкулна на колене и го взе в устата си. Чу го как рязко си пое дъх. Той застина, напълно неподвижен, за миг. После дланите му намериха главата ѝ и той зарови пръсти в косата ѝ.

— Джес.

Това беше почти стон. Тя долови изненадата му, както и дълбокото му удоволствие, настоятелността на желанието му. Дупето му беше високо, закръглено и стегнато — това на атлет. Това, че го държеше в ръце, караше пулсирането в тялото ѝ да ускорява ритъм и да става все по-интензивно. Виеше ѝ се свят при мисълта какво прави с него, от интимността на ласката и отговора на тялото му, който я заливаше на вълни.

Той се отдръпна и тя премигна като събудена от дълбок сън, все още замаяна от преживяването и напора на страстта. Дланите ѝ се плъзнаха по бедрата му. Мускулести, обсипани с косъмчета...

— Марк...

— Спокойно, бейби. Чакай.

Тя имаше впечатлението, че той говори през стиснати зъби, обаче нямаше време да се замисли над това, защото той вече я поваляше по

гръб и покриваше тялото ѝ със своето. Тя с радост усети тежестта му, но само за миг.

Той покри със страстни мокри целувки всеки сантиметър от тялото ѝ, плъзна се надолу и откри меката ѝ сърцевина. Когато я целуна там, тя нададе стон и започна да извива тяло, полудяла от сладостта на усещането. Той прекрасно знаеше какво прави, как да я запали, да я кара да иска още.

Когато тялото му отново покри нейното, тя трепереше — беше така гореща и жадна за него, че можеше единствено да го държи здраво и да диша запъхтяно, да извива гръб и да мърда мълчаливо бедра в настойчива покана. А той обсипа гърдите ѝ с целувки, после отново покри устата ѝ със своята. Тя го целуваше в отговор така, като че ли щеше да умре, ако не го направи. Прегърна го през врата и повдигна тяло към неговото, подтикваща от нуждата да го усети в себе си, горяща като факла. И тогава той влезе в нея — твърдо и бързо. И я изпълни цялата. Беше така хубаво, просто невероятно. На ръба на лудостта, тя извика. А той прошепна нещо, което тя така и не разбра, в ухото ѝ с надебелял глас, отдръпна се, а после навлезе още по-дълбоко в нея и тя отново извика. Обгърна кръста му с крака, привлече го още към себе си, нагоди движенията си в ритъм с неговите, изгуби се в бурята на чувствеността.

— Марк, о, Марк!

Желанието ѝ се извиси до нови висоти, когато езиците им се преплетоха и той я притисна към матрака, движенията му вътре в нея станаха така бързи и настойчиви, че я водеха към върха...

— О, господи, Джес! — нададе стон той и като че ли изгуби контрол, движенията му станаха диви, необуздани.

И тя стигна до върха. Разтърсиха я силни вълни, пред очите ѝ избухнаха ярки бели светлини — точно онова, от което имаше нужда, за което копнееше.

— Марк, Марк, Марк! Толкова много те обичам, Марк! — извика тя и се хвана здраво за него.

— Джес!

Той зарови лице в меката вдлъбнатинка между шията и рамото ѝ, направи последно движение в нея и намери собственото си освобождение. Изгубена в сладостно опиянение за около минута след

това, Джес се изправи пред ужасната реалност на онова, което беше казала.

Може би не беше забелязал.

Страстта им беше толкова гореща, така невероятна, той беше така погълнат от усещанията като нея и може би...

Но тя помнеше всяка казана от него дума. Всеки негов стон, вик и всяко рязко поемане на въздух. Какви бяха шансовете той да е бил така потънал в сладостната забрава, че да не е чул нейното признание в любов?

С две думи, положението никак не беше добро.

Тя отвори очи и прецени ситуацията. Марк лежеше върху нея, отпуснат като мъртвец и потен, тежък като торба с пясък, с лице, все още заровено във врата ѝ, прегърнал я, с крака, все още между нейните. Ръката ѝ почиваше на гърба му. Кожата му беше гореща и влажна, тя усещаше ясно повдигането и спускането на гръдния му кош. Дъхът му топлеше врата ѝ. Колкото и да се опитваше да убеди сама себе си, не можеше да повярва, че е заспал. Той се размърда и тя спря да диша. След миг вече се беше подпрял на лакът и я гледаше. Очите му бяха сънливи, но на устните му играеше лека усмивка. Погледите им се срещнаха.

— Хей! — каза тя едва чуто и лицето ѝ силно почервения.

Той присви очи. Усмивката му стана по-широка. А после слабо щракане — като от метал — долетя от другата стая и го накара рязко да обърне глава.

ГЛАВА 29

Преди Джес да е успяла да каже каквото и да било, камо ли да направи нещо, Марк затисна устата ѝ с длан и поклати предупредително глава. Погледите им се срещнаха и тя видя, че неговият е станал студен и твърд като стомана. „Тихо!“, оформи той думата безмълвно с уста. Тя кимна, а той приближи уста до ухото ѝ и каза:

— Залегни зад леглото. И бъди колкото се може по-тиха.

После стана безшумно. Чу се и друг звук — леко шумолене като от дрехи — от всекидневната. Сърцето ѝ прескочи. Кръвта ѝ се смръзна в жилите. Там имаше някой. Възможно беше и да греши — а може би конгресменът се беше прибрал неочаквано у дома си — но първата ѝ мисъл беше, че убийците са ги открили.

Тя не смееше да диша и гледаше как Марк се приближава тихо към вратата и слезе от леглото, което — не би могло и да бъде другояче — изскърца. Тя отвори широко очи. Стомахът ѝ се сви. В мига, в който краката ѝ докоснаха килима, хвърли страхлив поглед към Марк, обаче нищо не се промени. Марк продължи да върви. Дори не погледна назад. Беше се прилепил плътно към стената до вратата и гледаше към всекидневната. А тя, застанала на лакти и колене, надничаше иззад леглото. Въпреки мрака, виждаше силуета му очертан на бялата стена. Ръката ѝ докосна някаква смачкана материя — синята риза, която той носеше вече цял ден. Облече я набързо и закопча само две копчета — не искаше да посрещне убиеца гола — и изведнъж, изпитала ужас, се сети, че Марк беше оставил пистолета си на масичката до дивана.

Той не беше въоръжен.

„О, господи, моля те, нека да е конгресменът.“

Без предупреждение, в малкия коридор между кухнята, и спалнята се появи малък кръг бяла светлина и се премести във всички посоки, за да провери какво има в тясното пространство. Джес с ужас осъзна, че това е лъчът на джобно фенерче.

Появи се мъж. Въоръжен. Тя забеляза оръжието веднага, още когато тъмният силует се очерта на фона на слабата светлина, преди мъжът да се обърне към спалнята и лъчът на фенерчето да заиграе по леглото. Вече ѝ се виеше свят от силния страх, а сърцето ѝ биеше толкова силно и бързо, че звучеше като удари на барабан в ушите ѝ. Тя залегна на пода, а Марк изскочи от мрака и тихо, но бързо се хвърли върху мъжа. Фенерчето падна на пода и се търкулна. Пистолетът даде изстрел, който не се чу — вероятно беше със заглушител и звукът беше по-скоро подобен на изсвирване с уста. Куршумът се заби в стената само на сантиметър от главата ѝ. Тя извика и се прилепи плътно към пода.

— Джес?

В гласа на Марк се долавяше истински страх за нея. Той подхвърли въпроса през рамо, докато се бореше за живота си, както забеляза Джес, вдигнала поглед за малко. Той водеше отчаяна битка с мъжа. И двамата проклинаха и сумтяха, влагаха всички сили в борбата.

— Добре съм.

Тя се изправи и изтича да му помогне. Планът ѝ беше да вземе пистолета на Марк от масичката и да му го подаде. Или нещо такова. Чуваше как си нанасят удари — силни и бързи. Като влезе във всекидневната, видя, че и двамата са на пода. Марк беше отгоре — не, отдолу. Двата се търкаляха, разменяха удари и се биеха за оръжието, което все още беше в ръката на мъжа. Светлината от екрана танцуваше по тях и всичко това ѝ изглеждаше като сцена от стар филм. Филм на насилие и ужас.

— Ти си вече мъртвец, кучи сине! — изсумтя непознатият, едната му ръка хвана Марк здраво през врата и го дръпна.

— Ще ядеш лайна, задник. — Това беше казано от Марк, който заби юмрука си в стомаха на мъжа ѝ се чу същият звук, както когато тиква пада на паважа. След това Марк го възседна.

— Аз имам оръжие! Ще стрелям! — извика тя, грабна пистолета на Марк от масичката и закръжи около биещите се мъже с уверена крачка, сякаш знаеше какво прави.

— По дяволите, Джес, не! — Марк нанесе удар в лицето на мъжа и в същото време се опита да му отнеме пистолета.

Дори да беше с очила, тя вероятно не би се опитала да стреля. Никога през живота си не беше стреляла с пистолет. А без очила

виждаше и двамата като размазани неясни петна. Можеше да каже кой е Марк — той беше гол, което ѝ помагаше да го разпознава — но очертанията на фигурата му не бяха ясни. Ако дръпнеше спусъка, възможно беше да уцели Марк. Може би по-доброто решение беше да удари мъжа по главата с дръжката на пистолета. Силно. Продължаваше да ги обикаля с гръб към входната врата, държеше пистолета (*като много внимаваше да не го насочи към себе си*) в протегнатите си ръце и не откъсваше поглед от непознатия. В този миг входната врата се отвори. Просто така, без никакво предупреждение. Чу се само тихо щракане, тя усети въздушното течение, зад гърба ѝ се разля жълта светлина от коридора.

И някой я сграбчи отзад през кръста.

Мъж. В черен костюм. С пистолет.

Джес извика силно и изтърва пистолета.

— Откажи се, Райън! — каза мъжът, който я държеше.

Джес продължи да се бори, да извива тяло, заби нокти в плътта му. Той я удари отстрани по главата с оръжието и тя видя звездички пред очите си и падна на колене. След това той се прицели в Марк.

Който го простреля в главата.

Разбира се, на Джес ѝ бяха необходими няколко секунди да проумее какво точно се беше случило. Докато в един момент беше на колене и пред очите ѝ танцуваха звезди, а животът на Марк беше в опасност, в следващия се чу рязък шум — като от плесница — и мъжът се свлече на пода. Падна като захвърлена ненужна хавлия. И дори не вдигна много шум.

Джес може би щеше да падне заедно с него, но изведнъж се оказа освободена и изпита отчаяно желание да избяга от мястото на действието. Скочи и се отдалечи от обсега на ръцете му и се обърна рязко, за да види кой е нападателят ѝ. А той лежеше на една страна с дупка в лявата половина на челото, от която течеше кръв. Тя го позна — беше мъжът, който ги преследваше пред библиотеката. После се сети за другото „лошо момче“ и реши да огледа и него. Той лежеше по гръб на килима с разперени ръце. Не мърдаше. Очите му бяха широко отворени и втречени в тавана. Тя беше абсолютно сигурна, че не диша. Марк беше коленичил до него с пистолета в ръце.

— Добре ли си? — Звучеше малко напрегнато.

— Да. А ти?

— Никога не съм бил по-добре. — Тонът му беше мрачен.

— Мъртъв ли е?

Въпросът ѝ се отнасяше до мъжа, с когото Марк се беше борил, защото не изпитваше съмнения по отношение на онзи с дупката в челото. Погледът ѝ обхождаше тялото на Марк, искаше да се увери, че не е наранен. Сега, когато всичко беше отминало, разбра, че се е страхувала колкото за себе си, толкова и за него.

— Да. — Звучеше отвратен. — Надявах се да остане жив. Щеше да ни е от полза да го питаме от кого получава заповеди. Но когато партньорът му се появи и те сграбчи, трябваше да действам бързо. Ако се бяхме забавили само с пет секунди, щяхме да сме мъртви.

Докато говореше, той отиде и затвори вратата. Светлината се стопи. Ключалката щракна. Бяха сами в осветената от телевизионния екран всекидневна с два трупа. Миризмата на смърт изпълваше въздуха — плътна и ужасяваща. Изведнъж ѝ прилоша. Сърцето ѝ заби по-бавно, но краката ѝ не ѝ се подчиняваха. Тя се отпусна тежко на най-близкия стол.

— Този мъж, който беше и в библиотеката, знае името ти. Ти знаеш ли кой е?

— Никога преди не съм виждал, когото и да било от двамата.

— И какво ще правим сега?

Тя имаше предвид труповете. А и кръвта, и мръсотията. На стената до вратата се бяха появили две черни точки в резултат на изстрелите, убили мъжа, който я държеше. Задната част на главата му... Ако продължеше да мисли затова, щеше да повърне.

— Облечи се. Ще изчезнем оттук. Спечелихме малко време, но когато онзи, който е изпратил тези двамата, разбере, че няма да се върнат, ще дойде да ги потърси. — Марк се беше навел над мъртъвците и ровеше из джобовете им.

— О, господи!

Трябваше да забрави и за прилошаването, и за омекналите си крака. Изправи се и се запрепъва към спалнята, взе очилата си от нощното шкафче и ги сложи на носа. Грабна дрехите си и тръгна към банята. Непременно трябваше да напръска лицето си със студена вода, защото в противен случай щеше да припадне. Съблече ризата на Марк и изтърка тялото си с намокрена със студена вода гъба, което я свести до известна степен, преди да се облече и да вземе чантата си от

лавицата, върху която я беше оставила. Марк беше в спалнята и вече закопчаваше колана на панталоните си. Като отбеляза мимоходом колко мускулести са гърдите и раменете му, тя му подаде ризата.

— Благодаря.

Той я облече, закопча я, после взе пистолета си от леглото и го прибра в кобура. В ръката си държеше друг пистолет — Джес предположи, че е онзи, който е взел от нападателя си. Това, че според него имаше нужда от два пистолета, не беше добър знак.

— Намери ли нещо в джобовете им? — Докато говореше, тя бързо прибираше малкото им останали вещи в найлоновата торба, в която бяха и мръсните им дрехи.

— Пари. Лични карти, документи. — Той вече вървеше към вратата, хвана я за ръката и я дръпна след себе си. — Ключове за кола. Нищо, което да ни е от полза.

Прескочиха телата, които, както забеляза Джес сега, когато ги погледна по-спокойно, бяха едновременно жалки и ужасяващи.

— Просто така ли ще ги оставим? — Тя хвърли страхливо поглед назад, когато той отвори вратата.

Той сниши глас, защото вече бяха излезли в коридора.

— Онзи, който ги е изпратил, ще пусне след тях така наречените чистачи, щом разбере какво се е случило. Когато добрият конгресмен се прибере у дома, трупове няма да са тук. Няма да има и следа от случилото се. Апартаментът ще бъде като нов.

Пусна ръката ѝ и затвори тихо вратата. Тръгнаха мълчаливо към далечния край на коридора, където бяха асансьорът и стълбището. Ярката светлина тук изостряше нервите на Джес. Караше я да се чувства уязвима, изложена и на погледи, и на куршуми. Тя се огледа тревожно.

— Сигурно се шегуваш — прошепна Джес ужасена.

Асансьорът беше на техния етаж и те решиха да се възползват от него. Слязоха до партера и излязоха от сградата без никакъв инцидент. Марк държеше пистолета готов за стрелба, което едновременно изнервяше и успокояваше Джес. Огледаха се предпазливо, а нощният въздух галеше лицата им. Като си спомни думите му за сателитните образи и снимки, Джес прибра главата си между раменете като костенурка и двамата забързаха по алеята. За щастие, нощта беше тъмна, по небето се виждаха много малко звезди и сребристият лунен

сърп. Тя можеше само да се надява, че сателитите не са снабдени с възможности за нощно наблюдение.

Но оптимизмът ѝ се стопи веднага щом излязоха на улицата. „Дюпон Съркъл“ беше така оживена, че Марк незабавно прибра пистолета в кобура, защото не искаше да привлече ничие внимание. Ресторантите бяха пълни, баровете и клубовете — също. Пешеходците буквално задръстваха тротоарите. А от двете страни на уличното платно бяха паркирани множество автомобили. Музика, разговори и смях изпълваха въздуха, от време на време прорязван от някой клаксон.

— О, мили боже, петък вечер е — прошепна тихо Джес. Нощите през уикенда бяха царството на туристите, както и на студентите.

— Събота сутрин, по-точно. Вече е седемнайсет минути след полунощ.

Стигнаха „Масачузетс авеню“, където движението беше още по-оживено, а тълпата — огромна. Джес се оглеждаше тревожно във всички посоки. Ужасът на сцената, която бяха оставили в апартамента, все още не я беше напуснал. Възможността да бъде повалена от куршум изведнъж беше станала застрашително реална. Марк вървеше бързо, но адреналинът, който изпълваше вените и в този момент, даваше на краката ѝ нови сили и тя успяваше да крачи редом с него.

— Ако видиш такси, кажи ми — каза той.

— Такси? Не метрото този път?

— Трябва да се измъкнем оттук възможно най-бързо. Не разполагаме с време.

Стомахът на Джес се сви отново, щом ѝ се наложи за пореден път да се изправи лице в лице с факта, че убийците са плътно по следите им. Сърцето ѝ тупкаше като това на уплашено птиче. Тя вдигна поглед към него.

— План?

Той се усмихна.

— О, да, имаме. Ние...

И двамата едновременно видяха таксито, което се приближаваше към тях и ги заслепяваше със светлината на фаровете си.

— Такси!

Качиха се и Марк каза:

— „Хей-Адамс“.

Шофьорът кимна и потегли, вля се в натовареното улично движение. Ярките светлини и живописните сгради минаваха бързо край тях. Джес се обърна към него.

— Ще отседнем в хотел? — каза тя почти беззвучно.

Не можеше да повярва на ушите си. Може би беше завладяна от параноя, но да отидат с такси до изключително оживения „Хей-Адамс“, където човек трябваше не само да се регистрира, но и да покаже кредитната си карта и да премине през какви ли не още изпитания, за да наеме стая, не й звучеше като разумен план. Не, идеята му определено не беше добра. Според нея.

Той ѝ се закани с глава. Очевидно беше невъзможно да проведат продуктивен разговор в присъствието на шофьора, затова тя се отказа. Щеше да изчака поне да слязат от таксито. Марк взе ръката ѝ в своята и леко я стисна. Той често я хващаше за ръка, за да я води по време на бягството им от преследващите ги убийци, но този път беше различно. Напрежението, което изпитваше, вече не беше така непоносимо. Погледите им се срещнаха. В очите му имаше топлина за нея и тя се почувства странно срамежлива, готова всеки момент да прекъсне контакта.

— Трябва да знаеш, че онова, което правихме в онзи апартамент, едва не ме накара да изгубя разсъдъка си.

Говореше много тихо, думите излизаха от устата му леки като дъх. Тонът му ясно подсказваше, че няма предвид епическата битка с мъжете, превърнали се в трупове.

— За мен беше същото.

Е, да, може би като отговор това не беше особено красноречиво или ласкателно. А може би сега не беше нито най-подходящото време, нито най-подходящото място за развитие на любовна връзка. Но в момента имаха относителна безопасност и това променяше всичко. Погледът ѝ прикова неговия и сърцето ѝ заби по-бързо. Споменът за единението на телата им увисна във въздуха между тях неизказан, но осезаем като гъста пара. Той поднесе дланта ѝ към устата си и я целуна — Исусе, само докосването на устните му до кожата ѝ накараха главата ѝ да се завърти.

— Последното, което каза... Наистина ли беше така?

Да запита: „За кое последно става въпрос?“ очевидно не беше подходящо избягване на отговор. Знаеше прекрасно за какво говори

той, а начинът, по който я гледаше, подсказваше, че това е известно и на него. Тя си пое дълбоко дъх.

— Би могло и така да се каже. Може би.

Той повдигна вежди. И изви устни в гримаса, която подсказваше, че се забавлява.

— Добър начин на изразяване.

Като продължаваше да държи ръката ѝ, той се наведе и я целуна. Страстна, дълбока и гореща целувка, макар и бърза. Главата на Джес все още беше замаяна, но тя започваше малко по малко да възвръща трезвия си разсъдък, който накрая щеше да я принуди да признае истината за собствените си чувства към Марк, когато погледът ѝ попадна върху рекламната брошура, захвърлена на задната седалка. Под снимката на реактивен самолет, издигащ се в небето, и текста „Небето е наш приятел“ беше изписано и името на фирмата: „Йорджетс“ от Вирджиния. А под името стоеше телефонният номер. Точно той привлече погледа на Джес и накара челюстта ѝ да увисне, но тя разпозна и името на компанията.

— Марк.

Вниманието ѝ отново се концентрира върху настоящето и тя издърпа ръката си и посочи брошурата, независимо че той продължаваше да я гледа страстно.

— У теб ли са още онези разпечатки, които направихме в библиотеката?

Той проследи погледа ѝ. Смръщи вежди, бръкна в джоба на панталоните си и извади сгънатите листове. Джес се приближи плътно до него, а той ги разгърна. След малко тя ги взе от ръцете му, извади листа, отнасящ се до компанията „Ацтек Лимо“ за отдаване на коли под наем, и безмълвно посочи един ред. Трите телефонни обаждания до компанията, направени непосредствено след тези на Девънпорт, бяха от същия номер като този на рекламната брошура.

— Исусе! — възкликна Марк.

Джес, която усещаше ясно и застрашително присъствието на шофьора, се опита да направи думите си възможно най-трудно разбираеми за него.

— Там отиваше тя. А те имат частно летище в Ричмънд. Мистър Девънпорт използваше техните услуги непрекъснато.

Таксито спря до тротоара. Във вътрешността на колата нахлу ярка светлина и Джес разбра, че са стигнали до хотел „Хей-Адамс“. Марк прибра листовите обратно в джоба си, плати на шофьора и двамата слязоха. Портиерът ги изгледа неблагоприятно и Джес осъзна, че и двамата с Марк вероятно не изглеждат кой знае колко добре. Гостите на хотела обикновено бяха елегантно облечени като тези, които в момента минаваха покрай тях и изпълваха фоайето. Една лимузина потегли с рев и заглуши разговорите на околните. Марк хвана Джес за лакътя и я дръпна встрани, в безопасния мрак на сенките.

— Тя наистина е бягала. Това обяснява и кредитните карти. — Тонът на Марк издаваше, че мисли по въпроса.

— Какво?

— Нищо.

Той гледаше през улицата, към тъмните алеи на парка „Лафайет“. Там беше доста по-спокойно сега, макар че през деня беше пълно с туристи. След падането на мрака в парка си даваха среща единствено бездомните, наркоманите и наркодилърите, проститутките и крадците, както и хора, които имаха влечение към такива неща. Понякога в късните часове там се озоваваха и прекалено смели или пък, напротив, изключително глупави туристи. По улиците около парка нямаше много пешеходци по това време на денонощието, рядко минаваха и автомобили, но хотелите и баровете бяха отворени. През деня в района беше безопасно. Но през нощта, това беше едно от малкото места, където Джес не би искала да попадне сама.

— Да се върнем на плана — каза Джес твърдо и вдигна поглед към него. — Искаш ли да ми кажеш какъв е той?

— Не мислиш, че имам такъв, нали?

— Просто се надявам.

— О, вратата винаги е необходима. — Марк престана да крачи и се обърна с лице към нея, взе лицето ѝ в дланите си и я целуна. Кратка, но гореща целувка като тази в таксито, която накара сърцето ѝ да забие по-бързо, а дъхът ѝ — да заседне в гърлото.

— Марк... — Тя обви длани около китките му.

— Разговорът за любовта ще довършим по-късно.

Той отново я хвана за ръката, огледа се и в двете посоки и прекоси улицата. Навлязоха в района на парка.

ГЛАВА 30

— И какво правим тук? — запита Джес тихо.

Въпросът беше глупав, знаеше го, като се имаше предвид, че е в компанията на федерален агент, който току-що беше доказал, че е обучен да убива, когато се наложи. Обаче обикновените престъпници бяха последната ѝ грижа в момента, а дълбоките сенки на мрака предизвикваха у нея страх, от който кожата ѝ настръхваше. Със сигурност не бяха сами, но се виждаха много малко други хора: трима хулигани, облечени в черно, едър и тромав тийнейджър в суичър и дънки, от които висеше верига, мъж в дрипи, който вървеше към палатките, които подслоняваха бездомните и всяка вечер изникваха в далечния край на парка. Останалите кръжаха в сенките на дърветата, където се занимаваха с нечистите си или позорни дела, криеха се зад храстите и зад пиедесталите на почти забравените статуи и монументи. Пияниците лежаха в тревата и пиеха направо от бутилките. Показаха се няколко тийнейджъри. От време на време вятърът довяваше апетитен мирис от близките ресторанти. Както изглеждаше, фактът, че Белият дом се виждаше, не притесняваше никого. Той просто беше тук и беше част от живота във Вашингтон, никой не му обръщаше специално внимание.

— Реших, че е възможно някой от тези тук да е видял Първата дама малко след бягството ѝ от Белия дом, преди ти да я вземеш от хотела. Възможно е дори да е говорила с някого. Всъщност имам предвид някого.

— Кого?

— Жена, с която се срещнаха при едно от посещенията ѝ в здравния център за изписани от болниците психично болни и наркомани. Дон Търни. Наистина много тъжен случай. Беше счетоводителка, преди да се пристрасти към наркотиците и амфетамините. Арестуваха я, изгуби всичко, отиде в затвора, а после — в здравния център, привидно излекувана. Двете с мисис Купър понякога се срещаха и разговаряха за напредъка на благотворителните

каузи. Обаче след няколко месеца открихме, че Дон я снабдява с наркотици. Сложихме край на срещите им — или поне така мислехме. А после открихме, че Дон се мотае тук, в парка, и понякога търгува с наркотици. Първата дама го беше открила преди нас. И понякога „случайно“ се срещаше с нея, когато излизаше да тича през нощта. Охраната гледала отдалеч срещите им и обикновено мислела, че двете просто си бърят.

— И мислиш, че се е срещнала с тази жена, преди да отиде в хотела?

Марк сви рамене.

— Възможно е. Имаше наркотици в чантата ѝ. Проверих. Беше ги скрила в шишенце, в което уж имате болкоуспокояващи. Откъде е купила наркотика? Предполагам, че оттук.

Джес усещаше как от мрака ги наблюдават хиляди невидими очи. Полазиха я тръпки, кожата ѝ настръхна. Двама от убийците, които ги преследваха, бяха вече мъртви. Което не означаваше, че няма и други. Всъщност неприятната истина вероятно беше, че другите са по петите им. Тя стисна силно ръката му.

— Марк. Мисля, че трябва да избягаме от Вашингтон. Бързо и възможно най-далеч.

— Да, аз също мисля така.

Неговото съгласие предизвика по-силен страх от всичко друго. Казваше ѝ, че според него обръчът около тях се стяга, че ситуацията излиза от контрол и шансовете им намаляват с всяка секунда.

— Но искам първо да говоря с тази жена и да разбера дали се е срещала с Първата дама в онази нощ. Преди някой да се е сетил за нея и да я е премахнал. А после ще изчезнем оттук, ще се скрием, докато не измислим какво да предприемем. — Той се поколеба, но изражението му подсказа на Джес останалото. — Знам, така няма да ги накараме да спрат преследването.

Гласът му беше равен, безизразен. Изразяваше силна умора, която, тя знаеше, винаги предхожда отчаянието, което заплашваше да завладее и нея. Изведнъж тя усети ясно силната болка в краката и гърба си, нарастващото си главоболие, нуждата от сън.

— Те никога няма да се откажат, нали?

— Не и докато ни смятат за заплаха. Но ние имаме добър шанс да ги изпреварим.

Джес потрепери.

— Засега.

— Настоящото е всичко, което имаме. Всъщност, то е единственото, което хората имат.

Бяха стигнали до статуята на Андрю Джаксън, възседнал коня си, която доминираше над тази част от парка. Тя се издигаше от кръглият бетонен постамент, който едва се забелязваше — беше просто бледо очертание в тревата. Лампите, които трябваше да го осветяват, не светеха — или проява на икономичност, или по-скоро бяха счупени от хулиганите. Пейките около него бяха заети. Хора непрекъснато се скриваха и появяваха от близките храсти. Джес не виждаше никого ясно — хората бяха просто сенки.

— Стой близо до мен — каза Марк, когато тръгнаха по алеята към паметника. И Джес с радост се подчини.

Веднага ги наобиколиха.

— Имаш ли излишна двайсетачка, човече?

Задалият въпроса пънкар беше част от групата, която пушеше трева близо до предните крака на коня. Виждаше се единствено силуетът му — не много висок и набит, с дълга коса. Той се хвърли пред Марк, а върхът на цигарата му проблясваше в червено. Мирисът на трева беше силен.

— Търся Дон. Тя наоколо ли е?

— Искаш да си купиш малко лайна ли, човече? Аз имам.

— Търся Дон.

— Кой ме търси?

Една жена разблъска останалите от групата и се приближи към тях. Беше слаба като тръстика, със сплъстена черна коса с дължина малко под раменете, а лицето ѝ беше толкова бледо, че изглеждаше като овална луна в мрака. Беше облечена в прилепнали панталони и прекалено голям за нея суичър.

— Кой иска Дон?

Марк нищо не каза, просто обърна глава при приближаването ѝ. Тя стигна на няколко крачки от тях и го позна.

— О, това си ти. — Тонът ѝ подсказваше, че не го харесва особено. — Какво искаш?

После се обърна към мъжа:

— Изчезвай оттук, Дарил. Той е федерален.

— О, по дяволите! — каза Дарил и изчезна в сенките.

— Искам да говоря с теб — каза Марк.

— За какво?

— За мисис Купър. Случайно да си я видяла около два часа преди смъртта ѝ?

Дон скръсти ръце на гърди и погледна встрани, без да каже нищо. Джес видя как тялото ѝ внезапно се напрегна, вдърви.

— Не искам да ти причиня неприятности. Просто имам нужда от малко информация.

Погледът на Дон се спря на Джес.

— Коя е тази? — Гласът ѝ издаваше колко силни са подозренията и страховете ѝ.

— Няма нужда да се тревожиш за това.

— Няма да кажа нищо пред човек, когото не познавам. — Погледът ѝ не се откъсваше от Джес.

— Ще те изчакам малко встрани — каза Джес на Марк и кимна към постаментата.

Той стисна ръката ѝ, а после я пусна, с което ѝ даде съгласието си. Тя се отдалечи. Никой от хората наоколо не ѝ обръщаше и най-малко внимание, обаче тя не смееше да се отдалечи много, защото беше тъмно и лесно можеше да изгуби Марк от поглед, а много се страхуваше. Спря извън полезрението на Дон, но достатъчно близо, за да може да вижда Марк, когато се обърне. Мислеше, че и той я вижда.

— Значи си видяла мисис Купър онази нощ.

Джес скръсти ръце на гърди и се опита да потисне тръпките, които я разтърсваха. Чуваше всяка дума от разговора. Тонът на Марк правеше изказването му по-скоро твърдение, отколкото въпрос.

— Възможно е да е купила малко прах от мен, не помня. — Дон звучеше раздражено и кисело.

— Сама ли беше?

— Не знам, като че ли да.

— Каза ли нещо, което да подсказва, че е разтревожена?

Дон се поколеба.

— Тя беше добра с теб, Дон — каза Марк. — Ще означава много за паметта ѝ, ако ни помогнеш в това.

— Да, добре. Беше наистина като на тръни и каза, че има нужда от наркотика, за да се успокои. Ръцете ѝ трепереха — забелязах го,

докато ми плащаше. И непрекъснато се оглеждаше, сякаш очакваше ти да изскочиш от храстите. — Каза последното със злоба.

— А каза ли защо се чувства по този начин?

Дон поклати глава.

— Не, запита ме дали знам как се изпраща електронна поща. Видеоматериал, който е записан в телефона ѝ. Отговорих ѝ, че не знам, по дяволите.

— Видеоматериал... — поде Марк, но шумът от стъпки по тревата около постаментта го накара рязко да се огледа наоколо.

Джес направи автоматично крачка назад, а очите ѝ се отвориха широко, когато погледът ѝ се закова някъде над рамото му. Стори ѝ се, че към тях тичат цял отряд мъже.

— Марк Райън? — извика един от тях.

— Бягай! — заповяда ѝ Марк, а ръката му потърси оръжието.

Марк. С тази мисъл Джес падна на тревата, съборена от внезапно побягналата Дон. Изправи се, погледът ѝ намери Марк, но се чу някакъв звук, той нададе стон и залитна, а после се свлече. Като че ли беше прострелян. Внезапно в главата ѝ изникна споменът за това, как се беше свлякло на пода тялото на мъжа, когото Марк беше убил. И ето, че сега той бе паднал по същия начин.

„О, не. Моля те. Господи, не!“

Сърцето ѝ заблъска мощно в гърдите. Не можеше да помръдне. Тя отвори уста да извика, обаче гърлото ѝ се беше свило до такава степен, че от него не излезе нито звук. После, беше ударена от вълната хора, пометена, изхвърлена встрани. И за миг вече не виждаше Марк.

„Моля те, господи, моля те.“

Отново беше съборена, този път се приземи по дупе. Докато успее да се изправи на колене и лакти и отново да се огледа, Марк беше заобиколен от четирима мъже в черни костюми, трима от които бяха с извадено оръжие, а последният опипваше пулса му.

Марк не помръдваше. Не издаваше нито звук. Просто лежеше по очи на бетонния постамент около статуята. Беше прекалено тъмно, а тя беше прекалено далеч, да види повдигането и спускането на гърдите му. Всяка нейна частица я подтикваше да отиде при него, да се хвърли върху му и да се опита да го спаси.

Обаче не можеше нищо да направи.

Едва признала ужасната истина, и един от мъжете се огледа. Като че ли търсеше нещо. Какво ли? Нея? Те знаеха кой е Марк — извикаха го по име. Което означаваше, че почти със сигурност знаят за нея.

Джес запълзя бавно с намерението да се скрие в храстите. Ниската и твърда трева беше студена и влажна. Миризмата на пръст беше силна и нахлуваше в ноздрите ѝ. Бутилки, метални кутийки, все още димящи фасове, всякакъв вид боклук, захвърлен по време на паническото бягство на нощните скитници, представляваше проблем за голите ѝ крайници и тя се опитваше да го избегне. Когато прецени, че се е отдалечила достатъчно и няма да я видят, се изправи и побягна.

Първо се замъгли зрението ѝ и едва тогава тя усети горещите сълзи, които се стичаха по бузите ѝ.

ГЛАВА 31

Никога през живота си не беше изпитвала такъв студ. Зъбите ѝ тракаха. Трепереше силно. Усещаше как мразът я свива, изстудява я отвътре. Гърлото я болеше. По бузите ѝ се стичаха сълзи. Риданията я разтърсваха.

„Моля те, Господи, не позволявай Марк да умре.“

Бягаше, залиташе, падаше, пак ставаше — старاءеше се да се отдалечи възможно най-бързо и най-далеч. Сърцето ѝ се късаше от болка, че трябва да го остави да лежи там. Но да се върне, означаваше и тя да се предаде в ръцете им. А това нямаше да му помогне. Ако убиеха и нея, всичко щеше да свърши. Никога нямаше да се узнае кои са и какви ужасни дела са извършили. А ако Марк не беше мъртъв, все още имаше шанс да го спаси.

Ако само можеше бързо да измисли някакъв план. Умът ѝ трескаво работеше — тя настойчиво го заставяше. Само това я спасяваше да не се разпадне на парчета.

Имаше нужда от доказателство, че Първата дама е била убита. Трябваше да докаже, че е бягала от нещо и са я убили, преди да успее да се измъкне. Доказателство, което да може да занесе например във вестник „Поуст“. Щеше да отиде в офиса им и да разкаже какво се беше случило, какво подозираше тя, каква беше съдбата на Марк, на Марти Соломон, Девънпорт и Мариан. И да им покаже доказателството.

С което не разполагаше.

А без него, дали някой щеше да я изслуша? Да. Но дали щяха да ѝ повярват? Хм. Дали щяха да отпечатат историята ѝ, твърденията ѝ и да оставят широката общественост сама да прецени истинността на казаното от нея? Мислеше, че е възможно, като се имаше предвид статутът ѝ на „оцеляла“, но не можеше да е абсолютно сигурна. Вашингтон беше градът на компаниите и който и да стоеше зад това, притежаваше власт и влияние, които можеха да я заличат от лицето на земята.

А може би трябваше да изтича право в полицията. Или във ФБР. Нещо такова. Това обаче би означавало да изчезне още по-бързо. Освен ако не избере правилната агенция, точното ченге или агент, лесно щеше да потъне така дълбоко, че никой никога нямаше да чуе повече за нея. Не, щеше да отиде в офиса на „Поуст“, да им разкаже историята си и да ги накара те да се обалят в полицията или ФБР. Дори да я отведяха, поне щеше да има свидетели. Много свидетели. Дори безмилостните убийци не могат да изстребят цяла конферентна зала невинни хора, сред които има и полицаи, и федерални агенти. Защото броят на незамесените трябваше да е по-голям от този на замесените. Трикът се състоеше в това да разбереш кой какъв е.

Но каквото и да направеше, вероятно щеше да е прекалено късно за Марк.

А се канеха да довършат онзи разговор за любовта. Да си признаят чувствата може би. По-късно. Чуваше гласа му, който ѝ казваше тези думи. Споменът беше болезнен като нож в сърцето.

„Моля те, Господи, нека има по-късно.“

Отново и отново го виждаше как пада като камък на земята и макар да се опитваше да блокира спомена — защото, за да успее да направи каквото и да било, имаше нужда да е с ясен разсъдък и да може да мисли — откри, че се задушава в резултат на различните емоции. И преди всичко — на страха. Сърцето ѝ пулсираше болезнено. Болката беше толкова силна, че едва не я събори на колене.

После ѝ хрумна мисъл, която ѝ даде криле, накара адреналина отново да потече във вените ѝ. Вероятно са знаели, че Марк разговаря с някого там, при статуята. Вероятно нямаше да им е необходимо време да разберат за Дон. И да я открият. Която, доброволно или не, щеше да им каже какви въпроси е задавал Марк. И така те щяха да узнаят за видеоклипа, записан в телефона на Първата дама.

Мъката и риданията щяха да почакат, налагаше се. Тя залиташе сред палатките, радостна, че има хора около нея, макар те да не ѝ обръщаха никакво внимание и да не можеха да ѝ осигурят защита. И в този миг тя разбра, че първо трябва да намери и вземе въпросния телефон.

И веднага в паметта ѝ изникна образът на Първата дама в онази кола. Спомни си как тя се беше опитвала да се обади на някого по телефона. И как го беше захвърлила, обхваната от раздразнение. И как

тя беше едва ли не коленичила в опитите си да го извади изпод седалката. А после го беше пхнала дълбоко в джоба на панталоните, миг преди катастрофата. Имаше голяма вероятност все още да е там.

Когато ѝ беше донесла вещите и чантата в болницата, майка ѝ щеше да спомене, ако отнякъде се беше появил и втори телефон. Следователно не беше. Той вероятно все още беше в джоба на добрите ѝ стари черни панталони, които бяха свалени от нея в линейката, напъхани заедно с другите ѝ дрехи в найлонова торба и предадени по-късно на майка ѝ. А тя ги беше оставила в пералното помещение, където щяха да останат, докато Джес ѝ кажеше какво да прави с тях.

Трябваше да стигне до онзи телефон и да види какво е записано в него. А после, ако това се окажеше доказателството, от което тя така отчаяно имаше нужда, тя лично — и много бързо — щеше да го отнесе в „Поуст“. Възможно беше да се обърне към тях, независимо какво щеше да открие в телефона. Хрумна ѝ, че другата възможност е да се обади на адвокат — името, за което се сети, беше това на Джордж Кели, партньора на Девънпорт. Но се колебаеше заради случилото се с Марти Соломон. Ясно ѝ беше обаче, че има нужда от съюзник и дори не от един, а от много. Смръщила вежди, се замисли за Девънпорт. Той се беше опитал да я убие. Дали и Кели не беше в ръцете на онзи, който дърпаше конците?

Сега, когато Марк го нямаше, не можеше да има доверие на никого, освен на семейството си. А това я навеждаше на мисълта, че безопасност можеха да ѝ осигурят само много хора, свидетели. Щеше да се обади, а след това и направо да отиде в „Поуст“ и да ги помоли да се обадят на всяка държавна и охранителна агенция, за която се сетят. Като план, решението ѝ не беше нито обмислено, нито особено добро. Обаче тя нямаше избор — това беше единственото, което можеше да стори. Пък дори и за да спаси само себе си. Защото не можеше цял живот да бяга, да се крие. Щяха да я заловят — точно както бяха заловили Марк тази вечер.

„Настоящият момент наистина е всичко, което имаме.“

Отново чу думите му. Изведнъж те ѝ се сториха не само правдиви, но и ужасно предзнаменование. О, господи, дали той нямаше предчувствие, че ще умре тази вечер?

Сърцето ѝ кървеше.

Не беше възможно да го прогони от мислите си, макар че трябваше да опита, за да може въобще да свърши нещо. Стисна зъби и се концентрира в усилията да поставя единия си крак пред другия. Беше изтощена и така зашеметена от събитията, че мозъкът ѝ едва можеше да функционира.

Излезе от прикритието на ниските храсти на ъгъла на „Ийст Икзекютив Драйв“ и „К стрийт“ и забеляза, че хората бягат от парка като хлебарки от горяща сграда. Пънкари, проститутки, крадци и наркодильри, както и всички, които имаха причина да се страхуват от мъжете в черни костюми, се тълпяха по тротоарите и изчезваха в страничните улици. Никой не искаше да се замесва. Ако ги запитаха, никой нищо не беше видял.

„Не бях там, не чух, не видях, не знам“. Такъв беше кодът на улицата.

Марк беше застрелян пред очите на поне дузина свидетели, но тя беше сигурна, че никой нищо няма да каже. Джес се стегна. Нямахше да си позволи да мисли повече за Марк. При всяка мисъл за него, сърцето ѝ се късаше и ѝ се струваше, че ще се разпадне.

Имаше нужда от такси. Майка ѝ живееше на „Лондри стрийт“, която в долния си край се съединяваше с Шестнайсета улица — в онази част на града, която стигаше до Мериленд. Колко ли пари щяха да са ѝ необходими, за да стигне дотам? Чантата ѝ беше у нея, което означаваше, че все пак има някакви пари. Но колко? Нейният дял: двайсет и шест долара. Още не бяха стигнали до тях. Тази мисъл предизвика ново болезнено свиване на сърцето ѝ. От очите ѝ отново потекоха сълзи. Тя решително ги избърса с длан и изпрати поредната молитва към небето.

„Моля те, погрижи се за него, Господи. Моля те.“

После видя приближаващото такси и му махна да спре.

Пътуването до жилището на майка ѝ мина без произшествия. Просто за всеки случай, тя накара шофьора да спре на съседната пресечка. Щеше сама да прекоси алеята, която съединяваше двете улици. Вече беше доста късно — минаваше един след полунощ. Шансовете някой да се разхожда тук, в този отдалечен район, не бяха големи. Тревожеше я мисълта, че е възможно те — така мислеше тя за тях, като за едно безформено и неопределено „те“ — да дебнат около къщата и дори да я наблюдават в момента.

Закрачи по-бавно, когато наближи двуетажната бяла къща с покрива от черни плочи и вече остарели алуминиеви корнизи. Семейството се беше преместило тук, когато Джес беше в последната си година в гимназията, за да може майка ѝ да е по-близо до работното си място. Едва през последните години момичетата, една по една, започнаха да излитат от семейното гнездо. Къщата беше строена за дом на хора от средната класа, беше тясна и донякъде занемарена. Състоеше се от три спални и баня на втория етаж и трапезария, кухня и малка баня на първия. Когато всички живееха тук заедно, тя беше пълна с хора. А в момента постоянно живееха тук само майка ѝ и Манди, а понякога, в лошите периоди от живота си, и сестра ѝ Сара с децата.

Джес спря до кофите за боклук, които бяха зад къщата, от другата страна на алеята. Притисна се към една от нестабилните частни огради, които разделяха малките дворове един от друг, и се огледа. Не забеляза нищо необичайно, нищо не помръдваше. След това погледът ѝ се спря отново на къщата на майка ѝ. Не светеше нито една лампа. Нямаше нито една кола на покритото с чакъл място за паркиране, където, когато си бяха у дома, обикновено бяха „Маздата“ на майка ѝ и джипът на Мади.

Джес започна да трепери и стисна зъби, за да не тракат. Колебаваше се и продължаваше да гледа къщата готова всеки момент да побегне. Последното, което искаше, беше да постави семейството си в опасност. Но беше уикенд, а по това време от седмицата Джуди често играеше ролята на бавачка за внуците си, за да могат Сара и съпругът ѝ да излязат да се позабавляват. А ако те се приберяха много късно, тя оставаше да спи в дома им. *(Но това можеше да е така само ако Сара се беше върнала при съпруга си.)* А Мади вероятно беше при Грейс или гостуваше с преспиване на приятелка или беше при гаджето си.

Значи, имаше голяма вероятност къщата да е празна. И щяха да са ѝ необходими най-много пет или десет минути да слезе до пералното помещение в мазето и да извади телефона от джоба на панталоните си.

Ако съществуваше и най-малката вероятност Марк да е още жив, а тя да намери доказателство, че Първата дама е била убита, и да го направи възможно най-бързо достойние на широката общественост,

надеждата все още щеше да е жива. Какъв ще е смисълът да се извършват повече убийства, щом истината се разчуеше? Или пък да бъде убит Марк? Тя вероятно сама себе си убеждаваше, че има причина да действа, и добре го знаеше. Защото нямаше друга причина те да държат Марк жив.

Тя обаче трябваше да запази тази малка надежда. Защото, в противен случай, щеше да се свлече на земята и да заплаче. И да плаче до пълно изтощение.

Джес най-после се реши, пое си дълбоко дъх и прекоси бързо алеята. Посрещна я познатият мирис на дом веднага щом издърпа ключа от ключалката и затвори тихо задната врата след себе си. Нещо в къщата я успокояваше. Самата мисъл, че вещите, които е оставила тук след себе си — старото ѝ легло и старият компютър, например, — са все още тук, по местата си, вече я караше да се чувства по-добре, макар гърлото ѝ да се свиваше от болезнен копнеж. Обаче не можеше да остане. Не можеше дори да се бави.

Сдържаше дъха си и се ослушваше непрекъснато, стъпваше тихо по износения линолеум, с който подът беше покрит. Не чу нищо, освен тихото жужене на включените електрически уреди. Проблясващите цифри на екрана на микровълновата фурна показваха часа: 01:23. Надникна в коридора и откри, че е сгрешила: светеше в малката баня, която се намиреше в подножието на стълбите. Тя нямаше прозорци, затова Джес не беше забелязала светлината, докато беше отвън. Видя, че няма захвърлени в коридора чорапи — нещо, което всички те правеха още с влизането си в къщата — което потвърди убеждението ѝ, че у дома няма никого. Светлината обаче щеше да е достатъчна, за да слезе тя по стълбите до мазето. Там беше тъмно като в преизподня. За щастие, тя познаваше пътя като дланта си. Мазето беше разделено на три части с помощта на тънки стени от шперплат: пералното помещение, което се намиреше в далечния край на бетонния правоъгълник; помещението, където държаха вече непотребните уреди и мебели и което тя прекосяваше в момента; и някогашната стая, която заемаше цялото пространство вляво от стълбите. Нямаше прозорци, което особено тревожеше Джуди, когато Джес беше настояла да живее тук долу. Обаче на Джес много се харесваше уединението, което компенсираше липсата на дневна светлина. Освен това тя беше облепила почти целите стени с флуоресцентни плакати.

Вратата на пералното помещение се отвори със скърцане. Веднага щом прекрачи прага, в ноздрите я удари миризма на плесен и омекотител за пране. Джес затвори вратата след себе си и запали лампата. Ярката светлина я заслепи и тя премигна.

Пералната машина беше разположена до далечната стена, до нея беше центрофугата, а вдясно имаше въже за простиране. Дъската за гладене и ютията бяха в ъгъла. Вляво имаше рафтове, на които бяха подредени какви ли не неща, всичко от спрей против насекоми до прах за пране. На един от тях Джес видя торбата, която търсеше. Отвори я и се увери, че е била права. Бръкна дълбоко в купа дрехи и откри панталоните си. Издърпа ги навън. Бръкна в десния джоб и извади телефона.

Да.

Стисна го здраво. После смръщи вежди. Този апарат не отговаряше на спомените ѝ за телефона, който Първата дама държеше в ръка. Беше успяла да го види добре в бара на хотела, преди да се качат в колата. В „Линкълн“-а беше прекалено тъмно, за да види нещо, обаче Джес предполагаше, че телефонът най-вероятно е бил един и същ.

А сега виждаше, че не е така.

Включи го, като се молеше батерията все още да е заредена. На екрана се появи логото и апаратът издаде мелодичен звук, който я стресна. Джес бързо влезе в менюто, натисна друг бутон, погледна екрана и стомахът ѝ се сви, когато осъзна, че държи в ръцете си личния мобилен телефон на президента.

Съпругата му очевидно го беше взела. Защо? Сърцето на Джес се блъскаше в гърдите. Започна нетърпеливо да разглежда клиповете. И гледаше зашеметена, като все повече и повече не вярваше на очите си, малкия екран. На него виждаше Дейвид Купър, гол и завързан, да бъде обслужван от облечена в кожи жена, която не беше неговата съпруга. Имаше шест подобни клипа. Качеството не беше добро. Картината беше на точки. Но не можеше да се сгреши идентичността на мъжа — тя беше повече от ясна.

Джес осъзна, че държи в ръцете си пословичното оръжие с все още димящо дуло.

Очевидно мисис Купър беше открила записите. Ясно беше, че някой друг — все още неизвестен — беше разбрал за нейното откритие

и беше твърдо решил да ѝ попречи да ги покаже на когото и да било. Сигурно все още търсеха телефона. А може би бяха решили, че е изгорял заедно с катастрофиралата кола.

Сега, като се замисли, Джес осъзна, че в последните минути преди катастрофата мисис Купър вероятно се беше опитвала да изпрати въпросните клипове като съобщения. Това обясняваше и раздражението ѝ, което беше по-силно от разочарованието ѝ.

С телефона в ръка, Джес се обърна към вратата. И в този миг тя се отвори. Джес подскочи, преди да види, че това е просто Мади. А сестра ѝ се спря на прага и я загледа.

— Джес? Какво правиш тук? — Косата на Мади беше сплетена на плитки, тя беше облечена както винаги за спане, в синя тениска, пухкаво долнище на пижама и розови чорапи. Бременността едва започваше да ѝ личи.

— Отбих се да взема нещо. — Джес мина покрай сестра си, вече тръгнала към стълбите. Сега, след като знаеше, че у дома има някого, искаше да си тръгне възможно най-бързо.

— О, мили боже, мама така се тревожеше за теб! Когато чу за самоубийството на шефа ти, започна да се обажда на всички, за които се сетеше, опитваше се да те намери.

— Изпратих ѝ електронна поща.

Мади изсумтя.

— Това не я успокои ни най-малко.

— Кажи ѝ, тогава, че си ме видяла и че съм добре, окей? Ще ѝ се обадя след няколко дни. — Джес отчаяно търсеше начин да смени темата. — А ти как разбра, че съм тук долу?

— Бях заспала на дивана във всекидневната. И чух движение в мазето. — Мади я изгледа някак особено. — Тръгваш ли вече?

— Да, аз... — На Джес ѝ хрумна мисъл, която я накара да се закове на място. Тя обърна рязко глава към някогашната си стая, обърна се и забърза нататък. — Има ли и някого другиго у дома?

— Не, само аз съм. Мама е при Сара и...

— Искам и ти да отидеш някъде. — Джес влезе в стаята си и застана пред компютъра. Все още го използваше понякога. Включи го и хвърли поглед през рамо към сестра си, която беше само на две крачки зад нея. — Къде е джипът ти?

— Отпред. Какво става? — Мади смръщи вежди. — Плакала ли си?

„Марк беше прострелян...“

Не отговори. Преглътна, защото в гърлото ѝ беше заседнала буца.

— Хайде, качи се в джипа си и отиди някъде. Отиди при Сара. Чуваш ли ме? Веднага!

Включи малката нощна лампа на бюрото и започна да търси в чекмеджето необходимите ѝ кабели.

— Нещо не е наред, нали?

— Да. Но няма да ти кажа какво. — Намери кабела и седна на стола, за да го закачи. — Тръгвай.

— Джес...

Кръвта блъскаше в слепоочията ѝ, очите ѝ все още бяха замъглени от сълзите, пръстите ѝ бяха непохватни и студени от шока и не ѝ беше лесно да набира буквите. Дори не се обърна.

— Отиди при Сара. Веднага! Моля те, Мади, умолявам те. Знаеш, че не бих говорила така с теб, ако не е нещо спешно.

— Добре. — Отговорът на Мади се дължеше на доверието, което хранеше към сестра си. Без да каже нито дума повече, тя се обърна и излезе от стаята.

— Не казвай на никого, че си ме видяла преди утре, най-рано. И се погрижи никой да не се връща тук тази вечер! — извика Джес след сестра си. Като познаваше семейството си, тя искаше да бъде разбрана правилно. — Обещай ми.

— Обещавам. — В гласа на Мади се усещаше страх.

— Побързай! Не вземай нищо. Просто тръгни.

Чуваше стъпките на Мади по стълбите. След миг чу отварянето и затварянето на входната врата и въздъхна от облекчение. Поне сестра ѝ щеше да е в безопасност. След това се залови за работа. Процесът ѝ отне няколко минути, помогна ѝ това, че знаеше всичките шорткьти. Всъщност, беше така погълната в заниманията си, че не разбра, че има компания, докато не мерна с периферното си зрение сянката на прага и не чу Мади да казва:

— Дж... Джес...

Съзнанието ѝ регистрира факта, че гласът на Мади трепери, и тя се обърна да я погледне. И видя мъж в черен костюм, обвинил ръка около

гърлото на сестра ѝ, насочил пистолет в слепоочието ѝ.

ГЛАВА 32

Сърцето на Джес увеличи многократно ритъма си. Кръвта ѝ се вледени. Погледът ѝ срещна този на сестра ѝ. Мади беше уплашена до смърт.

„О, господи, какво направих?“

— Здравей, мис Форд.

Мъжът включи осветлението. Беше висок може би метър и осемдесет и два, беше по-скоро набит, отколкото строен, с къдрава черна коса и маслинена кожа, лице с остри черти. Черен костюм, бяла риза, черна вратовръзка. Един от тях. С треперещи нервно пръсти, Джес незабавно натисна едно копче от клавиатурата и блъсна стола си назад.

— Трябваше да... Той ме принуди... — заекна Мади. Ръката около врата ѝ стегна още по-силно хватката и тя не можа да произнесе нито дума повече. Заби пръсти в плътта му и се опита да си поеме дъх.

Джес знаеше, че няма защо да си губи времето в молби към нападателя да я освободи.

— Включих уебкамерата. Милиони хора ни наблюдават — каза тя, а пистолетът вече не беше насочен към слепоочието на Мади, а към нея.

Като си спомни колко бързо беше прострелян Марк, страхуваше се, че двете с Мади могат да изгубят живота си: още преди той да е разбрал, че е в обсега на камерата. Сърцето ѝ биеше тежко, прилошаваше ѝ. Но тревогата за Мади ѝ помогна да остане външно спокойна. Не би могла да понесе да види още една от нейните сестри да умре пред очите ѝ. Беше изгубила толкова много тази нощ — мъжа, когото обичаше. Това беше достатъчно, не би могла да изгуби и Мади.

— Какво? — Той смръщи вежди и премести поглед от нея към компютъра. Камерата беше малка наистина, но не можеше да бъде сбъркана с нищо друго.

— Чу ме. Ти, сестра ми, аз — всички ние — в момента сме в мрежата. На живо. И всички, които в този момент са пред компютрите

си, слушат разговора ни. Ако ни застреляш, ще видят. Всички тези хора ще бъдат свидетели на нашата смърт.

— Какво?

Той гледаше втренчено монитора — като че ли му беше необходимо време, за да осъзнае думите й.

— Изключи го. Ще я убия.

Заплахата беше отправена към Джес. Пистолетът отново беше допрян до слепоочието на Мади.

— Джес. — Смъртен страх забулваше погледа на Мади. Джес видя как лицето й силно пребледня, стана буквално тебеширенобяло, и стомахът й се сви. „Съжалявам, о, толкова съжалявам...“ Ръцете на Мади бяха върху тези на нападателя й, тя вече не забиваше нокти в плътта му, просто стоеше и като че ли се страхуваше да помръдне. Изглеждаше така, сякаш всеки момент ще припадне. Джес се обля в студена пот.

— Прекалено късно, вече всички видяха. В Интернет сме.

Знаеше, че трябва бързо да постави всичките си карти на масата. Дланите й се изпотиха, но тя постави ръце на дръжките на стола си и демонстрира завидно спокойствие.

— Разбираш ли какво ти казвам? Вече те видяха. Могат да те идентифицират. Ще знаят, че ти си ни убил. Всеки един от хората, които ни гледат в момента.

Ръката с пистолета нервно потрепна. Компютърът експлодира, когато куршумът се заби в него. Джес скочи от стола, а навсякъде около нея се посипаха парчета стъкло и пластмаса. Сърцето й заседна в гърлото. Викът на Мади беше заглушен незабавно и Джес осъзна, че той отново е затегнал хватката си. В ноздрите им нахлу миризмата на изгоряло и дим.

— Камерата ти може да върви на майната си, кучко.

Сега пистолетът беше насочен в Джес. Сърцето й сякаш направи хиляда удара в минута. Тя се опита да не се поддаде на ужаса, обля се в студена пот, тялото й се напрегна в очакване на куршума, който всеки момент щеше да се заби в плътта й.

„О, господи, дали ще боли?“

Отчаяна, тя продължи да говори:

— Не можеш да изтриеш образите, които вече се излъчиха. Освен това, вероятно знаеш, че намерих телефона. Този на президента.

Трябва да се обадиш на онзи, за когото работиш, и да го информираш. Пуснах всички онези мръсни клипове в мрежата. Те са навсякъде, дори в медийните файлове. Навсякъде. Скоро ще бъдат по целия свят. Ще ги видят милиони хора. Не можеш да спреш това. Никой не може. Всичко свърши. Трябва да се обадиш на работодателя си и да му го кажеш.

— Тя казва истината. — Мади навлажни устни. — Много е добра в тези неща.

Джес посочи телефона, който сега се намираше до останките от компютъра. Кабелът беше все още свързан с него.

— Виждаш ли? — каза тя. — Телефонът на президента. Виждаш ли кабела? Качих клиповете в Интернет.

Мъжът беше втренчил поглед в телефона.

— Няма никой друг в къщата! — извика мъжки глас в края на стълбището, както им се стори. — Чистачите са вече на път, така че побързай.

Джес разбра, че има и втори агент. Не знаеше защо беше изненадана. Вече трябваше да е узнала, че обикновено работят по двойки.

— Има проблем! — извика онзи, който беше в мазето с тях. — Ела тук.

Заслушана в тежките стъпки, които долитаха откъм стълбището, Джес хвърли предпазлив поглед към бюрото — търсеше нещо, което би могла да използва като оръжие. Нямаше нищо. Тези момчета бяха едри, силни, добре тренирани — професионални убийци. Какво можеше да направи?

— Какъв проблем? — Вторият мъж беше по-висок с два-три сантиметра и с десетина килограма по-слаб. Беше и малко по-привлекателен от първия. Но ако се съдеше по облеклото и маниерите им, биха могли да бъдат близнаци.

— Кажи му. — Първият мъж кимна на Джес.

Пистолетът му продължаваше да е насочен в нея. Едно мръдване на пръста и... При тази мисъл, космите на тила ѝ настръхнаха. Тя се застави да не мисли за това. Но в резултат, поне беше отпуснал хватката си около Мади. Сега ръката му беше по-скоро до ключицата ѝ, отколкото около гърлото ѝ. Мади беше все така ужасена — очите ѝ бяха огромни, по горната ѝ устна бяха избили капчици пот — но поне можеше да диша. Джес виждаше как гърдите ѝ се повдигат и спускат

от мястото, където седеше. Тя запази привидно спокойствие и осведоми втория мъж за действията си. Той отиде до бюрото, взе телефона на президента, погледна кабела, после — унищожения компютър. И накрая — колегата си.

— По-добре е да се обадиш — каза вторият мъж.

Първият стисна устни. Освободи Мади и я побутна към Джес.

— Отидете в тъгла и се дръжте добре.

Мади се запрепъва към нея. Джес се изправи на несигурните си нозе и прегърна сестра си, която трепереше от главата до петите и дишаше на пресекулки. Мади беше с няколко сантиметра по-висока и с доста по-едро телосложение от нея, но това нямаше значение: в това време на изпитание, сестра ѝ търсеше в нея утеха и защита. А Джес, която знаеше, че използвайки Интернет, е направила много, полагаше усилия да държи под контрол физическото си състояние, макар че виждаше погледите на мъжете и лицата им, които показваха не омраза и отвращение, а студено безразличие, най-ужасяващото от всичко. Очевидно беше, че ще застрелят и нея, и сестра ѝ със същото спокойствие, с което изхвърлят кошче боклук. Сърцето на Джес се преобърна, когато тя осъзна това, обаче не го показа. Страхът ѝ само щеше да засили този на Мади. Като ги държеше на прицел, набитият агент извади мобилен телефон от джоба си и набра някакъв номер.

— Има проблем. Разказа какво се беше случило, изсумтя два-три пъти, на няколко пъти изрази съгласие с шефа си и накрая го увери: — Разбрах.

Сложи край на разговора и размаха пистолета.

— Ти. С очилата. Вземи телефона. Отиваме на разходка с кола. Всички. И ако ни създаваш проблеми, първият човек, когото ще убием, ще е малката ти сестричка.

Потеглиха на североизток. Мади седеше отпред — до постройния агент, който шофираше. А Джес — отзад, до другия, който беше поставил небрежно оръжието върху коляното си. Ръцете и на двете бяха завързани на гърба с найлоново въже, а коланите ги прикрепваха здраво на местата им. Колата беше черен „Лексус“, удобна и просторна и миришеше на нова кожа. И на страх. Светлините на града отстъпиха пред тихия мрак на черните пътища в покрайнините на града. Устата на Джес пресъхна при мисълта за възможния край на това пътуване. Като влязоха в колата, тя запита

къде отиват, но ѝ наредиха да си затваря устата, а нареждането беше придружено с насочване на пистолета в слепоочието на Мади, затова тя седеше тихо зад шофьора и гледаше бледото лице на сестра си в профил. Устните на Мади трепереха, дишането ѝ беше накъсано. Раменете ѝ бяха приведени под тежестта на отчаянието, тя непрекъснато се оглеждаше и навлажняваше устни.

„Вината е моя. Аз ввлякох Мади в това.“

Всеки път, когато погледнеше сестра си, сърцето ѝ, вече достатъчно наранено, започваше да кърви още по-силно от болка. Единствената им надежда беше, че някой е видял в Интернет какво става, и е уведомил полицията. Разбира се, на полицията щеше да ѝ е необходимо известно време да проследи видеото, а дори когато това станеше, те нямаше да имат ни най-малка представа къде са били отведени двете е Мади. Дори те не знаеха къде се намират. Така че единствената им надежда май не беше никаква надежда. Беше по-скоро неясен копнеж. Ако искаха да оцелеят, трябваше им нещо по-конкретно.

Но преди да е успяла да измисли нещо, „Лексус“-ът намали, зави в една криволичеща алея и пое нагоре по хълма. Сърцето на Джес се сви, защото разбра, че са наближили крайната цел на пътуването. Колата намали още повече, като стигна до ограда от ковано желязо, висока приблизително три метра. Зад нея растяха също толкова високи храсти, които образуваха жив плет, който пречеше на Джес да види каквото и да било отвъд върховете им, които се поклащаха на фона на черното небе. Шофьорът натисна спирачките и Джес видя, че са стигнали до висока порта, до която има малка каменна къщичка за пазача и униформена охрана. Шофьорът свали прозорчето и махна с ръка. Охраната очевидно го позна, кимна му в отговор и каза нещо в шлема със слушалките, който покриваше главата му. Вратата им беше отворена отвътре. Преминаха.

— Къде сме?

Въпросът просто се изплъзна от устните ѝ. Отговор не последва. В колата се чуваше само тежкото дишане на Мади. Мъжът до Джес ѝ хвърли един-единствен презрителен поглед, после загледа спокойно пред себе си. Джес беше оставена да се помъчи да види нещо през тъмния прозорец и да се досети за развитието на събитията. Видя акри земя, покрита с високи дървета и равна трева, която, толкова късно

през нощта, беше като черно кадифе. Алеята беше обточена с абсолютно еднакви по форма и размери камъни. И накрая в полезрението им се появи внушителна къща имение. Импозантно имение — от онези, които струват милиони долари. Джес изтръпна, като си помисли кой може да притежава подобно място.

А после вече нямаше време за размисли, защото влязоха в просторен подземен гараж. Вратата се затвори след тях. Бяха хванати в капан. Думата „капан“ отекна в мозъка на Джес, ужасът я смрази до кости.

След миг вече бяха вън от колата и през една малка врата влязоха в къщата. Във въздуха се усещаше напрежение, нервите на Джес бяха опънати като корабни въжета.

— Кой живее тук? — запита тя не защото очакваше отговор. Просто искаше да разчупи все по-потискащата атмосфера и даде малко почивка на Мади, чийто ужас нарастваше все повече.

— Млъкни! — й изръмжаха в отговор. По-стройният агент, който беше зад сестра ѝ, която пък вървеше начело на колоната, я бутна в гърба.

Мади се препъна, възстанови равновесието си и като че ли се сви. А Джес се подчини на командата и млъкна, почувствала добре дошлата горещина на гнева — приветства го, защото той беше антидотът на страха. Вървяха по дълъг коридор, а тя имаше чувството, че все още са под земята. Подът беше каменен, стените бяха покрити със старомодна мазилка, въздухът беше неподвижен и хладен. В края на коридора имаше асансьор. Изкачиха три етажа в мълчание. Напрежението в тясното затворено пространство беше така осезаемо и плътно, че би могло да бъде разрязано с нож.

Вратата се отвори и една груба и тежка ръка побутна Джес в гърба. Тя влезе с препъване в просторен офис, широк може би девет на дванайсет метра, подът беше покрит с големи плочи, а трите стени бяха покрити с рафтове с книги.

Рафтовете бяха от тъмно и красиво дърво. На четвъртата стена, тази вдясно от асансьора, имаше мраморна камина, а над нея — портрет на жена. От двете страни на камината имаше прозорци, покрити с дебели тъмносини завеси. Из цялото помещение бяха разпръснати столове с дръжки, тапицирани в красива златиста материя, а на едно място четири от тях бяха подредени около масичка

за кафе. Джес долови, макар и много слаб, мириса на пури и на препарат за лъскане на мебели с аромат на лимон. Четирима мъже в черни костюми, по двама във всеки край на стаята, стояха, разкрачили крака и поставили ръце зад гърба си — в класическата военна стойка. Лицата им бяха безизразни, те бяха втренчили погледи в празното пространство пред себе си — очевидно бяха дежурна охрана. Като ги видя, сърцето на Джес заби бързо. Това бяха „те“, както тя ги наричаше в ума си, и само видът им беше достатъчен да ѝ прилошее. Огромно махагоново бюро беше поставено в далечния ъгъл. Зад него имаше двама мъже — единият прав, другият седнал. Джес спря близо до асансьора и в този миг седналият мъж се изправи.

Тя спря да диша, когато позна в него Уейн Купър, бащата на президента.

— Страхувам се, че си в много лошо положение, мис Форд.

Звучеше съвсем нормално, може би малко строго — като баща, който мъмри детето си. Изглеждаше точно така, както и на телевизионния екран — единственото място, на което Джес го беше виждала. Обаче имаше нещо в изражението на лицето му и в начина, по който пръстите му барабаняха по бюрото, което предизвика студени тръпки по гръбнака на Джес. А може би беше така заради властния му вид — от него просто се излъчваше авторитет.

— Трябваше да дойдеш тук, за да ми предадеш телефона на сина ми и да ми обясниш какво, по-точно, си направила.

Той се обърна и посочи обвинително с показалец компютърния екран. Мъжът зад него също гледаше в екрана, а лицето му беше силно преbledняло. Причината беше очевидна — гледаха един от клиповете, наскоро качени от нея в Интернет.

— Развържи ръцете ѝ! — нареди през рамо Купър.

Един от двамата агенти разреза въжето с нож. Джес разтърси ръце, завъртя китки в двете посоки и погледна Мади, която беше побутната към един от столовете. А нейният поглед беше неотлъчно прикован в Джес. В очите ѝ имаше сълзи. Гърлото на Джес се сви, гърдите ѝ бяха сякаш пристегнати с обръч.

— Сестра ми?

Купър изсумтя.

— Дай ми веднага проклетия телефон!

Един от агентите я бутна напред. С периферното си зрение, Джес видя как Мади отпусна глава на високата облегалка на стола и затвори очи. Усещаше, дори от това разстояние, ужаса, от който сестра ѝ беше завладяна. Той пробягаше ледените си пръсти и към нея, към сърцето ѝ. Джес направи крачка към бюрото и преглътна — усещаше в устата си вкуса на смъртта. Ужасно се страхуваше, че нямат време. Но стореното не можеше да бъде поправено — времето не тече никога назад. Когато проумееха това, дали все пак щяха да ги убият? Под страха ѝ, по-слаб засега, кипеше гневът ѝ. Тези хора малтретираха сестра ѝ. Бяха разрушили живота ѝ. Бяха убили толкова много хора. Бяха стреляли по Марк.

Беше хваната в капан — не виждаше какво може да направи. Беше повлякла след себе си и бедната невинна Мади. Обаче нямаше да отстъпи пред страха. Нямаше да им позволи задоволството да видят колко е уплашена или пък безпомощна. Вдигна глава, изправи рамене и се приближи до бюрото.

— Дай ми телефона! — Уейн протегна ръка.

Джес извади апарата от джоба си и го постави в дланта му. Той вече не можеше да ѝ помогне. Беше получила от него онова, което искаше.

— А сега искам съвсем точно да ми разкажеш какво си направила.

Джес, въпреки че сърцето ѝ всеки момент щеше да изхвъркне от гърдите, погледна Купър право в очите.

— Изпратих тези клипове до всички медии, за които се сетих. Както и до други сайтове всъщност. Разпратих я по целия свят. Камерата в дома ми беше включена и всички видяха тези ваши двама агенти, които се отнесоха по този начин с мен и сестра ми. Милиони хора вероятно гледат материала и в този момент.

Очите му едва не изхвъркнаха от орбитите. Лицето му бавно стана пурпурночервено, сгорещено от гнева.

— Господи, млада лейди, свършила си наистина гадна работа! Злепоставила си родината си. Ти...

Телефонът на бюрото му звънна и го прекъсна. Като продължаваше да я гледа гневно, той грабна слушалката.

— Да — каза. После: — Време беше. Изпратете го при мен. След което затвори.

— Това не може да бъде поправено, мистър Купър — каза човекът, застанал до него.

Беше вече позеленял, имаше вид на болен човек и продължаваше да гледа втренчено екрана. Джес видя нещо смътно познато в кръглото му лице и червеникавата коса, обаче не можеше да се сети къде го беше виждала, а не искаше да задава въпроси. Не искаше и да напегне паметта си. Умът ѝ работеше трескаво, но беше зает да измисли някакъв план за спасяването им.

— Щом веднъж материалът се появи в Интернет, няма начин да бъде издърпан — добави той.

— Трябва да има някакъв начин.

Чу се тих шум като от звън на метал и вратите се отвориха, което предизвести пристигането на асансьора. Дъхът ѝ заседна в гърлото. Тя се обърна и се подпря на бюрото, за да не падне. В стаята влезе Марк. Лявата половина на челото му кървеше, лицето му беше изопнато от стреса, долавяше се напрежение в контролираните му движения. Погледите им се срещнаха. Душата ѝ запя от радост. Ледената мъка, която тя така внимаваше да държи изолирана дълбоко в подсъзнанието си, се стопи и се преобрази в благодарност, която вля нов живот във вените ѝ.

Нейният свят отново беше на мястото си и се въртеше около оста си и тя най-после си пое дълбоко дъх. И позна мъжа, който вървеше зад Марк. Фийлдинг. Беше опрял дулото на пистолета си в Марк.

ГЛАВА 33

— Мистър Купър. Лоуъл.

Марк кимна мрачно на двамата мъже зад бюрото. Едва тогава Джес разбра кой е вторият мъж — Харис Лоуъл, шефът на охраната на президента. С Фийлдинг все така зад него, Марк тръгна към тях. Всички в стаята го наблюдаваха внимателно, но тъй като дулото продължаваше да е опряно в гърба му, а съотношението беше седем към едно, той очевидно не беше смятан за заплаха. Оставиха го да се движи свободно. Джес забеляза косия поглед, който той хвърли към Мади, както и едва забележимото присвиване на очите и устните. Мади беше изправила гръб, сълзите бяха размазани в мокри петна по лицето ѝ, но тя гледаше Марк с нова надежда.

„Глупаво е да се надяваме“, каза си строго Джес, защото улови зараждането на това чувство и у себе си. Залогът беше прекалено висок. Марк беше още жив, да, но не беше в по-добро положение от нея и Мади. И той беше пленник като тях. И вероятно всички ги очакваше един и същи край — смърт.

— Марк. — Купър го закова с поглед. Изражението му беше враждебно, меко казано. — Ако беше държал Анет под контрол, както те помолих, това нямаше да се случи. А сега — как ще го поправим?

— Мис Форд е качила клиповете с президента в Интернет — каза Лоуъл и посочи, с нещастен вид, екрана, където те все още се въртяха. — Много лошо. Непоправимо.

Марк стигна до бюрото. Беше толкова близо до нея, че ръкавът му допираше нейния — толкова близо, та тя виждаше колко лоша е раната му. Много приличаше на огнестрелна. Дали наистина беше прострелян и това ли беше резултатът?

Въпреки че Фийлдинг стоеше с пистолета зад него, Джес така се радваше, че го вижда, че я изпълни топлина, която стопли погледа ѝ. Марк също я гледаше с любов. Той ѝ се усмихна бързо, но неочаквано интимно.

— Телефонът под седалката е бил на президента и него съм прибрала в джоба си — осведоми го тя. — Мисис Купър вероятно го е взела същата нощ преди бягството си от Белия дом. Намерих клипове в него... — Тя посочи монитора. Образите бяха достатъчно красноречиви.

— Моят въпрос е как узнахте, че телефонът е у нея. — Марк запита Купър. Беше много спокоен, но тя усещаше, че е под напрежение. Болката личеше в изопнатите му черти, в стегнатите му рамене. Лицето на Фийлдинг, който беше все така зад него, беше като издялано от камък.

— Дейвид ми се обади. Разбрал, че телефонът му липсва, веднага щом се прибрал от приема. Беше изпаднал в паника, защото знаеше, че най-вероятно е в ръцете на Анет, а знаеше какво има в него. Тя го заплашваше с развод, както знаеш. Той предположи, че е готова да използва клиповете срещу него. Моето момче винаги е било абсолютен глупак, когато е ставало въпрос за жени.

— И така, ти си поръчал смъртта на Анет, за да не може тя да използва материала при евентуален развод?

Купър направи гримаса.

— Не, по дяволите. Убих я, за да може той да остане президент. Ако откриеха слабостта му, с него щеше да е свършено. Сега, както видях, той ни най-малко не е преувеличил.

— Хора по целия свят гледат клиповете — отбеляза Джес. — Всичко свърши, мистър Купър.

— Никога нищо не свършва, мис Форд. — Погледите им се срещнаха. — Ако беше умряла при злополуката като всички останали, това щеше да е край на историята. Следващите мерки нямаше да са необходими. Но не стана така — ти оживя, после си спомни и накрая проговори. И ето ти сега тези отвратителни клипове по Интернет!

— Ще бъдете обвинен в убийство, мистър Купър. — Лоуъл говореше като човек, изпаднал в шок. — По дяволите, възможно е дори аз да бъда обвинен в съучастничество, макар да нямам нищо общо с убийството на Първата дама. Аз се включих едва по-късно — в опитите да бъде оправена тази каша. Президентът...

— Той подозира, но не знае нищо със сигурност — каза Купър.

— Той ще трябва да подаде оставка, пък дори и само заради клиповете — каза Лоуъл.

— Не. — Уейн поклати глава. — Непрекъснато мисля. Можем да заявим, че клиповете са умела фалшификация и записаният на тях мъж не е Дейвид. Ще има приказки, разбира се. И може би дори някои боклуци като „Нешънъл Инкуайърър“ ще пишат за това, обаче не могат да докажат, че това е Дейвид. Няма доказателства за убийство. Анет загина в автомобилна злополука — чисто и просто е. Девънпорт се самоуби, което не е изненада, след като се знае, че години наред краде от фирмата. Жалко, че не успя да повлече със себе си и тази млада дама, както беше планирано. Секретарката му беше блъсната от автомобил. Репортерът също загина в автомобилна злополука. Нищо не може да се докаже. Хората, които знаят истината, са тук, в тази стая.

Джес знаеше какво ще последва. По гръбнака ѝ полазиха тръпки на ужас. Купър огледа хората си.

— Искам всички вие да изведете тези тримата оттук и да ги застреляте, а после да скриете телата така добре, че никога да не бъдат открити. Хенеси, ти ще отговаряш за това. Не можем да си позволим провал, нали разбираш?

— Да, сър. — Хенеси, по-стройният агент, кимна и извади оръжието си.

— О, моля ви, аз ще имам бебе! Не искам да умра! — извика Мади, скочи от стола и се втурна към Джес. А тя я погледна и сърцето ѝ се качи в гърлото. Стомахът ѝ се сви на топка. Протегна ръце към сестра си... А ужасът я стисна за гърлото, когато видя, че пистолетът на Хенеси следва неотлъчно Мади.

— Мади! — извика тя и се хвърли към нея.

— Моля ви, моля ви...

— Залегнете!

Марк се хвърли и върху двете им. В мига, в който падна тежко на каменния под, Джес разбра, че Марк има пистолет. Той се претърколи, изправи се, прицели се... И извика в микрофона, скрит в ръкава му:

— Къде се бавите, момчета?

Само след части от секундата в стаята нахлуха въоръжени мъже и завикаха:

— Останете по местата си, ФБР!

А още след час всичко беше приключило. Мистър Купър и Лоуъл бяха отведени първи, след това — и останалите, които им служеха вярно. Екипът на Купър се състоеше от бивши федерални агенти,

които притежаваха необходимите умения, както и неограничена власт. Марк беше безкрайно щастлив, когато узна, че хората, заплашващи със смърт Джес, са наети от него, а не са федерални. Защото го измъчваше мисълта, че може би е убил двама агенти. Съзнанието му беше наистина облекчено, когато разбра, че те са просто наемници.

— Толкова се радвам, че дойде!

Завита в одеяло, Мади седеше на задната седалка на колата на Фийлдинг, която Марк беше взел назаем. Той откарваше Мади и Джес обратно във Вашингтон. Мади щеше да остане засега при сестра си, а Джес... Е, той имаше други планове за Джес.

— Бях така уплашена!

— Аз също.

Джес седеше на предната седалка до него и му се усмихваше. Тя му се усмихваше още откакто ѝ беше помогнал да стане от онзи каменен под в къщата на Уейн, а от време на време и го прегръщаше. Когато успееха да останат насаме, той щеше да ѝ демонстрира на практика колко много му харесва това. Тя го погледна и я разтърсиха сладостни тръпки.

— Мислех те за мъртъв.

— И затова ли толкова те беше страх? — В гласа на Мади се долавяше възмущение. — Мислела си го за мъртъв? А аз мислех, че ние ще умрем. И това ме плашеше.

Марк се усмихна на Джес.

— Да, е, когато научих, че Хенеси и Смит са те заловили в къщата на майка ти, целият ми живот премина пред очите ми. Те убиват хората веднага, на място.

— Джес успя да ги разубеди — каза Мади. — С приказки за компютърните си умения. А може би включената камера помогна, кой знае.

— И така, какво стана, след като беше прострелян? — запита Джес.

И той ѝ каза това, което тя вече знаеше: Раната на челото му била от куршум, който, за щастие, рикоширал от дебелия му череп.

— Бях в безсъзнание известно време. Когато се свестих, двама яки мъжаги ме влачеха през парка. Предполагам, че другите двама бяха отишли за колата. Коего направи бягството ми лесно. Върнах се да те търся, но теб те нямаше. Като не знаех къде си, нито какво ти се е

случило, изпаднах в стрес, който вероятно скъси живота ми с няколко години, защото знаех, че те ще те преследват безмилостно. Бях отчаян, затова се обадох на Харви Брукс — нали се сещаш, лаборанта, който, може да се каже, ми е приятел. Бях го помолил да проведе няколко теста върху „Линкълн“-а — неофициално, разбира се, за да разберем какво е причинило катастрофата. И така, звъннах му и той ме осведоми, че е бил изстрелян куршум в задната дясна гума, което вероятно е станало основната причина за злополуката. Както и да е, той дойде да ме вземе от парка, а докато го чаках, аз отново прегледах разпечатките с онези телефонни номера. И знаеш ли какво открих?

Той погледна Джес, която вдигна вежда.

— Какво?

— Помниш ли, Прескът се е обадил на Фийлдинг, Уендъл и Матюс преди катастрофата.

— Да. И?

— Веднага след като Прескът се е обадил на Фийлдинг, той се е обадил на Уейн Купър. На частния му мобилен телефон. Знам номера, та се сетих. И трябваше да призная, че Фийлдинг е предателят, колкото и да ми беше неприятно. — Вече беше казал на Джес, че Фийлдинг е мъжът, нападнал я в болницата и произнесъл думата „захарче“ в кухнята му.

— И после — какво?

— Накарах Брукс да се обади на Фийлдинг и да му каже, че разполага с наистина ценна информация за злополуката, както я наричат всички, и да го помоли да дойде, за да я чуе лично. Знаех, че това ще свърши работа, ако Фийлдинг е замесен. Така и стана. А когато той пристигна запъхтян, успех — имам си методи — да го накарам да признае всичко.

Нямаше нужда да сподели с Джес и Мадри, че беше така разтревожен за живота на любимата си, че беше доближил пистолета до слепоочието на стария си приятел и го беше заплашил, че ще му пръсне мозъка. Работата беше в това, че наистина щеше да го направи. Беше разбрал, че ако нещо се случи с Джесика, за него това щеше да бъде удар, от който не би могъл да се възстанови.

— Съжалявам, че Фийлдинг е бил замесен.

Джес се усмихваше със съчувствие. Потупа го по бедрото. А Марк трябваше да положи усилие, за да устои на желанието да хване

ръката ѝ и да я поднесе до устните си. Но се въздържа заради сестра ѝ, която ги наблюдаваше от задната седалка.

— Между другото, напомних на Фийлдинг, че е първият предател в редиците на тайните агенти. И знаеш ли какво каза той? — Хвърли поглед на Джесика, която го погледна въпросително. — Каза, че не е предател. Че просто си вършел работата, защитавал президента и институцията, която той представлява. Разбира се, удобно за него, пренебрегна факта, че също е наемник на Уейн Купър.

— Предполагам, че като всеки човек, е изпитвал необходимост да оправдае действията си — каза Джес.

— Предполагам.

Марк смръщи вежди и загледа втренчено през предното стъкло. Вече бяха във Вашингтон и се движеха по „Белтуей“, където движението не беше натоварено по това време сутринта.

— Веднага щом узнах, че той е единственият замесен агент, се обадох на колегите. Те направиха необходимите уточнения и предложиха изгодна сделка на Фийлдинг, ако сътрудничи. А Фийлдинг се обади на няколко места и ни информира, че Хенеси и Смит държат в ръцете си теб и сестра ти. — Хвърли поглед на Мади. — Не знаех за коя твоя сестра става въпрос, докато не дойдох на мястото.

— Доволна съм да знам, че имам значение за теб — измърмори Мади. Джес ѝ се усмихна.

— След това трябваше да действаме бързо.

Нямаше нужда да им казва как се беше поболял от тревога за тях, от страх, че вече е прекалено късно. В онзи момент беше разбрал колко силно я обича. Но този въпрос щеше да обсъди с нея по-късно. Насаме.

— Сделката беше, че Фийлдинг ще ме доведе при теб. Останалите щяха да почакаят, докато двамата с Фийлдинг се окажем вътре в нещата, и да влязат по-късно — просто в случай, че някой от охраната беше задействал алармената инсталация. Всички ние искахме едно и също — да ви изведем оттам живи и здрави.

— Кое то и направихте. — Усмивката на Джес беше достатъчно ярка да освети вътрешността на колата.

— Никога през живота си не съм се радвала толкова да видя някого — каза Мади. — О, чакай, къщата на Сара е на две пресечки оттук. На „Клей“.

Марк излезе от булеварда на следващия изход. Навлязоха в тих жилищен квартал, улиците на който бяха тъмни и безлюдни. Дори дърветата изглеждаха самотни. Погледът му затърси табелата с надпис „Клей“.

— Няма начин Уейн Купър да подкупи някого и да се измъкне от тази каша, нали? — запита Джес.

Марк поклати глава, откри указаната улица и навлезе в нея.

— Носех подслушвателно устройство, така че всичко, което Купър каза — а то беше равносилно на признание — е записано. Като се добавят клиповете, които всички могат да видят в Интернет, цялата негова операция се срива из основи. Уейн Купър ще прекара остатък от живота си зад решетките, а Дейвид ще трябва да подаде оставка. Вицепрезидентът Сиърс ще се събуди тази сутрин и ще чуе радостната за него новина. Той ще бъде следващият президент на Съединените щати.

— Знаеш ли, възможно беше мисис Купър да не покаже тези записи на широката общественост — каза Джес, а Мади ги насочи към третата къща вляво. Тя беше едноетажна тухлена сграда в стил ранчо, а на алеята беше захвърлен велосипед. Марк се зарадва, че го е видял, преди да го прегази. — Може би е искала само да го заплаши, за да получи развод.

— Очевидно Уейн Купър не е искал да поеме никакъв риск. — Марк изгаси фаровете и двигателя. Къщата беше абсолютно тъмна. Той не искаше да събуди всички. — Амбицията му е била синът му да стане президент, бил е щастлив и е смятал това за своя заслуга. Работил е за това през целия си живот.

— Имам ключ. — Мади разкопча колана си. — Няма нужда да ме изпращате до вратата, ако не искате. Всъщност, ако не трябва да казваме на никого за събитията от тази нощ, по-добре е да се прибера сама.

Джес и Мади бяха помолени да си държат устите затворени, защото това беше в интерес на националната сигурност. Бяха дали съгласието си да премълчат своето участие.

— Да, и аз не се чувствам комфортно при мисълта да се изправа в този момент срещу мама и Сара — призна Джес. Марк не каза нищо, но беше абсолютно съгласен с двете.

Мади слезе.

— Беше ми забавно, момчета, но...

— Ще те изпратя до вратата.

Джес също слезе. Затвори х вратите и Марк ги загледа как вървят, рамо до рамо, по пътеката към входната врата. Там спряха, прегърнаха се, Мадн влезе, а Джес тръгна обратно. Беше дребничка и по момчешки стройна, красотата й беше ненатрапчива. Но определено я имаше. И не само това: Джес беше умна, смела, предана, любяща, с мило и добро сърце.

Всъщност тя беше жената, която беше търсил през целия си живот. Кой да знае, че ще я открие буквално под носа си?

Тя влезе в колата, а той се наведе и я целуна, преди да включи двигателя. Дълга и страстна целувка. А когато се отдръпна, каза:

— Помниш ли, имаше един разговор, който трябваше да проведем по-късно?

— Да?

— Луд съм от любов по теб — каза той и отново я целуна. И я целува дотогава, докато не видя лампата да светва в спалнята.

Едва тогава се отдръпна, запали двигателя и потегли бавно по алеята. Този момент искаше да сподели само с нея, роднините й не му бяха необходими точно сега. Тя го гледаше щастливо, в очите й блестяха милиони звезди. Сърцето му преливаше от щастие.

— О, нима? — каза тя.

— Да. — Колата излезе на уличното платно и потегли към кръстовището. — Ако искаш, мога да ти покажа, ако дойдеш у дома.

— Планът ми се струва добър — каза тя и му се усмихна.

ГЛАВА 34

— За дъщеря ми. И за младия мъж, който ще стане неин съпруг.

Джуди се изправи с чаша в ръка и с широка усмивка вдигна тост. Въпросният млад мъж, бащата на детето на Мади и неин годеник все още, почервения от смущение. А Мади сияеше. Джес, Сара и Грейс се усмихваха лъчезарно. Седнал малко по-нататък до дългата маса в „Патс Стейкхаус“, където семейството се беше събрало да празнува годиша на Мади, Марк вдигна чашата си и като кимна последователно на всички, отпи. Джес, която седеше до него, беше особено красива и много щастлива, а сестрите ѝ я закачаха с въпроси дали и тя няма да се омъжи скоро. В същото време хвърляха тайни погледи на Марк.

— Не ставайте глупави! — отговаряше тя.

Обаче поруменелите ѝ бузи я издаваха: двамата с Марк бяха влюбени. Също като Джес, Марк изпитваше най-голямото щастие в живота си. И беше сигурен, че другите го виждат. Най-хубавото беше, че Джес и Тейлър се харесваха и се чувстваха добре в компанията си. Марк дори се страхуваше, че някой ден може да стане излишен — мъжът в тази сплотена женска компания. В момента обаче двамата с Джес не правеха никакви прибързани планове, а просто се радваха един на друг. Та нали имаха цялото време на света!

Беше минал месец от онази нощ в къщата имение на Уейн Купър. За доброто на страната, не бяха повдигнати въпроси относно смъртта на Анет Купър, а малкото, които знаеха истината, бяха помолени да си държат устите затворени. На Дейвид Купър беше подсказано да си подаде тихомълком оставката, а Сиърс и семейството му бяха сегашните обитатели на Белия дом. Уейн Купър, Харис Лоуъл и частната охрана на Купър загинаха в самолетна катастрофа по-малко от двайсет и четири часа след последната им среща с Марк. Официално беше оповестено, че катастрофата е потопила Дейвид в голяма мъка и той се оттегля от поста президент, за да скърби на спокойствие. Неофициално, Марк беше сигурен, че случилото се въобще не е било злополука. Тъмните сили, които се грижеха за

премахването на ситуации, които биха могли да се окажат пагубни за страната, се бяха справили отново и този път с впечатляваща ефективност. Клиповете, разпространени от Джес в Интернет, не бяха нанесли никаква вреда. Хората ги бяха сметнали за нелоша шега, бяха ги копирали, а после заменили лицето на Дейвид Купър с лицата на други национални лидери. Така Интернет беше залян от клипове с главни действащи лица президентите на различни държави. И вече беше невъзможно да се проследят оригиналните. В резултат се беше вдигнала такава врява, че всички видеоматериали, включително тези с Дейвид Купър, бяха обявени за фалшификати. И след известно време вниманието на широката общественост се насочи, естествено, към други проблеми — национални и международни. Колелата на държавното управление отново се въртяха като добре смазана машина.

— Ще дойдете ли у дома двамата с Марк? — запита Джуди, когато вечерята приключи и групата се беше събрала пред ресторанта, за да се сбогува.

— Не и тази вечер. Утре започвам на новото работно място, забрави ли?

Беше неделя вечер, а сутринта в осем Джес трябваше да е в офиса на адвокатска фирма, работила преди с тази на Девънпорт. Тя беше изключително развълнувана, когато ѝ предложиха работата, а Марк се радваше с нея. Точно както тя се радваше за него, когато го бяха прехвърлили в отдел „Разследване“ на „Тайните служби“.

— Няма да си толкова заета, че да забравиш за поканата ми да дойдеш с мен по магазините в събота, нали? Искам да ми помогнеш да си избира булчинска рокля — каза Мади, хванала за ръка срамежливия си годеник. — Ти ще си главната ми шаферка.

— Чакай малко. Мислех, че тази роля се пада на мен — възрази Грейс.

— Ами... Всички вие ще бъдете мои главни шаферки. Ще имам три — каза Мади, когато Сара, хванала синовете си за ръка и следвана от съпруга си, се приближи до тях. — Което означава, че всички вие, а и мама, ще трябва тази събота да ми помогнете да си избира рокля.

— Технически, аз ще бъда твоя помайчима, защото съм омъжена. Единствената ти помайчима — отбеляза Сара.

— Освен ако Джес... — Грейс се обърна с блеснали очи към нея.

— Няма да се случи. — Джес беше категорична, хванала Марк за ръката и сгушила се до рамото му. — Хайде, ние си отиваме у дома.

Живееха заедно в неговата къща. Джес беше отишла в дома му онази нощ преди месец и, така и не си беше тръгнала.

— На мен ми звучи добре — отговори той с усмивка.

— Ще се видим в събота! — извика тя през рамо на майка си и сестрите си и двамата с Марк се отдалечиха.

Беше тъмно, на небето грееше пълна луна, районът около ресторанта беше оживен. Марк мислеше за думите на Джес, докато отваряше вратата на колата. След миг, седнал зад кормилото, той я погледна.

— Знаеш ли, дълго време къщата ми беше за мен просто къща — място, където спя и се преобличам. Не беше дом.

— А сега е?

— Да — каза той. — Защото ти си с мен. В това е разликата.

Той се наведе и я целуна. После потеглиха към дома.

Издание:

Карън Робърдс. Преследване

Американска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2010

Редактор: Мая Арсенова

Техн. редактор: Никола Христов

Художествено оформление: Огнян Илиев

Коректор: Никола Христов

ISBN: 978-954-170-267-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.